"TEMPOSUNU BİR DAKİKA BİLE DÜŞÜRMEYEN, GERİLİM VE HEYECAN DOLU BİR KİTAP..." —LEE CHILD

YABANCI

GECENİN BİR YARISI

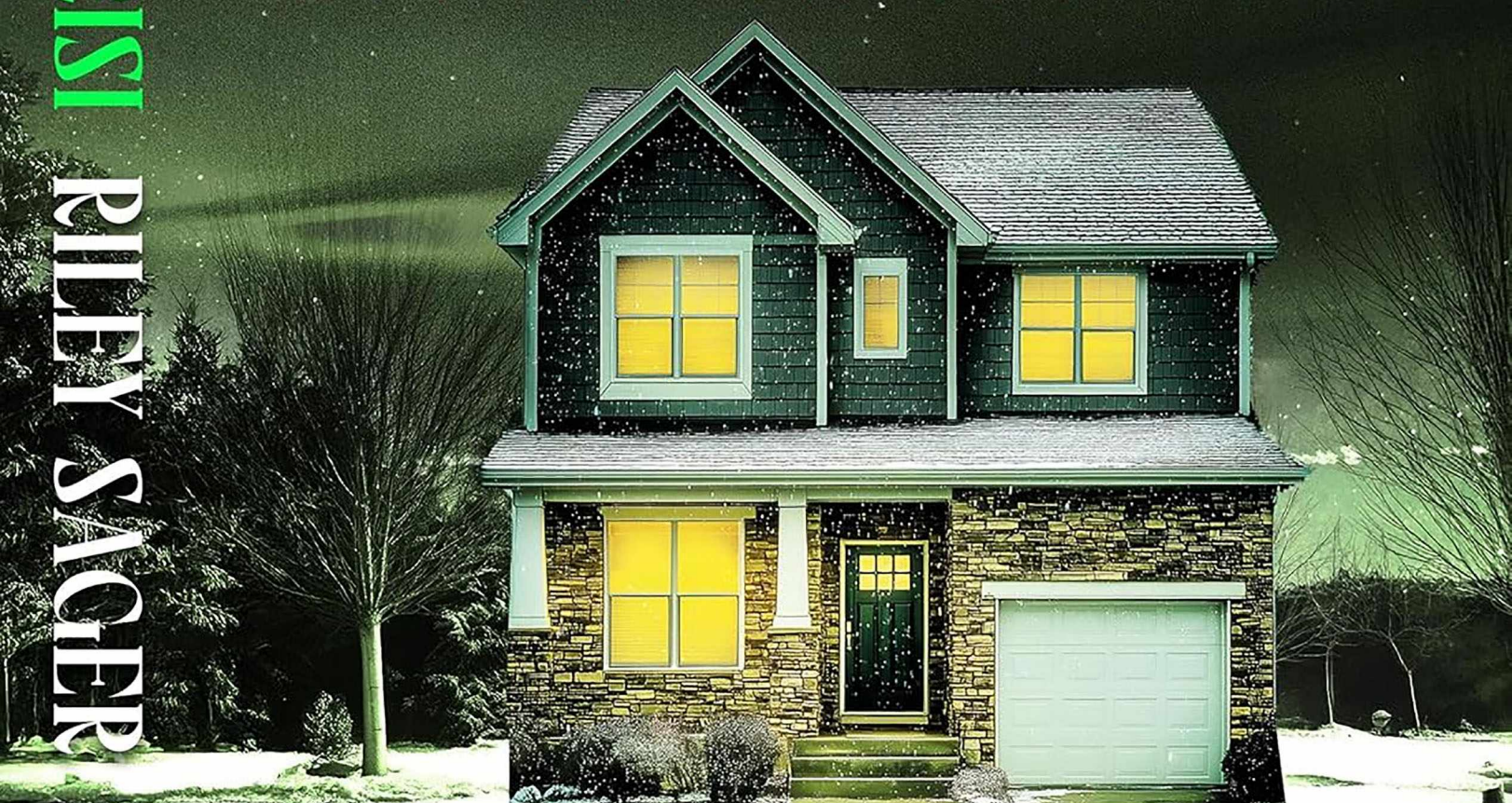

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

RILEY SAGER

GECENİN BİR YARISI RILEY SAGER

Gecenin Bir Yarısı
Özgün Adı | *Middle of the Night*
Riley Sager

Yabancı Yayınları | 552

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Berin Barut
Düzelti | Zeynep Işıklar
Kapak Tasarımı | Defne Özay
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Ocak 2026, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-69-4

©Todd Ritter, 2024
© Yabancı Yayınları, 2026
Türkçe Çeviri © Kemal Tokgöz, 2026

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Trellis Literary Management ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

RILEY SAGER

GECENİN BİR YARISI

Çeviren
Kemal Tokgöz

YABANCI

Patricia Cole'a.
Bence okusaydın bunu çok severdin.

16 Temmuz 1994, Cumartesi
06.37

Günün ilk ışıkları âdeta su sızıntısı gibi giriveriyor çadıra, soluk bir parıltıyla oğlanın üzerine dökülüyor. Yanaklarındaki ışık kıpırtısı, onu derin bir uykudan uyandırıyor. Gözlerini aralıyor hafifçe; uykudan dolayı hâlâ biraz yapışık olan kirpik ağının perdelediği görüşü bulanık. Çadırın kumaşıyla turuncu bir ton kazanmış ışığa bakıyor, güneşin konumunu anlamaya çalışıyor; saatin kaç olduğunu ve annesinin kalkıp kalkmadığını, mutfakta kahvesini içerken onların kahvaltıya gelmelerini bekleyip beklemediğini merak ediyor.

Çadırın içi havasız. Geceleri hiç hafiflemeyen haziran sıcağı, havayı ağır ve yoğun bir şekilde dolduruyor şimdi. Uyurlarken çadırın kapısını açık bırakmak istemişti ama babası sivrisineklerin içeri doluşacağını söylemişti. Bunun üzerine kapının fermuarı kapalı hâlde kalmış, sıcağı içeri hapsetmiş ve bu sıcak da yaz mevsiminde oğlanlardan salgılanan belirgin kokuyla karışmıştı. Çimen ve ter, böcek ilacı ve güneş kremi, sabah nefesi ve vücut kokuları.

Kokudan dolayı burnunu kırıştırıyor ve uyku tulumunun içinde dönerken alnında biriken teri fark ediyor. Güvende hissettiriyor uyku tulumu. Kucaklanmak gibi.

Her ne kadar uyanmışsa da şimdilik kalkmak istemiyor. Tam olarak olduğu yerde, olduğu gibi kalmayı tercih ediyor. Miskin bir pazar sabahında, miskin bir yazın tam ortasında bir oğlan.

İsmi Ethan Marsh.

On yaşında.

Ve bu, sonraki otuz yıl boyunca yaşayacağı tek kaygısız an.

Çünkü tam gözlerini tekrar kapatmak üzereyken, farklı bir ışık dikkatini çekiyor. Çadırın yan tarafında parlak, dikey bir kesik.

Tuhaf.

Doğrulup oturmasına, gözlerini tamamen açmasına ve çadırın tepesinden yere kadar inen kumaştaki tek bir kesiğe iyice bakmasına yetecek kadar tuhaf. Yeni kesilmiş deri gibi biraz buruşuk. Boşluğun ilerisindeki tanıdık bahçeden küçük bir kısım görünüyor. Yeni biçilmiş çimler. Açık mavi gökyüzü. Uzaktaki ağaçlara yeni yeni vuran güneş parıltısı.

Bunu görünce Ethan, uyandığından beri belli belirsiz bildiği ama ancak anlamaya başladığı bir şeyin farkına varıyor birden.

O bir çadırın içinde.

Evinin arka bahçesinde.

Ve yapayalnız.

Ama gece yattığında yanında birisi vardı.

Artık olmayan biri.

1

Gıırç.

İrkilerek, karanlık odanın karşısından gelen fermuar çekme sesinden korkarak uyanıyorum. Duvarlardan yankılanıp dalgalar hâlinde üzerime süzülüyor. Yatakta, tamamen hareketsiz vaziyette uzanıyorum; ses azalarak bitene kadar gözlerim ardına kadar açık.

Başından beri orada değildi halbuki.

Onlarca yıllık tecrübe, bunun sadece kafamın içinde olduğunu öğretti bana. Rüya, hatıra ve halüsinasyon; hepsi aynı anda. Bu eve döndüğümden beri ilk kez. Açıkçası bu kadar uzun sürmesine şaşırıyorum, özellikle de burada yaşanan şeyin yıldönümü hızla yaklaşırken.

Doğrulup oturuyor ve gece yarısından ziyade şafağa daha yakın bir vakti göstermesini umarak komodindeki saate bakıyorum. Hiç şansım yok. İkiyi çeyrek geçiyor. Beni bekleyen uzun ve uykusuz bir gece var. İç çekerek, saatin yanında bulundurduğum defter ve kaleme uzanıyorum. Karanlıkta gözlerimi iyice kısarak boş bir sayfa buluyorum ve sinir bozucu dört sözcük karalıyorum.

Yine O Rüyayı gördüm.

Defteri, ardından da kalemi komodine fırlatıyorum. Kalem yuvarlanıp halıya düşmeden önce tak diye defterin kapağına çarpıyor. Kendime sabaha kadar kalemi orada bırakmamı söylüyorum. Gece ona bir şey olmayacağını. Ama kötü düşünceler de

hızlıca geliyor. Ya kalem akar da simsiyah mürekkebi krem rengi halıda leke bırakırsa? Ya gecenin bir yarısı saldırıya uğrarsam ve kendimi savunmak için kullanabileceğim tek şey şu an uzanamayacağım bir mesafede duran o kapağı açık tükenmezkalem olursa?

Kafamdaki bu ikinci soru, beklenmedik bir panik duygusuyla beni yataktan çıkarıveriyor. Kalemi aldığım gibi defterin yanına koyuyorum. Tamamdır. *Çok daha* iyi.

Anksiyetem yatışıyor –şimdilik– ve tam tekrar yorganın altına girmek üzereyken dışarıdaki bir şey dikkatimi çekiyor.

Bir ışık.

Hemlock Circle'da alışılmadık bir şey değil aslında. Sokak lambalarının azlığına rağmen burası hiçbir zaman zifiri karanlık olmaz. Cumbalardan dökülen ışık kusursuz ön bahçelere vurur ve güneş doğmadan önce –bir de battıktan çok sonra– ikinci kat yatak odalarını aydınlatır. Chenlerin ön kapısını çevreleyen duvar lambaları da günbatımından şafağa dek yanar, hem izinsiz girmeye çalışanları hem de arada bir saçaklara tünemeye kalkan yarasaları uzak tutar. Bütün yaz boyunca Wallaceların arka bahçelerindeki havuz da tuhaf bir mavilikle parlar. Noel vakti, civardaki altı evden beşinde ışıklar yanıp söner; Patellerin evi de dahil –onlar ışıklarını Divali* zamanı asarlar ve yeni yıl başlayana dek indirmezler.

Sonra bir de garaj ışıkları var.

Her evde mevcut bunlardan.

Garaj kapılarının üzerinde ortalanmış şekilde duran, harekete duyarlı bir çift güvenlik ışığı, tetiklendiğinde araba farı gibi parlar. Akşamları, evlerin sakinleri azalan ışıkta işlerinden dönerlerken, postalarını almaya giderlerken, çöp kutularını kaldırıma taşırlarken çıkmaz sokak boyunca ateşböceği sıklığında yanıp sönerler.

Saat gece yarısına yaklaşırken birkaç ışık daha yanmaya de-

---

* Ekim veya kasımda kutlanan bir Hinduizm festivali. –*çn*

vam eder; geyiklerin ormana giderken mahalleden geçtiği sırada veya Fritz Van de Veer, eşi Alice yattıktan sonra gizlice sigara içmeye çıktığında.

Dikkatimi çeken ışık, iki ev ilerideki Patellerin garajının üstündeki. Garaj yollarının bir kısmını aydınlatıyor ve parlaklık, asfaltı buz beyazına bürüyor. Meraklanarak hâlâ kendime ait görmediğim yatak odalarından birinin penceresine gidiyorum. Teknik olarak öyle görmüyorum yani. Bir zamanlar bana ait olup zihnimde hâlâ da öyle olan aslında koridorun karşısındaki oda; şimdilerde boş. Şu an ebeveynimin odasındayım; çocukken nadiren girdiğim odada. Gelgelelim artık, son zamanlarda yaşanan ve hâlâ pençeleştiğim bazı gelişmelerin ardından benim odam oldu.

Bu yeni odanın pencereleri, Hemlock Circle'ın panoramik bir manzarasını sunuyor. Bulunduğum yerden, çıkmaz sokaktaki her evin en azından bir kısmını görebiliyorum. Solda eski Barringer evinden bir parça, sağda da Chenlerin evinin bir köşesi görünüyor. Tam karşımda da soldan sağa bütünüyle Van de Veerlerin, Wallaceların ve garaj ışıkları hâlâ yanan Patellerin evi var.

Görmediğim ise bu ışığı tetiklemiş olabilecek şey. Mites ve Deepika Patel, muhtemelen içeride ve derin uykudadırlar. Işıktan koşarak kaçan bir hayvan da yok. Yakınlardaki bir dalı hareket sensörünü devreye sokacak kadar sertçe eğebilecek bir rüzgâr da esmiyor. Görebildiğim tek şey, gecenin köründe sessiz bir çıkmaz sokaktaki boş garaj yolu.

Biraz sonra onu da göremiyorum çünkü Patellerin garaj ışığı aniden sönüyor.

On saniye sonra ise Wallaceların evindeki açılıyor. Patellerin yan komşusu, çıkmaz sokağa giden tek şeritli yolla birbirlerinden ayrılıyorlar; sokakta da şu an ne bir araba ne bir insan ne de herhangi bir şey var.

Pencereye iyice yaklaşıyorum, burnum neredeyse cama değiyor, Wallaceların garajının üstündeki ışığı tetiklemiş olabilecek bir şey –herhangi, küçücük bir şey– görebilmek için gözlerimi kısıyorum.

Hiçbir şey yok.

Görülebilir hiçbir şey.

Yine de, Wallaceların garaj ışığı söndükten sonra bile, pencereye dayanmış hâlde durup izliyorum. Işığı tetiklemiş olabileceğini düşündüğüm tek şey bir yarasa. Chenlerin veranda ışıklarının da bunu doğrulayabileceği gibi, yarasalar buraya üşüşür; sokağı çevreleyen ormanda yaşayan çok sayıda böcekle beslenirler. Karanlıkta zor görülmeleriyle de nam salmışlardır.

Fakat sonra Van de Veerlerin garajının üzerindeki ışık yanıveriyor ve teorimin yanlış olduğunu anlıyorum. Yarasalar rasgele uçuşur, av peşinde koşarlar. Evden eve metodik şekilde hareket etmezler.

Hayır, burada farklı bir şey var.

Endişe verici bir şey.

Otuz yıl öncesini düşünürken göğsüme huzursuzluk çöküyor. Elimde değil. Burada olan şeyden sonra.

Van de Veerlerin ışığı söndüğünde saymaya başlıyorum.

Beş saniye.

Sonra on.

Ardından tam bir dakika.

Orada olan şey her neyse ilerlediğini, muhtemelen ormana gittiğini, dolayısıyla da o şeyin bir hayvan olduğunu düşünmeme yetecek kadar uzun bir süre. Sadece fark edemeyeceğim kadar küçük ve hızlı bir şey ama Hemlock Circle'daki evlerin kolayca tetiklenen garaj ışıklarından kaçabilecek kadar küçük ve hızlı da değil. Göğsümdeki sıkışma hafifliyor ve rahat bir iç çekmek için kendime izin veriyorum.

Sonra Barringerların garaj ışığı yanıyor.

Işık aslında görüş alanımın hemen dışında ama çimlere ve kaldırıma vuran parlaklığı kalbimin teklemesine sebep oluyor.

Orada her ne varsa gitmemiş.

Hatta yaklaşıyor.

Birkaç senaryo üşüşüyor aklıma; tabii en kötüsüyle başlayarak çünkü bu benim her zamanki hâlim. Daima en korkunç, en

panik yaratana doğru giderim. Şu anki durumda da bu, çıkmaz sokağı turlayan birisinin olması.

Göremediğim ama kesinlikle orada olan birisi.

Evden eve geziyor, kaçıracak başka bir çocuk arıyor.

İkinci sıradaki ve sadece bir tık daha az endişe verici fikir ise dışarıdaki her kimse, Hemlock Circle'a gelip buradaki evlerden birine girmenin ne kadar kolay olacağına bakmak için güvenlik lambalarını test ediyor olması.

Üçüncü senaryo ise birisinin sadece gece yürüyüşüne çıkmış olması. Bu, beş kilometrekarelik banliyö alanındaki diğer çıkmaz sokaklardan birinde yaşayan biri. Tıpkı benim gibi uykusuzlukla boğuşan ve yürüyerek bunu atlatmaya karar vermiş biri.

Ama bu sadece masum bir gezintiyse, bu kişi neden kendini göstermiyor?

Paranoyakça ama mantıklı olan cevap, bunun masum bir gezinti falan *olmadığı*. Başka bir şey bu. Daha kötü bir şey. Ve ben, muhtemelen şu an Hemlock Circle'daki tek uyanık kişi olarak, bunu durdurmaya çalışmayı diğer herkese borçluyum.

Barringerların yan evinin ışığı söndüğünde harekete geçiyorum. Bunun sıradaki ev olduğunu bilerek, hareket hâlindeki kişiyi iş üstünde yakalamayı umuyorum. Veya en azından çıkmaz sokaktaki herkesin uyumadığını fark ettirmeyi.

Annemle babamın odasından çıkıp koridordan merdivenlere koşuyorum. Giriş katta antrederi ön kapıya ilerlerken çıplak ayaklarım parkeleri dövüyor. Kapıyı açtığım gibi ılık haziran ortası gecesine adımımı atıyorum.

Dışarıda kimse yok.

Hemen anlıyorum bunu. Sadece zar zor nefes alan, üzerinde yalnızca bir boxer ve LCD Soundsystem konser tişörtü olan ben varım. Evin önünden garaj yoluna ilerlerken ne bir şey duyuyor ne de görüyorum. Köşeyi dönmemle hareketim, garaj kapılarının üzerindeki güvenlik lambasını tetikliyor; belli belirsiz bir *klik* sesiyle açılıyor.

Bir an için başka birinin lambayı tetikleyip panik içinde kaç-

tığını düşünüyorum. Sadece ben olduğumu fark ettiğimde de böcekler çoktan garaj ışığına üşüşmüş oluyor. Coşkuyla dönüp durmalarını izlerken kendimi aynı anda hem aptal gibi hem de son derece panik hâlinde hissediyorum.

Yıllardır düşüncelerimi istila eden kafamın içindeki sinir bozucu ses aniden araya giriyor. *Kendine gel, Ethan. Burada kimse yok.*

Emin olmak için tamamen hareketsiz duruyor, başka birine dair emareler var mı diye çıkmaz sokağı inceliyorum. O kadar uzun süre öylece duruyorum ki ışık sönüyor, garaj yolunu da beni de karanlığa gömüyor.

İşte o an hissediyorum. Gece havasında belli belirsiz bir varlık. Tıpkı bazı kokuların havada asılı kaldığı gibi oyalanıyor. Mesela sigara kokusu gibi. Parfüm. Ya da yanık kızarmış ekmek. Sadece saniyeler önce birisi buradaymış gibi. Belki de hâlâ buradadır ve Hemlock Circle'ı kuşatan ağaçların arasmda bir yere saklanmış beni izliyordur.

Paranoyakça davranıyorsun, diyor kafamın içindeki ses bana.

Ama öyle davranmıyorum. *Hissedebiliyorum.* Hiç ses çıkarmasa bile yan odada birinin olduğunu anlarsınız ya, aynı o şekilde.

Daha da korkutucu olansa bu varlığın oldukça tanıdık gelmesi. Nedenini bilmiyorum. Orada kimin olduğunu biliyorum gibi bir durum değil; tabii birisiyse bu. Gelgelelim kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, bütün bedenimi bir ürperti sarıyor, ılık havaya meydan okuyor.

İşte o an kimin varlığını hissettiğimi fark ediyorum.

Bir daha asla hissetmeyeceğimi düşündüğüm birinin.

"Billy?" diyorum.

Yalnızca bir fısıltı olsa da, bu isim dolduruyor geceyi ve huzursuz karanlıkta yankılanıp dile getirilmesinden çok sonra bile salınıyor havada. Kaybolup gittiğinde, yanıldığımı anlıyorum.

Böyle bir senaryo mümkün değil.

Billy olamaz.

Otuz yıldır yok o.

2

Bir dakika kadar daha dışarıda duruyor, karanlıkta bekliyor, çaresizce Billy'nin varlığını biraz daha sezebilmeyi umuyorum. Ama yok, gitti. Ondan veya herhangi birinden geriye küçücük bir iz bile kalmadı.

İçeri döndüğümde, yatmak yerine hem yuva gibi hissettiren hem de hissettirmeyen karanlık ve sessiz evde dolanıyorum. En son ne zaman aralıksız sekiz saat boyunca uyuduğumu hatırlayamıyorum. Hayatımın büyük bir kısmında uyku, düzensiz ve kesik kesik bir şey oldu. Hızlıca uykuya dalan biriyim. O tatlı rehavete anında düşüyorum. Sorun daima sonradan geliyor; sadece bir veya iki saat sonra, ani bir panikle, huzursuzca ve tanımlayamadığım bir dehşetle dolup taşarak uyandığımda. Tekrar uyuyabilmemden önce birkaç saat sürebiliyor bu. Bazen de bu tekrar uyuma kısmı hiç gerçekleşmiyor.

Doktorum buna kronik insomnia diyor. Yirmili yaşlarımdan beri resmen bundan mustaribim ancak bu çok daha önce başladı. Yıllarca uyku üzerine araştırmalar yaptım, uyku günlüğü tuttum ve önerilen her çözümü denedim. Yatak odamdan televizyonu kaldırdım. Yatmadan önce bir saat kitap okudum. Sıcak duşlar, papatya çayları, karanlıkta dinlenen uyku hikâyeleri. Hiçbir şey işe yaramıyor. Filleri uyuşturacak denli güçlü uyku hapları bile.

Artık geceleri saat bir ile dört arasında daima uyanık olacağımı kabullendim. Dünya üzerindeki uyumayan tek kişiymişim

gibi hissettiğim bu karanlıklara, gecenin bir yarısındaki sessiz saatlere zamanla alıştım.

Boşa harcamaktansa uyanık olduğum bu saatlerde iyi bir şey yapmaya, herkes uyurken gözümü bir şeylerin üzerinde tutmaya çalışıyorum. Üniversitedeyken yurt koridorlarında dolanır, avluda turlar, her şeyin iyi durumda olup olmadığını kontrol ederdim. Claudia ile aynı yatağı paylaştığımızda da onun uyumasını izler, uyanıp beni gözlerimi ona dikmiş hâlde her gördüğünde korkmasına sebep olurdum. Şimdi sadece ben olduğumdan bu uzun, ıssız gece saatlerini pencereden dışarı bakarak geçiriyorum. Tek kişilik bir mahalle nöbeti.

Ergenlik yıllarımdan beri gittiğim çok sayıda terapistten biri olan Doktor Manning, bunun suçluluk ve anksiyete karışımından kaynaklandığını söyledi.

"Uyuyamıyorsun," demişti bana, "çünkü korkunç bir şeyin gerçekleşmesini önleme şansını bir kez daha kaçırabileceğini düşünüyorsun. Bir de Billy'yi kaçıran kişinin bir noktada gelip seni de kaçıracağım."

Bunu aşırı bir içtenlikle söylemişti, daha önce defalarca söylenmemiş gibi. Bu inanılmaz bariz değerlendirme, bir şekilde gece boyunca uyuyabilmemi sağlayacakmış gibi. Bu çok büyük bir ilerlemeymiş gibi davranmış, kendisine şükranlarımı sunmuş, ofisinden çıkmış ve bir daha da gitmemiştim.

Bu, yedi yıl önceydi ve Doktor Manning'in inanmasına izin verdiğim şeyin aksine, hâlâ uyuyamıyorum.

Şu an için uykusuzluğum idare edilebilir durumda. Gün ortasında kestirerek dinleniyorum biraz, arka planda akşam haberlerinin mırıltısıyla kanepede şekerleme yapıyorum, pazarları da öğlene kadar uyuyorum. Tabii eylülde eğitim öğretim yılı başlayınca bu durum değişecek. O zaman uyusam da uyumasam da sabahın altısında kalkmam gerekecek.

Gelgelelim hâlâ haziran ortasında olduğumuz bu gece, bir odadan diğerine turlamama müsaade ediyor. Ailemin çıktığı ve buraya benim taşındığım haftadan beri evde hiçbir şey yapma-

dım ve şimdi tutarsız, geçici bir yermiş gibi hissettiriyor burası. Hepimiz –annem ve babam, nakliyeciler, ben– yarı yolda pes etmişiz gibi. Eşyalarımın çoğu, kıyafetlerimin yarısı da dahil, boş odaların köşelerine istiflenmiş kolilerde açılmayı bekliyor. Annemlerin bıraktığı –Florida'daki çok daha küçük dairelerine sığamayacak kadar büyük ya da yolculuğa değecek kadar sevmedikleri– her şeyle iç içe geçmiş durumdalar.

Yemek odasında sandalyeler, masanın olması gereken boş alanı çevreliyor. Mutfaktaki dolaplar da talan edilerek çoğu tabağı, kap kacağı ve bardağı kaybetmiş durumda; geride sadece birbiriyle uyumsuz dökümtüler kalmış. Oturma odasmda ise kanepe duruyor ama babamın her akşam üzerinde uyuyakaldığı uyumlu tek kişilik koltuk yok. Televizyon da. Ayaklı duvar saati de. Bir de en azından sehpalardan biri duruyor ama bir zamanlar üzerinde duran kristal kâse şimdi bej halının üstünde.

Bunları ne zaman fark etsem, evle ilgili bir şeyler yapmam gerektiğini hatırlıyorum. Ortalığın daha fazla böyle kalmasına izin veremem. Ama gerçekten yerleşmeye yönelik bir arzum da yok ki bu da yaşadığım hissi geçici bir durum olmaktan uzaklaştırıp korktuğum o hüzünlü, kalıcı taşınmaya yaklaştırıyor.

Geçen haftaya kadar, en son burada sürekli yaşamamın üzerinden yaklaşık otuz sene geçmişti. Billy'nin kaybolmasından sonraki sonbaharda okula dönmedim. Daha doğrusu, gittiğim okula dönmedim. Aşina olduğum koridorlar ve tanıdığım öğretmenlerle, bir kilometre kadarlık bir mesafede yaşamamıza rağmen bütün yaz görmediğim arkadaşlarımla dolu o okula. Bunun yerine ailem beni, New York'un kuzeyinde kalan, kimsenin beni tanımadığı bir özel okula gönderdi. Kimsenin beni tanımadığı gibi bahçemde ne olduğunu da bilmediği... Ve o zamandan beri çok nadiren gece boyunca uyuduğumu...

Eski bir yurtta, etrafım neyse ki beni merak etmeyen oğlanlarla çevrili hâlde yaşamak rahatlatıcıydı. Bundan istifade edip mezun olana kadar kalabalığa karıştım. Kimse beni fark etmedi ve ben de bu durumun değişmemesi için elimden geleni yaptım. Edindiğim

birkaç yakın arkadaşla da Billy kadar yakın olmadım. Ondan kimseye bahsetmesem de, bayramlardan ve yaz tatillerinden hemen önce karamsarlaşmamı –bir de tatiller bitip de okula döndüğümde ne kadar mutlu olduğumu– ister istemez fark ediyorlardı.

Sanırım arkadaşlarım, ailemden nefret ettiğimi düşünmüşlerdi. İşin aslı şu ki, ben bu evden nefret ediyordum. Burada yaşanan şeyin hatırlatılmasından nefret ediyordum. Gecenin bir yarısı uyanıp da odamın penceresinden dışarı bakmaktan ve Billy'nin kaybolduğu o çimenliği görmekten nefret ediyordum. Her şeyden öte, bu her olduğunda üzerime çöken suçluluk duygusundan nefret ediyordum.

Billy yoktu artık.

Ben ise hâlâ buradaydım.

Nedendir bilmiyorum ama bu doğru gelmiyordu.

Üniversite seçme zamanım geldiğinde, evden daha da uzak bir tanesini seçtim. Kuzeybatıda. Orada, altın yazları ve haşin kışları ağır ağır geçiren öğrenci kalabalıklarına karışmak çok daha kolaydı. Uyumsuz tiplerin olduğu bir grupta bulmuştum kendimi. Şimdi popüler olsa da o zamanlar kesinlikle öyle olmayan video oyunu manyakları ve çizgi roman meraklıları gibi tipler. Onların arasında bile biraz dışarıda kalıyor; Game Boy yerine kitapları, partiler yerine sessiz toplanmaları tercih ediyordum.

Bu küçük toplanmalardan birinde, bir arkadaşım arkadaşının peşine takılmış Claudia ile tanışmıştım. Bir köşede yan yana durmuş, ılınmış biralarımızın tadını çıkarıyor gibi yaparken bulmuştuk kendimizi.

"Büyük partilerin iyi yanı," demişti birden, "boyutlarının bizim gibi içedönükler için gayet güzel bir paravan sağlaması. Burada ise çok göze batıyoruz."

Elimdeki plastik bardağın kenarının üzerinden süzdüm onu. Güzel bir kızdı; kitaplara düşkün olanlardan. Kahverengi saç. Zarif bir vücut. Utangaç gülümseme.

"İçedönük biri olduğumu düşünmene ne sebep oldu?" diye sordum.

"İfaden," diye yanıtladı. "Hâlin tavrın. Vücut dilin. Burada benimle, Adsız İçedönükler başkanıyla durman."

Sırıttım, bu kadar öngörülebilir olmama hem şaşırmış hem de sevinmiştim. "Ama ilk konuşan da sen oldun."

"Bunun tek sebebi gözlüklü erkeklere zaafım olması."

İşte bu tek cümle, ona çıkma teklif etme cesaretini vermişti bana. Kalın hamurlu pizza yiyip bira içmeye gittik; Chicago'daki en klişe ilk randevu biçimi. Klişe olmayan şey ise kampüse yürüyerek dönerken ona anlattıklarımdı; on yaşında olduğum yaz en yakın arkadaşım arka bahçemdeki çadırdan kaçırılmıştı ve bir daha onu ne görmüş ne de ondan haber almıştım.

"Tanrım," dedi, doğal olarak şaşırmış bir şekilde. "Adı neydi arkadaşının?"

"Billy Barringer."

Claudia tabii ki bu ismi biliyordu. Billy'yi duymayan kalmamıştı.

Kayıp Çocuk.

Kaçırılmasından sonraki haftalarda basın böyle demişti ona, haberleri açınca ona dair bir şeyler duymamak mümkün değildi. Ve internetin hâlâ ondan bahsedilen karanlık, komplo teorileriyle dolu köşelerinde böyle anılmaya devam ediyor. Onlara göre Billy, şehir efsaneleri diyarına geçiş yapmıştı; her ne kadar olanlar, şu yaz kampında ortadan kaybolan kızların durumu kadar gizemli veya Poconos'taki bir kulübede öldürülen gençler kadar korkunç olmasa da.

Billy olayı hâlâ ilgi çekiyor çünkü genel olarak Amerika'daki en güvenli yerlerden kabul edilen sessiz bir banliyö arka bahçesinde gerçekleşti. Böyle bir şeyin burada gerçekleşmesi de her yerde gerçekleşebileceği anlamına geliyor.

Cesaret, çok fazla bira ve Claudia'nın sevimli, bir o kadar da yakıcı bakışlarıyla dolup taştığım o gece ona her şeyi anlattım.

Birisinin gecenin bir yarısı sinsi sinsi arka bahçeme girdiğini, bizim içinde uyuduğumuz çadırı kesip açtığını ve Billy'yi uyku tulumundan çıkarıp kaçırdığını.

Bu yaşanırken nasıl da uyuduğumu, ertesi sabah uyanıp da gece kesinlikle orada olmayan çadırdaki kesikten güneşi gördüğüm âna kadar olup biteni fark etmediğimi.

İlk birkaç sabahın nasıl da tuhaf olduğunu, yaşadığımız durumun ağırlığını hiçbirimizin tam olarak anlayamadığını, kafa karışıklığımızın korkumuza ağır bastığını.

Polisin de en az bizim kadar ne yapacağını bilemez hâlde olduğunu, Billy'yi kimin kaçırmış olabileceğine dair ufacık bir ipucu bile bulamadığını. Veya neden kaçırmış olabileceğine dair. Veya sonrasında ona ne olduğuna dair.

Onca yıldan sonra hâlâ kimsenin bir şey bilmediğini de anlattım. Muhtemelen de asla öğrenemeyeceğimizi. Ve tüm bunların benim hatammış gibi geldiğini çünkü yaşanırken *tam olarak orada* olduğumu. Bir de kimi zaman suçluluk duygumun, kaçırılan keşke ben olsaydım diye düşüneceğim kadar güçlü olduğunu.

"Ama sen değildin," demişti Claudia. "Sen şimdi burada, benimlesin."

Sonra beni öpmüştü ve kalbim binlerce kelebeğe dönüşmüştü. İşte o an, mümkün olduğunca orada, onunla kalacağıma yemin etmiştim.

Bu on yedi yıldı sürdü ve bu süreçte ikimiz de mezun olduk; önce ben, iki sene sonra Claudia. Chicago bölgesinde kaldık; o park hizmetlerinde iş buldu, ben de kendi gittiğime hiç benzemeyen bir özel okulda öğretmenlik yaptım. En popüler öğretmen olmadım hiç. Filmlerde gördüğümüz, hani şu tutkuları öğrencilerin sıraların üzerine çıkıp şiir okumasını sağlayacak kadar bulaşıcı olan karizmatik öğretmenlerden dağlar kadar uzaktım. Gidip derslerimi veriyor, canı sıkılmış ergenlere *Büyük Umutlar* ve *Bülbülü Öldürmek* üzerinden rehberlik ediyordum.

Claudia ile birlikte sürdüğümüz hayat heyecanlı olmasa da güzeldi.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Şimdi burada, bir zamanlar güzel olan o hayatın kalıntılarıyla dolu kutularla kaplı karanlık bir evde dolanıyorum. Mutfaktaki

şarj aletinden telefonumu alıyorum (insomnia hastaları için bir diğer ipucu: Uyurken telefonunuzu başka bir odada bırakın) ve mesaj yazıyorum.

uyuyamıyorum. tabii ki

Bir an durup ardından gerçek hislerimi yazıyorum.

seni özledim, Claude

Fikrimi değiştirmeme fırsat vermeden mesajları gönderiyorum; beni tamamen zavallı göstereceklerini bilsem de. Kırk yaşında kendimi hiç böyle hayal etmemiştim. Özellikle de çocukluğumun geçtiği evde yaşayacağımı. Annem ve babamın fikriydi bu; sonunda bir cesaret Florida'ya taşınacaklarını söylediklerinde bunu da belirtmişlerdi öylece.

"Bize iyilik yapmış olursun," demişti annem, ben ilk başta karşı çıkınca. "Böyle bir evi satmak çok uğraştırır."

Aslında söylemek isteyip de dile getiremediği şey, hem duygusal hem de finansal açıdan zor bir dönemden geçeceğimi bildiği ve her ne kadar ailesinden yardım alacak yaşı çoktan geçmiş olsam da seve seve yardım edeceklerdi. Yani işte o yaşı geçmiş olmam gerekirdi.

Boyun eğmiş ve onları Orlando'nun dışındaki yeni dairelerine yerleştirdikten sonra eve taşınmıştım. O zamandan beri de burada, yetişkinlik ile ergenlik arasında sıkışıp kalmış hâldeyim. Bazı günler ailem her an ellerinde alışveriş poşetleriyle eve gelecek, annem benim çok sevdiğim dondurmadan aldığını söyleyecek gibi geliyor. Bazen de geleceğe, ikisinin de uzun zaman önce öldüğü ve her şeyin bana miras kaldığı bir zamana fırlatılıp atılmışım gibi.

Koridorun sonunda, vestiyer ve çamaşır odasını geçince, eskiden babamın çalışma odası olup şimdi de benim derme çatma ofisim işlevini gören bir oda var. Buradaki kutular açılmıştı; gö-

nülsüz, yalandan bir koli boşaltma isteğiydi. Babam kitaplıkları bıraksa da masayı götürmüştü ve beni, dizüstü bilgisayarımı bodrumda bulduğum ezik büzük sehpanın üzerinde kullanmak zorunda bıraktı.

Bir lamba yakıp sehpanın başına geçiyor ve bilgisayarımı açıyorum. Neye bakacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını söylüyorum kendime. Bunun sadece yorulana veya güneş doğana kadar –artık önce hangisi olursa– yapacağım umarsız bir internet sörfü olacağını.

Ama ne yapacağımı, eski alışkanlığına yeniden dönen birinin rahatlığıyla adres çubuğuna ne yazacağımı gayet iyi biliyorum.

Ulusal Kayıp ve Kimliği Belirsiz Kişiler Sistemi.

Kısaca UKKB.

Kaybolan, kaçırılan, sırra kadem basan kişilerin çevrimiçi veri tabanı.

İstatistikleri çok iyi biliyorum. Amerika'da her yıl yarım milyondan fazla insanın kaybolduğu bildiriliyor. Büyük çoğunluk hızlıca –hayatta ve iyi durumda– bulunsa da bazısı o kadar şanslı olmuyor ve UKKB sistemine düşüyor. Bir veya iki yıl ya da daha uzun süre kayıp durumda olmaya devam edenlerse sonunda çözülememiş dosya hâline geliyor; bunlara soğuk dava da deniyor.

Billy gibi olanlar var bir de. Öyle soğuk bir dava ki artık buz kütlesi olmuş.

Billy'nin ismini yazdığımda, garaj yolunda hissettiğim varlığı düşünmeden edemiyorum. Sanki binlerce hatıranın aynı anda vurduğu bir amnezi krizi. Şaşırtıcı olduğu kadar rahatlatıcı, ani bir uyanış. Unutulalı uzun zaman geçmiş bir aşinalık hissi.

Çok kısacık bir anlığına da olsa, onun kesinlikle Billy olduğunu düşünmeme yol açan bir his.

Hayatta olduğunu düşünmeme yol açan.

Geri döndüğünü.

Ama Billy resmi olarak hâlâ kayıp; UKKB'nin sitesinde yer alan sayfası bunu benim için onaylıyor. Vaka numarasının üzerinde ismi ve fotoğrafı var. Fotoğrafı kırmızı bir çerçevenin içinde, üzerinde de beyaz harflerle olabilecek en korkunç sözcük yazıyor.

Kayıp.

Fotoğraf, önceki ekim ayında okulun spor salonunda çekilmişti. Annemlerin dairesinin bir yerinde, benim de aynı lekeli mavi arka planın karşısında çekilmiş çerçeveli bir portrem var. O fotoğrafta çılgınca sırıtıyor, ağzıma göre fazla büyük dişlerimi gösteriyorum; polo gömleğim buruşuk, saçım da jöleyle zaptedilmiş durumda.

Billy'nin okul fotoğrafı ise tam tersi. O, hiç ona yakışmayan bir şekilde uslu ve resmi. Yüzünde kaş çatmanın eşiğinde bir ifade var, orası dışında herhangi bir yerde olmak istermiş gibi görünüyor. Koyu mavi gömleği ile yeşil kravatını Billy'nin değil annesinin seçtiğine eminim. Annesi muhtemelen başa çıkılamaz saçını düzeltmeyi de denemiştir ama nafile tabii. Başının arkasındaki ters yönde uzamış tutamlar, fotoğrafın sevilesi özelliği.

Fotoğrafın yanında Billy'nin kaybolduğu tarih ve son görüldüğünde üzerinde ne olduğu yazıyor. Siyah tişört, mavi şort, beyaz spor ayakkabı.

Doğru, evet ama çok yüzeysel. Mesela ben, o siyah tişörtün göğüs kısmında küçük bir beyaz leke olduğunu, şortun markasının Umbro olduğunu ve o spor ayakkabıların da biz uyumadan bir saat önce çıkarıldığını, ben uyandığımda hâlâ çadırda olduğunu biliyorum. Son yediği şey de arka bahçede kamp ateşi yakmanın çok tehlikeli olacağını düşündüğü için annemin fırında yaptığı iki kızarmış marşmelovdu. Billy'nin son sözlerini bile hatırlıyorum.

Hakuna matata, dostum.

Billy'nin sayfasının aşağılarında, yaş ilerletme tekniğiyle yapılmış bir dizi fotoğrafta ilerleyen yıllar içinde nasıl görünüyor olabileceği sergileniyor. On beş yaşında, yirmi yaşında, yirmi beşinde. Başlangıç noktası olarak okul fotoğrafını kullanmak suretiyle, rahatsız edici bir şekilde aynı mavi gömlek ve yeşil kravatla resmetmişler onu; sanki giyip giyebileceği yegâne kıyafetler onlarmış ve sihirli bir biçimde bedeniyle birlikte yaşlandıkça, boyu uzadıkça, kilosu arttıkça genişlemişler gibi.

Son fotoğraf beş sene önce, otuz beş yaşındayken nasıl görünebileceğini tasvir ediyor. Yüzü daha dolgun ama o *neredeyse kaş çatma* hâlâ orada. Saçı sonunda düzgün, daha koyu renk ve daha gür. Bu fotoğrafı daha önce de gördüm. Sayamayacağım kadar çok kez. Her seferinde de daima genç görüneceğini sandığım birinin büsbütün orta yaşlarda olmasının tuhaflığı karşısında şaşkına döndüm. Aynada kendime baktığımda da bazen bu sarsıcı hisse kapılıyorum. Yüzümdeki o ince çizgiler, şakaklarımdaki o kırlaşmış saç telleri ve düzensiz sakalım, *Ne ara bu kadar yaşlandım be?* diye düşündürüyor bana.

Gelgelelim söz konusu Billy olduğunda soru, *O (büyük olacak) bu kadar yaşlandı mı?* hâlini alıyor. Bugün hâlâ hayatta olması, tamamen bilinmez bir şekilde yaşaması, diğer tüm orta yaşlı adamların arasına karışması mümkün mü? Bundan şüpheliyim. Billy gerçekten hayatta, sahiden aramızda olsa, bu şimdiye ortaya çıkmaz mıydı? Billy bizzat kendini *birilerine* göstermez miydi?

Bulunursa diye, sayfanın altında polis iletişim bilgileri var. Billy'nin UKKB sayfasına baktığım onca yıl içinde, son girişim de dahil, bu bilgiler birden fazla kez değişti. Şu anda ulaşılması gereken kişi Dedektif Ragesh Patel; yerel polis merkezinin çalışanı ve iki ev ileride yaşayan Mitesh ve Deepika Patel'in tek oğlu. Dikkat çekici bir rütbe düşüşü. Daha önce sayfada belirtilen kişi FBI'dandı ve artık otoritelerin bile Billy'nin bulunacağını düşünmediklerini anlamamı sağlıyordu.

Bazı açılardan bu durumu anlayabiliyorum. Kendi ailesi de dahil herkes Billy'nin öldüğünü düşünüyor. Kaybolmasından bir sene sonra anma töreni bile yapıldı. Ben de katıldım; sadece bu tören için alınmış, terleten ve kaşındıran bir takım elbise giymiştim ve boş tabutun tepesinde duran Billy'nin gümüş çerçeveli fotoğrafına öylece bakmıştım. Bu sırada herkes de bana bakıyordu; *kaçırılmayan* çocuk. Kilisedeki herkesin içten içe beni değerlendirdiğini, çocuk kaçıran o zanlının benim yerime Billy'yi tercih etmesine yol açan ne gibi bir farklılığım olduğunu merak ettiklerini hissetmiştim. İşte o an, yer değiştirmeyi öyle çok istemiştim ki. Billy'nin hâlâ hayatta olmasını

ve benim orası dışında herhangi bir yerde olmamı. Bayan Barringer çığlık atmaya başladığında da bu isteğim iyice kuvvetlenmişti. Öyle dolu dolu, göğsü şişe şişe feryat etmişti ki kilisenin içindeki gürültüden, lekeli pencere camları zangırdamıştı.

UKKB sitesini kapayıp Google'da Billy'nin ismini aratıyorum. En yakın tarihli link, çözülmemiş davaları tartışarak büyük bir kitle edinmiş bir özel dedektifin internet sitesi. Tıklayıp açıyorum ve ânında iki fotoğrafla karşılaşıyorum.

O fotoğraflar.

Tuhaf Billy Barringer davasıyla en ilişkili iki görsel. İnternetin bazı köşelerinde meşhur bunlar. Her bir gerçek suç blogu, *podcast*'i ve internet sitesinin kullanacağı kadar iyi biliniyorlar. İkisinin de arka bahçemde çekildiğini görmek anlaşılabilir bir şey ama yine de korkutucu.

Bir tanesinde, zamanında polis şeridiyle etrafı sarılmış, çimenliğin bir kısmında duran turuncu çadır var. *Star-Ledger* gazetesinin fotoğrafçılarından biri, ailemin izni olmadan gizlice arka bahçeye girmişti. Bu fotoğraf, Billy Barringer davasının belirleyici fotoğrafı olmuştu. Fotoğrafın açısı, çadırın yan tarafındaki dikey kesiği iyice vurguluyordu; polis şeridinin telefon kablosu gibi titremesine yol açan esinti, o yarığı da açmıştı. Otuz yıldır, o ufak aralık –ve ötesindeki karanlık– insanların eğilip yakından bakmasına, korkunç bir şeyin gerçekleştiği yeri azıcık da olsa görebilmek için gözlerini kısmasına neden olmuştu.

Bu fotoğraf çekilmeden sadece saatler önce çadırda olan ama yine de olanlara dair herkes kadar az bilgisi olan ben bile böyle bakmıştım.

Diğeri ise 4 Temmuz 1994'te çekilen, Billy'nin bilinen son fotoğrafı. Karede Billy, bir dilim karpuz yiyor ve meyvenin pembe suyu da o vampirmiş gibi dudaklarından dökülüyor. O sıkıcı okul fotoğrafından çok daha sevimli görünüyor burada, medyanın da bu yüzden bu fotoğrafa yapıştığını düşünüyorum. Sıradan bir çocuk gibi görünüyor ama işin aslı şu ki Billy sıradan olabilecek son çocuktu.

Yanında biri duruyor; karenin köşesinde Billy'yi dürten çıplak kolu dışında fotoğraftan kesilmiş.

O benim.

Annem ve babam, arkadaşımın kaçırılmasının beni nasıl etkileyeceğine dair ânında endişeye kapılmış ve basına verilmeden önce beni fotoğraftan çıkarttırmıştı. Böyle yaparak da durumun ironik bir ters versiyonunu yaratmışlardı.

Billy, Kayıp Çocuk, resmen her yerde görülüyordu; fotoğrafı o yaz, neredeyse O. J. Simpson ve beyaz Bronco kadar meşhurdu. Ben ise görünmez olmuştum. Başka bir oğlana ait ufak bir deri parçası. Reşit olmadığım için polis de medya da o dönem böyle demişti bana.

"Başka bir çocuk."

"On yaşındaki Billy Barringer, gecenin bir yarısında kaçırıldığında başka bir çocukla arka bahçede kamp yapıyordu." Şu an dizüstü bilgisayarımda açık olan internet sitesindeki ilk cümle bu. Okuyup duruyorum ama binlerce kere gördüklerimden başka bir şey yok. Billy'nin kim olduğuna, nerede yaşadığına, kaybolduğu gece ne yaptığına ve herkes onun kaybolduğunu fark ettikten sonra neler olduğuna dair kısa bir açıklama var. Orada burada benden "başka bir çocuk", "bir komşu", "Billy'nin en yakın arkadaşı" olarak bahsediliyor. Sitede ailem de dahil olmak üzere neredeyse herkesin nasıl adlandırıldığını düşününce, tüm bu örtmece isimler aptalca geliyor.

Fred ve Joyce Marsh.

Tıpkı o dönem evlerimizin olduğu gibi, onların isimleri de Billy'nin ebeveyni Blake ve Mary Ellen Barringer ile yan yana duruyor. Ne de olsa Billy, bizim bahçemizdeyken kaybolmuştu. Ve ailemin sorumluluğundayken.

Sitede ve gördüğüm herhangi bir yerde bahsedilmeyen bir diğer önemli isim de Andy Barringer; Billy'nin kardeşi. O dönem yedi yaşındaydı ve o da basın tarafından rahat bırakılmış, kendisinden pek bahsedilmemişti.

Billy'nin kaybolmasıyla ilgili gördüğüm diğer her şeyde ol-

duğu gibi, burada da bir yargılama havası var. Hep böyleydi zaten. Kaçırılmadan sonraki haftalarda, genellikle nasıl olup da bir çocuğun banliyö arka bahçesinden kaçırılabildiği ve kimsenin görmediği konuşulmuştu. O sonbahar, Billy'nin olayına yer veren gece haberlerinden *New York Times*'a ve *Unsolved Mysteries*'e kadar her yerde aynı sorular vardı. "Böyle bir şey nasıl olabilir?" diye soruyorlardı. "Nasıl olur da kimse fark etmez?"

Dile getirilmeyen ama fazlasıyla bariz olan şey, mahallenin suçlandığıydı.

Özellikle de annem ve babamın.

Tabii bir de benim.

Sorumlu tutulmadığımız suçlama kırıntıları, Billy'ye ne olduğunu asla çözemeyen yetkililere yöneltildi. Yerel polisten FBI'a kadar aklınıza gelebilecek her kurum bir noktada olaya dahil oldu. Bu birbirinden farklı yetkililerin hemfikir olabildiği tek kesin husus, 15 Haziran gecesi 23.00 ile 10 Haziran sabahı 06.30 arasında bir saatte, birisinin gelip çadırın sol tarafında doksan altı santimlik bir kesik açtığı ve Billy'yi buradan çekip aldığıydı.

Ondan sonra ne olduğu büyük bir gizemdi, hâlâ da öyle.

O kesik üzerine yapılan detaylı bir inceleme, çadırın dışarıdan kesildiğini kesinleştirmişti. Temiz bir kesik olduğundan, polis yeni veya yakın zamanda bilenmiş bir bıçağın kullanıldığını varsaymıştı. Açılan boşluğun dar olması da av bıçağı değil mutfak bıçağı olduğu sonucuna ulaşmalarını sağlamıştı; onların kesici tarafı daha kalın oluyormuş.

Bu bilgi de çıkmaz sokaktaki her evin tepeden tırnağa hemen aranması için yeterliydi. Annemler ve bir FBI ajanıyla mutfakta oturduğumu, yukarıdaki dedektifler odadan odaya geçerken gelen ayak seslerinin patırtısını dinlediğimi hatırlıyorum. O zaman tam olarak ne aradıklarını bilmiyordum. Tek bildiğim annem ve babamın korktuğuydu, tabii bu beni de korkutuyordu.

Aramalar sonucunda Hemlock Circle'daki her evden birden fazla bıçak alındı. İncelemelerden sonra hiçbirinin çadırımı kesen bıçak olmadığı sonucuna varıldı.

Aramalarla birlikte sorgulamalar da başladı. Civardaki herkesin birkaç sorgulamaya göğüs germesi gerekti. Yerel polisin yerini eyalet polisi dedektifleri aldı, sonra da FBI ajanları geldi.

Kimse şüpheli bir şey gördüğünü veya duyduğunu belirtmedi ki bunun sebebi de büyük oranda, Hemlock Circle'daki arka bahçelerin geniş kör noktaları olmasıydı. Çıkmaz sokağın dairesel bir masa oyunu gibi olduğunu düşünmüşümdür hep; her arazi, doğru cevap verdiğinizde kazandığınız renkli alanlardan biriydi sanki. Her ev, komşu evlere hafif bir açıyla bakacak şekilde konumlandırılmıştı. Bir de tüm bahçeleri çevreleyen çitler de olunca, Hemlock Circle'daki hiç kimse başkasının arka bahçesini rahatça göremiyordu. Billy'nin kaybolduğu gece işe yarar bir şeye şahit olmuş olabilecek tek kişiler ben ve ailemdik. Ama ebeveyn yatak odası evin ön tarafında olup arka bahçeye değil, çıkmaz sokağa bakıyordu.

Bana gelince, eh, şu an baktığım internet sitesi durumu şöyle özetliyor: "Çadırdaki diğer çocuk hiçbir şey görmediğini ve duymadığını iddia etti."

Bu cümledeki bir ifade içimi kemiriyor.

İddia etti.

Sanki bu konuda polise yalan söyleme ihtimalim varmış gibi.

Başına neler geldiğini öğrenmek için her şeyi yapabilecekken Billy'ye olanlar umurumda değilmiş gibi.

Gelgelelim yapacak hiçbir şey yok. Tüm o arama çalışmalarına ve sorgulamalara rağmen, Billy'nin nerede olabileceğine dair tek iz onun kokusunu takip eden K-9 biriminin çıkmaz sokağı çevreleyen geniş ormanda yaptığı bir millik aramada bulundu. Ormanı daha büyük ve daha işlek olan iki yola bağlayan, seyrek kullanılan geçiş yolunda bitiyordu bu iz. Bunun üzerine polis, Billy'nin çadırdan alınıp bekleyen bir arabaya götürüldüğünü düşünmüştü.

Sonrasında neler olduğunu da bunu kimin yaptığını da kimse bilmiyor. Çadırın içinde de dışında da boğuşma izine rastlanmadı. Kimse yardım çığlıkları veya ağlama sesi duyduğunu

bildirmedi. Bahçemizde hiç kan da bulunmadı. Yeni ayak izleri de yoktu ve bunun sebebi büyük oranda 14 Temmuz'da çimlerin biçilmesi, ayakkabıların pek iz bırakamayacağı kadar kısa olmasıydı. O ayın başlarında ailemin verdiği 4 Temmuz partisi yüzünden, izlerin ait olabileceği bir düzineden fazla insan vardı.

Herhangi birimize ait olabilirdi.

Hiçbirimize ait olmayabilirdi de.

Yıllar boyunca pek çok şüpheli oldu ama hiçbiri inandırıcı değildi çünkü hepsinin de suçlu olması en iyi ihtimalle olasılık dışı, en kötü ihtimalle de imkânsızdı.

Mesela Uzak Şüpheli 1'i ele alalım: Fred Marsh.

Babam.

Polisin göz önünde bulundurduğu ilk kişi oydu çünkü neden olmasın?

Ne de olsa suç onun mülkünde, onun gözetiminde gerçekleşmişti. Çok kısa sürede fazlasıyla net hâle gelen şey de onun asla ama asla böyle bir şey yapmayacağı oldu. Düzgün bir adam o. İyi bir adam. Sadık bir koca, Princeton'da sosyoloji profesörü, hayatında hiç hız cezası almayacak kadar kanunlara dikkat etmekte özenli bir adam. Bir de annem –terbiye açısından ondan aşağı kalmayan bir kadın olarak– babamın bütün gece boyunca yanında uyuduğuna yemin etmişti. Sonuçta bir ev kadını ve uzun süreli okul aile birliği üyesi böyle bir konuda neden yalan söyleyecekti ki?

Babamın üzerinden neredeyse anında düşen kuşkular, Uzak Şüpheli 2'ye geçmişti: Blake Barringer, Billy'nin babası.

Çadırın yan tarafındaki kesik Barringerların evine baktığından, yetkililer Billy'yi kaçıran kişinin o taraftan geldiğini düşünüyordu. Bu da polisin Bay Barringer'ın suçlu olup olmadığını merak etmesine yol açtı. Tıpkı benim babamla olduğu gibi bu da bir yere vardı.

İlaç mümessili Blake Barringer, o gece Boston'da iş seyahatindeydi. Onu otelin barında kapanış saati olan gece on bire kadar Sam Adams birası içerken ve ertesi sabah da eşi arayıp ona Billy'nin kaybolduğunu haber verdikten sonra çıkış yaparken

gören düzinelerce tanık vardı. Arabayla eve gidip, çocuğunu kaçırıp sonra da Boston'a dönmesi mümkün değildi.

Ayrıca, bilindiği kadarıyla, oğluna zarar vermek için bir sebebi yoktu ve Billy'nin kaybolmasıyla ailesinin geri kalanı kadar perişan olmuş görünüyordu. Bir de ebeveynlerin çocuklarını kaçırması, genellikle velayetle ilgili anlaşmazlıklardan dolayı gerçekleşiyordu ve Barringerlar Blake 2004'te ölene kadar evli kaldılar.

Uzak Şüpheli 13'ten 16'ya kadar diğer herkes Hemlock Circle'daydı. Ben ve Billy dışında o gece çıkmaz sokakta toplam on beş kişi vardı. Hepimiz öyle veya böyle soruşturmaya tabi tutulduk. Hiçbirimizin Billy'ye zarar vermek için bir sebebi olmadığı gibi kimin yaptığına dair bir fikri de yoktu.

İşte bu boşluk, yıllar içinde neler olduğunu bildiğini söyleyen düzinelerce insan tarafından dolduruldu. Manyaklar, ilgi budalaları ve bazı durumlarda da gerçek psikopatlar, Billy'yi kaçırdıklarını söylediler. Veya öldürdüklerini. Veya yerel marketlerinde Billy'yi alışveriş poşetleriyle gördüklerini. Bugüne kadar Billy olduğunu iddia eden yedi kişi de çıktı. Beyanların ve itirafların hepsi incelendi. Hiçbiri doğru çıkmadığı gibi, Billy'yi tanıyan ve seven bizlere cevapsız sorular ve yıkılan umutlardan başka bir şey bırakmadı.

Şimdilik herkes, en olası şüphelinin bir yabancı olduğunda hemfikir. Birisi Hemlock Circle'a geldi, Billy'yi kaçırdı ve geldiği gibi hızlıca, sessizce gitti. Karşımda açık olan internet sitesi, bu teorinin büyük bir savunucusu. Birisinin –kim olduğunu kimse tam olarak bilmiyor– Billy'nin kaybolmasından önceki gün Hemlock Circle'a en yakın çıkmaz sokakta gezen kamuflajlı birini gördüğünü iddia ettiği detaylıca anlatılıyor burada. Ama yetkililer, Billy'nin kaçırılması ile benzer suçlar arasında bir bağlantı kuramadı hiç. 1994'ten önceki yirmi yılda da sonraki otuz yılda da, bilinen hiçbir seri katilin örüntüsüyle uyumlu değildi. Çocuk kaçırma ve öldürme suçuyla hüküm giymiş mahkûmlarla yapılan FBI sorgularında da hiçbiri bu olayla alakası olduğunu söylemedi.

İşte otuz yıl sonra olay böyle bir noktada. Suçlu yok. Cevap yok. Billy'nin hâlâ kayıp olduğu şeklindeki üzücü ve acımasız gerçek dışında hiçbir şey yok.

Bilgisayarı kapatıp tekrar üst kata çıkıyorum. Yatak odasında kalem ile defteri yeniden elime alıyorum. Uykusuzluğum için gerçekten işe yarayan tek çare bu. İki terapist önce, sabahın ilk saatlerine kadar zihnimde dönüp duran bir şey varsa yapılacak en iyi şeyin bunu yazmak olduğu söylenmişti. Bunu yaparak beynime o düşünceyi daha sonra ele almak için erteleme izni veriyormuşum; bir nevi zihinsel ertele tuşu. Her zaman işe yaramıyor ama hiç yoktan iyi.

Daha önce yazdığım sayfayı açıyorum.

Yine O Rüyayı gördüm.

Altına şöyle ekliyorum: *Billy orada DEĞİL.*

Defteri ve kalemi dikkatlice komodine koyup saate bakıyorum. Dörde geliyor. Hâlâ en azından birkaç saat uyuma şansım var.

Ama gözlerimi kapadığımda, düşüncelerim şu okuduğum gerçek suç sitesine yeniden kayıyor. Her ne kadar gördüğüm şey diğerlerinden daha iyi yazılıp araştırılmış da olsa, yine de hikâyenin tamamını anlatmıyordu. Her şeyden önce, Billy'nin kaçırılmasının durup dururken olduğunu ima ediyordu. O kaybolmadan yirmi dört saat öncesinin, o yazın herhangi bir günü gibi olduğunu. Ufukta eli kulağındaki felaketin alameti olan hiçbir fırtına bulutu olmadığını ve civardaki olayların, geriye dönüp bakıldığında, trajediyi önceden haber vermediğini.

Bunların çoğu doğru. Gerçekten de tipik bir New Jersey yazıydı. Güneşli. Miskin. Anneme göre biraz bunaltıcı ama bir yandan da hoş.

Gelgelelim, hikâyede daha fazlası var. Her zaman vardır. İşin aslı şu ki Billy'nin kaybolduğu gün sıradan falan değildi.

Ve uyandığım anda bir terslik olduğunu biliyordum.

15 Temmuz 1994, Cuma
08.36

Ethan daha gözleri açılmadan bir terslik olduğunu hissediyor. Üzerinde yattığı birbirine dolanmış çarşafları tekmeleyip atıyor ve uykusuna dönüyor; Barkley'nin, ancak son zamanlarda geceleri kapatmasına izin verilen kapıyı tırmaladığını duyuyor. Bu yaza kadar annesi, geceleri onu rahatça kontrol edebilmesi ve çok geç saatlere kadar uyanık kalmadığından emin olabilmesi için kapısını açık bırakmıyordu. Ethan buna artık gerek olmadığına yemin ediyordu. Ancak babası yardım edince –*O on yaşında, Joyce. Oğlana biraz mahremiyet tanı*– annesi razı gelmişti. Okul bittiğinden beri her gece yatarken kapısını kapatabiliyordu.

Ancak şimdi, *beagle* cinsi köpeği koklayıp tırmalarken ve salınsın diye yalvarırken, Ethan kararını yeniden değerlendiriyor. *Belki de,* diye düşünüyor, *kapıyı bir sene daha açık bırakmak o kadar da kötü bir fikir değildir.* En azından öyle olursa Barkley istediği gibi gelip gidebilir ve Ethan'ın uyumasma izin verir.

Çarşafları tekmeleyip yataktan inerken Ethan, kapının altından vuran belirgin pankek ve pastırma kokusunu fark ediyor. Köpeğinin çıkmak istemesine şaşmamalı. En sevdiği kahvaltının kokusu, Ethan'ın da çıkmaya heveslenmesine yol açıyor.

Kapıyı açıyor, Barkley'nin hızla merdivenlerden mutfağa koşmasına müsaade ediyor. Ethan da tam aynı şeyi yapmak üzereyken, şaşırtıcı olduğu kadar ani bir farkındalık yaşayarak duruyor.

Bugün cuma. Oysa annesi sadece cumartesileri pankek ve

pastırma yapar. Annesi işteyken babası neden bu sabah mutfakta kahvaltı hazırlıyor?

Ethan bu sorunun cevabını, mutfağa girip sadece babasını değil annesini de görünce alıyor. Bu yaz, şimdiye kadar, hafta içi nadir görülen bir durum bu. Çalışmaya başladığından beri annesi, hafta içi çoğu sabah Ethan kalktığında gitmiş oluyordu. Yılın geri kalanında babasının erken çıktığı günlerin tuhaf bir ters versiyonuydu sanki. Babası yaz okulunda birkaç ders veriyordu ama öğleden sonra başlıyordu bunlar; Ethan'a kahvaltı hazırlayabiliyordu.

Daha da tuhaf olan ise önceki akşamdı; Ethan'ın annesi, akşam yemeğinden iki saat sonra ofisine dönmüştü. Arabasının anahtarları elinde sallanarak oturma odasına girip, "Hemen ofise gitmem gerekiyor. Bir şey unuttum da," dediğinde, Ethan ile babası *The Simpsons*'ın tekrarını izliyorlardı.

Pek dikkatini vermeyen Ethan, babasının, "Şimdi mi? Sabahı bekleyemez mi?" gibi bir şey söylediğini duymuştu.

Annesi de, "Hemen dönerim," dedikten sonra koştura koştura garajın yolunu tutmuştu.

Yarım saatten uzun süre dönmemişti. Ethan bunu biliyor çünkü annesi döndüğünde *The Simpsons* bitmiş ve *The Sinbad Show* başlamıştı. Şimdi de annesinin şu an burada olmasının, dün akşam gitmesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyor.

"Günaydın, ahbap," diyor babası, o sabahki *New York Times* sayısının arkasından. Dirseğinin dibinde buharı tüten bir fincan kahve ile pankek dolu bir tabak var.

Fırının başındaki annesi ise hiçbir şey demiyor.

Her ne kadar bu ona hiç dile getirilmediyse de Ethan, genellikle umursamaz bir yapısı olduğunu içten içe biliyor. Güzel evlerle çevrili güzel bir evde, güzel mahallelerle komşu güzel bir mahallede yaşıyor. Noel'e veya doğum gününe kadar beklemek zorunda kalsa da canının istediği oyuncağı alabiliyor. Ailesi iki senede bir yeni araba alıyor. İki kere ailecek Disney World'e gittiler. Endişeye kapıldığı nadir durumlarda, bu ya önemsiz bir

şey –yaklaşan bir matematik sınavı, beden eğitimi dersinde sona kalmak– yüzünden oluyor ya da belli belirsiz, soyut korkular şeklinde geliyor. Ölüm. Savaş. Deprem.

Ama annesini önlük giymiş hâlde, elinde spatulayla, kesinlikle öyle olmamasına rağmen bugün cumartesiymiş gibi sessiz sessiz yemek yaparken görmek, Ethan'ın genç yaşında çok nadiren yaşadığı bir kaygıya kapılmasına sebep oluyor.

"Sorun ne?" diye soruyor.

"Bir sorun yok, dostum," diyor babası, hâlâ gazetenin arkasına gizlenmiş vaziyette.

"Ama ikiniz de evdesiniz."

"Ne var ki bunda?" Babası sonunda gazetesini indiriyor ve Ethan'a *Profesör Bakışı* olarak tanıdığı o ifadeyle bakıyor. Sakin surat. Deseni kaplumbağa kabuğuna benzeyen gözlüğünün çerçevelediği gözler. Sol kaşı o kadar yukarı kalkıyor ki soru işaretinin eğimini andırıyor. "Burada yaşıyoruz sonuçta."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor Ethan, sonra sandalyesine geçip annesi önüne kahvaltısını koyarken masaya yaklaşıyor.

Annesi, "Neden işte olmadığımı merak ediyor," diyor babasına, Ethan sanki orada değilmiş gibi.

"Hasta mısın?" diye soruyor Ethan. "Bu yüzden mi evdesin?"

"Artık orada çalışmıyorum."

"Neden?"

Annesi, babasına bakıyor. Aralarında geçen sessiz konuşmada, Ethan ne kadarını ona söyleyeceklerine karar vermeye çalıştıklarını biliyor. Bu sessizlik, babasının başını onaylar anlamda sallaması ve annesinin şöyle demesiyle bitiyor: "Artık bana ihtiyaçları yok."

Sesindeki gerginlikten bu konu hakkında konuşmak istemediği anlaşılsa da Ethan daha fazlasını öğrenmek istiyor. İşe mayıs ayında başlamıştı; okuldan önce ve sonra, yazın da bütün gün annesinin evde olmasına alışmış çocuğunu büyük bir değişime zorlamıştı. Ethan'ın okuldan geldiği ve evi boş bulduğu ilk gün

hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Tabii sadece bir saatliğine yalnız kalmıştı. Ve evet, her zaman yaptığı gibi televizyon izleyip balık kraker yiyerek geçirmişti bu saati. Ama bu küçük özgürlük, her gece yatak odasının kapısını kapadığında yaşadığı hisse çok benzer şekilde, ona kendini daha olgun hissettirmişti.

Düşüncelerinde ikinci sırada ama eşit derecede önemli olan şey, artık annesi bütün gün evde olacağına göre bakıcısı Ashley'e gerek kalmayacağı gerçeği yer alıyor. Ethan için bu, özgürlüğünü kaybetmekten daha da kötü. Muhtemelen yazın geri kalanı boyunca Ashley'yi göremeyeceği anlamına geliyor. Ama onu görmeyi *seviyor*.

"Başka bir işe girecek misin?"

"Bilmiyorum." Annesi bir parça pastırma alıyor, yiyip yememeyi düşünüyor, sonra Barkley'ye veriyor. "Göreceğiz."

Ethan'ın bugüne kadar deneyimlediği kadarıyla bu neredeyse daima *hayır* anlamına geliyor. Ama konuyu kapatmaya hazır değil.

"Bence girmelisin," diyor. "Veya belki de eski işini geri istemelisin. Belki orada başka bir şey yapabilirsin."

"En iyisi şu an bu," diyor annesi, *hayır* anlamına gelen bir diğer en sevdiği ifadeyi kullanarak. "Zaten oraya dönmek de istemiyorum."

"Neden ki?"

"Bu konuda konuşamam."

Ethan'ın babası gazetesini tekrar indiriyor. "Konuşamaz mısın yoksa konuşmaz mısın?"

"Karışık bir mesele," diyor annesi, kızartma tavasını lavaboya götürüp içine su doldururken. Ethan'ın bile işe yaramadığını bildiği bir oyalanma taktiği. Fred Marsh, ısrarın insan suretine bürünmüş hâlidir.

Beklenildiği gibi, babası musluk durana kadar bekledikten sonra, "Bütçe kesintileri sebebiyle seni çıkardıklarını söylemiştin. Bunun nesi karışık?" diyor.

Annesi cevap vermek yerine bir bulaşık teli alıp ovalamaya başlıyor.

"Joyce, bana söylemediğin şey ne?" diye soruyor babası. "Dün akşam bir şey mi oldu?"

Evyenin başındaki annesi, mutfağın sürgülü kapısına gidip burnunu cama sürten Barkley'yi işaret ediyor başıyla. "Çıkarsana onu," diyor Ethan'a. "Çişi gelmiş herhalde."

Ethan önünde duran yarısı dolu tabağa bakıyor, itiraz edecek gibi oluyor ama düşünüp vazgeçiyor. Annesi ile babası arasında tuhaf bir şeyler dönüyor.

"Hadi bakalım, dostum," diyor babası da. "Sadece bir dakikalığına. Geri geldiğinde kahvaltın seni bekliyor olacak."

Ethan kapıyı açıyor ve Barkley dışarı fırlıyor, bahçede depar atıp kuşları kaçırırken kuyruğu sallanıyor. Ethan da çıkıyor; verandanın güneşle ışıldayan döşeme taşları, çıplak ayaklarının altında sıcacık. Daha serin olan çimenlikte, Barkley ile dün oynadıkları sopayı buluyor.

"Yakala oğlum," diyor ve Barkley'nin dikkatini anında çekiyor. "Getir hadi!"

Sopayı yükseğe savuruyor, yay çizerek döne döne çimenliği geçmesini ve arka bahçeye sınır çizen ormanın kıyısına düşmesini izliyor. Barkley sopanın peşine düşerken Ethan dönüp şöyle bir evine bakıyor. İçeride annesi ile babası mutfak masasında oturmuş tartışıyorlar. Onları öyle görmek Ethan'ın midesindeki endişe düğümlerini sıkıyor.

Diğerleri kadar soyut olmasa da, Ethan'ın belli belirsiz korkularından biri de boşanma. Üç sene önce, hemen yan evlerinde Ethan'ın eski en iyi arkadaşı Shawn oturuyordu. Ailesi boşandığında evlerini satışa çıkarmışlardı ve Shawn annesi ile Texas'a taşınmak zorunda kalmıştı. Ethan o zamandan beri ondan haber almadı.

Yakında aynı şeyin kendi başına da gelebileceğinden endişeleniyor, her ne kadar veranda kapısından izlediği annesi de babası da çok kızgın görünmese de. Babası yine *Profesör Bakışı*'nı takınmış ve Ethan bunun pek çok anlama gelebileceğini biliyor. Merak. Sabırsızlık. Hayal kırıklığı.

Annesinin yüz ifadesini okumaksa daha kolay. O dümdüz üzgün görünüyor.

Ethan dönüp arka bahçeye bakıyor. Barkley'nin hâlâ ormanın kıyısında olduğunu görüyor; sopa yakalamaca oyunu unutulmuş. Köpeği bunun yerine, vücudu kaskatı kesilmiş hâlde ağaçlara bakıyor. Hırladığında, sesi Barkley'ye o kadar benzemiyor ki Ethan sırtında bir ürperme hissediyor.

"Ne oldu, oğlum?" diyor Ethan. "Ne görüyorsun?"

Sincaptır, diye düşünüyor. Veya günün her saati ormandan fırlayan diğer hayvanlardan biri. Ethan köpeğinin daha önce sadece bir kez hırladığını hatırlıyor; 4 Temmuz pikniğinde, kimsenin anlayamadığı bir sebepten, Fritz Van de Veer'e hırlamıştı.

"Buraya gel, oğlum," diyor, köpeğini kandırıp ormanda artık her ne varsa ondan uzaklaştırmaya çalışarak. Bu da işe yaramayınca Barkley'nin yanına gitmeye karar veriyor ve bahçede ilerleyip yeni biçilmiş çimlerin ormanın kıyısı ile buluştuğu noktaya geliyor. Temiz bir sınır çizgisi burası. İlerisinde, orman kilometrelerce uzanıyor ve sadece onu bölen bir geçiş yoluyla kesiliyor.

Son zamanlarda Ethan'ın Billy ile birlikte o yola kadar, yani yaklaşık bir mil uzağa gitmesine izin veriliyor ama ötesine değil. Bu da dert değil onun için. Ötesine geçmek istemiyor zaten. Tam olarak korktuğundan değil. Sadece ormanı daha fazla keşfetme ihtiyacı duymuyor hiç çünkü zaten orada ne olduğunu biliyor. Bir sürü ağaç. Bir sürü taş. Ah, bir de Hawthorne Enstitüsü var ve Ethan'ın oraya dair tek bildiği şey, öyle bir yerin var olduğu ve oraya gitmesine izin verilmediği.

"Oradan uzak dur," demişti annesi, bir sonbahar günü ormanda yürüyüş yaptıkları sırada.

"Neden?"

"Çünkü orası özel mülk ve oraya gitmen izinsiz girmek olur, bu da yasadışı bir şey."

"Ama ne var ki orada?" diye sormuştu Ethan.

"İlgini çekecek bir şey yok."

Ethan, annesinin sözüne güvenmiş, oradan uzak durmuştu.

Akranı diğer çocukların aksine, yasakları kışkırtıcı bulmuyordu. O, enstitünün tıpkı babasının çalıştığı gibi bir yer olduğunu düşünüyor, sadece daha sıkıcısı.

Arkalarından gelen bir ses Ethan'ın da Barkley'nin de irkilmesine sebep oluyor. Aynı anda hızla dönüyorlar, boş orman birden unutuluyor ve kendileri ile evleri arasında uzanan yeşil çimenliğe odaklanıyorlar.

Ethanların bahçesini Billylerinkinden ayıran çitin birkaç metre ilerisinde bir beyzbol topu var.

Ethan ve üzerindeki, daha önce onlarca kez bahçesine atıldığı zamanlardan kalma çimen lekelerini ve Barkley'nin ısırık izlerini fark ediyor. Şimdiye kadar bu yaz, günlük bir aktivite olmuştu bu. Ethan ile komşusu arasında gizli bir mesaj.

Mesaj da daima aynı.

Billy oyun oynamak istiyor.

3

Gıırç.

Sabahın sekizinde, *O Rüya*'dan dolayı nefes nefese uyanıveriyorum.

Bir gecede iki defa.

İyiye alamet değil.

En azından *Rüya*, birkaç saat önce olduğu gibi yatak odasında yankılanmıyor. Bunun sebebi hem pencerelerden vuran gün ışığı hem de ön bahçeyi dolaşan çim biçme makinesinin gürültüsü.

Çoğu banliyö bir Rolex saatinin hassasiyetiyle yönetilir ve Hemlock Circle da farklı değil. Pazarları çöp günüdür; herkes sabahları tekerlekli kocaman çöp kutularını kaldırıma taşır, akşamları da garajlarına geri götürür. İki haftada bir cumaları da aynısı geri dönüşüm için yapılır.

Salıları peyzaj ekipleri gelir, insanı sağır eden bir kakofoniyle çıkmaz sokağı doldururlar. Çim biçme makineleri, ot ayıklama aletleri, yaprak üfleyiciler. Özellikle de yaprak üfleyiciler. Banliyö dünyasının resmi bir sesi olsaydı, verandalara ve garaj yollarına püskürerek buraları kesilmiş çim artıklarından veya yüzeylerine inmeye cüret eden yapraklardan armdıran basınçlı havanın şiddetli vınlaması olurdu. Yaprak üfleyiciler durduğunda oluşan sessizlik, bir anlığına ürkütücü geliyor. Fazla sessiz. Fazla ani.

Ama şimdi, çim biçme makinesi çalışmaya devam ediyor; ben duş alıp giyinirken ve alt kata inip kahve yapmak için mutfağa

geçerken ön bahçeden arkaya ilerliyor. Kahvem demlenirken *O Rüya*'yı son görüşümün etkisini üzerimden atmaya çalışıyorum; Billy kaybolduğundan beri bana musallat olan bir rüya bu.

Hep de aynı: Yeni yeni azalan karanlıkta başlıyor. Etrafım giderek netleşiyor. Eski çadırımda olduğumu anlayabileceğim kadar aydınlık. Ben on yaşındayken Billy'nin kaçırıldığı çadır.

Ama Billy hâlâ orada, yanımda uyuyor.

Onun hemen üzerinde, çadırın uzunluğu boyunca, büyük bir yarık var.

Hemen dışarıda birisinin olduğunu hissedip o yarıktan bakıyorum ama tek görebildiğim şey karanlık. Dışarıdaki her kimse, *hemen orada* olduğunu bilmeme rağmen göremiyorum.

Sonra da sesi duyuyorum.

Gıırrç.

Bu kısım çoktan gerçekleşmiş olsa da çadırın kesilme sesi. Gecikmiş bir gürültü; tıpkı şimşeği, ona eşlik eden gök gürültüsünün sesinden önce görmeniz gibi.

Bu noktada uyanıyorum. Her lanet seferde. O korkunç *gıırrç*, içinde bulunduğum odada bir anlığına asılı kalıyor.

O Rüya'yı niçin görüp durduğum ve bunların ne anlama geldiği, çözmeyi çok istediğim bir muamma. İlk başta, çadır kesildiğinde tamamen uyanık değilsem de en azından bilincimin biraz açık olduğu anlamına geldiğini düşünmüştüm. Ama böyle bir şey duyduğuma dair hiçbir hatıram yok. Gözlerimi açıp da kumaştaki açıklığı gördüğüme dair belli belirsiz bir görüntü de yok.

Bununla ne yapacağımı, ne anlam vereceğimi hâlâ bilmiyorum açıkçası. Yabancının teki *benim* bahçeme girdi, *benim* çadırımı kesti, *benim* en yakın arkadaşımı kaçırdı. Tüm bunlar olurken öylece uyumam, hiçbir şeyi fark etmemem ve kesinlikle hiçbir şey hatırlamamam mümkün mü gerçekten? Uykusuzluğumun mahvettiği bugünkü hâlim buna *hayır* der ama on yaşındaki hâlim için bambaşka bir şeydi bu. O zamanlar ölü gibi uyurdum.

Şimdi soru şu: Gerçekten bir şey gördüm mü, duydum mu? Yoksa *O Rüya* bildiğim şeylerle şekillendirilmiş, hayali bir anı

mı? Çadırdaki o yırtık. Billy'nin kaçırılması. Bu iki şeyden de sorumlu olan o bilinmeyen kişi.

Bu soruyu cevaplamak ve polise neler olduğuna dair en azından küçük bir ipucu verebilmek için elimden geleni yaptım. Ailemin rızasıyla ve bilinçaltımın karanlık dehlizlerinden unutulmuş bir şeyin yüzeye çıkabileceği umuduyla, Billy kaybolduktan bir hafta sonra hipnoz edildim. Bu işe yaramayınca da rüya analistine götürüldüm; *O Rüya* ve Billy'nin kaçırıldığı geceden beri hatırlayabildiğim diğer tüm rüyalardan bahsetmem istendi. Bu da hiçbir yere varmadı.

Bundan sonra da hepimizin belirsizlikle barışması gerekti. Belki bir şey görmemiştim, belki de görmüştüm. Belki de sindirmek benim için fazla travmatik olduğundan hafızamdan silmiştim ve kendi kendime yaptığım bu düzenlemeyi de *O Rüya* kesik kesik hatırlatıyordu bana.

Bir kişi dışında herkes anlıyordu. Bu tek istisna olan Bayan Barringer, Billy'yi bulmanın anahtarının, beynimin karanlık girintilerinde bir yerde saklı olduğuna ikna etmişti kendini ve beni de ikna etmeye çalışıyordu. Billy'nin kaybolmasının üstünden bir ay geçmişti ki bir sabah bahçeme daldı. Endişe onu o kadar yaşlandırmıştı ki yabancı biri gibiydi. Korkulacak biri gibi.

Bayan Barringer beraberinde Billy'nin kardeşini de bahçeye sürüklemişti; muhtemelen onu gözünün önünden ayırmaya çok korkuyordu. O zaman yedi yaşında olan Andy ne bana ne de annesine bakabiliyordu. Korkmuş ve utanmış hâlde, gözlerini öylece çimenlere dikmişti.

"Ethan," diye havlarcasına bağırdı Bayan Barringer; ağzı, sanki sesinin ne kadar sert çıktığına kendisi de şaşırmış gibi *O* şeklini almıştı. Andy'nin elini bırakıp bana doğru tökezleyerek ilerledi; ayakları, çimenlerin üzerinde şıpırdıyordu. "Onlara söylemen lazım," dedi, bu sefer nazikçe. "Tamam mı, canım? Sadece polise o geceye dair ne hatırladığını söyle."

"Ama hiçbir şey hatırlamıyorum ki."

Bayan Barringer elini uzatsa dokunabilecek kadar yaklaşmıştı bana. Eve doğru bir adım geri gittim ama o öne atılıp iki eliy-

le omuzlarımı kavradı. Sertçe ve sıkı sıkı tutuyordu. Hâlâ sakin olan sesiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

"*Bir şeyler* hatırlamak zorundasın. Hatırlamadığını sansan bile. Bütün gece deliksiz uyumuş olamazsın."

Omuzlarımı acıtmaya başlamıştı. Beni sarsmaya koyuldu; ilk başta hafifti ama her geçen saniye şiddeti artıyordu. Kısa süre sonra ileri geri sarsılır olmuştum, başım da kontrolsüz şekilde savruluyordu. Çok küçük ve korku içinde olsam da Bayan Barringer'ın benden ne istediğini biliyordum. Ben de aynı şeyi istiyordum. Ne kadar küçük olduğu fark etmeksizin, Billy'nin bulunmasına yardımı dokunabilecek bir ipucu.

Ama hiçbir şey hatırlamıyordum.

Hiçbir şey bilmiyordum.

"Üzgünüm!" diye bağırdım. "Çok üzgünüm!"

Bu noktada annem dışarı koştu ve beni çekip Bayan Barringer'ın elinden kurtardı.

"O hiçbir şey bilmiyor, Mary Ellen," dedi, nazik denilebilecek bir sesle. Bayan Barringer'ın dengesiz hâlinde bir parça da olsa kendini gördüğünden eminim. Komşumuza bakma şekli düşünüldüğünde, annem onu anlıyordu; kaçırılan ben olsaydım, annem *onların* bahçesinde olur, *onların* oğullarını sarsar ve bir şeyler öğrenmek için yalvarırdı.

Kahvemden ilk, o kutsal yudumumu aldığımda, dışarıdaki gürültünün durduğunu fark ediyorum. Çim biçme makinesi yok. Yaprak üfleyici yok. Onların yerini kapı zilinin gösterişli çınlaması alıyor. Gidip açtığımda, bahçıvanlardan birini ön verandada buluyorum.

"Bay ve Bayan Marsh evdeler mi?" diye soruyor adam, alnındaki teri bir bezle silerek.

"Yeni taşındılar."

"Yeni evsahibi siz misiniz?"

"Hayır," diyorum çünkü teknik olarak değilim. Bu da tam olarak ne olduğumu merak etmeme yol açıyor. "Oğullarıyım. Ailem evi satışa çıkarana kadar burada kalacağım."

Bunu zaten biliyor ve az önce biçtiği çimler için nazikçe ödeme istemeye hazırlanıyor olabileceği aklıma geliyor. Onu zahmetten kurtarıp, "Borcumuz ne kadar?" diye soruyorum.

"Borcunuz yok," diyor. "Aileniz bütün yaz için önden peşin ödemişti. Ben bahçenizde bir şey olduğunu söylemek için geldim. Bugünlük sorun değil. Ama ileride çimleri biçmek için geldiğimiz zaman çocuklarınızın bahçede spor malzemesi bırakmamasını sağlarsanız gerçekten sevinirim."

"Benim çocuğum yok." Kafa karışıklığıyla gözlerimi kısıyorum. "Ne malzemesi?"

"Bu."

Adam kargo pantolonunun büyük cebine sokuyor elini. Çıkardığı şeyi görebilmem için uzatıyor.

Elinde, avucunun içinde, parmaklarının çevrelediği bir beyzbol topu var.

15 Temmuz 1994, Cuma
08.56

Billy elindeki beyzbol topuna bakıyor, sadece birkaç hafta kullanılmakla ne kadar yıprandığına şaşırıyor. Bir zamanlar beyaz olan deri, şimdi mat bir gri ve kirle, çimen lekeleriyle kaplı. Hatta Ethan onu bulamadan Barkley'nin bulduğu birkaç seferden kalma diş izleri de var. Bugün dikkatli davranmazsa bu tekrar olabilir. Billy, çitin diğer tarafında köpeğin Ethan ile beraber olduğunu duyabiliyor.

Bunun tuhaf olduğunu biliyor. Çitin arkasında eğilip Ethan'ın yan bahçede Barkley ile oynamasını dinlemesinin. Diğer oğlanlar çimenliğin ortasına fırlayıp *merhaba* derler ama bunun eğlencesi neresinde ki?

Hayır, Billy kendi bildiği gibi yapmayı tercih ediyor.

Tuhaf şekilde.

Çitin arkasında saklanmış, beyzbol topunu kavramış hâlde, gizli mesajını göndermek için en doğru ânı bekliyor.

Bunu ilk kez yaz tatilinin birinci gününde denemişti. Sabahın onunda canı çoktan sıkılmıştı ve yan eve gidip Ethan'a ormanda keşfe çıkmak isteyip istemediğini sormaya karar vermişti. Billy bunu neden bir oyun hâline getirdiğinden hâlâ emin değil. Ama aylar önce doğum günü hediyesi olarak aldığı zamandan beri el sürülmemiş beyzbol topunu dolabında gördüğünde, bununla ne yapması gerektiğini anlamıştı.

Ethan'ın ilk başta kafası karışmıştı. Topu Billy'ye geri götürmüş, Andy ile oynarken yanlışlıkla çitin diğer tarafına mı fırladı-

ğını sormuştu. Sanki bu Barringerların arka bahçesinde her gün olan bir şeymiş gibi. Andy bazen babalarıyla top atıp tutmaca oynardı. Peki ya Billy? Asla.

"Bilerek oraya attım," dedi Billy ona.

Ethan'ın gözleri kısıldı. "Neden?"

"Bilmem. Gizli mesaj gibi bir şey olsun istedim. Topu bahçende bulursan, bu gelip beni bulman gerekiyor demek. Bir filmde görmüştüm. Lanetli bir eve taşınan adam, bir hayalet tarafından bırakılan toplar buluyordu."

"Hayaletler niye öyle bir şey yapsın ki?"

Billy bunun üzerine, cevap çok barizmiş gibi iç çekti. "Adam onun orada olduğunu bilsin diye."

Ethan başını iki yana salladı ve topu ona geri verdi. "Tuhafmış," dedi ama kötü bir şekilde değil. Ragesh Patel veya okul servisindeki diğer büyük çocuklar gibi kelimeyi tükürürcesine, ona hakaret eder gibi söylememişti. Ethan sadece bir yorumda bulunmuştu.

Veya Billy öyle düşünmek istedi.

Billy, kendi yaşındaki diğer çocuklar gibi olmadığını biliyor ve bu bazen onu rahatsız ediyor. Bazen farklı olmayı bile istiyor. Hayallere, fantezilere bu kadar eğilimli olmamayı. Bu kadar inek olmamayı; bu da ona sık sık söylenen başka bir sözcük ama Billy ineklerin süper zeki olduğunu düşünüyor, kendisini öyle görmese de. İngilizce dersinde çok iyi ve kitap okumayı seviyor ama matematikte berbat. Tanıdığı diğer zeki olmayan çocuklar, sporcu olarak bunu telafi ediyorlar. Bu da Billy'nin umutsuz vaka olduğu başka bir alan.

Bir keresinde, "Eksantrik o," dediğini duymuştu babasının annesine; Bayan Jensen, Billy'nin, sınıfındaki diğer öğrencilerle uyum sağlama kabiliyetinin yetersiz olduğundan endişelenip ailesini görüşmek için çağırdığında. "Bunun neden kötü bir şey olduğunu anlamıyorum."

"İlla kötü demek değil," demişti annesi. "Ama endişeleniyorum. Bu dünya kendini gösteremeyen çocuklara karşı nazik değil."

Üç yıl önce olmuştu bu ve o zamandan beri yeni bir eve, yeni bir kasabaya taşınıp yeni bir okula başlasa da Billy hâlâ uyum sağlayamadığını görüyor. Billy'nin eksantrikliklerine hiç aldırış etmiyor gibi görünen Ethan olmasa, kendisini yapayalnız hissederdi. Zaten bu yüzden Billy şu beyzbol topuyla gizli mesaj gönderme fikrini en yakın arkadaşının üzerinde denemenin sorun olmayacağını düşünmüştü. Ve yine bu yüzden şimdiye kadar bu yazın her günü bunu devam ettirmişti.

Yani dün hariç her gün.

Dün özeldi.

Ama bugün, Billy her zamanki rutinine dönmüştü ve Ethan hâlâ arka bahçedeyken topu atmaya hazırdı. Sinsi bir teslimat. Sanki top oraya gerçekten de bir hayalet tarafından bırakılmış gibi.

Çitin aralıklarından bakarak Ethan'ı bahçesinin ortasında, Barkley'ye endişeli bir bakış atarken görüyor. Köpek ormanın kıyısına gitmiş hırlıyor.

"Buraya gel, oğlum," diye sesleniyor Ethan.

Barkley gelmeyince Ethan ona gidiyor. Billy, arkadaşının bahçeyi geçmesini izliyor ve ağaçlara ulaşana kadar bekliyor. Hızlı ve sessiz bir hareketle Billy kalkıp topu çitin üzerinden atıyor, sonra da yere düşmesini dinliyor.

Ardından koşuyor.

Bu da tuhaf bir şey.

Ethan'ın iki saniye içinde topu göreceğini bildiğinden, orada kalsa da olur. Billy yine de evine koşuyor, açık kapıdan hızla geçip merdivenleri çıkarak yatak odasına gidiyor.

Orada oturup Ethan'ın onu bulmasını bekliyor.

4

Şimdi mutfak tezgâhında duran beyzbol topuna bakakalıyorum. Kırmızı dikişleri var ve bembeyaz, yepyeni duruyor.

Bu, diye düşünüyorum, *sadece bir tesadüf.*

Öyle olmalı.

Billy hâlâ kayıp. Geri gelmedi. Dün gece de kesinlikle dışarıda değildi, çıkmaz sokakta dolanmıyordu... O an hissettiğim o hafif tanıma sezisine rağmen.

Hayır, bu top başkasına ait. Komşu çocuklardan biri oyun oynarken topu fazla yükseğe atıp benim bahçemde kaybetmiş, sonra da unutmuştur. Tek mantıklı açıklama bu. Gelgelelim, mahallede bildiğim tek bir çocuk var ve onun da top oynayacak kadar büyük olduğundan şüpheliyim.

Topu alıp dışarı çıkıyorum ve çimenlikten geçip sağdaki eve doğru ilerliyorum. Başka bir komşu olsa, kaldırımdan ön kapısına gidip zili çalardım. Ama söz konusu Russ olduğundan, bahçelerimizi ayıran çitin arasından sıkışarak geçip Koca Ayak gibi dalıyorum Chenlerin bahçesine.

Tam da umduğum gibi Russ dışarıda, arka verandasında kahve içiyor. Böyle bir aktivite için harika bir sabah; Bayan Chen'in bahçesinden güzel kokular –gül, süsen, hanımeli– taşıyan hafif esinti, haziran sıcağını uzak tutuyor.

Russ beni görünce el sallayıp fincanını kaldırıyor. "İster misin?"

"Yeni içtim."

"Güzel," diyor Russ, kendisine özgü o sakin, sörfçü adam edasıyla. Ben özel okul için ayrıldıktan sonra edinmişti bu özelliği. Öncesinde kaygılı, tedirgin, daima huzursuz bir tipti.

Ama Russel Chen'e dair hiçbir şey on yaşındaki hâliyle bir benzerlik göstermiyor. Sıska bir oğlandı. Tuhaf denecek kadar sıska. Spagetti gibi incecik kolları ve bacakları, kısa boyuyla birleşince onu olduğundan küçük gösteriyordu. Hâlâ öyle görünüyor gerçi ama artık imrenilecek biçimde. Uzun boylu ve kaslı vücuduyla hiç de gerçek yaşı olan kırka yakın durmuyor. Yüzünde kırışıklıklar, gözlerinin etrafında çizgiler olmadığı gibi geniş göğsü, alışveriş yaptığı spor mağazasının amblemini taşıyan polo gömleğini iyice geriyor.

Russ'la çocukken arkadaştık ama Billy ile olduğu gibi değildi. Bazen isteksizce peşimize takılmasına izin verdiğimiz fazlalıktı o. Sonra Billy gitti ve ikimiz kaldık; komşu olmamız ve ailelerimizin aniden gözlerinin önünden kaybolmamıza aşırı tepki göstermesi sebebiyle beraber olmaya zorlandık.

Billy olmadan takıldığımız ilk anı hiç unutmayacağım. O kaybolalı üç hafta olmuştu ve garaj yoluna kurulmuş potada basketbol oynayarak üzüntümü ve korkumu geçici olarak gömmeye çalışıyordum. Russ çitin ardından fırlamış, katılmak istemişti. *Hayır* demiş, yalnız kalmak istediğimi söylemiştim.

"Billy ile olmayı tercih edeceğini biliyorum," demişti. "Ama şu an tek seçeneğin benim."

O zaman bile bir çocuk için arkadaş olarak kimsenin ilk tercihi olmadığını bilmenin dayanılmaz derecede üzücü olduğunu fark etmiştim. Ama aynı zamanda Russ'ın bunu kabul etmesinin cesurca olduğunu da düşünmüştüm.

"Tabii, oynayabilirsin," demiştim.

O yazın geri kalanını garaj yolumda basket oynayarak geçirdik ve ben özel okula gidince de bağlantıyı koparmadık. Üniversitede de görüşüyorduk ama artık pek bir ortak noktamız kalmamıştı. Ben içime kapanıp küçülürken, Russ dışarı açılıp büyümüş, genişlemişti; hem cüsse hem de sosyal statü olarak.

Yıldız futbol oyuncusu. Balo kralı. Üniversiteden sonra kısa süreliğine modellik bile yapmıştı. Yine de bayramlarda ve yaz tatillerinde eve döndüğümde onunla mutlaka görüşürdüm. Russ'ı görmek, Hemlock Circle'daki her oğlanın orayı terk etmediğine veya ortadan kaybolmadığına dair fazlasıyla ihtiyaç duyduğum bir hatırlatıcıydı.

Birkaç kez gitse de kısa süre içinde kendini yine burada bulmuştu, en sonunda babası öldükten sonra annesine bakmak için eşi Jennifer ile buraya taşınmıştı. Beş yıl önceydi bu ve o zamandan beri bir çocukları oldu, ikinci de yolda.

"Benji için mi o?" diye soruyor Russ, elimdeki beyzbol topunu göstererek.

"Onun değil mi? Çimleri biçen adam arka bahçede bulmuş. Belki Benji atmıştır diye düşündüm."

"Dört yaşında o," diyor Russ. "Şimdiden öyle atış yapabiliyorsa, Jen'e söyleyeyim de üniversite masraflarını hiç dert etmeyelim."

O sırada Jennifer verandaya çıkıyor; bir elinde kahve var, diğer eliyle de oğullarının basamakları inmesine yardım ediyor. "Neyi dert etmiyormuşuz?"

"Ethan beyzbol topu bulmuş," diyor Russ. "Benji'nin sanmış."

Jennifer bakabilsin diye topu uzatıyorum. Başını iki yana sallıyor. "Onun değil. Benji'nin bir topu var gerçi ama o, şey, bunun iki katı kadar falan. Ufaklıklar için. Nerede buldun bunu?"

"Arka bahçede."

Jennifer, Russ'ın yanındaki sandalyeye geçip giderek büyüyen karnını tutuyor. "Belki Barringerların evine bakmaya gelen birinindir."

Doksanların ortasında ailesinin taşınmasından beri Billy'nin evi pek çok kez el değiştirdi; kimse orada uzun süre kalmıyor. Taşınanlar ya çocuksuz çiftler ya da ergen çocukları olan ailelerdi. Görünüşe bakılırsa çocuğu olan kimse başka bir kaybolma riskini almak istemiyor. Son sahipleri olan Bob ve partneri Marcel, altı ay

evvel satışa çıkarmadan önce beş sene yaşadılar orada. O zamandan beri de ön bahçede SATILIK tabelası duruyor.

"Oranın yakınlarında kimseyi görmedim," diyorum.

Benji kolumu çekiştiriyor; topu görmek istiyor. Eğilip topu ona veriyorum; belirli bir yaşın altındaki herkesin yanında daima olduğum gibi gerginim. Çocuklar çok çaresiz, çok kırılgan gelirler bana ve Benji de istisna değil. Daha önce de olduğu gibi, Russ ve Jennifer'ın günün her saniyesi endişeden nasıl kafayı yemediklerini merak ediyorum. Bir keresinde, Benji doğduktan kısa bir süre sonra onları ziyaret ettiğimde, Russ'a artık baba olduğuna göre neden gergin görünmediğini sormuştum.

"Ah, öyle gerginim ki," demişti. "Sadece değilmişim gibi görünme konusunda ustalaştım."

Şimdi de Russ, Benji'nin topu atmaya çalışmasını izlerken öylece gülümsüyor. Kaldırım taşına çarpmadan önce en fazla otuz santim süzülen top, onu bahçeme atanın kesinlikle Benji Chen olmadığını ispatlıyor.

Topa ilgisini kaybeden Benji, sallana sallana babasının yanına gidip kucağına çıkıyor. "Bunda ne var?" diye soruyor, Russ'ın fincanını süzerek.

"Kahve. Bir yudum ister misin?"

Jennifer şakayla koluna vuruyor kocasının. "Aklından bile geçirme!"

O an mükemmel aile tablosu oluşturuyorlar. Baba, anne, oğul; yoldaki bebekleriyle hepsi de gıpta edilecek derecede tatlı. İki gece önce bu verandada bira içerken, kız olduğunu söylemişti Russ. Üçünü böyle rahat ve mutlu hâlde bir arada görünce, benim de sahip olabileceğim şey geliyor aklıma... Ama sahip olmamayı seçtiğim.

Bir süreliğine Claudia ile hemfikir olabileceğimizi düşündüğüm bir şey olsa da, çocuk istemeyen bendim. Restoranın ekru duvarlarından, önüme yeni konmuş ızgara somonun kokusuna kadar, haksız olduğumu fark ettiğim âna dair her şeyi hatırlıyorum. Yemeğim, keskin bir limon ve odun isi kokuyordu. Şarap

kadehime uzandığım sırada Claudia durup dururken, "Ben bebek istiyorum," demişti.

Parmaklarım kadehi sarmalamış hâlde donakaldım, herhangi bir tepki veremedim.

"Ethan, duydun mu beni?" Claudia'nın sesinde endişe tınısı vardı. Kurduğu o cümlenin, evliliğimizin üzerine atılmış bir el bombası gibi bir şey olduğunu biliyordu. O anda da patlamanın gelmesine hazırlanıyordu.

"Duydum," dedim sessizce.

Claudia kararsız bir tavırla öne eğildi. "Ve?"

"Çocuk istemediğini söylemiştin," dedim, doğruydu da. Bir ay kadar çıktıktan sonra, iş ciddiye binmeden hemen önce, tüm kartlarımızı açık oynamaya karar vermiştik. En büyüğü de –tamam ya da devam kartı– çocuk istemiyor olmaktı. "Bu konuda anlaşmıştık."

"Biliyorum. Evet. Sorun da değildi benim için. Gerçekten." Claudia gözlerini kucağına dikti; tahminimce masanın altında peçetesini çekiştirdiği ellerine. Çok iyi bildiğim, gergin olduğu anlarda devreye giren tiki. O âna kadar onunla ilgili her şeyi bildiğimi sanıyordum. "Ama son birkaç yılda belki de istiyorumdur diye düşünmeye başladım."

"Ne değişti?"

"Ben," dedi. "*Ben* değiştim. En azından düşünce yapım yani."

Bunun üzerine iç çektim. Mutsuz bir soluk veriş. Çünkü benim düşünce yapım *değişmemişti* ama Claudia'nın içten içe değişmesini umduğu da çok açıktı.

"Sinirlendin," dedi.

Evet, sinirlenmiştim. Ama ona değil. Böyle hissediyor diye Claudia'ya kızamazdım. Sadece bunun evliliğimiz için ne anlama geleceğinden korkmuştum.

"Şaşırdım sadece, hepsi bu."

"Biliyorum," dedi Claudia. "Üzgünüm. Daha önce söylemeliydim."

"Neden söylemedin?"

"Sanırım geçer diye düşündüm. Ama üzerine düşündükçe de gerçekten istediğimi fark ettim. Öldüğümüzde geride ne bırakacağımızı düşünmeden edemiyorum. Şimdilik bu hiç önemli değil belki. Ama bir ailemiz olursa..."

Yavaşça susan Claudia, boşluğu doldurmaya zorladı beni. "Bir ailemiz *var* zaten. Sen ve ben."

"Hayır, Ethan," dedi. "Biz sadece biziz işte."

Sonra oracıkta, restoranın ortasında ağlamaya başladı ve evliliğimizin başının büyük belada olduğunu anladım.

Russ'ın annesinin, başında sarkık bir hasır şapkayla ve elinde kurumuş toprak izleriyle kaplı bir malayla evden çıkması üzerine hatıralarımdan uyanıyorum. Kadın yetmişlerinde olsa da zahmetsiz bir zarafetle hareket ediyor.

"Merhaba, Bayan Chen," diyorum, çocukken yaptığım gibi.

"Merhaba, Ethan," diyor o da, sonra verandanın kenarında esintiyle dalgalanan glayöl çiçeklerine dönüyor. "Annenin çiçeklerini sulamayı unutmuyorsun, değil mi?"

"Tabii ki."

Yalan. Hiçbir şey sulamadım; ne içeride ne de dışarıda. Yine de cevabım, başını onaylar anlamda sallayan ve "Sen iyi bir evlatsın. Tıpkı Russell'ım gibi," diyen Bayan Chen'i memnun ediyor.

Russ'ın bu iltifat karşısında yüzünü buruşturması, abisi Johnny'yi mi düşünüyor diye merak etmeme sebep oluyor. Kötü evlat Johnny. Kardeşi Russ dokuz yaşındayken aşırı dozda uyuşturucu kullanımından ölmeseydi belki bir gün iyi olabilecek diğer evlat.

Hemlock Circle'daki ilk büyük kayıptı bu.

"Hey, aklıma beyzbol topunu sorabileceğin biri geldi bak," diyor Russ. "Wallacelar."

"Neden ki?" Russ'ın çıkmaz sokağın diğer tarafındaki eve gitmem gerektiğini düşünmesi karşısında kafam karışarak Benji'nin fırlattığı/düşürdüğü topu alıyorum yerden. Bir de şu an orada yaşayan tek kişi huysuz Vance Wallace'ken niye oraya gitmemi istedi acaba?

"Ashley döndü. Oğluyla geçen ay taşındılar."

"Haberim yoktu," diyorum, şimşek gibi çakıp içimi ısıtmaya başlayan şaşkınlığı gizlemeye çalışarak.

Ashley Wallace, Hemlock Circle'a dönmüş.

"Seninkiler zamanında ona büyük vurulduğunu bildikleri için bahsetmemişlerdir muhtemelen," diyor Russ sırıtarak.

"Öyle bir şey yoktu."

"Öyle de bir vardı ki. Hepimiz için geçerli bu arada."

Jennifer ona sert bir bakış atıyor. "Ah, demek öyle?"

"*Hepimiz* mi dedim ben?" Russ kahvesinden bir yudum alarak oyalanıyor. "Ethan ve Billy'yi kastetmiştim."

"Hiçbirimiz için geçerli olmadığını kastetti," diye ekliyorum. "Ashley bizden büyüktü."

Kesin konuşmak gerekirse beş yaş büyük. Şimdi öyle büyük bir yaş farkı değil ama on yaşında ve şu an reddetmeme rağmen Ashley Wallace'a umutsuzca âşıkken kesinlikle benim dengim değildi. Doğal olarak. Ashley eğlenceli, komik biriydi ve hayatımın o döneminde gördüğüm en güzel kızdı. Ayrıca, on yaşında ve hafif şapşal bir çocuğun kesinlikle öyle olmak isteyeceği şekilde havalıydı. Üzerinde, hiç duymadığım ama dinlemek istediğim müzik gruplarının adı yazan tişörtler giyerdi. Smashing Pumpkins. Violent Femmes. En sevdiği de siyah bir üçgenin içinde siyah harflerle "NIИ" yazan beyaz tişörttü.

"Onun anlamı ne?" diye sormuştum bir keresinde.

Yarım yamalak gülümsemişti. "Nine Inch Nails. Harikadırlar."

Ertesi hafta, ailem beni Sam Goody mağazasına götürüp istediğim CD'yi alabileceğimi söylediğinde, hemen *The Downward Spiral* albümünü kapmıştım. Ben kasaya ulaşamadan babam beni durdurmuştu. Kutunun üzerindeki ebeveynler için uyarı etiketini görünce, "Hey, hey, hey. Bu senin yaşına pek uygun değil sanki, ha evlat?" demişti. Ben öyle düşünmüyordum ama yine de itaat edip CD'yi aldığım yere geri koymuş, *Forrest Gump* film müziklerini almıştım; istediğim için değil, iki CD'li bir set olduğu için aileme daha pahalıya mal olacağından. Boş bir zafer işte.

Gelgelelim, Ashley'yi sevmemin esas sebebi nazik bir insan olmasıydı. Okuldaki bazı kızlar gibi yalandan nazik veya o kızların çoğunun ebeveyni gibi küçümseyici bir şekilde nazik değil. Ashley gerçekten nazikti. Benim yaşımdaki her oğlan ona elinde olmadan âşık olurdu.

"Sorarım ona da," diyorum, bu olasılık karşısmda aniden kaygıya kapılarak. Ashley Wallace'ı en son neredeyse otuz yıl önce görmüştüm ve konu insanlar olduğunda, bazen hatıraların olduğu gibi kalmasının en iyisi olduğunu biliyordum.

"İyi şanslar, dostum," diyor Russ göz kırparak.

Başımı iki yana sallayıp elimle veda ediyorum ve bahçeden çıkmaz sokağı çevreleyen kaldırıma geçiyorum. Sola dönüyorum; bu yön, önce kendi evimin, sonra da Barringerların önünden geçiriyor beni ve uyanıp da Billy'nin kaybolduğunu fark ettikten sonra aynı yürüyüşü yaptığımı hatırlatıyor.

O ilk kafa karışıklığı ânında, çadırın fermuarı kapalı ve yan tarafı kesilmiş hâldeyken, aklıma ilk gelen Billy'nin yırttığı olmuştu. Pek çok sebepten çok saçma bir fikirdi ama on yaşındaydım sonuçta.

Bu fikir bir kez aklıma gelince de peşini bırakamamış, çadırı yırtarak çıkmasının sebeplerini bulmaya çalışmıştım. Ben çadırdan olması gereken şekilde –ön taraftaki fermuarı açıp dışarı sürünüp çimenlere ulaştığımda ayağa kalkarak– çıkmış ve eve geçmiştim. Girdiğimde içerisi sessizdi; annemler yukarıda, Barkley de oturma odasındaki kanepede uyuyordu. Veranda kapısının çekilip kapanması köpeğimi uyandırmış, bunun üzerine hemen delicesine havlamaya başlaması da annemi ayağa dikmişti.

"Erken kalkmışsın," dedi annem merdivenlerden inerken, geceliğinin üzerine sabahlık giymişti.

"Billy nerede?"

Bitkince omuzlarını silkerek karşılık verdi. "Dışarıda değil mi?"

"Hayır."

Ona çadırın hâlini ve yan tarafında iki-üç yaşlarında bir ço-

cuğun yürüyerek geçebileceği kadar büyük bir kesik olduğunu söylemeyi düşünmedim. Billy'nin nerede olduğunu bulmaya odaklanmıştım daha çok. O zaman tam olarak bilmesem de, endişe yavaş yavaş baş gösteriyordu.

"Banyoya bakayım," dedim.

"Yukarıdaki boş," diye karşılık verdi annem, bunun üzerine koridorda ilerleyip mutfağı geçtim ve giriş kattaki tuvalete baktım. Burası da boştu.

Ben tuvaleti kontrol ederken annem de dışarı çıkmıştı; muhtemelen yanılmadığımdan ve bir şekilde çadırda yanımda yatan Billy'yi gözden kaçırmadığımdan emin olmak için. Onun bile o an düzgün düşünemediğinin göstergesi.

"Bu ne?" diye sordu, arka bahçeye çıkıp yanına gittiğimde. Çadırın yan tarafına geçmiş, kesik kumaştan az önce benim de aynı şekilde ama içeriden baktığım gibi bakıyordu.

"Sanırım Billy yapmış."

Benim aksime annem, çadırdaki hasarın on yaşındaki bir çocuğun eseri olmadığını anlamıştı. "Ethan, koşup Barringerlara git de bir bak bakalım Billy orada mı."

Mantıklıydı tabii. Billy tuvalete girmek için kendi evine gitmiş olabilirdi. Veya uyumakta sıkıntı yaşayıp kendi yatağına dönmeye karar vermiş de olabilirdi.

Şu an hâlâ emin olamadığım sebeplerden ötürü, kolayca çitten geçerek Barringerların arka bahçesine gitmek yerine eve girip ön kapıdan çıktım. Zannediyorum ki, derinlerde bir yerde, korkunç bir şey olduğunu biliyor ve bugün hâlâ devam eden bir alışkanlık hâline gelecek şekilde arka bahçemizden kaçınıyordum. İşte böylece kendimi kaldırımı takip ederken, ön bahçeyi ikiye bölen patikaya dönerken ve ön kapıya giden üç basamağı zıplayarak çıkarken bulmuştum.

Kapıyı Bayan Barringer açtı. Beni orada, oğlu olmadan görünce bir eli titreyerek boynuna gitti.

"Billy nerede?" diye sordu.

"Buraya gelmedi mi?"

"Hayır, Ethan. Seninle değil mi?"

Başımı iki yana salladığımda Bayan Barringer'ın gözlerinde korku kıvılcımları çaktı. Onun o sessiz paniğini görmek de çadırda uyandığım andan beri bastırmaya çalıştığım o korkutucu gerçeği netleştirmiş oldu.

Billy gitmişti.

Otuz yıl sonra, o hâlâ yokken, aynı şekilde ailesi de burada değilken, bir zamanlar yaşadıkları ev şimdi boş duruyor. Kaldırımda duruyorum ve o evin nasıl da terk edilmiş hissettirdiğini fark edip afallıyorum. Kimsenin burayı satın almak istememesine şaşmamalı. Panjurların rengi güneşten solmuş, pencereler bir cesedin gözleri kadar karanlık ve boş. Tek yaşam belirtisi, ön taraftaki çiçekler. Parlak ve tamamen açmış durumdalar; Hemlock Circle'ın usta bahçecisi Bayan Chen'in işi olduğu çok açık. Muhtemelen sahipsiz bitkiler görmeye dayanamamış ve kendisi bakmaya başlamıştır.

Billy'nin evine son bir kez baktıktan sonra çıkmaz sokaktaki bir sonraki eve geçiyorum: Van de Veer mülkü.

Fritz Van de Veer ve eşi Alice, seksenlerin sonunda kurulmasının ardından Hemlock Circle'a ilk yerleşenler. Kısa süre sonra onların peşinden Wallacelar, Pateller, Chenler ve benim ailem geldi. Altı orijinal evden sadece Barringerlarınki birden fazla aileye yuva oldu. Başlangıçta Remingtonlar boşanmadan önce orada üç yıl geçirip taşındılar, sonra Barringerlar ve gelip giden birkaç diğer aile. Bu durum pek çok muhit için normal olsa da Hemlock Circle gibi çok az kişinin ayrıldığı bir yer için sıradışı.

Şurası da kesin ki Billy kaybolduğunda çıkmaz sokakta yaşayan altı aileden beşinin otuz yıl sonra hâlâ burada olması tuhaf. Gitmek için pek çok sebebi olan Barringerlar bile oğulları kaybolduktan sonra birkaç yıl kaldılar. Florida'ya taşınmalarından önceki gece, annemlere neden bu kadar uzun süre kaldıklarını sormuştum. Neden herkesin kaldığını.

Babam mahallenin genişliğini, temizliğini ve sessizliğini, harika okullarını ve Billy'nin başına gelen dışında düşük suç ora-

nını örnek göstermişti. Princeton'a çok yakındı, New York ile Philadelphia'nın da tam ortasındaydı. Konumu, burayı ülkedeki en çok istenen mahallelerden biri yapıyordu.

Babamın yaptığı konuşmaya rağmen, onca yıl boyunca her aileyi burada tutan gerçek sebebi biliyorum. Olur da kendilerini şüpheli gösterir diye kimse ilk giden olmak istememişti. Şimdi benimkiler de sonunda taşınacak kadar rahat hissettiklerinden, diğer aileler de aynı şeyi yaparsa şaşırmam. Özellikle de birkaç sene önce eşini kanser yüzünden kaybeden ve Ashley geri gelene kadar o koca evde bir başına yaşayan Vance Wallace.

Wallaceların evine gitmem için Van de Veerlerin önünden geçmem gerekiyor. Bunu yaparken de Fritz Van de Veer'in elinde bahçe hortumuyla evinin etrafını turladığını görüyorum. Fritz çiçekleri sularken bile, çalıştığı yerin serbest kıyafet günündeki bir işinsanı gibi görünüyor. Ütülü koyu bej pantolon. Hâlâ formda olan vücudunu belli edecek şekilde etekleri pantolonuna sokulmuş tertemiz beyaz gömlek. Yıllar önce emekli olduğuna dair tek gösterge ayağındaki spor ayakkabıları; onlar da gömleği gibi pırıl pırıl beyaz.

Biraz sonra Fritz'in yanına eşi Alice geliyor; çiçek desenli, kolsuz, yazlık bir elbise ile sandalet giymiş. Onu son gördüğüm zamanki –bu da on yıldan daha uzun zaman önceydi– kadar ince ve zarif. Kocası gibi onun da saçı yaşına ihanet etmeyi reddeden bir bej tonunda. Tam sarı da değil, tam gri de. İkisi yan yana dururlarken belirgin bir Pat Sajak ile Vanna White* havası uyandırıyorlar.

Bahçelerine yaklaşıp mülklerini eski Barringer evinden ayıran çitin kenarında duruyorum. "Merhaba, Bay ve Bayan Van de Veer," diye sesleniyorum, yaşım otuz yaş küçük ve Billy kaybolduğunda onların olduğu yaşta değilmişim gibi çıkıyor sesim. Böylesi bir resmiyet affedilebilir. Hemlock Circle'daki çocuksuz tek çift olduklarından, Fritz ve Alice çocukluğumda radarıma

* Amerikada eskiden çok ünlü olan iki televizyon programı sunucusu. –*çn*

pek girmemişlerdi. Her yıl verdiğimiz 4 Temmuz partimize geldikleri zamanlar dışında, Van de Veerleri evimizde gördüğüm bir an hatırlayamıyorum. Evlerine gittiğimi de.

Ama işte Billy'den sonra Hemlock Circle'ın genel havası değişmişti. Muhit kasvetli hâle gelip eskisi gibi dost canlısı olmaktan çıkmıştı. Russ'ın ebeveyni herkese açık Çin Yeni Yılı kutlamaları yapmayı bırakmış, Ashley'ninkiler de Anma Günü geldiğinde verdikleri havuz partilerini kesmişti. Pateller, Divali kutlamaya devam etmişlerdi ama sadece aile ve yakın arkadaşlarla. Benimkiler bile 4 Temmuz pikniklerini bırakmış, bunun yerine beni ulusal parklara ve önemli tarihi alanlara götürmüşlerdi.

"Ethan, merhaba!" diye bağırıyor Alice, kocası da hortumu tutan elini sallıyor ve çimenlerin üzerine sudan bir yay çiziyor. Alice kaldırıma ilerlerken üzerine su sıçramasın diye kenara kayıyor, sonra da manikürlü ellerini yanaklarıma bastırıyor. "Seni son gördüğümüzden bu yana asırlar geçti sanki. Oldu mu o kadar, Fritz?"

Arkasındaki Fritz başını aşağı yukarı sallıyor. "Oldu."

"Artık hepiniz yetişkin oldunuz! Kaç oldun sen, otuz mu?"

"Kırk," diyorum.

"Hayır!" diyor Alice, önce nefesi kesiliyor sonra kıkırdamaya başlıyor. "Ah, şimdi tam bir tarihi eser gibi hissettim kendimi."

Koluma şaka yollu vuruyor hafifçe; dostça görülebileceği gibi flörtöz de sayılabilecek bir şekilde. Bir şey söyler diye Fritz'e bakıyorum ama sessiz kalıyor. Sonra, "Bu sabah seni tur atarken gördüm," diyor.

"Nasıl yani?"

"Evden eve geziyordun," diyor Fritz, yine hortumu hareket ettirerek önce Chenlerin evine, sonra da eski Barringer evine doğru su sıçratıyor, en sonunda Wallacelara doğru dönüyor.

"Ah," diyorum biraz gerilerek. Fritz Van de Veer beni mi izliyormuş? Eğer öyleyse, belki bahçeme kimin beyzbol topu attığını da biliyordur. Görmesi için topu kaldırıyorum. "Bunun kime ait olduğunu bulmaya çalışıyorum da. Bu sabah bahçemdeydi."

Alice topa şöyle bir bakıyor. "Böyle bir şeyin ortaya çıkması tuhaf."

"Son zamanlarda başka tuhaf bir şey gördünüz mü?"

"Ben gördüm diyemem," diyor Fritz, sonra eşine dönüyor. "Şekerim, içeri geçip bana bir bardak limonata koyabilir misin? Ben de hemen geliyorum."

İlk başta hangisine daha fazla şaşırdığımdan emin olamıyorum: Fritz'in eşine "şekerim" demesine mi yoksa lanet limonatasını gidip kendisinin alamamasına mı? Beni en çok şaşırtan şey ise Alice'in itaatkâr bir tavırla başını sallayıp eliyle bana veda etmesi ve içeri girmesi oluyor.

"Anladığım kadarıyla sen tuhaf bir şey *görmüşsün*," diyor Fritz, eşi gidince. "Yoksa sormazdın."

Dün gece gördüklerimin hâlâ mantıklı bir açıklaması olabileceğini ve bahçemdeki topun da Hemlock Circle'daki tüm evlerin garaj ışıklarının yanıp sönmesiyle alakası olmayabileceğini düşünerek, ona ne kadarını anlatacağımı sorguluyorum. Meselenin paylaşılamayacak kadar karışık olduğuna karar vererek, "Hayır, Bay Van de Veer," diyorum.

"Bu kadar resmi olmana gerek yok, evlat. Fritz de bana."

"Fritz," diyorum, bu isim dilimde garip bir his bırakıyor. "Artık geri döndüğümden mahalleye alışıyorum işte."

Bana inanmadığını düşünmeme sebep olan bir şekilde başını sallıyor. "Bir süre kalmayı mı planlıyorsun?"

"Olabilir. Henüz karar vermedim."

"Kalmaman ayıp olur," diyor Fritz, hortumunu bahçesinin köşesine egemen olan bir ortanca öbeğine doğrultarak. Mavi çiçekler, üzerlerine püsküren suyla sallanıyor. "Burası Marsh ailesinden biri yaşamayınca eskisi gibi olmaz. Annen ve babanın gittiklerini görmek üzücüydü. Güzelce yerleşebildiler mi?"

"Evet, yerleştiler."

"Güzel," diyor. "Bir daha konuştuğunuzda annene selamımı söyle."

Frtiz suyu kapatıp hortumu toplamaya başlıyor. Başımı sal-

layarak veda edip Wallaceların evine devam ediyorum, o sırada Veerlerle karşılaşmam hafızamdan çoktan silinmeye başlıyor. Çocukken burada yaşarken onları pek görmediğimden, şimdi de pek görüşmeyeceğimizi düşünüyorum. Wallaceların verandasına ulaşana kadar da az önceki konuşmanın tuhaflığını fark etmiyorum.

Fritz Van de Veer niçin annemden bahsetti ama babamla ilgili hiçbir şey demedi ki?

15 Temmuz 1994, Cuma
09.22

Yarısı yenmiş kahvaltısını çöpe döküp şurup izi kalmış tabağını bulaşık makinesine koyduktan sonra Joyce Marsh, kocasına dışarı çıkacağını söylüyor. Daha önce ettikleri kavga yoğun olsa da kısa sürdü ve o zamandan beri sular durulsa dahi –en azından şimdilik– Joyce'un biraz mesafeye ihtiyacı var, yoksa her şeyi itiraf edecek.

İşini kaybetmesi konusunda daha fazlası olduğunu.

Ona hepsini asla anlatamayacağını.

"Kaz Sürüsü'ne tekrar katılmak mı?" diyor Fred, eşi vestiyerin orada ev ayakkabılarını bir çift keten terlikle değiştirirken.

Fred "Kaz Sürüsü" derken Hemlock Circle'daki diğer kadınlardan bahsediyor; her gün birkaç dakikalığına, ilk hangisi çıkarsa onun bahçesinde toplanan kadınlar. Bugün bu kişi Trish Wallace; elindeki sprey şişesiyle evinin önündeki küçük yol boyunca dikilmiş zambaklara su sıkıyor kendisi. Yan komşusu Deepika Patel çoktan yanına gitmiş ve Joyce diğerlerinin de onlara katılmasının an meselesi olduğunu biliyor.

Bu toplanmaların ne zaman başladığından kimse tam olarak emin değil. Kesinlikle planlı değildi ve ortada bir organizasyon da yok. Sadece bir grup arkadaş ve komşu, çıkmaz sokağın farklı noktalarından birbirlerini görüp selam vermek için dışarı çıkıyor. Yine de Fred buna Kaz Sürüsü demekte ısrarcı; Joyce bunun kulağa kocasının sandığından daha aşağılayıcı geldiğini düşünüyor. Sanki hepsi de yapacak daha iyi bir işleri olmayan

dedikoducu tipler gibi. Bunu kocasının kıskanmasına yoruyor. Hemlock Circle'ın erkekleri hiç böyle toplanmıyorlar.

"Olabilir," diyor Joyce iç çekerek. "Eski alışkanlığa dönme vakti sanırım."

Dışarı çıkınca Trish, Deepika ve Misty Chen'e ek olarak gruba Marry Ellen Barringer'ın da katıldığını görüyor. Şaşırtıcı. Kapı komşusu, Kaz Sürüsü'ne nadiren gelir. En azından eskiden gelmezdi. Belki de Joyce katılmayı bıraktığından beri değişmiştir bu durum.

Çıkmaz sokakta karşıya geçerken ister istemez artık işe gitmemenin ne kadar sarsıcı olduğunu düşünüyor. Evet, sadece iki ay olmuştu belki ama rahat bir rutine alışmak için yeterli bir süreydi bu. Mesela şu an, kıdemli asistan Margie ile beş dakikalık sohbetini bitirmiş ve elinde kahvesiyle masasına yerleşiyor olurdu. Margie şu an orada, muhtemelen Joyce'un yerine getirdikleri kişiyle sohbet ediyor. Wallaceların bahçesinde Kaz Sürüsü'ne katılmak ona kendisini... Eh, nasıl hissettiğinden emin değil. "Başarısızlık" çok güçlü bir kelime olur ama ona yakın bir şey hissediyor. *Hayal kırıklığı* diye düşünüyor; eski rutinine bu kadar kolayca dönmesi üzerine.

"Bakın kimler geri gelmiş," diyor Trish. "İzin günün mü?"

"Ayrıldım," diye cevap veriyor Joyce. "Programıma pek uymuyordu. Nasıldır bilirsin."

Bu yalanı üzerine gülümsüyor Joyce. Kocasına bir şey söyleyemiyorsa, bu kadınlara da kesinlikle söylemeyecek. Çünkü, her ne kadar aşağılayıcı olsa da, Fred'in bu gruba verdiği isimde bir gerçeklik payı var.

"Annelerin işi hiç bitmez," diyor Trish, diğerleri de başlarını sallayarak onaylıyor. Yukarı aşağı gidip gelen kafaları, Joyce'un, bir yandan ev çekip çevirirken diğer yandan bir meslek sahibi olmaya çalıştığı için onu sessizce yargılayıp yargılamadıklarını merak etmesine yol açıyor.

Hemlock Circle'da kadınların çalışması beklenmez. Buna ihtiyaçları da yoktur. Pahalı bir eyaletin pahalı bir köşesindeki pahalı bir muhit burası. Hepsi burada yaşıyor çünkü paraları

yetiyor; kocaları sayesinde. Profesörlerin, biliminsanlarının, mühendislerin ve bankacıların eşleri onlar. İsteyebilecekleri her şey önlerine seriliyor.

Misty, "Böylesi daha iyi," diyor Joyce'a. "Ethan'ın sana evde ihtiyacı var. Sadece biraz daha."

Joyce buna katılmıyor. Son zamanlarda Ethan ona hiç mi hiç ihtiyacı yokmuş gibi davranıyor, zaten bu yüzden işe girmeye karar vermişti. Ethan'ın her konuda ona bel bağladığı günleri özlüyor. Artık durum böyle olmadığından, Joyce'un içinde meslek sahibi olmanın dolduracağını umduğu bir boşluk var.

"Sanırım haklısın," diye karşılık veriyor Joyce, parlak gülümsemesi ve mükemmel cildi son iki ayda bir annenin başına gelebilecek en kötü şeylerden birini yaşadığını hiç belli etmeyen Misty ile tartışmak istemeyerek. Zavallı, sıkıntılı Johnny. Ne büyük bir trajedi.

"Hangi konuda haklı?"

Joyce arkasına döndüğünde Alice Van de Veer'in gruba katıldığını görüyor. Şu an görmek istediği son kişi o. Alice'in ona bakarken yüzüne yerleştirdiği dudakları sıkı sıkı kapalı gülümseme karşısında Joyce, onun ne kadarını bildiğini merak ediyor. Sadece kocası Fritz'in neyin peşinde olduğu konusunda değil, Joyce'un bu işteki rolü hakkında da ne kadarını bildiğini. Fritz'in gidip de Alice'e bir şey söylediğini zannetmiyor ama kadınlar bazı şeyleri öğrenmeyi bilirler. Bilmemeleri gereken şeyleri de.

"Alice iyi bir kadın," demişti Fritz bir keresinde, onun arabasında bir yere giderlerken. "Ne kadar az bilirse o kadar iyi."

"Çocuklarının yanında olma konusunda," diyor Trish öylece, Alice'in anlamayacağını düşündüğü çok açık. O ve Fritz, Hemlock Circle'daki çocuksuz tek çift, bu da onları –her ne kadar buraya ilk taşınanlar olsalar da– gayriresmi yabancılar yapıyor.

"Tabii ki," diye mırıldanıyor Alice.

Konuyu değiştirmeye niyetlenen Trish Wallace, eğilip yaklaşıyor ve şöyle diyor: "Bundan bahsetmeme gerek var mı bilmiyorum, muhtemelen önemli bir şey değildir ama mahallede dolanan biri var."

Adamın birinin, bir yabancının, önceki gün öğleden sonra Hemlock Circle ile Willow Court arasında dolaşırken görüldüğünü anlatıyor. Bunu, Trish'in Hemlock'ta yaşadığı kadar zamandır Willow'da yaşayan Sally Seitz'den duymuş.

"Ormandan mı gelmiş?" diye soruyor Mary Ellen.

Trish başıyla onaylıyor. "Görünüşe göre öyle. Sally, Willow'un arkasındaki ormandan çıktığını duymuş; sonra da buraya, Hemlock'a gelmiş. Bir de adam kamuflaj giyiyormuş. Resmen şüpheli bir şey."

Hiçbir anlamı olmayabilir de, diye düşünüyor Joyce. Çıkmaz sokağı çevreleyen ormanda dolaşmak yasadışı bir şey değil. Seksenlerin sonlarında New Jersey, oraya bir şey yapılmazsa elinde imar görmemiş arazi kalmayacağını fark ettiğinde, eyaletin sağladığı hibeyle ilçenin satın aldığı koruma altındaki bir ağaçlık. Evinin arkasındaki ağaçlardan oluşan kalın duvar da bu yüzden var. Bağlantı yoluna kadar bir mil uzanan orman, oradan bir mil sonra da Hawthorne Enstitüsü.

"Belki kaybolmuş bir avcıdır," diye bir fikir atıyor ortaya Joyce.

"Bu ormanda avlanmak yasak," diyor Trish.

"Doğa yürüyüşçüsü olabilir o zaman."

Joyce insanların orada sürekli yürüyüşe çıktığını düşünüyor. Birinin arka bahçelerden birine ulaşması olağandışı, evet ama endişelenecek bir şey de değil.

"Evlerimizi mi yokluyordu acaba?" diyor Alice.

"Şöyle iyi bir mahalle güvenliği programı lazım bize," diye araya giriyor Deepika. "Yıllardır söylüyorum bunu."

"Siz gözünüzü açık tutun, hanımlar," diyor Trish, noktayı koyarcasına. "Bu dünya her geçen gün garipleşiyor."

Bunun üzerine Kaz Sürüsü dağılıyor, kadınlar evlerine çekiliyor. Hemlock Circle'ın asfaltında tek başına kalan Joyce, kocası ve oğluyla paylaştığı eve bakıyor. Sokaktan bakıldığında çok büyük görünüyor evleri. Bir gün içinde yaşayacağını hayal ettiği evlerden çok daha büyük. Aynı müteahhit tarafından aynı anda

inşa edildiğinden, Hemlock Circle'daki evler tuğla ön cepheleri, ikinci katlarındaki çatı pencereleri ve iki arabalık garajlarıyla az da olsa birbirine benziyor.

Joyce'un büyüdüğü Kuzey Jersey mahallesi, bir rafta duran kitaplar gibi birbirine çok yakın, sıkış tıkış, uzun ve dar evlerle doluydu. Her zaman öyle bir yere yerleşeceğini düşünmüştü. Ama aksine, şimdi burada, teknik olarak banliyö olan ama ondan daha uzak hissettiren bir yerde. Çıkmaz sokak, kendi başına ayrı bir ada gibi. Joyce, daha önce de birkaç kez olduğu gibi, Hemlock Circle gibi bir yerde yaşamaya değer olup olmadığını merak ediyor. Burada olmayı hak edip etmediğini. Şu an için öyle olmadığını hissediyor.

Kaz Sürüsü'ndeki diğer kadınların, tam tersini söyleyeceklerini biliyor. Ev geçindirmenin diğer her iş kadar önemli olduğunu söyleyeceklerini. Trish Wallace'm, *Sen, evi bir arada tutan yapıştırıcısın,* dediğini hayal edebiliyor.

Bu doğru olabilir. Ama Joyce daha fazlasını istiyor. Neden sadece yapıştırıcı olmak zorunda ki? Aynı zamanda evin inşa edilmesine de yardım edemez mi?

Tam içeri girmek üzereyken yan bahçeden birinin ona seslendiğini duyuyor. Marry Ellen Barringer; çitin hemen ucunda duruyor, her zamanki gibi sessiz ve ciddi görünüyor. Joyce onu duymamış gibi yapıyor ve kendi bahçesine doğru ilerliyor. Mary Ellen'ı çekecek havada değil. Komşusunu sevmediğinden değil tabii. Seviyor; küçük oranda. Ama artık Ethan ve Billy Barringer ayrılmaz ikili olduklarından, o oran arttıkça artıyor.

Mary Ellen tekrar onun ismini söylüyor, bu kez daha yüksek sesle. Bunun üzerine Joyce'un çimenliğin ortasında durup, yüzüne yalandan bir gülümseme yerleştirip dönmek dışında bir seçeneği kalmıyor.

"Selam, Mary Ellen," diyor.

"Billy'nin bu gece sizde kalmasının iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun hâlâ?" diye soruyor komşusu, her zamanki gibi hemen sadede gelerek.

"Tabii ki. Ethan bu haftalık kampları çok seviyor."

"Tehlikeli değil mi sence? Etrafta dolanan bir adam varken?"

Joyce, Mary Ellen'ı inceliyor ve ilk başta onun, Kaz Sürüsü'ndeki herkesin şu sözde mahallede dolanan yabancıya dair komik tavırları hakkında şaka yapıp yapmadığını merak ediyor. Öyle bir tepki vermişlerdi ki gören sokaklarına Koca Ayak dadandı sanırdı.

"Ah, şu konu," diyor Joyce. "Saçma sapan bir şey işte, değil mi?"

"Hiç de saçma değil," diyor Marry Ellen, şaka yapmadığını netleştirerek. Tabii ki yapmıyor. Joyce'un bugüne dek gördüğü kadarıyla, Mary Ellen Barringer her konuda inanılmaz ciddi. "Dışarıda birisi var. Kim bilir ne planlıyor. Yakalanana kadar hepimizin endişeli olması gerekir."

Ama yanlış bir şey yapmadı, diye düşünüyor Joyce. *Tabii öyle biri varsa. Birileri onu önemsesin diye Sally Seitz uydurmuş gibi daha çok.*

"Bence fazla endişeye kapılmadan önce daha çok bilgi edinmeliyiz," diyor Joyce. "Ayrıca çocuklar gidip ormanda kamp yapmayacaklar ki. Arka bahçemizde olacaklar. Tamamen güvenli."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor Mary Ellen.

Joyce, Alice'in ona bakarken yüzünde beliren aynı gülümsemeyi takınıyor. "Endişelenecek bir şey yok. Hiçbir sorun olmayacak."

Yirmi dört saat sonra, Joyce bu dediklerinin her bir kelimesine pişman olacak. Ama şimdi, tam şu an, söylediklerine gerçekten inanıyor; en azından Ethan ve Billy'nin, arka bahçelerinde kamp yapacaklarına. Geri kalanı ise delice bir endişe. Özellikle de evinin ön kapısına ulaştığında ve komşulardan birinin dışarıda olduğunu fark ettiğinde. Daha önce dışarıda olmayan biri.

Fritz Van de Veer.

Siyah takım elbise giymiş, açık garajının hemen yanında duruyor ve çıkmaz sokağın karşısından gözlerini dikmiş ona bakıyor. Joyce bir komşuya yakışan şeyi yapıp el sallıyor; olur da diğer evlerden izleyen biri varsa diye.

Fritz karşılık vermiyor.

Bunun yerine bir parmağını dudaklarına götürüyor; Hemlock Circle'ın diğer tarafından gönderdiği mesaj, sessiz olsa da korkutucu derecede açık.

Dün geceden sakın hiç kimseye bahsetme.

5

Wallaceların ön verandasına giden basamakları çıkarken yavaş hareket ediyorum, Fritz Van de Veer ile babam arasmda ne tür bir arkadaşlık olduğunu düşündüğüm için çok dalgınım. Sadece komşu olmanın ötesinde bir şey olup olmadığını. Annemden bahsedip de babamı dahil etmemesi, aralarının çok da iyi olmadığı anlamına geliyor ki bu bence imkânsız.

Babamı herkes sever. Nazik olduğu kadar düzgün de bir adamdır. Gururlandırmak istediğim türden bir baba o ve zaten öğretmenlik işine girmemin bir sebebi de buydu; tabii İngilizce hazırlık öğretmenliği, Princeton'da profesör olmaktan dağlar kadar uzak bir şey.

Belki bu Fritz'i etkilemiyordur. Ya da belki özgüvenini sarsıyordur. Veya –ki bu daha olası– bununla hiç alakası yoktur ve Fritz'in annemden bahsetmesinin sebebi, sadece annemin eskiden Alice'le ve diğer kadınlarla çıkmaz sokağın çeşitli noktalarında ara sıra sohbet etmesidir. Sonunda sebebin bu olması gerektiğine karar vererek Wallaceların zilini çalıyorum.

Kapıyı, dağınık kahverengi saçlı ve koyu renk çerçeveli gözlüğü burnunda biraz aşağı kaymış on yaşlarında bir çocuk açıyor. Başmı kaldırıp lekeli gözlük camlarının ardından bana bakıyor; bugünlerde on yaşındaki oğlanlar artık ne yapıyorsa onu bırakmak zorunda kaldığı için biraz siniri bozulmuş gibi, ayrıca meraklı görünüyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor, benim dışımda

herkesi eğlendirecek kadar erken gelişmiş bir ciddiyetle. Benim genel ruh hâlim tedirginliktir. Çocukların etrafında rahat hissedememem, öğretmen olduğumu öğrenen herkesi şoke ediyor. "Gençlere öğretmenlik yapıyorum," diye hatırlatıyorum ben de her seferinde. "Çocuklara değil."

Şimdi ise beyzbol topunu uzatıp şöyle diyorum: "Şey, merhaba. Bu senin mi? Bahçemde buldum da belki senindir diye düşündüm."

"Değil," diyor oğlan, topa bakmadan. Meraklı gözleri üzerimden ayrılmıyor.

"Henry? Kiminle konuşuyorsun?"

Evin içinden gelen kadın sesi, biraz daha dik durmama yol açıyor. Son duyduğumdan farklı olsa da ânında tanıdık gelen bir sıcaklık var bu seste.

Ashley.

"Bir yabancıyla," diye cevap veriyor görünüşe göre ismi Henry olan oğlan.

"Gitmesini söyle lütfen."

Bana bakan Henry gülümsemiyor. "Size gitmenizi söylemem gerekiyor."

"Evet, duydum."

Aniden Ashley orada, Henry'nin arkasında beliriyor. Beni hemen fark etmeyecek kadar küpe takmakla meşgul. Fark ettiğinde de bir zamanlar tanıdığı çocuğun şu an olduğum adama dönüştüğünü anlaması ve hâlâ aynı olup olmadığımızı zihinsel olarak sindirmesi için kısa bir duraksama gerekiyor. Sonunda emin olduğunda, yüzüne büyük bir gülümseme yayılıyor.

"Ethan? Gerçekten sen misin?"

Ashley sarılmak için kollarını açarken benim tokalaşmak için elimi uzatmamla ikimiz de taktik değiştirmek zorunda kalıyoruz ve birkaç saniyelik tuhaf bir sessizlik oluyor. Neticede Henry'nin kafası karışmış gibi durmasına yol açan kısmi bir kucaklaşma oluyor.

"Yani yabancı *değil* misin?" diye soruyor Henry.

"Tatlım, bu Ethan Marsh. Eskiden ona bakıcılık yapardım. Çok ama çok uzun zaman önce."

"Otuz yıl," diye ekliyorum, Ashley'nin yüzünü buruşturmasına sebep olarak.

"O kadar oldu mu? Tanrım."

Geçen zaman karşısında utanmış gibi mahcup bir gülümseme beliriyor yüzünde. Utanmasına hiç gerek yok. Üzerindeki koyu renk kot pantolon ve koyu turuncu bluzla en az hatırladığım kadar güzel görünüyor. Ashley aynı kişi ama aynı zamanda farklı da. Saç rengi biraz daha koyu şimdi –gençliğindeki o havalı sarı yerine açık kahverengi– ve yüzü ile bedeni daha ince, daha kemikli; sanki hayat onu biraz sertleştirmiş gibi. Aynısı bana da oldu ama görünümüme etkisi tam tersi. Ben daha yumuşağım; sanki bedenim hayatın darbelerini hafifletmek için yastık görevi görmeye çalışıyor.

"Seni şeyden beri görmüyorum..."

Ashley'nin sesinin yavaşça kesilmesi, tam olarak en son ne zaman birbirimizi gördüğümüzü hatırladığını anlamamı sağlıyor. Billy'nin anma töreninde. Kilise o kadar doluydu ki yan yana oturma veya konuşma fırsatı bile bulamamıştık. Ama tören bitince Ashley giderken göz göze gelmiştik. Gördüğüm en hüzünlü gülümsemelerden biriyle bana bakmış, el sallamış ve gitmişti.

"Burada ne işin var?" diye soruyor şimdi.

"Şu an mı? Yoksa genel olarak mı soruyorsun?"

Ashley gülüyor. "Galiba ikisi de. Ailen yeni taşındı, değil mi?"

Son birkaç ayım hakkında kısaca bilgi veriyorum. Annemlerin Florida'ya taşındığını, benim de yakınlardaki bir özel okulda İngilizce öğretmeni olarak yeni işime başlayana kadar onların evinde kaldığımı söylüyorum.

"Benzer hikâye," diyor Ashley, ben bitirdiğimde. "Babam pek iyi değil, Henry ile benim de yeni bir başlangıca ihtiyacımız vardı, bu yüzden de buraya geri geldik. Seni arayı kapatmak için

içeri davet etmek isterdim ama on beş dakika sonra bir ev göstermem gerekiyor ama daha fazla vakte ihtiyacımız olur tabii ki. Daha sonra diyelim mi?"

"Kesinlikle," diyorum. "Ben aslında bu Henry'nin mi diye sormak için gelmiştim."

Tıpkı oğlu gibi Ashley de elimdeki topa bakmıyor. "Ömrü hayatında hiç top attığını sanmıyorum."

"Kondisyonum yok," diyor Henry.

Ashley şaşkınlıkla bakıyor ona. "Kim dedi bunu sana?"

"Herkes."

"Büyükbaban da mı?"

"*Özellikle* büyükbabam."

Çağrılmış gibi, Ashley ve Henry'nin arkasından Vance Wallace geliyor ve yarı kafası karışmış yarı huysuz bir tavırla, "Kim sesleniyor bana?" diye soruyor.

"Kimse, baba," diyor Ashley iç çekerek. "Ethan Marsh'la konuşuyoruz."

"Ethan mı?"

Bay Wallace beklediğimden daha yavaş yürüyerek kapıya geliyor ama seksenine merdiven dayamasma rağmen hatırladığım kadar da hırçın görünüyor. Eski bir boksördü, seksenli yıllarda çok uzun süre iyi iş yapan bölgesel spor salonları açmış, sonra hepsini ulusal bir zincire satmıştı. Şimdi ise emekli olmuş bir adam ile talim çavuşu karışımı gibi görünüyor. İri kollar, iri göğüs, koca göbek ve doğal olamayacak bir bronzluk. Yaklaştığında da bakışlarında hafif bir muğlaklık fark ediyorum. Gözleri benimkilere kenetlenmiş olsa da sanki bana değil arkamda bir yere bakıyor gibi.

"Ailen Florida'ya sağ salim ulaşmış mı?" diye soruyor.

"Evet."

"Güzel. Onları özleyeceğiz." Elimdeki beyzbol topunu fark ediyor. "O ne?"

"Beyzbol topu işte, baba," diyor Ashley sinirli bir edayla, gündelik eşyaların ne olduklarına dair babasına ilk kez yardım

etmediği izlenimi vererek. Bunun üzerine Vance'in pek iyi olmadığını söylerken ne kastettiğini merak ediyorum.

"Biliyorum herhalde," diye çıkışıyor Vance. "Neden elinde olduğunu merak ettim."

"Arka bahçemde buldum," diyorum. "Sahibine geri vermek istiyorum. Kimin olabileceğini biliyor musunuz?"

"Komşuna sordun mu?" diyor Bay Wallace.

"Russ'a mı? Evet, oradan geliyorum şimdi zaten."

"O değil." Sıkıntılı bir tavırla Billy'nin evini işaret ediyor. "Diğer komşun. Barringerların oğlu. Dün gece onu dışarıda gördüm."

"Baba," diyor Ashley, sesi endişeyle alçalarak. "Billy dün gece dışarıda değildi."

"Evet, öyleydi. Arka bahçede koşarken gördüm onu."

"Saat kaçta?" diye soruyorum, aniden merakım uyanarak.

Bay Wallace bir anlığına düşünüyor. "İkiyi biraz geçiyordu."

Havanın sıcaklığına rağmen bütün bedenimi bir ürperti kaplıyor.

Dediği saat, Wallaceların garajının üstündeki ışığın ortada görülebilir bir sebep yokken yandığını gördüğüm saatle aşağı yukarı aynı.

Haklı olarak yüzünde –endişe ve dayanılmaz bir hüzne ek olarak– şüphe dolu bir ifade beliren Ashley'ye bakıyorum. "Billy onlarca yıldır buralarda değil, baba," diyor. "Bunu biliyorsun."

"Ne gördüğümü de biliyorum herhalde be."

Ashley, babasının koluna giriyor. "Hadi içeri gir sen. Doktorun dinlenmen gerektiğini söylediğini unutma." Bana özür diler gibi bir bakış attıktan sonra, "Benim gerçekten çıkmam gerekiyor. Sonra görüşür müyüz?" diyor.

"Tabii ki," diye karşılık veriyorum. Ashley'yi yeniden görmek ne kadar güzel olsa da, tüm o nostalji hissi ve hatıralar öyle ağır geliyor ki açıkçası karşılaşmamız kısa kesildiği için rahatlıyorum. Daha sonra konuşacak bol bol vakit olacak nasılsa. Ayrıca, şu an düşünebildiğim tek şey Bay Wallace'm söyledikleri ve bunların dün gece yaşadığım şeyi desteklediği.

Henry'ye el sallıyorum ve beyzbol topu hâlâ elimdeyken eve yöneliyorum. Kaldırımı kullanmak yerine çıkmaz sokağm ortasından geçip dairenin göbeğindeki çiçeklikten dönüyorum. Kendi bahçeme varıp kaldırıma adım adım attığımda dün geceyi hatırlıyorum. Garaj yolumdayken birinin varlığını hissetmiştim; gizlense de oradaydı. Bu kişinin kim olabileceğine dair düşündüğüm tek isim de Bay Wallace'ın kendi arka bahçesinde gördüğünü iddia ettiği kişiyle aynı.

İkimizin de haklı olabileceğine dair küçücük de olsa bir ihtimal var mı?

Eve girince doğruca babamın çalışma odasına gidiyorum. Bilgisayarımı açıp Billy'nin UKKB sayfasını buluyorum. Hâlâ kayıp. Ama sırf veri tabanı öyle diyor diye bu doğru olacağı anlamına gelmez. Sadece kimsenin, yetkililerin bile, onun nerede olduğunu bilmediği anlamına gelir.

Bu da ne kadar küçük ve zor olsa da Billy'nin hayatta olma ihtimalini doğuruyor.

Dün gece Hemlock Circle'a dönmüş olabileceği ihtimalini.

Şu an hâlâ burada olabileceğini.

Bilgisayarımın ekranını inceleyip UKKB'de listelenen irtibat kurulacak polisi arıyorum. Ragesh Patel isminin yanında vakaya dair herhangi bir bilgi için aranacak numara var. Hiç düşünmeden telefonumu alıp numarayı çeviriyorum.

Ragesh ikinci çalışta açıyor ve sıkıntılı bir sesle, "Dedektif Patel. Niçin aramıştınız?" diyor.

Son konuşmamızdan bu yana sesinin ne kadar değiştiğini fark edince şaşırıp duraksıyorum. Bir zamanlar iki ev ilerimde yaşayan çocuğun sesindeki o ergen çatallığı gitmiş. Şimdi daha pes, daha sert ve son derece bitkin bir sesi var.

"Selam, Ragesh. Ethan Marsh ben. Hemlock Circle'dan."

Ragesh de benimle aynı şeyi yaparak bir an duraksıyor. Dramatik bir şekilde değişmiş sesle bir ismi eşleştirmeye çalışıyor. Muhtemelen beni sonradan dönüştüğüm, uzun ve zayıf olmayan ama hâlâ biraz hantal olan kırk yaşındaki adam olarak

değil de on yaşındaki uzun ve zayıf, epey de hantal olan çocuk olarak hayal ediyor.

"Ethan, selam," diyor. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Billy Barringer için arıyorum."

"Ne olmuş ona?" diye soruyor Ragesh, yaşadığı tereddütten dolayı sorusu iki kat uzuyor sanki.

"Yeni bir şey var mı?"

"Neden Billy'nin davasıyla ilgileniyorsun?"

Şaşırtıcı bir soru. Billy benim yanımda uyurken benim arka bahçemden kaçırıldı. Neden *ilgilenmeyecektim* ki?

"Ailemin evine geri taşındım da," diyorum. "Burada olmak da eski hatıraları canlandırdı işte. Ben de yeni bir haber var mı diye bakayım dedim."

Yalan değil ama gerçeğin tamamından epey uzak.

"Ne duydun? Ne kadarını biliyorsun?" diye soruyor Ragesh sesini alçaltarak.

Kaskatı kesiliyorum. Demek yeni bir haber *var*. Ragesh'in sesine bakılırsa önemli bir haber hem de. Bir an için kendime, dün gece hissettiğim ve Bay Wallace'ın gördüğü şeyin gerçek olduğunu düşünme izni veriyorum. İmkânsızın gerçekleştiğini düşünme izni.

Billy *geri döndü*.

"Hiçbir şey duymadım," diyorum. "Neler oluyor?"

"Dün sabah o bölgede insan kalıntıları bulundu." Ragesh duraksıyor ve içinde bulunduğum oda olduğu gibi sallanıveriyor. "Bir erkek çocuğu. Muhtemelen on yaşlarında. Diş kayıtları hâlâ kontrol ediliyor ama onu bulduğumuza eminim, Ethan. Billy Barringer'ı bulduk."

6

Billy ölmüş.

Her ne kadar durumun öyle olduğunu varsaysam da onaylanması farklı hissettiriyor. Çünkü derinlerde bir yerde buna inanmayı hiç istemedim. Onlarca yıldır zayıf umutlara ve tahminlere bel bağladım. Şimdiyse, bunca zamandır yanıldığımı öğrenince boşlukta salınıyor gibi hissediyorum. Ragesh'in telefonda haberi verdiği anda vuran o tuhaf, ağırlıksız his günün geri kalanı boyunca üzerimde kalıyor.

Başkalarının hâline bakınca onların da aynı şekilde hissettiğini anlayabiliyorum. Russ kanepenin kenarına kayıp düşmekten korkar gibi sıkıca tutunuyor. İkimizin arasında sıkışmış oturan Ashley de kusacak gibi duruyor.

Görünüşe bakılırsa haberden etkilenmeyen tek kişi, haberi veren kişi: Fırsat bulduğunda daha fazla detay paylaşmak için uğramak isteyen Ragesh Patel. Hatıralarımdaki o zalim sesli ve alaycı kahkahalı ergen saat yedi buçukta geldi, şimdi de sakince ve yavaşça, hatırladığımdan dağlar kadar uzak şekilde konuşuyor. O kadar değişmiş ki kapıma geldiğinde onu zor tanıdım. İyice irileşmiş, göğsü de karnı da genişlemiş, saçında ve sakalında gri tutamlar var. Eskiden mahallenin kabadayısıydı ve yüzünden hiç eksik olmayan alaycı sırıtışını iyice öne çıkaran köşeli hatları vardı.

"Çok fazla konuşamam," diyor. "Hatta muhtemelen sizinle hiç konuşmamam gerekir. Basına da henüz bir şey söylemedik

çünkü Billy'nin ailesi daha bilgilendirilmedi. Bayan Barringer'ın bakım gördüğü devlet hastanesine dün ulaştık. Kendisine bir doktorun söyleyeceğini belirttiler ama konuşulanları anlama ihtimali düşükmüş. Andy Barringer ise ortalarda yok. Kendisine ait olduğu düşünülen iletişim bilgileri de on yıldan eski. O zamanlar annesinin hemşirelerinden biriyle kısa süreli ilişkisi olmuş. Kadın ona ulaşmayı denedi ama iletişime geçip geçemediğinden emin değilim. Yani bunlar son derece gizli bilgiler, bu da bu odadan çıkmayacağı anlamma geliyor."

Daha fazla açıklama yapması gerekmiyor. Bana, Ashley'ye ve Russ'a iyilik yaptığı açık.

"Peki ya mahallenin geri kalanı?" diye soruyor Russ, üçümüzün de sığabilmesi için kanepede büzülerek otururken. Bu durum onun tuhaf şekilde kırılgan görünmesine sebep oluyor. Kötü haber alan bir çocuk gibi. "Diğerlerinin de bunu bilmesi gerekir."

"Öğrenecekler zaten," diyor Ragesh. "Çok yakında. Ama önce Billy'nin kardeşini bulmadan bu haberin basma sızmasını istemiyoruz. Hâliyle kimseye söyleyemezsiniz. Ben de fazla bir şey paylaşamam. Eyalet polisinin Cinayet Bürosu idareyi devraldı."

Ragesh'in yüzünü inceliyorum. Bir kenara itilmek sinirini bozduysa da belli etmiyor.

"Söyleyebileceğim tek şey, dün sabah bölgede bir dizi insan kalıntısı bulunduğu. Bunları bir adli antropolog inceledi ve erkek çocuk kalıntıları gibi göründüğü sonucuna ulaştı."

"Billy olduğuna emin misin?" diye soruyorum, Ragesh'in yanılıyor olabileceği fikrine sıkı sıkı tutunarak.

"Diş kayıtları o olduğunu doğruluyor. Bunu da zaten biliyoruz. Kalıntıların durumuna ve nerede bulunduğuna bakılınca da Billy Barringer olduğu gayet net."

Ciğerlerimdeki bütün hava çekiliyor, son umut kırıntısını da beraberinde alıp götürüyor. Bir an için boğuluyor gibi hissediyorum. Kendimi nefes almaya zorladıktan sonra, "Nerede bulundu?" diye soruyorum.

"Hawthorne Enstitüsü'ndeki şelalenin dibinde," diyor Ragesh, bir yara bandını çekip çıkarır gibi aniden. Haklı olarak. Enstitü sadece iki mil ileride, benim arka bahçem ile orayı bir ağaç silsilesi ayırıyor.

Ve Billy bunca zamandır oradaymış. Çok yakın ama bir o kadar da kurtarılmanın ötesinde.

O ağırlıksız his giderek kötüleşiyor; kanepeden yükselip havalanmadığımdan emin olmak için ayaklarımı yere iyice bastırmam gereken noktaya kadar. Karşı koymak için gözlerimi kapatıp şelaleyi hayal ediyorum. Çalkantıyla beyaza boyanan su, granit bir uçurumun üzerinden derinliği belirsiz göle dökülüyor. Tamamı da yüz seneden daha uzun zaman önce doğa değil, insanlar tarafından yapılmış.

Çocukken o gölün dibi olmadığına dair söylentiler duyardım. Denilenlere göre uzun zaman önce oraya dalan ve bir daha yüzeye hiç çıkmayan insanlar olmuş. O insanların hayaletleri de şelaleye musallat olmuş, çağlayan suyun etrafında sis şeritleri gibi uçarlarmış. Taşra efsanesi tabii ama görünüşe bakılırsa ailemin oraya gitmemi yasaklayacağı kadar gerçeklik payı var. Şimdiye kadar o şelaleyi sadece bir kere gördüm.

Yanımda Billy ve bu odadaki diğer üç kişi varken.

Billy kaybolmadan önceki öğleden sonra.

"Billy nasıl gitmiş ki oraya?" Konuşurken gözlerimi açmıyorum, sanki böyle olunca sormak daha kolay olacakmış gibi. Olmuyor. Çünkü sırf düşündüğümden daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğunu öğrenmek için bile olsa bilmeye ihtiyaç duysam da bir yanım, öğrenmek istemiyor. "Düşüp boğulmuş olabilir mi sence?"

Sözcüklerim havada asılı kalırken böyle bir senaryonun mümkün olmadığını fark ediyorum. Billy'nin kendi başına şelaleye dönmesi, karanlığın pelerinini kuşanıp gizlice kaçması ihtimal dahilinde olsa da durum bu değil. Çadırın kenarının kesilip açılması, Billy'nin kendi başına gitmediğini düşünmek için başlı başına bir sebep. Ama benim için son noktayı koyan şey ayak-

kabıları. Ertesi sabah uyandığımda hâlâ çadırdaydılar. Billy yoğun ağaçlık bir alanda iki mil yürümeye kalkacak olsa, kesinlikle ayakkabılarını giyerdi.

"Pek olası değil," diyor Ragesh. "Olay yerinde hem adli antropolog hem de dedektifler, cinayete işaret eden deliller buldular."

Odaya bir ölüm sessizliği çöküyor; merkezi klimanın donuk uğultusu ile ön bahçedeki karaağaca tünemiş bir mavi alakarganın ötüşü dışında hiçbir şey duymuyorum.

Cinayet.

"Detay paylaşamam ama önce öldürüldüğü, sonra bedeninin alınıp şelalenin tepesinden göle atıldığı düşünülüyor."

Hemen yanımdaki Ashley bir elini hızla ağzına götürüyor. "Galiba kusacağım."

Mutfağın ilerisindeki koridorun tuvaletine koşuyor; otuz yıl önce buraya yaptığı ziyaretlerden yolu hatırlıyor. Ben de Ashley'nin peşinden çıkıyorum odadan ve koridorda duruyorum; ona biraz mahremiyet tanıyacak kadar uzak ama maalesef kapalı kapının ardındaki öğürtülerini duyacak kadar yakınım.

Birkaç dakika sonra çıktığında Ashley, beni görüp olduğu yerde kalıyor. Sonra yüzü paramparça olarak uzanıp hem çaresiz hem de hüzünlü bir şekilde beni kucaklıyor. Omzumda ağlarken, "Ah, Ethan. Bunca zamandır hayatta olduğunu düşünüyordum. Doğru olmadığını biliyordum ama tutunabilecek böyle bir düşünce olması güzeldi," diyor.

Anıları uzak tutmayı başaramayarak kollarımı iyice doluyorum ona. Billy kaybolduktan bir hafta sonra Ashley ile beraberdik. Kasabadaki ebeveynlerin hepsinin, çocuklarını bir saniyeliğine bile gözlerinin önünden ayırmaktan ödü kopuyordu. Dışarı çıkıp oynama iznim vardı ama sadece ön bahçede, mahalleden başkalarının görebileceği yerde.

O öğleden sonra da orada oturuyor, oyun oynamıyordum. Uzun zamandır oynamamıştım. Bunun yerine ellerimi çimenlerde gezdirip birkaç tanesini koparıyor, rüzgâra kapılarak uçup git-

melerini izliyordum. Parmak uçlarımdan süzülüp giden her bir çimenle, Billy'nin de özünde aynı şeyi yaptığını düşünüyordum.

Uçup gitmişti.

Kaybolmuştu.

Hiçbir yetişkin –ne polisler ne de ailem– bana böyle bir şey söylemediyse de, Billy'nin ölmüş olma ihtimalinin yüksek olduğunu da biliyordum. On yaşında bir çocuğun uğraşması için korkunç bir şey bu.

Gelgelelim, cilalanmış bir bozukluk gibi öğleden sonra güneşinin altında parlayan kahverengi Toyota Camry kaldırımın kenarma çektiği sırada düşündüğüm buydu. Arabayı görünce ayağa kalkmış ve hemen eve doğru ilerlemeye başlamıştım. Billy'nin olası kaderi hakkında sessiz kalsalar da etrafımdaki yetişkinlerin, yabancılardan gelebilecek tehlikelere dair söyleyecek çok şeyi vardı. Arabanın yolcu tarafındaki cam indirildiğinde ve direksiyonun başındaki Ashley gözüktüğünde, neredeyse koşmaya başlamıştım.

"Yeni araba almışsınız," dedim çünkü öyleydi. Ailesinin diğer arabası, tekneye benzeyen mavi bir Chevrolet Malibu'ydu.

"Evet," dedi Ashley. "Eee, bütün gün öyle gözünü dikip bakacak mısın yoksa atlayacak mısın?"

O sırada annem evden çıkmış ve yavaşça arabaya doğru ilerlemeye başlamıştı. O an çok tuhaf görünüyordu. Gözleri dehşetle parlarken dudakları öfkeyle gerilmişti ve resmen dişlerini gösteriyordu. Bu da aynı anda hem kırılgan hem de vahşi durmasına neden oluyordu. Birisi yavrularıyla aralarına girdiğinde anne ayıların böyle göründüklerini düşünmüştüm.

"Ethan, hemen uzaklaş o arabadan!" diye bağırdı ve boştaki Camry'nin içinde oturduğunu düşündüğü kötülükten beni koruyabilirmiş gibi kolunu hızla önüme uzattı.

"Merhaba, Bayan Marsh," dedi Ashley açık penceresinden.

Annem o an âdeta rahatlamaktan eridi. Gözlerindeki dehşet kayboldu ve yüzü gevşedi. Göğsüme attığı eli orada kalsa da hemen sonra kolunu da indirdi.

"Yabancı birisi sandım seni," dedi iç çekerek.

"Sadece Ethan'a selam veriyordum." Ashley duraksayıp bir şey düşündü. "Ethan'ı dondurma yemeye götürebilirim. Hem siz de biraz kafa dinlersiniz."

Başka biri olsa, annemin kabul etmeyeceğine veya en azından beş saniyeden daha uzun süre düşüneceğine eminim. Ama söz konusu Ashley olduğundan cevabını ânında verdi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Harika olur."

Arabaya binip emniyet kemerimi taktım. Midemde endişe dolu bir çırpınma oldu. Hatırladığım kadarıyla, ilk defa direksiyonun başında bir yetişkin olmadan arabaya biniyordum. Korkutucu bir düşünce ama heyecan verici de.

"Kullanabiliyor musun?"

"Gördüğün gibi," dedi Ashley, arabayı kaldırımdan uzaklaştırırken. "Babam bu ilkbahar öğretti."

"Yasal olarak demek istemiştim?"

Bunun üzerine hâlâ on beş yaşında olduğunu bildiğim Ashley hiçbir şey demedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, Hemlock Circle'dan dışarı yöneldiğinde.

"Dondurma yemeye *değil*." Ashley çenesini kasıp dosdoğru ön camdan dışarı dikti gözlerini. "Seninle konuşmak istedim. Billy hakkında."

Oturduğum yerde kıpırdandım; rahatsız olmuş, üzülmüş ve kendimi suçlu hissetmiştim. Ben Billy'yi unutmak istiyordum. Sadece bir anlığına bile olsa. Ki bu da kendimi daha fazla suçlu hissetmeme neden oluyordu... ve bu suçluluktan kaçamayacağım kadar daha rahatsız, üzgün.

"Yetişkinler sana ne söylüyor?" diye sordu Ashley.

"Kaçırıldığını."

Dönüp pencereden dışarı baktım, gelip geçen komşu evleri ve çimenlikleri izledim. Hızlıca kaybolup gitmeleri bana Billy'yi düşündürüyordu. Ashley dönüp beni eve getirdiğinde bu evleri ve bahçeleri tekrar göreceğimi biliyordum. Peki ya Billy? İçten

içe, onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Bu o kadar berbat bir farkındalıktı ki oracıkta, arabanın içinde bağıra bağıra ağlamaya başlayabilirdim.

"Bence öldü," dedim, kederle burnumu çekerek.

"Kim dedi bunu sana?"

"Hiç kimse. Biliyorum sadece."

Ashley sertçe fren yaparak Camry'nin sarsılarak yolun ortasında durmasına sebep oldu. "Bana bak," dedi.

Bakmadım. Bakamadım. Gözlerime yaşlar dolarken ve burnumdan sümük damlarken bakamazdım. Ashley'nin daha büyük, daha sert, yaşımdan daha olgun olduğumu düşünmesini istiyordum. Ama tam tersine, gerçekte de öyle olduğumu bildiğim, zayıf ve ağlak bir çocuk gibi görünüyordum.

"Ethan," dedi, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Bana bak."

Dediğini yaptım ve Ashley de bakışlarıma karşılık verdiğinde irkilme dürtüme karşı koydum. Gözlerindeki acıma, kendimi tam bir zavallı gibi hissetmeme neden oldu. Ama sonra uzanıp beni kendisine çekti.

"Öyle düşünme," dedi. "Duydun mu beni? Umudunu asla kaybetme, Ethan. Billy'nin hayatta ve güvende olduğunu düşünmeye devam edersen, öyle olur. Sadece senin kafanın içinde bile olsa. Ona ne olduğunu hiç öğrenemesen bile."

İşte şimdi de o ânı tekrar yaşıyoruz ama bu sefer rollerimiz ters çevrilmiş durumda ve hâlâ tutunduğumuz her türlü umudun artık yok olduğu gerçeğiyle yüz yüzeyiz. Ashley benden uzaklaşıp o hatıranın büyüsünü bozuyor. Birkaç adım ilerleyip yüzüne akan rimelle karışmış gözyaşı izlerini siliyor. "Siktir, şu an darmadağınım."

"Herkes öyle," diyorum.

"Sen değilsin. Bunu gayet iyi idare ediyorsun."

O Rüya'yı bir bilseydi. Bir de insomniayı. Ayrıca suçluluğu, ıstırabı ve yılmayan çabalarına rağmen bana biraz olsun yardım edemeyen, ergenliğimin ilk yıllarından beri görüştüğüm onca terapisti.

"Görünüşler aldatıcı olabilir."

"Sanırım içeri dönmeliyiz," diyor Ashley, koluma girerek. "Kötü haber almak, yanında bir arkadaş olunca her zaman daha kolaydır."

Oturma odasına geçip kanepede Russ'ın yanına sıkışıyoruz. "Ne tür bir kanıt bulmuşlar?" diye soruyor Russ.

Ragesh boğazını temizliyor. "Bunu söyleme iznim yok."

"*Nasıl* bulunmuş?" diye soruyorum, kanepede kıpırdanırken. Bu konuya dair bir terslik var gibi geliyor. Billy otuz yıldır kayıptı ve nerede olduğuna ya da başına ne geldiğine dair hiçbir ipucu yoktu. Sonra birdenbire, buradan iki mil uzakta bulunuveriyor; dışarıda onun varlığını sezmemden çok kısa süre sonra.

"Çevre Koruma Bakanlığı'ndan iki biliminsanı," diyor Ragesh. "Su ve toprak numunesi topluyorlarmış. Sürekli yaptıkları rutin bir iş. Numunelerden birinde kemik parçası bulmuşlar. Bunun üzerine gölü taramaya karar vermişler. Billy'yi de böyle bulmuşlar."

"Ama o bölgeyi zamanında aramamışlar mıydı?"

Ragesh başını iki yana sallıyor. "Bildiğim kadarıyla aramadılar."

"Enstitü yüzünden mi?" diye soruyor Ashley, şelale ve gölle aynı bölgede yer alan Hawthorne Enstitüsü'nü kastederek. Toplam yüz dönümlük alan. Bir zamanlar tamamı –miras olarak kendisine kalan para *Mayflower** günlerine uzanan– ailenin son ferdi Ezra Hawthorne'a aitti.

Princeton Üniversitesi'ne bir taş atımlık mesafede olsa da Hawthorne Enstitüsü, o yükseköğrenimin kutsal salonlarından ayrıydı. Hem de fazlasıyla. Onlarca yıl boyunca dikkat çekmedi çünkü kimse ne olduğunu, orada ne yapıldığını ve neden bu kadar büyük araziye ihtiyaçları olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Oraya sadece bir kere gitsem de ne kadar tuhaf göründüğünü gayet net hatırlıyorum. Birkaç ahır ve diğer ek yapılarla çevrili

---

* Mayflower, 1620'de İngiltere'den Amerika'ya göç eden Pilgrimler'in gemisidir ve burada ailenin servetinin çok eski ve köklü olduğunu vurgulamak için kullanılmıştır. –*yhn.*

taş bir malikâne. Etrafında da göl ve şelale, resmi bahçeler ve sık ağaç kümeleri; hepsi de tasarlanmış. Doğanın bu kadar idealize bir versiyonu plansız gerçekleşemez. Onlarca yıl boyunca hiç turist yüzü görmemiş bir Central Park gibi.

"Daha ziyade Ezra Hawthorne'un, görmezden gelecekleri kadar zengin olması yüzünden," diyor Russ.

Ragesh, düz bir çizgi hâlini alacakları şekilde dudaklarını birbirine bastırıyor. "O zamanlar neden aranmadığını bilmiyorum. Ama belli ki şimdi aranıyor işte."

"Enstitü arazisi özel mülk değil mi?" diye soruyorum.

"Hem evet hem hayır," diyor Ragesh, bir elini heybetli sakalından geçirirken. "Artık devlet arazisi. Yeşil alan. Enstitü doksanların sonlarında, Bay Hawthorne ölünce kapandı. Adam el değmeden korunması şartıyla araziyi ilçeye bağışladı. Binaları yıkmak, umumi parka çevirmek falan yok. Yani teknik olarak hâlâ kullanılması fazlasıyla yasak olan bir kamu arazisi. İnsanların oraya sadece ara sıra özel partiler ve düğünler için malikâneyi kiraladıklarında girmelerine izin veriliyor."

"Peki eskiden?" diyor Russ. "Ne yapıyorlarmış orada?"

Otuz sene önce, o şelalenin kenarında durduğumuz sırada da benzer bir soru sormuştu. Sadece Billy'nin verecek cevabı vardı ve şu an o hatıra, zaten çalkalanan mideme yeni bir huzursuzluk tohumu ekiyor.

Ragesh omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum. Her ne yapıyorlarsa Enstitü bunu sır olarak sakladı. Çok az sayıda kişinin erişimi var."

Yine de oradaydık.

Dördümüz de.

Billy'nin fikriydi ve diğerlerimiz de yapacak daha iyi bir şeyimiz olmadığı için kabul etmiştik. Yazın ortasında bir grup çocuktuk, güzel evler ve bakımlı çimenliklerden oluşan banliyö dünyamızda canımız sıkılıyordu. Ailelerimizin bizim için çizdiği sınırları zorlamak istememiz de doğal bir şeydi.

Beklediğimizden fazlasını bulmuştuk. En çok da Billy. Muhtemelen hayal edebileceğimden de fazlasını.

"Sizce o günle bir ilgisi var mı?" diye soruyorum çünkü birimizin sorması lazım. "Oradaydık. Ve Billy yirmi dört saatten daha kısa süre sonra yine oradaymış; bu sefer ölü olarak. Tesadüf olamaz bu."

Bunca zamandır ayakta duran Ragesh, çömelip kanepede oturan diğerlerimizle göz hizasına geliyor. Biraz yatıştırıcı bir hareket bu ki amaç da bu zaten. İnsanları rahatlatmak için polis akademisinde öğretilen bir şey.

"Niçin bu sonuca atladığını anlıyorum," diyor ama bu sonuca atlamak falan değil. Olsa olsa yarım bir adım atmak olabilir; beni bir gerçekten –şelaleye gitmemiz– diğerine götüren bir adım: Billy'nin cesedinin orada bulunması. "Ama görünürde o öğleden sonra olanlar ile Billy'nin kaçırılması arasında bir bağlantı yok."

"Bu olayı araştıranlar arasında, senin dışında, o gün orada olduğumuzu bilen var mı?" diye soruyorum, o gün Billy kaçırıldıktan sonra olanlar hakkında hiçbirimizin birbirimizle konuşmadığını fark etmenin verdiği şaşkınlıkla. "Yani yıllar önce, o öğleden sonra hakkında polise bir şey söyleyen oldu mu?"

"Ben söylemedim," diyor Ashley. "Galiba hepimizin ormanda olduğundan bahsetmiştim ama tam olarak nerede olduğumuzu söylemedim."

"Ben de," diyor Russ.

Benim için de durum aynı. Mavi ve hâki üniformaların bir noktadan sonra birbirine karıştığı onca polis, dedektif ve ajan tarafından sorgulanmama rağmen, şelalede olduğumuzdan da Hawthorne Enstitüsü'nün arazisinde bulunduğumuzdan da hiç bahsetmemiştim. Bunun sebebinin, hem kendimin hem de diğerlerinin başını belaya sokmaktan korkmam olduğunu düşünmek istiyorum ama asıl sebebin kendimi suçlu hissetmem olduğunu da biliyorum. Diğerleri için de durumun böyle olduğuna eminim. Orada olanlar konusunda. Billy'ye nasıl davrandığımız konusunda. Şimdi geriye dönüp bakınca bunlar affedilemez gelse de o zaman, o gün olanların Billy'nin kaybolmasıyla bir alakası olduğunu düşünmemiştim.

Ama durum artık böyle değil.

"Yani o dönem polisler orada olduğumuzu bilmiyordu," diyorum. "Billy'nin orada olduğunu da. Şimdi biliyorlar mı?"

Hepimiz Ragesh'e, odadaki gerçek polise bakıyoruz ve o da başını onaylar anlamda sallayıp, "Bugün bahsettim," diyor.

"Ve herkes hâlâ bağlantısız olduğunu mu düşünüyor?" diye soruyorum.

"İçsesimiz *–benim* içsesim– Billy'nin ölümünü enstitüyle alakalı birine bağlamak için ortada hiçbir sebep olmadığı yönünde."

Ragesh ayağa kalkıyor; şu an her zamankinden daha çok ihtiyacım varken bizi yatıştırmaya çalışmaktan vazgeçiyor. O kötücül, süzülüp duran his devam ediyor. Bir an dengemi kaybedip bir yana doğru sendeliyorum ve Ashley'yle omuzlarımız çarpışıyor. Uzanıp elimi tutuyor ve güven verecek şekilde sıkıyor.

"Neden peki?" diye soruyorum.

"Çünkü teknik olarak o gün yanlış bir şey yapmadık," diyor Ragesh. "Evet, bulunmamamız gereken bir yerdeydik. Ama sadece etrafta dolanan bir avuç çocuktuk. Ve yasak ya da şüpheli bir şey de görmedik."

"Ama sence de Billy'nin orada bulunması en azından biraz olsun tuhaf değil mi?"

"*Evet*, tuhaf," diye kabul ediyor Ragesh, "çok az insanın erişim hakkı olduğu uzak bir bölgedeki bir gölün, on mil yarıçaplık alanda bir cesetten kurtulmak için en uygun yer olduğunu düşünürsen."

Hemen yanımdaki Ashley'nin rengi atıyor. "Tanrı aşkına, Ragesh. Bu konuda bu kadar sert olmak zorunda değilsin."

Cinayet sert bir şeydir," diyor Ragesh, kollarını kavuşturup Ashley'ye yukarıdan bakarak. "Billy o çadırdan kaçırıldı, öldürüldü ve cesedi de bir göle atıldı. Vahşi gerçek bu işte."

Vahşi, bunu açıklamak için en doğru sözcük. Billy sadece bir çocuktu. Başına gelenler de o kadar vahşice ki Ashley gibi ben de kusacağım sanırım. Derin bir nefes alıp güçlükle yutkunuyorum; en azından herkes gidene kadar soğukkanlılığımı korumaya kararlıyım.

"Şüpheli birileri var mı?" diye soruyor Ashley.

"Söylemeye iznim olan biri yok," diyor Ragesh, istemeden de olsa soruyu yanıtlayarak. Evet, kesinlikle şüpheli birileri var.

Russ öne eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor. "Peki şu mahallede görülen yabancı?"

"O sadece bir tahmin. Gerçekten ormanda dolanan biri olup olmadığını kimse bilmiyor."

"Ama yine de o olabilir, değil mi?"

"Her olasılığı inceliyoruz," diyor Ragesh.

"Eyalet polisi yani?" diye araya giriyor Ashley.

"Evet. Soruşturmadan Dedektif Cassandra Palmer sorumlu. Şu an enstitü arazisini aramakla ilgileniyor ama eminim ki hepiniz yakında ondan haber alırsınız."

Daha fazla sorgulanma ihtimali karşısında iyice sersemliyorum. Enstitüde olduğumuz dışında –ki Ragesh bunun önemli olmadığında ısrarcı– yetkililere otuz sene önce söyleyemediğim bir şey söyleyemem.

Yani hatırladığım kadarıyla.

Tekrar derin nefes alıp arkama yaslanıyorum. Belki bitkinliğimi hissettiğinden belki de kendisi de aynı şekilde hissettiğinden, Ashley, "Başka bir şey var mı?" diye soruyor Ragesh'e.

"Hemen hemen bu kadar."

Hemen hemen.

Yani başka bir şey *var* ve Ragesh bundan bize bahsedemiyor ya da bahsetmek istemiyor. İkincisi olduğundan şüpheleniyorum çünkü şöyle bir ekleme yapıyor: "Üzgünüm. Tüm bunları sindirmenin zor olduğunu biliyorum, özellikle de ortada gerçek bir sonuç yokken."

İşte bu gerçek, şu anda boğuştuğum pek çok şeyden biri. Otuz senedir istediğim tek şey Billy'ye ne olduğuna dair bir işaretti. Şimdi ise bir cevap aldım ama hem korkunç hem de yetersiz hissettiriyor.

Billy'nin öldüğü bilgisi, sadece daha da büyük bir gizem doğuruyor: Bunu ona kim yaptı? Neden? Ne amaçla? Bu soruların

cevabı olmayınca, geriye sadece matem yüklü bir hayal kırıklığı kalıyor. Otuz yıldan sonra, bundan daha fazlası olmalıydı.

Daha fazla bilgi.

Daha fazla adalet.

Daha net, lanet olası bir kapanış.

Bunun yerine elimizdeki tek şey hayatlarımıza devam etmek; Ashley ve Russ için bu, ailelerine dönmek anlamına geliyor. İkisine de kapıya kadar eşlik ediyorum.

Russ, "Paylaşabildiğin şeyleri bize söylediğin için sağol," diyor Ragesh'e çıkarlarken. "Minnettarız."

Kapıda Ashley hızlıca omzumu sıkıp yanağıma küçük bir öpücük konduruyor. "Tekrar aramızda olman güzel, Ethan. Arayı açmayalım."

Gidiyor ve geride sadece ben ile oturma odasmda kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde duran Ragesh kalıyoruz.

"Neler oluyor, Ethan?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun," diyor. "Cesedi bulunduktan taş çatlasa yirmi dört saat sonra beni arayıp Billy'yi soruyorsun. Bence bu konuşmaya değer bir tesadüf."

Bir başka sürpriz darbesiyle tekrar kanepeye bırakıyorum kendimi. Telefonda sesinin kulağa nasıl da şüpheci geldiğini hatırlıyorum. *Ne duydun? Ne kadarını biliyorsun?*

"Seni aramadan önce Billy'nin bulunduğunu *bildiğimi* mi düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey demiyorum," diye karşılık veriyor Ragesh fakat tam da öyle bir şey diyormuş gibi duruyor. "Ama arama zamanlamanı çok ilginç buluyorum. Bir şey seni tetiklemiş olmalı."

"Her şeyin yaşandığı eve dönmem olabilir mi mesela? Bu sence de yeterli bir sebep değil mi?"

"Döneli bir hafta olmuş. Kontrol ettim." Ragesh parmağını bana doğru sallıyor; hem saçma hem de alaycı bir tavır. O an, büyüyünce dönüştüğü sabırlı dedektif dalgalanıyor ve bir zamanlar olduğu zorbadan küçük bir parçayı gözler önüne seriyor.

"Bu yüzden de Billy ile alakalı aramana başka bir şeyin sebep olduğunu düşündüm."

Elbette ki haklı. Ama bunu ona söylemek, kısacık bir anlığına da olsa Billy'nin gecenin bir yarısında çıkmaz sokakta dolaştığını düşündüğümü açıklamak zorunda kalacağım anlamına geliyor. Şüpheli görünmek ile sadece zihinsel olarak rahatsız görünmek seçenekleri arasında kalınca, ikincisini tercih ediyorum.

"Onu hissettiğimi sandım," diyorum yavaşça, zorba Ragesh'in tekrar kendini göstereceğinden korkarak. "Varlığını. Bahçemde olduğunu."

Ona her şeyi anlatıyorum. *O Rüya*'yı, garaj ışıklarını, Billy'nin dışarıda yanımda olduğuna dair o ani ve tuhaf hissi. Son kısımda utançtan zayıf hissediyorum kendimi. Çok kısa bir anlığına da olsa gerçekten Billy'nin hâlâ hayatta olduğunu düşündüğümü, orada olduğunu ve orada... Bilemiyorum işte, beni beklediğini.

Ragesh bir kaşını kaldırıyor. Bunun ne ifade ettiğini anlayamıyorum. Dalga mı geçiyor? Hor mu görüyor? Endişeleniyor mu?

"Sonra da bu sabah," diye devam ediyorum, "bahçemde bir şey vardı."

Mutfağa gidip beyzbol topunu alıyorum ve Ragesh'e veriyorum. Elinde çevirip, "Bu sadece bir top," diyor.

"Billy'nin o yaz neredeyse her gün bahçeme attığıyla aynı türden bir top. İşte kaybol..." Tam *kaybolmadan* diyecekken kendimi durdurup daha doğru bir sözcükle değiştiriyorum. "Ölmeden önce."

Gerçi bu da tam doğru değil. Billy öylece ölmedi. Öldürüldü. Bunu söylemeye dilim varmıyor. Sırf düşünmek bile midemin tekrar bulanmasına sebep oluyor.

"Eh, Billy koymadı bahçene," diyor Ragesh, topu bana geri verirken.

"Biliyorum. Artık biliyorum yani. Ama dün gece bilmiyordum. Bu sabah da. İşte *bu yüzden* seni aradım."

Ragesh bana inanıyormuş gibi duruyor. Belki de sadece rol yapıyordur. Ergen bir piç kurusundan yerel polisliğe uzanan

yolculuğunda öğrendiği başka bir şey. İnsanların, onların tarafında olduğunu düşünmelerini ve böylece konuşmaya devam etmelerini sağla, kendilerini ele verene kadar bekle.

"Sence birisi uğraşıyor mu seninle?" diye soruyor.

"Mümkün. Ama nedenini bilmiyorum. Veya böyle bir şeyi kimin bilebileceğini."

Beyzbol topunun anlamını başka kimse bilmiyordu. Sadece ben ve Billy. İkimiz de bunu saklayacağımıza dair serçeparmaklarımızı birbirine dolayıp yemin etmiştik.

"Belki sana hatırlatmak içindir," diyor Ragesh.

"Hatırlatılmaya ihtiyacım yok ki. Ne olduğunu yeterince hatırlıyorum."

"Ama her şeyi değil."

Bunun üzerine yüzünde oluşan sırıtış, o geceye dair hafızamdaki boşlukların hepsini Ragesh'in bildiğini gösteriyor. Tabii ki biliyor. Muhtemelen olaya dair tüm sorgulamaları ve raporları okumuştur.

Ama o sırıtış aynı zamanda Ragesh'le arkadaş olmadığımızı da hatırlatıyor. Hiçbir zaman olmamıştık. Hatta arkadaşlıktan fazlasıyla uzaktık. Otuz yıl önce, Hemlock Circle'daki diğer erkek çocukları olarak, onunla karşılaşmamak için yolumuzu değiştirirdik. Çoğu zorbanın aksine Ragesh, bize asla fiziksel olarak zarar vermezdi. Duygusal işkence konusunda uzmandı o. Hakaretler. İsim takmalar. En utandığımız şeyleri öğrenip sürekli gündeme getirmeler. Billy'nin eksantriklikleri ve Russ'ın sıskalığı gibi. O zamanlar Ragesh benim bireysel zayıflığımı asla öğrenemezdi. Ama şimdi biliyor.

"O gün aslında ne olduğunu hatırlıyorum," diyorum.

"Sana zaten anlattığım gibi..."

"İçsesin sana bunun Billy'nin öldürülmesiyle alakası olmadığını söylüyor. Evet, biliyorum. Ama bence yanılıyorsun. Ve bence nedenini de biliyorsun."

Yanıp bitmiş bir mum gibi, Ragesh'in sırıtışı titreşip sönüyor.

"Bak, o gün olan şey talihsizlikti," diyor. "Bunu inkâr etme-

yeceğim. Ve gerçekten tamamından da pişmanım. Ama bunun, o gece Billy'nin başına gelenlerle muhtemelen hiçbir ilgisi yok."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bağlantılı olsaydı, Billy o öğleden sonra eve asla dönmezdi," diyor Ragesh. "Ama döndü. O gün daha sonra, tamamen sağ salim ve hiç zarar görmemiş hâlde eve geldi. O gece sen yanındaydın. Bu konu hakkında canı sıkkın gibi miydi?"

Hatıralar zihnimde polaroid fotoğraflar gibi belirginleşmeye başlıyor. O gece çadırdaki gerginlik. Kırılma noktasına ulaştığında ettiğimiz kavga. Hemen özür dilemem ve Billy'nin hiç de içten görünmeyen şekilde gülümsemeye çalışması.

Sıkıntı yok, dostum.

"Hayır," diyorum çünkü bu, o gece ikimizin arasında olan her şeyi açıklamaya çalışmaktan daha kolay. "İyi görünüyordu."

"Tamam işte," diyor Ragesh, öfkeli *sana söylemiştim* bakışı yumuşayıp acımaya benzeyen bir şeye dönüşüyor. "Bunun diğerlerimize kıyasla senin için daha zor olduğunu biliyorum, Ethan. Senin için bunun... karmaşık olduğunu biliyorum. Ama soruşturmayı polislere bırak. Şimdi sadece arkadaşın için yas tutmaya odaklanmalısın."

Ragesh gittikten sonra kanepede kalıyorum; beni yerimde tutan salonun hâlâ dönüp durarak midemi bulandırması değil, o son gece çadırda Billy ile olanları düşünmek. Ragesh'e yalan söylemedim. Tam olarak değil. Billy gerçekten de o gün enstitüdeyken diğerlerinin davranışları konusunda iyi görünüyordu. Russ, Ashley ve Ragesh'in davranışları konusunda. Sadece benimle ilgili sıkıntısı vardı.

Çünkü ben onun en yakın arkadaşıydım.

Ve diğerleri gibi kaçıp gitmiştim.

Billy'yi kendi başının çaresine bakması için yalnız bırakmıştım.

Diğerleriyle birlikte koştuğum sırada sesinin nasıl yankılandığını hâlâ duyabiliyorum. Sesinin nasıl da çaresiz çıktığını. Kulağa nasıl da yapayalnız, üzgün ve korkmuş geldiğini.

Ethan, beni bırakma! Lütfen beni bırakma!

7

Karanlık, Hemlock Circle'ın üzerine kefen gibi çöktüğünde telefonuma uzanıyorum. Her ne kadar yapmamam gerekse de Claudia'yı arayıp Billy hakkında bilgi vermek istiyorum. Ona olanların beni ne kadar etkilediğini herkesten çok Claudia anlar.

Telefon beş kere çaldıktan sonra sesli mesaja geçiyor. Sinyal sesinden sonra mesaj bırakmamı söyleyen sesindeki ton, onu özlememi sağlamaktan ziyade beni yatıştırıyor. Eski günlerdeki gibi hissediyorum.

"Selam, benim," diyorum, aslında belirtmeme gerek olmadığını bilerek. "Şey, Billy ile ilgili bir şeyler öğrendim de."

Ona Billy'nin kalıntılarının bulunduğunu, bunca zamandır aslında ölü olduğunu ve polisin niçin bunun cinayet olduğunu düşündüğünü anlatıyorum. Kendi sözcüklerimin arasında öyle bir kaybolup gidiyorum ki, çok uzun süre bir şeyler geveleyip telefon yeterince konuştuğuma karar verene ve ani bir bip sesiyle beni kesene kadar durmuyorum.

Tekrar arayıp devam etmeyi düşünüyorum ama sonra vazgeçip FaceTime'dan annemleri aramaya karar veriyorum. Basit bir telefon görüşmesi yeterli olur aslında ama annem son zamanlarda –bu tür aramaların nüansları konusunda henüz ustalaşmamasına rağmen– görüntülü arama tercih ediyor. Açtığında telefonunu o kadar yakın bir açıda tutuyor ki hem çenesi hem de alnının büyük kısmı kesiliyor.

"Selam, canım," diyor. "Evle ilgili bir sorun mu var?"

Hem aciliyet hem de bir tür teslimiyetle sorulan bu sorudan iki anlam çıkarıyorum: anksiyetemi annemden aldığım ve annemin benim yetişkin becerilerimi pek takdir etmediği. İkisini de şu an düşünecek ne zamanım var ne de ruh hâlim.

"Hayır," diyorum. "Ben sadece..."

Turkuaz polo tişörtü ve beyaz siperliğiyle babam odaya girince, telefonumdaki görüntü sallanıyor. Eski bir sosyoloji profesörü olarak, tam bir klişe Florida emeklisine dönüşmesinin sadece bir hafta sürdüğünü fark edip etmediğini düşünüyorum.

"Selam, evlat," diyor. "Nasıl gidiyor?"

"Yorgun görünüyorsun," diye ekliyor annem. "Bir sorun olmadığına emin misin?"

Ne diyeceğimi bilmiyorum çünkü neden aradığımdan emin değilim. Claudia'ya yaptığım gibi onlara Billy'den bahsedemem. Sonuçta burada tanıdıkları var ve öğrenirlerse herkes duyar. Şimdilik sessiz kalmak en iyisi.

"Sizi merak ettim, yerleşmeniz nasıl gidiyor diye bakayım dedim," diyorum. "Buradakiler sizi soruyordu da."

"Harika," diyor babam. "Tüm kolileri açtık."

Annem de gururla başını sallıyor. "Bazı komşularla da tanıştık."

Telefonu çekiştiriyor ve eskiden oturma odasında asılı duran devasa Monet tablosunu bir anlığına görmemi sağlıyor. O tablonun şimdi farklı bir yerdeki duvarı süslediğini görmek, son zamanlarda ne kadar fazla şeyin değiştiğinin gerçeküstü bir hatırlatıcısı oluyor. Epey şey değişti. Bir anda telefonun içine uzanmak, annem ve babamı ekrandan çekip almak ve on yaşımdayken, Billy kaybolduğunda yaptıkları gibi, bana sarılmalarını sağlamak istiyorum.

Bu his, yasaklı bir itirafta bulunmanın eşiğine getiriyor beni. *Billy'yi buldular.*

Neredeyse söylüyorum da.

"Onlar..."

Kapı zili devam etmemi engelliyor. Mükemmel zamanlama.

"Biri geldi," diyorum. "Ama burada her şey harika. O yüzden aradım zaten. Beni düşünmenize gerek olmadığını söylemek için."

Telefonu kapatıp kapıya bakıyorum ve karşımda, elinde bir şişe burbon ile ön basamaklarda duran Russ'ı buluyorum. "Kafaları çekiyoruz," diyor.

Reddetmek için hiçbir sebebim olmadığından onu içeri davet ediyorum. Eskiden öğle yemeği yediğim, kızarmış peynirli sandviçleri mideye indirdiğim veya mikrodalgadan yeni çıkmış Chef Boyardee mantısıyla damağımı haşladığım mutfak adasına oturuyoruz. İki viski bardağı çıkarıyorum ve Russ'ın cömertçe doldurmasını izliyorum. Billy ile ilgili haberler bende iştah bırakmadığından, boş mideyle içmeyeyim diye biraz çerez de alıyorum.

"Al bakalım," diyor Russ, bardaklardan birini bana doğru kaydırarak; burbon, bardağın kenarma doğru çalkalanıyor. Kendisininkini alıp kadeh kaldırıyor. "Billy'ye."

"Billy'ye," diyorum ben de, bardağımı onunkiyle tokuştururken.

Sonra ikimiz de içiyoruz. Russ bardağını tek yudumda yarılıyor. Ben ise küçük bir yudum alıyorum ve göğsümü dolduran yatıştırıcı sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

"Kuralları çiğneyip birine anlattın mı?" diye soruyor Russ.

"Hayır," diye yalan söylüyorum, Claudia'yı aramamdan bahsetmememin en iyisi olacağını düşünerek.

"Ben de. En azından anneme söylemek istedim ama şimdilik sessiz kalmanın en iyisi olacağına karar verdim. Annem dedikoducu biri değildir ama sanırım hâlâ Alice Van de Veer ve Deepika Patel'le epeyce konuşuyor." Ara verip burbonundan büyük bir yudum daha alıyor. "Gerçekten bunun o gün olanlarla bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?"

"Belki de," diyorum ve bu verebileceğim en iyi cevap. "Yoksa da son derece büyük bir tesadüf demektir."

Russ bir avuç çerez alıyor ama yemeye yönelik bir hamlede bulunmuyor. "Ne düşünüyorsun yani? Billy, Hawthorne

Enstitüsü'nde görmemesi gereken bir şey gördü, bu yüzden de oradaki biri onu senin çadırından kaçırıp öldürdü ve cesedini sakladı mı?"

"Kulağa paranoyakça geldiğini biliyorum."

"Fazlasıyla," diye ekliyor Russ, sonra da elindeki çerezleri pakete geri atıyor.

"Ama Billy'yi kaçıran kişi için en azından olası bir sebep olabilir."

Şüpheli eksikliği, bu olayı halkın hafızasında canlı tutan pek çok nedenden biri. Onlarca yıl bunu kimin yapmış olabileceğini düşündüm ama hiçbir zaman bir yanıt bulamadım. Ama şimdi Billy'nin *nereye* götürüldüğünü bilmek, *ne zaman* kaçırıldığına korkunç ve yeni bir ışık altında bakmamı sağlıyor.

"Polis öyle olduğunu düşünmese bile mi?" Russ burbonundan bir yudum daha alıp sertçe yutuyor. "Ragesh'in haklı olduğunu biliyorsun. O gün tuhaf bir şey görmedik."

"*Biz* görmedik," diyorum. "Ama belki de Billy biz gittikten sonra görmüştür. O enstitüde neler olup bittiğini kimse bilmiyor, Russ. Bu sence de garip değil mi? Yalnızca iki mil uzakta yaşıyoruz ama orada ne yaptıklarına dair hiçbir fikrimiz yok."

Bunun üzerine Russ uzun bir süre konuşmuyor. Bardağı boşalana kadar sessiz kalıyor. Kendisine tekrar burbon koyarken şöyle diyor: "Böyle düşünürken dikkatli ol ama. Yani orası ile Billy'nin başına gelenler arasında niçin bağlantı kurduğunu anlıyorum. Ama polis bağlantılı olmadığını düşünüyorsa, belki de gerçek budur."

Ağzıma birkaç çerez atıp burbonla mideye indiriyorum. "O zaman kim yaptı sence? Bir de neden?"

"Ben hâlâ ormandaki şu yabancı olduğunu düşünüyorum. Birisi Billy'yi kaçırıp öldürdü, sonra da çok ama çok uzaklara gitti."

"Sence bu biraz fazla basit değil mi?" diye soruyorum.

"Senin komplo teorinden iyi." Russ duraksıyor; yanaklarındaki alkol kaynaklı kızarıklık, şu an elindekinin bu gece içtiği ikinci burbon olmadığını gösteriyor. "Billy şey olmasaydı..."

Kendisini durdurup beni, "Kaybolmasaydı," demeye teşvik ediyor.

Artık doğrusunu bildiğimiz şey için kullandığımız bu örtmece ifadeden iğreniyorum. Billy öldürüldü. Buna sadece kaybolma demek, durumun korkunçluğunun yakınından bile geçmiyor.

"Evet," diyor Russ. "O olay olmasaydı, sence şimdi hâlâ arkadaş olur muyduk?"

"Tabii ki," diyorum, bu tamamen doğru olmasa da. Billy yok olmadan önce ilişkimiz en iyi ihtimalle zorlamaydı. Russ'ı sevmiyor değildim ama öyle pek eğlenceli biri de değildi. Genç Russ çok kolay bozulur, hızlıca sinirlenirdi. Okuldayken bahçede geçirdiği öfke nöbetleri, ona pek de hoş olmayan Wuss* lakabını kazandırmıştı.

Gelgelelim Russ o zamandan beri epey sakinlemişti. Benden çok daha fazla. Billy Barringer'ın başına gelen trajedi gerçekleşmiş olsun veya olmasın, onunla yine de birbirimizi bulacağımızı düşünmek istiyorum.

"Bence de," diyor. "Peki ya Billy? Her şey çok farklı olsaydı, ikiniz arkadaş kalır mıydınız?"

İçkimden bir yudum alıp iç çekiyorum. "Pek emin değilim."

Bunu söylemek kalbimi kırsa da gerçeğin ta kendisi olduğunu biliyorum. Billy ve ben o kadar farklıydık ki en fazla birkaç sene dayanabilirdik. Yalnızlık ve birbirine yakın oturmaktan doğan, güçlü bir bağın ve ortak ilgi alanlarının olmadığı geçici arkadaşlıklardan olurdu bizimki. O çadırdaki son anımızı düşünüyorum; o zaman arkadaşlığımızdaki bir köşeyi dönmüşüz, ikimiz de ayrı yollara yönelmişiz gibi gelmişti. Dahası, ikimizin de öyle değilmiş gibi yapmaya çalıştığımızı hatırlıyorum.

Hakuna matata, dostum.

"Bu, onu özlemediğim anlamına gelmiyor," diye ekliyorum. "Sen özlemiyor musun?"

---

* (İng.) "İradesi zayıf; çok sinirli" gibi anlamlara gelen argo bir kelime. –*çn*

"Dürüst olmak gerekirse, onu pek hatırlamıyorum."

Russ'ın içkisine hızlı bir bakış atıyorum. Bir dakika içinde yarılamış. Yine de verdiği cevaptaki kabalık, sadece alkolden kaynaklanmıyor. Russ şöyle bir ekleme yaparak bunu doğruluyor: "Kulağa çok acımasız geldiyse üzgünüm ama doğru. Çok uzun zaman önceydi. Onlarca yıl geçti."

"Ama o senin arkadaşındı," diyorum.

"*Senin* arkadaşımdı. Bana sadece ara sıra peşinize takılma izni veriyordunuz."

Başımı onaylar anlamda sallıyorum; suçluyum. "Kusura bakma. Seni daha fazla dahil etmeliydik."

"Sana kendini kötü hissettirmeye falan çalışmıyorum, adamım," diyor Russ. "Sadece bana kıyasla senin Billy ile daha fazla hatıran olduğunu belirtiyorum. Ben onu düşündüğümde, gerçekten hatırladığım tek şey başına gelenler. Bunu da öyle çok fazla düşünmedim. Bugünden önce Billy Barringer en son ne zaman aklıma gelmişti bilmiyorum."

Yıllar içinde, benim de Russ gibi Billy'yi düşünmediğim günler, hatta haftalar olmuştu. Ama sonra *O Rüya* geri geliyordu, neler olduğunu hatırlıyor ve sil baştan suçlulukla doluyordum. En azından bu kadarını yapabileceğimi düşünüyorum. Hatırlamak benim görevim, değil mi? Billy'ye bu kadarını borçlu değil miyim? Russ için de bu geçerli değil mi?

"Olanlardan benim kadar etkilenmemeni anlıyorum," diyorum. "Ama en azından arada sırada da olsa onu düşünüyorsundur diyordum."

"Senin hiç Johnny'yi düşündüğün oluyor mu?"

Russ bardağının kenarının üstünden bana bakıyor. Sarhoş olduğu çok açık ama sorusunu fazla ayık, fazla ciddi şekilde sordu. Bunun üzerine konunun Billy falan olmadığını fark ediyorum. Konu Johnny Chen, onun başına gelenler ve bugünkü haberlerin Russ'ın zihninde kardeşiyle ilgili kötü anıları eşelemiş olması.

"Bazen," diyorum kaçamak bir tavırla çünkü işin aslı, Johnny Chen'i hemen hemen hiç düşünmüyorum. Aklıma geldiği na-

dir anlarda da hayal meyal, Johnny'den ziyade onun ölümünün Russ'ı nasıl etkilediğini düşünüyorum.

"Onunla ilgili hatırladığın tek bir şey söyle," diyor Russ.

Hatırlamaya çalışmıyorum bile çünkü yapamayacağımı biliyorum. Böylece Russ'ın belirttiği şey doğrulanmış oluyor, ben de kendimi berbat bir insan gibi hissediyorum. Haklı olarak. Russ'ın, kardeşi kadar Billy'nin yasını da tutmasını beklemem düpedüz ikiyüzlülük.

"Kahretsin, Russ, üzgünüm."

"Sorun değil," diyor, içeride sinek varmış gibi elini havada savurarak. "Johnny'yi benim kadar özlemeni beklemiyorum. Sadece sen de benden aynısını Billy için bekleme. Ona olanlar için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ama bu üzüntünün sınırları var. Hatırlaman gereken bir şey bu, dostum."

Her ne kadar sarhoş olsa ve kelimeler ağzında yuvarlansa da Russ'ın mesajı gayet açık. Billy'nin yasını bir yere kadar tutar. Tıpkı diğer komşular gibi. Ama bunun, hayatını tüketmesine izin vermez. Benim de vermemem gerektiği gibi.

"Denerim," diyorum.

"Güzel." İçkisinden kalanı kafasını dikip ayağa kalkıyor, mutfağın ortasında yalpalıyor. "Çünkü şunu kabul edelim ki dostum, ikimiz de birilerini kaybetme konusunda payımıza düşeni aldık ve çok fazla yas tuttuk."

15 Temmuz 1994, Cuma
10.08

Kardeşi öldükten sonra Russ evlerinin daha büyük geleceğini düşünmüştü. Sonuçta orada yaşayan bir kişi azalmış, diğerlerine daha fazla alan kalmış olacaktı. Fakat koca ev küçülmüştü sanki. Tavanlar daha alçak, duvarlar birbirine daha yakın gibi geliyordu. Russ kapılardan geçerken, böyle bir şey gerekmemesine rağmen eğildiğini fark ediyordu.

Ne olduğunu idrak etmesi biraz vakit aldı. Johnny'nin hayatlarındaki varlığı o kadar büyüktü ki, ev buna uyum sağlamak için genişlemişti. Şimdi o gittiği için de olması gereken yapısına dönmüştü; küçük insanlar evine.

Russ da o evdekilerin en küçüğüydü.

Evin normal boyutta gibi gelen tek kısmı Johnny'nin eski odası; Russ bunun sebebinin, kardeşinin varlığının hâlâ orada hissedilmesi olduğunu düşünüyor. O öldüğünden beri geçen bir yılda odadaki hiçbir şey değişmemişti. Duvarlarda aynı posterler asılı, şifoniyerin üzerini de aynı akademik ödüller süslüyor. Altıncı sınıfların yarıştığı bilim fuarında birincilik. Matematik kupası şampiyonluğu. Heceleme yarışması şampiyonu. Bilgi yarışması kazananı.

Russ kapıyı arkasından sessizce kapatırken tüm bunları inceliyor ve odada parmaklarının ucunda ilerleyerek pencereye gidip arka bahçeye bakıyor. Burada olmaması gerekiyor. Annesinin talimatı. Johnny öldüğünden beri annesi bu odaya tapmak muamelesi yapıyor ve Russ burada yakalanırsa alacağı cezanın fazla-

sıyla hızlı geleceği kesin. Her zaman böyle oluyor. Ertesi günkü ev işleri iki katına çıkıyor. Belki gece televizyon izlemesi yasaklanıyor. SEGA'sıyla oynamasına ise kesinlikle müsaade edilmiyor.

Fakat şu an Russ'm annesi, kendisinin gurur kaynağı hâline gelen çiçek tarhında çalışıyor. Russ onu pencereden görebiliyor; başında geniş kenarlı şapkasıyla dirseklerine kadar toprağa bulanmış. Az önce Hemlock Circle'daki diğer kadınlarla dedikodu yapmaktan döndü ve bütün sabah bahçe işleriyle uğraşacak, Russ'a kardeşinin odasında oturmak ve Johnny'nin hayattayken yaptığını düşündüğü şekilde orada takılmak için bol bol vakit sunacak.

Buraya ilk kez Johnny'nin cenazesinden birkaç gün sonra, babası işe döndüğünde ve annesi ona aldırış etmeyecek kadar yasının acısına gömülmüş hâldeyken gizlice girdi. Kendi başına kalan Russ, içeri süzülüp kapıyı kapattı ve yatağa uzanıp ağırlığını şilteye iyice verdi, yastığı yüzüne bastırıp Johnny'nin kokusundan bir iz aradı. Bunu bulduğunda da –hafif bir ter ve Calvin Klein parfümü kokusu– kalbi yarılıp açılmış gibi hissetti.

Bir yıl sonra kalbindeki acı o kadar şiddetli değil. Yoğun ıstırap yerine hafif bir sancı. Russ, abisinin eşyaları arasında gezinirken hüzün sızıları hissediyor. Şifoniyer çekmecelerine atılmış, dolaba fırlatılmış, tekmelenerek yatağın altına gönderilmiş kıyafetler, kitaplar, CD'ler. Johnny'yi hatırlatan şeyler değil; onun yerini nasıl alacağını gösterebilecek bir şey arıyor.

Bunu yapabilirse, hayatlarında Johnny'nin açtığı boşluğu doldurabilirse, belki o zaman ev yine eski boyutuna döner ve içinde yaşayanlar da eski benliklerine tekrar kavuşur.

Russ bir kez daha Johnny'nin yıllar içinde kazandığı akademik ödüllere bakıyor, bunlara benzer bir şey kazanmanın yanından bile geçemeyeceğini biliyor. Ortalama bir öğrenci o, kardeşi ise tam bir dâhiydi. Ama Russ artık Johnny'ye başka açılardan benzeyebileceğini biliyor. Mesela uzun boyu. Özgüveni. Mahalledeki varlığı. Hemlock Circle'daki herkes Johnny'yi tanır ve sever, en yakın arkadaşı ve kapı komşusu Ragesh Patel ile

çıkmaz sokakta dolaştıklarını görünce çıkıp selam verirlerdi. Bu artık Russ'ın elde edebileceği bir şey. Ragesh'le olmaz; o artık büyüdü ve açıkçası Johnny öldükten sonra kabalaştı. Ama belki Ethan Marsh'la olabilir; onlar sokağın diğer tarafındalar. Gerçi Russ'ın geçmişte çok az şansı olmuştu. Her ne kadar birbirine çok yakın evlerde büyümüşlerse de Ethan ona en iyi ihtimalle kayıtsız, en kötü ihtimalle de sinir oluyor gibiydi.

"Ethan neden beni sevmiyor?" diye sormuştu Russ bir keresinde annesine. Sonra da bunun bir hata olduğunu anlamıştı çünkü annesinin cevabı gaddarlık derecesinde dürüsttü.

"Seni seviyor," demişti, biraz duraksadıktan sonra da şöyle eklemişti: "Ama sürekli bu kadar sinirli olmasan daha çok sever."

Russ, annesinin doğru bir noktaya parmak basmasından nefret etmiş ve onu haklı çıkaracak şekilde tepki vermişti. "Ben sinirli değilim!" diye bağırmış, sonra da bir hışımla odasına çıkıp kapıyı arkasından çarparak kapatmıştı.

Şimdi bunu düşünmek içini utançla ve evet, öfkeyle dolduruyor. Johnny ailenin zekisiydi belki ama Russ da aptal değil. Diğer çocukların onun arkasından ne dediklerini biliyor. Ne kadar çabuk öfkelendiğini söylüyorlar. Onu kızdırmanın ne kadar kolay olduğunu. Wuss diyorlar ona. İşte *bu* aptalca. "Russ" ve "wuss" tam olarak kafiyeli bile değil.

O çocukların anlamadığı şey, bunun Russ'ın elinde olmadığı. Zihninde her zaman o kadar düşünce dolanıp duruyor ki bunalıyor ve çöküş yaşıyor. Bu düşünceleri bilyelere benzetiyor; birbirlerine çarpıp duruyor, kafatasını sarsıyorlar. Neredeyse durmaksızın devam eden bir hareket, renk ve dikkat dağıtıcı şeyler akışı.

Bunun bir sorun olduğunu da biliyor çünkü ailesi öyle söyledi. "Çok fazla düşünce," demişti annesi, kendi başına hafifçe vurarak. "Çok fazla olmaları iyi değildir."

Russ o anı hatırlayınca yüzünü buruşturuyor, tıpkı o anda da yaptığı gibi. Daha önce de olduğu üzere, annesinin ağzından çıkanı duyup duymadığını merak ediyor. Yarım yamalak İngilizcesi ve okuldaki diğer çocukların Russ'ın duymadığını

zannettiklerinde dalga geçtikleri aksanıyla kulağa ne kadar aptalca geldiğini keşke bilse. Bir keresinde, çocuklar yine böyle dalga geçtiğinde, o kadar sinirlenmişti ki erkekler tuvaletinin duvarını parmak eklemleri kanayana kadar yumruklamıştı. Annesi onu okuldan aldığında bandajlı elini görmüş, neler olduğunu sormuş, Russ da diğer çocukların annesiyle dalga geçtiklerini söylemek yerine ona çıkışmıştı.

"Neden normal konuşamıyorsun?" diye bağırmıştı.

"Normal konuşuyorum," demişti annesi ısrarla.

Ama aynı zamanda gerçeği kabul etmektense annesini suçlamanın daha kolay olduğunu biliyor. Onun ruh hâli değişimleri ve öfke sorunları var. O da bu kadar sık öfkelenmeyi sevmiyor. Bunun olmasına izin vermemeye çalışıyor. Ama tüm o düşünce bilyeleri kafasının içinde dönüp dururken, şiddetli patlamalar kaçınılmaz oluyor.

Aklına gelen tek çözüm, kardeşine daha fazla benzemeye çalışmaya devam etmek. İyi yönlerini almaya. Hiç sinirlenmeyen Johnny'ye benzemek. Nazik, özgüvenli ve zeki Johnny'ye. Söz konusu kardeşinin diğer kişilik özellikleri –bağımlı, sır saklayan, kontrolden çıkan kontrol manyağı– olduğunda ise Russ bunları düşünmek istemiyor. Kesinlikle o özellikleri almayı planlamıyor.

Johnny'nin yatağının altını aramayı bitirip de ona nasıl daha fazla abisi gibi olabileceğini öğretecek hiçbir şey bulamayınca, Russ şilte ile bazanın arasına bakıyor. Bir şey bulmayı beklemiyor. Bakmasının tek sebebi, Petey Bradbury'nin okulda kardeşinin kız dergilerini orada sakladığını söylemesi.

Elini şiltenin altında gezdiren Russ, orada bir şey olduğunu keşfedince şaşırıyor. Evet, dergiler ama beklediği türden değil. *Muscle & Fitness, Men's Health* gibi isimleri var ve kapakları parlayan göğüs kasları, biçimli gövdeleri olan erkeklerle dolu. Çoğu beyaz. Hiçbiri Çinli değil. Ama hepsi iriyarı.

Hızlıca dışarı bakıp annesinin hâlâ bahçede olduğunu gören Russ, dergileri Johnny'nin odasından kendi odasına götürüyor. Bu dergilerin varlığının kardeşinin hayatına dair bir şey söyledi-

ğinden emin olsa da, bu şeyin ne olduğunu anlayamıyor. Belki de Johnny sadece zekâsına övgü almaktan bıkmış ve daha atletik bir vücuda sahip olmak istemiştir. Belki bu da Russ'ın istemesi gereken bir şeydir.

Kendi odasının güvenliğinde dergileri karıştırıyor ve fotoğrafların yanında sağlıklı beslenme, protein alımı, *squat* yapmanın doğru tekniği, pazıların şişmesi için gereken ağırlık miktarı üzerine yazılar da buluyor. Bunalan ama merakı da uyanan Russ, en temel seviyede görünen yazıyla başlıyor: En iyi şekilde şınav çekmek üzerine eğitim.

Takip edebilmek için dergiyi yere koyup önünde pozisyon alıyor. Kolları kaskatı. Bacakları dümdüz. Sırtı ve gövdesi sabit. Vücudunu yere yaklaştırıyor, duraksıyor, sonra yükseliyor, kolları kasılıyor.

Bir.

Beş.

On.

Russ bitirdiğinde çok yorgun hissediyor ama aynı zamanda tuhaf şekilde tatmin olmuş durumda. Kollarındaki yanma ve acı, ona çok nadiren yaşadığı türden bir başarı hissi veriyor. Bu yüzden de her ne kadar nefes nefese kalmış ve kolları zayıf düşmüş olsa da bir set daha yapıyor.

Bir.

Beş.

On.

Russ yere yığılıyor, dergi de terden ıslanmış yanağına yapışıyor. Şimdi daha da zor nefes alıyor ve kollarının gerginlikten kopup düşeceğinden korkuyor biraz. Yine de kendini iyi hissediyor. Hayır, daha da güzeli. Güçlü hissediyor. Kendinden emin hissediyor.

Belki de Johnny'nin, nihayetinde onu öldüren hapları içerken aradığı şey budur. Belki Russ'ın da bunca zamandır aradığı şey budur. Johnny'nin yerini almanın bir yolunu değil, kendi kişiliğini oluşturabilmek için bir araç.

Dergiyi yüzünden alıp yeni bir sete başlıyor.

Bir.

Bitirdiğinde ne yapacağını biliyor.

Beş.

Dışarı çıkacak, Ethan ile oyun oynamak isteyecek, onunla arkadaş olmasını sağlayacak.

On.

Sonra öfkesi sönüp gidecek, Russ irileşmeye devam edecek, annesi de onu kaybettiği oğlunun düşük bir versiyonundan daha fazlası olarak görmeye başlayacak.

Ve her şey –evi, hayatı, ailesi– yine çok güzel olacak.

8

Gıırç.

Rüya'nın yaklaştığını biliyorum.

Gün içinde olanları düşününce nasıl gelmesin ki?

Buna hazırlanmak için televizyonu açık tutmuş, başucumdaki lambayı da kapatmamıştım; böylece, *O Rüya* beni korkutarak uyandırdığında, nerede olduğumu hemen anlayacaktım. Beklemediğim şeyse *O Rüya*'nın her zamankinden biraz daha uzun süreceğiydi. Çadırın kenarında pusuda bekleyen kişiyi sadece sezmekle kalmayıp *duyabileceğim* kadar uzun.

Hafif kumaş hışırtısı.

Çimende hareket eden ayaklar.

Yavaşça, güçlükle verilen nefesler.

Sonra uyanıyorum ve gözlerim hızla açıldığında, yaptığım hazırlığa rağmen, bir anlığına nerede olduğumu şaşırmama neden olan paniği yaşıyorum. Sonra *Rüya* kaybolup gidiyor.

Doğrulup oturuyor, defterime uzanıyorum. Boş bir sayfa bulunca ilk terapistimin söylediği bir şeyi karalıyorum. Böyle bir gecede hatırlatıcıya ihtiyacım var.

Rüya sadece suçluluk ve yasın tezahürü. Gerçek değil. Bana zarar veremez.

Bu belki doğrudur ama televizyonu ve başucumdaki ışığı kapatmamdan çok sonra da devam ettiği kesin. Karanlıkta uzanırken gözlerimi kaparsam doğruca *Rüya*'ya döneceğimden, her

şeyin sıfırdan başlayacağından korkuyorum. Bu yüzden de saat ilerlerken gözlerimi ardına kadar açık tutuyorum.

Sabahın ikisi gelip geçerken yataktan kalkıyor, pencereye gidiyorum. Çıkmaz sokağın diğer tarafındaki evlerden birinin garajının üzerindeki lamba yanıyor.

Wallaceların evi.

Tıpkı dün geceki gibi, ışığı neyin tetiklediğini görmek için gözlerimi kısıyorum. Yine dün geceki gibi, hiçbir şey yok. Wallaceların garaj yolu boş. Aydınlık asfalt parçasına gözümü dikmiş bakarken düşünebildiğim tek şey Vance Wallace ve daha önce söylediği şey oluyor.

Dün gece onu dışarıda gördüm.

Ama bir şey hızla uzaklaşmadan önce o garaj lambasını tetiklemişti. Bunu biliyorum çünkü kısa süre sonra ışık sönüyor ve Hemlock Circle'ı yine karanlıkta bırakıyor.

Ta ki Patellerin garaj ışığı yanana kadar.

Yandığında pencere pervazını kavrıyorum; içten içe, aynı şeyin tekrar olduğunu biliyorum. Göze görünmeyen, sinsi bir şey çıkmaz sokakta dolaşıyor; bu kez tersten. Dün gecenin aksine, Patellerin lambasının sönüp de birkaç saniye sonra Russ'ın evindekinin yanmasını beklemiyorum. Bunun yerine, eşofman altımı giyip alt kata iniyor ve telefonumu alıyorum. Saniyeler sonra ön kapıdan çıkıyorum. O sırada Chenlerin garaj lambası yanıyor.

Ön bahçede duruyor, mülklerimizi ayıran çitin hemen üzerindeki parıltıyı izliyorum. O ışığı tetikleyen birisi –veya bir şey– tam şu an çitin diğer tarafında, benim bahçeme geçmeyi bekliyor.

Cebimdeki telefona uzanıp polisi aramam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Billy Barringer'ın kaçırıldığı muhitte potansiyel bir hırsız olduğunu bilmek isteyeceklerdir. Ama bir yandan da dolaşan kişi her kimse, polisler geldiğinde çoktan gitmiş olabilir. Hatta şimdi bile gitmiş olabilir. Russ'ın garaj lambası sönüyor, garaj yolunun yakınlarında kimselerin olmadığına delalet bu. Oradaki kişinin beni fark edip tüymüş olması da mümkün.

Veya öylece durmuş içeri girmemi bekliyor da olabilir.

Ya da daha kötüsü, çite yaklaşmamı bekliyordur belki.

Telefonumu cebime geri koyup yumruklarımı sıkıyorum, daha önce hiç kimseye vurmadıysam da yumruk savurmayı biliyormuş gibi yapıyorum.

Tekrar harekete geçiyorum; çimenlikte tereddütlü bir adım atıyorum.

Sonra bir tane daha.

Çite birinin gelmesini bekliyorum.

Böyle bir şey olmasın diye dua ediyorum.

Olacağından korkuyorum.

Bu şekilde bahçede ilerlemeye devam ediyorum.

Adım atıyor, bekliyor, adım atıyor, dua ediyor, adım atıyor, korkuyorum.

Çitin bir yerinde hareket oluyor. Hışırtıyı duyuyorum; içgüdüm tam tersini yapmamı söylerken, ses beni yakına çekiyor. Uzaklaşıp içeri dönmem ve lanet olasıca polisi aramam lazım.

Ama artık çok geç. Halihazırda buradayım. Hışırtı giderek yükselirken çitten birkaç santim uzaktayım.

Bacağımda kürkünün sivri uçlarını hissedebileceğim kadar yakınımdan bir tavşan fırlayıp geçerken o kadar yüksek sesle bağırıyorum ki bütün mahalleyi uyandırmış olmaktan korkuyorum. Sesimden korkan tavşan da garaj yolunu hızla aşıyor. Tam tersi yönde koşuyor, evin arka köşesinden dönüyor, nerede olduğumu fark edene kadar durmuyorum.

Arka bahçedeyim.

Ev ile ormanın tam ortasında.

Tam olarak çadırımın o gece durduğu noktada.

Dişlerimin arasından gergince nefes alıyorum. Bu arka bahçeye en son ne zaman geldiğimi hatırlayamıyorum. Kesinlikle yıllar oldu. Hatta belki on yıllar. Bunca zamandır özellikle buradan kaçındım, ortaya çıkaracağı hatıralarla yüzleşmekten korktum.

Şimdi ise burada, tekrar olay yerindeyim ve ilk düşüncem son otuz yılda bahçenin neredeyse hiç değişmediği oluyor. Evin

arkasından ormanın başladığı yere kadar uzanan, düzgün, biçilmiş bir çimenlik olarak duruyor. Evin tam arkasındaki manolya ağacı daha büyük tabii; şimdi dalları dış cepheye ve çatıya değiyor. Ama diğer her şey tam olarak aynı görünüyor. Bir zamanlar çadırın kurulu olduğu çimenler bile. Bir şok yaşıyorum. Zihnimde bu noktanın ne kadar uğursuz olduğunu düşününce, yanıp kavrulmuş bir toprak parçasından ibaret olması gerekir gibi geliyor.

Çömelip elimi toprakta gezdiriyorum; yeşil, topraksı koku burun deliklerimi kaşmdırırken yeni kesilmiş çimenler de aynı şeyi avuç içlerime yapıyor. Bahçenin ilerisindeki orman gürültülü. Cırcırböcekleri, diğer börtü böcek ve kuşlar karanlıkta avlanıyor. Ateşböcekleri ağaçlarda aheste aheste dans ediyor, bulutsuz göğü süsleyen yıldızlar kadar parlaklar.

O kadar huzurlu ki.

Bir o kadar da tehditkâr.

Doğrulup ormana doğru yürümeye başlıyorum; açıklanamaz şekilde çekiliyorum. Ağaçların oluşturduğu karanlık öbeğe bakıyorum ve neredeyse otuz yıl önce, tam da şimdikine benzer bir gecede, birisinin o ormandan çıkıp geldiği bilgisiyle dehşete düşüyorum. Billy ile uyuduğumuz çadırın yanında durdu. Çadırı kesti, Billy'yi aldı ve...

Kendimi gerisini düşünmemeye zorluyorum. Gözümde canlandırmak o kadar korkunç ki.

Kafamı dağıtmak için telefonumu çıkarıp Claudia'yı tekrar aramayı düşünüyorum. Sonra hemen vazgeçiyorum. Bir günde iki kere olmaz.

Telefonu cebime koyarken tuhaf bir şey fark ediyorum.

Ormandan gelen sesler kesilmiş. Ne cırcırböceği ne de başka bir şey. Gece karanlığında avlanan kuşların kanat çırpışları da yok. Az önce çok parlak olan ateşböcekleri bile gitmiş.

Tüm bunların yerine sessizlik ve bana yalnız olmadığımı söyleyen ensemdeki karıncalanma var.

Burada birisi var.

Bahçede.

Hemen arkamda.

Dönüp bakıyorum ve...

Hiçbir şey yok.

Benden başka kimse yok. Sadece çimenlik, manolya ağacı, çimenlerden ayaklarıma uzanan ay ışığı ve ben. Karanlıkta sessizce duran, dikdörtgen gölgesini arka bahçeye düşüren eve takılıyor gözüm.

Ve o karanlığın içinde, çimenliğin saniyeler önce boş olan küçük bir kısmında zar zor görülebilen, başka bir beyzbol topu var.

9

Şaka olmalı.

Bütün gece uyanık kalıp bunu düşündükten sonra, ilkiyle bire bir aynı olan ikinci beyzbol topu için aklıma gelen tek açıklama bu.

Bu topun farklı olduğunu biliyorum çünkü dün çimleri biçen adamın bulduğu top oturma odasında, Ragesh'e gösterdiğim yerde duruyor. Halıya bağdaş kurup oturuyor, iki topa da gözlerimi dikerek bakıyor, ben sadece bir metre ileride dururken kimin bunu fark ettirmeden bahçeye koymuş olabileceği üzerine takıntılı şekilde düşünüyorum. Nasıl oldu da görmedim? Birisinin bahçeye koşup beyzbol topu bıraktığını hiç fark etmeyecek kadar ormana ve Billy'ye dair düşünceler yüzünden dikkatim mi dağılmıştı?

Topu oraya kimin koyduğu gizeminin ötesinde bir de şu soru var: Neden? Bunun arkasında, bana Billy'nin gizli mesajını hatırlatmak dışında bir amaç olamaz. Tabii bunun hatırlatılmasına da ihtiyacım yok. Gayet iyi hatırlıyorum.

Demek ki birisi şaka yapıyor. Zalimce bir eşek şakası. Billy'nin bu bahçeden kaçırıldığını bilen birisi –ki internet sayesinde herkes biliyor– cesedinin bulunmasının, burada yaşayan kişiyle taşak geçmek için mükemmel zamanlama olduğuna karar vermiş. O kişi de ben oluyorum.

Ama Ragesh'e göre polislerin Billy'yi bulduğunu çok az kişi biliyor. Sadece ben, Russ, Ashley ve gizlice kime söyledilerse o. Tabii birine söyledilerse.

Bahçeme bırakılan beyzbol topunun anlamını bilmeyenleri çıkarınca da geriye bunu yapabilecek iki kişi kalıyor: Billy ve ben.

Üst kata çıkıp duş alırken, bir sonraki adımımın ne olması gerektiğini düşünüyorum. Beyzbol topları gece vakti, Hemlock Circle'daki garaj ışıklan gizemli şekilde yandığı zaman geldiğine göre bu iki olaym bağlantılı olduğunu varsayıyorum. Belki de topları bırakan kişi, bahçeme gelirken o ışıkları tetikliyordur. Tabii bunu yaparken resmen görünmez kalmayı nasıl başardığı hâlâ bir muamma. Kim olduğu ve bunu niçin yaptığı da öyle.

Bunları öğrenmenin tek yolu, yapan kişiyi iş üstünde yakalamak. Neyse ki bunu nasıl yapacağıma dair bir fikrim var; bir de yardım edebilecek bir arkadaşım.

Hızlıca giyinip merdivenlerden iniyorum ve telefonum ile araba anahtarlarımı alıyorum. Garaja giden yolu yarılıyorum ki kapı çalıyor. Geri dönüp kapıya yöneliyorum; gelen kişi her kimse gitmesini söylemeye kararlıyım. Ama kapıyı açtığımda karşımda Ashley'yi ve birkaç adım arkasında elinde bir kitapla duran Henry'yi buluyorum.

"Selam!" diyor Ashley, bir şeylere burnunu sokan insanların yaptığı şekilde fazla neşeli gülümseyerek. "Şu an bir işin var mı?"

"Alışverişe gitmek üzereydim."

Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Ah, peki. Boş ver o zaman."

"Yardıma falan mı ihtiyacın var?"

"Aslında bir iyiliğe ihtiyacım var. Hem de büyük bir iyiliğe." Ashley altdudağını ısırarak oyalanıyor. "Babamı doktora götürmem gerekiyor. Bugün biraz... kötü durumda da. Normalde Henry'yi Alice Van de Veer'e bırakırım ama evde değil. Henry de Chenleri ve Patelleri tanımadığından, birkaç saatliğine ona bakabilir misin diyecektim."

Arkasındaki Henry gözlüğünü alnına doğru ittiriyor, böylece beni hiç gizlemediği bir şüphecilikle süzebiliyor ki bu hiç sorun değil çünkü aynı şeyi ben de ona yapıyorum.

"Çocuklarla aram pek iyi değildir," diyorum.

"Çok usludur, yemin ederim," diye karşılık veriyor Ashley. "Sana hiç sorun çıkarmaz."

"Hiç fark edilmediğimi söylüyorlar," diye ekliyor Henry de.

Bu hâlâ iyi bir fikir değil. En son bir çocukla yalnız kaldığımda, şey, kendim de çocuktum. Çok kısa süreliğine de olsa Henry'yi oyalamak –onu *güvende* tutmak– gözümü korkutuyor.

"Başka kimsenin müsait olmadığına emin misin?" diye soruyorum.

Ashley bana yaklaşıp fısıldıyor: "Çok ani olduğunu ve şu an, yani bilirsin, çok fazla şey olduğunu biliyorum. Ama büyükbabasına olanlar çok korkutucu ve Henry'yi olabildiğince korumak istiyorum. Lütfen. Tek umudum sensin."

Henry'ye temkinli gözlerle tekrar bakıyorum, ben onun yaşındayken Billy kaçırılana kadar Ashley'nin bana hafta içi her gün baktığını düşünüyorum. O bunu on beş yaşmdayken yapabildiyse, ben de şimdi aynı şeyi onun oğluna yapabilirim.

"Sanırım ona biraz bakabilirim," diyorum.

"En fazla iki saat sürer. Ona öğle yemeği yedirmene bile gerek kalmayacak."

Bu gayet rahatlatıcı oluyor çünkü çocukların bugünlerde ne yediklerine dair en ufak fikrim yok.

Ashley oğlunun önünde çömeliyor, çocuğun polo tişörtünün yakasını ve yenlerini düzeltiyor. "Ben büyükbabanı doktora götürürken Ethan sana bakacak. İkiniz şeye gideceksiniz..."

"Russ'ın spor ürünleri dükkânına," diyorum.

"Çok heyecanlı!" diyor Ashley, yalandan bir hevesle. "Heyecanlı değil mi, Henry?"

Henry, su dolu bir küvetle karşı karşıya gelmiş kediler kadar heyecanlı görünüyor. "Onun yerine kütüphaneye gitsek olmaz mı?"

"Ben döndüğümde seni kütüphaneye götürürüm," diyor Ashley. "Nasıl olur?"

"Kabul edilebilir sanırım." Henry bana dönüyor, omuzları teslimiyetle düşüyor. "Şey, Bay Marsh, galiba sizinle geliyorum."

On dakika sonra Russ'ın dükkânına doğru yola koyuluyoruz.

Arabadaki atmosfer en iyi ihtimalle tuhaf. Daha önce sadece bir kere gördüğüm on yaşındaki bir çocuğa ne diyeceğimi bilemiyorum, Henry de bariz şekilde beni kafasında nereye oturtacağını bilemiyor. Sessiz sessiz ilerliyoruz; hız sınırının sekiz kilometre altında kalıyorum.

"İyi misin orada?" diye soruyorum, bir yerde orasının daha güvenli olduğunu okuduğum için arka koltuğa oturttuğum Henry'ye.

Dikiz aynasından, Henry'nin okuduğu kitaptan başını kaldırdığını görüyorum. "Goosebumps" serisinden *Ateş Bataklığı Kurt Adamı*'nı okuyor.

"İyiyim, Bay Marsh," diyor.

"Bana Ethan diyebilirsin bu arada."

"Bir mahsuru yoksa ilişkimizi resmi tutmayı tercih ederim."

Gülüşümü bastırıyorum. Kim *bu* çocuk?

"Peki, yani benim de sana Bay Wallace mı dememi istersin?"

Tam bunu söylediğim anda Henry'nin annesiyle aynı soyadı taşımıyor olabileceği aklıma geliyor. Ashley ile birlikteliklerinin devam etmediği aşikâr olsa da ortada bir baba olmalı. Henry buna dair hiçbir ipucu vermeyip sadece sakince, "Siz bana Henry demeye devam edebilirsiniz," diyor.

"Pekâlâ. Henry." Duraksayıp doğru düzgün tanımadığım bu çocuğa başka ne diyebileceğimi düşünüyorum. "İstersen radyo açabilirim. Ne tür müzik seversin?"

"Ne dinleyeceğimizi annem seçer," diyor Henry, bunun üzerine Ashley'ye dair bazı şeylerin değişmemesi hoşuma gidiyor. Müziği konusunda daima tam bir fanatikti. Bana bakıcılık yaptığı dönemde, birkaç öğleden sonrayı onların evindeki havuzda geçirmiştik. Ben yüzerken o, meyveli buz yiyip radyo dinlerdi. Ne zaman sevmediği bir şey çıksa –mesela Ace of Base'in herhangi bir şarkısı– sinirli sinirli, "Bu boktan bu kadar yeter," deyip kanalı değiştirirdi.

Radyoyu açıp Radiohead'in "Creep" şarkısının çaldığı bir doksanlar kanalı buluyorum. Ashley bunu onaylardı. Ardından R.E.M.'in "What's the Frequency, Kenneth?" şarkısı başlıyor; bu da gayet iyi. Şarkı biterken dükkâna geliyoruz.

"Etrafa bakınabilir miyim?" diye soruyor Henry, kitabını elinden bırakmadan.

Dükkânı fazlasıyla tedbirli bir şekilde inceliyorum. "Olur sanırım. Ama hiçbir şeye dokunma."

Henry alınmış gibi bakıyor bana. "Lütfen," diyor kızgmca. "Dokuz yaşında değilim ben."

Sonra uzaklaşıyor ve ben Russ'ı bulmaya çalışırken beyzbol toplarıyla dolu bir masanın ardında gözden kayboluyor. Derken Russ yerine bir tezgâhtar buluyorum; coşkusuna bakılırsa günün ilk müşterisi benim.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyor.

Bu kız da Russ gibi güzel ve fit vücutlu; bunun bir gereklilik olup olmadığını merak ediyorum. Burada çalışmak için dinç ve sağlıklı olmalısınız; sadece kanosu olan değil, onu düzenli olarak kullanan biri...

"Russ burada mı?"

Tezgâhtarın omuzları düşüyor. Resmen müdürüyle konuşmak istedim tabii. "Çağırayım," diyor.

Beklerken dükkânı gözden geçiriyorum, Russ burayı açalı neredeyse on sene olmasma rağmen hiç gelmediğimi fark edip utanıyorum. Mekân beni etkiliyor. Beklediğimden daha büyük ve insanların ihtiyaç duyduğunu veya kullandığını hiç bilmediğim şeylerle tıka basa dolu. Kanolar ve mataralar. Can yelekleri ve kısa kürekler. 2-3 yaşlarında bir çocuk ebadında sırt çantaları. Bir duvarda asılı bir sürü dağ bisikleti.

Dükkânın diğer tarafında da tam bir kamuflaj cümbüşü var. Şaşırtıcı. En az Princeton kadar beyaz yakalılaşmış bir kasabada bu kadar kamuflaja gerçekten ihtiyaç duyuluyor olamaz. Yine de botlardan kapüşonlulara ve sadece avcılık ya da orman savaşlarında işe yaradığını düşündüğüm tüm vücut kıyafetlerine kadar her şeyi kaplıyorlar.

Bütün bu benek benek orman yeşili ve toprak kahverengilerini görünce, Billy kaçırılmadan önceki gün sözde mahallede dolaşırken görülen kamuflajlı yabancı aklıma geliyor. Kimsenin

bulamadığı yabancı. Neden kamuflaj giyme gereği duymuştu ki? Ormanda avlanıyor muydu? Eğer öyleyse, *ne* avlıyordu?

"Ethan?"

Hızla dönüp karşımda Russ'ı görüyorum; kan çanağına dönmüş gözleri ve kızarmış teni, akşamdan kalmalığa işaret ediyor. Dün gece içtiği burbonlar –artık kaç taneyse– onu kesinlikle perişan etmiş.

"Ne yapıyorsun burada?" diye soruyor.

"Alışveriş," diyorum. "Arka bahçe için kamera almayı düşünüyorum. Şu gece görüşü olanlardan."

"Takip kamerası mı?"

"Böyle mi deniyor?"

Russ başıyla onaylıyor. "Bir ağaca bağlarsın, gelip geçen doğal hayatın fotoğraflarını çeker. Bahçende bir şey mi var?"

"Evet," diyorum, gerçeği itiraf etme cesareti gösteremeyerek.

Bahçemde bir *şey* yok.

Bir *kişi* var.

Ama bundan Russ'a bahsedemem. Dün gece Billy'nin cinayetinin beni tüketmesine izin vermemem gerektiğini gayet açıkça ifade etti; bir de böyle bir şey olursa bana eşlik etmeyeceğini.

"Elimde epey var," diyor. "En ucuz, temel modellerden son teknoloji ürünlerine kadar. Gel bakalım."

Beni dükkânın derinliklerine götürüyor. Bisikletleri, kanoları ve bir parça yapay çimenliğe kurulmuş sahte kamp alanını geçiyoruz. Bir dükkânda sergilenmek için fazla özenli. Kırmızı-sarı selofan alevleri püskürten bir taş çember, iki kanvas kamp sandalyesi, bir soğutucu, ızgara ve fener var. Tüm bunların ortasına da çocukken sahip olduğuma tıpatıp benzeyen turuncu bir çadır dikilmiş.

Billy'nin kaçırıldığı...

O günden sonra çadırı hiç görmedim. İçindeki her şeyle beraber polisler alıp götürdü. Uyku tulumlarımız. Yastıklarımız. Uyumadan önce tekmeleyerek çıkardığım Air Jordanlarımı bile. Bitmek bilmeyen araştırma ve incelemelerden sonra o gece ne olduğuna dair hiçbir sonuca ulaştırmayan kanıtlardı hepsi.

Dükkândaki çadır, bir tür travma sonrası stres bozukluğu atağı olduğunu düşündüğüm şeyden ötürü kalp atışlarımı hızlandırıyor. Bahçemdeki beyzbol topları gibi bu çadırın varlığı da şaka gibi geliyor. Russ'a dönüyorum; en iyi ihtimalle duyarsızlık, en kötü ihtimalle de zalimlikle suçlamak istiyorum onu. Ama bu sahte çadır alanını sırf benimle kafa bulmak için ayarlamadığını da biliyorum. Birincisi, böyle bir şey yapmaz o ve ikincisi, bugün dükkânına geleceğimden haberi bile yoktu. Çadırın burada olması hiç şüphesiz tesadüften ibaret.

"Çok iyi, değil mi?" diyor Russ. "Jen kurmama yardım etti."

Düzeneğe öylece bakıyorum; dejavu hissi, cazibesini gölgeliyor. Sahte ateş çukurunda selofan alevleri hafif hafif dalgalandıran bir vantilatör olduğunu zar zor fark ediyorum. Kuş cıvıltılarının geldiği kaya şeklindeki hoparlörü de. Odaklanabildiğim tek şey çadır ve gözlerimi kapatıp açarsam kenarında bir yırtık olacağına dair korkum.

Sonra çadır hareket etmeye başlıyor; şaşırtıcı bir şeyi fark etmemi sağlayan hafif bir sarsıntı.

İçinde bir şey var.

Çadırın ön tarafındaki kapak açılmaya başlıyor ve kendimi Billy'yi görmeye hazırlıyorum. Ölmemiş. Sadece son otuz yıldır yanlış yerdeymiş. UKKB sayfasındaki yaş ilerletme fotoğraflarına da hiç benzemeyip onu son gördüğümdeki hâliyle kalmış.

Sonunda çadırdan küçük bir oğlan çıkıyor ve Billy değil. "Merhaba, Bay Marsh," derken bana tereddütle bakan Henry.

"Ah, selam," diyor Russ. "Sen Henry'sin, değil mi?"

"Merhaba, Bay Chen."

Henry hafifçe el sallıyor Russ'a ama o, bunu göremeyecek kadar kafası karışmış hâlde bana bakmakla meşgul. "Seninle mi?"

"Evet." Sallanıp kendimi silkeleyerek bu âna geri getirmeye çalışıyorum. "Ashley birkaç saatliğine ona bakmamı istedi. Burada gezinebileceğini ama hiçbir şeye dokunmaması gerektiğini söylemiştim."

"Kitap okumak için sessiz bir yere ihtiyacım vardı," diyor Henry, kitabını göstererek.

"Sorun yok," diyor Russ. "Kamp yapmayı sever misin?"

"Hiç tecrübe etmediğim bir şey." Henry ayağa kalkıp sanki bir dükkânın ortasındaki sahte çimenlerde değil de ormanda sürünmüş gibi dizlerini silkeliyor. "Ama okuma alanı olarak çadır kesinlikle tatmin edici."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor Russ, sonra da el çırpıyor. "Şimdi gidip şu takip kameralarına bakalım."

Henry ile onu takip ediyoruz. Sergilenen kamp alanından uzaklaşıp dükkânın arka tarafındaki takip kamerası kutularıyla dolu rafa gidiyoruz.

"Ne kadar para harcamayı düşünüyorsun?"

Çok güzel bir soru. Birkaç hafta sonra öğretmenlik işim başlayana kadar para içinde yüzdüğüm söylenemez. Ama çok ucuz olup da pek işe yaramayan bir şey almak da istemiyorum.

"Sanırım en iyisini istiyorum."

"Tam da duymak istediğim şey," diyor Russ sırıtarak. Sonra raftan bir kutu alıp bana gösteriyor. "En üst modelimiz. Çoğu takip kamerasında görüntüleri kaydetmek için SD kart gerekir. Bunda ise Bluetooth aracılığıyla 4K görüntüleri doğruca telefonuna gönderen bir uygulama var. Hareketle aktive oluyor elbette. Bir geyik veya başka bir şey kameranın önüne gelirse *klik*, fotoğrafı doğruca telefonunda."

Kutunun arkasına şöyle bir bakıp kameranın özelliklerini okuyorum. Gece görüşü var ki bu mecburi zaten. Otuz metrelik de menzil. Beyzbol toplarını bırakan kişiyi yakalamaya kesinlikle yeter. Doğrudan gün ışığı ve daha hızlı enstantane için spor modu gibi farklı ayarları da var.

"Ne kadar bu?"

Russ fiyatını söylüyor ve bunun üzerine şaşkınlıkla alçak sesli bir ıslık çalıyorum. İlk arabam daha ucuzdu.

"Daha ucuz seçenekler de var bir sürü," diyor Russ. "Ne yapmaya çalıştığına bağlı tamamen. Bahçene gelen şeye dair hafif bir merakın mı var? Yoksa bunun kanıtını mı istiyorsun?"

Kesinlikle ikincisi. Evet, bütün gece ayakta kalıp arka bahçe-

de nöbet tutabilirim. Zaten pek uyuyabildiğim yok. Ama bunu yapan kişiyi *kaçırabilirim*. Şimdiye kadar şaşırtıcı derecede sinsiydi. Küçük bir servete mal olsa da, bahçeme giren kişiyi yakalamak için en iyi umudum bu takip kamerası.

"Bana kanıt lazım," diyorum. "Bunu alacağım."

10

Nihayetinde Russ bana acıyor ve personel indirimini kullanıyor. Ekstra yüzde on indirime rağmen bu alışveriş, birikimlerime büyük bir darbe vuruyor. Şimdi de kamera kutusundan çıktığı ve bu yüzden Russ arkadaşım olsa bile iade edilemeyeceği için alışveriş pişmanlığı içimde tavan yapıyor.

"Nereye koyacaksınız?" diye soruyor Henry, arka bahçede durduğumuz sırada.

Elimdeki kamerayı inceliyorum. Aşağı yukarı karton kapaklı bir kitapla aynı boy ve şekilde. Yapabildiği iddia edilen şeyleri yapamayacak kadar küçük görünüyor. Ama küçüklüğünün bir avantajı da var: Hemen hemen her yere takılabilir.

"Emin değilim," diyorum, uygun bir yer bulmak için bahçeyi inceleyerek. Manolya ağacını seçiyorum çünkü oradan bahçenin geri kalanının en büyük görüntüsü elde edilebiliyor.

Henry'nin de yardımıyla takip kamerasını ağaca bağlıyor, yönünü bahçenin sınırını oluşturan ormana çeviriyorum. Kullanma kılavuzunda da önerildiği gibi göğüs yüksekliğinde yerleştiriyoruz. Mantıklı da geliyor. Çok alçakta olsa, bahçeye giren kişinin sadece bacaklarını çekebilir. Çok yüksekte olursa da giren kişi altından geçip göze çarpmadan gidebilir.

Kamerayı açıp uygulamasını telefonuma indiriyorum. Sonra da Henry'ye kameranın önüne geçip bir saniyeliğine durmasını, ardından görüş alanından çıkmasını söylüyorum. Bunu yaptığında kameradan o kadar hafif bir klik sesi çıkıyor ki neyi dinlendiği-

ni bilmeyen birinin fark etmesi mümkün değil. Bir saniye sonra da başka bir ses duyuluyor: Elimdeki telefonun tiz çınlaması!

Uygulamaya baktığımda Henry'nin kameranın karşısındaki fotoğrafıyla karşılaşıyorum; kadrajın dışına atlamaya hazırlandığı için biraz bulanık.

Çalışması iyi bir şey ama şu bulanıklık sorun olabilir. Bahçeye giren kişi sürekli hareket hâlinde olursa, bulanıklıktan dolayı tanınmaz şekilde görünmesi mümkün. Kullanma kılavuzunu biraz karıştırdıktan sonra, kameranın ayarını standarttan spor moduna alıyorum; böylece daha temiz görüntüler çıkarabilecek. Sonra Henry'den bir kere daha önünden geçmesini istiyorum.

"Bay Marsh, arka bahçenizde kamera olmasına neden ihtiyacınız var ki?" diye soruyor, kameranın görüş alanına atlayıp biraz bekledikten sonra tekrar uzağa zıplayarak.

Telefonum tekrar çınlıyor.

Bip!

"Geceleri buraya birisinin geldiğini düşünüyorum," diyorum, uygulamayı tekrar kontrol ederken. Bu sefer Henry'nin görüntüsü çok net. "Ve bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Sizce neden böyle bir şey yapıyor bu kişi?"

Bu çok iyi bir soru. Takip kamerasının cevabını bulmama yardımcı olacağını düşündüğüm bir soru. "Hiçbir fikrim yok," diyorum açıkça.

"Kim olduğunu da bilmiyorsunuz?"

"Evet," diye karşılık veriyorum, iki gün önce otuz yılın ardından Billy'nin geri dönmüş olabileceğini düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissederek. Ama sonra da Vance Wallace'ın aynı gün aynı saatte dışarıda birisini gördüğünü söylemesi aklıma geliyor ve aptallık hissim de kaybolup gidiyor.

"Sen arka bahçenizde birini gördün mü?" diye soruyorum Henry'ye.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Sadece birkaç sincap ve kuş. Ah, bir de şahin. Şahini sevmemiştim çünkü kuşları ve sincapları yemeye kalkıyor."

"Bir insan görmedin ama?" diyorum.

"Hayır," diye karşılık veriyor Henry. "Büyükbabam görmüş gerçi."

Meraklanarak telefonumu indiriyorum. "Kimi görmüş? Söyledi mi?"

Bu sefer Henry yavaşça ve tereddütle başını aşağı yukarı sallayarak karşılık veriyor. Sonraki sorumu tahmin ederek şöyle diyor: "Ama kimseye söylememem için bana söz verdirdi. Özellikle de anneme."

"Neyi bana söyleyemezmişsin bakalım?"

Henry de ben de Ashley'nin evin yan tarafından çıkagelip bahçeye girmesiyle donakalıyoruz. Meraklı gözlerle bize bakıyor. Başını yana eğmiş, bir eli de kalçasında.

"Okuduğu kitabı," diyorum, çocuğu korumaya çalışıp berbat bir iş çıkararak. Ashley muhakkak ki Henry'nin sevdiği kitapları biliyordur. Bu sabah onu bıraktığında da elinde vardı. Ama şu an aklıma gelen tek şey bu oluyor.

"Ah, onlar mı?" diyor Ashley şaşırarak. "Bir sorun yok onlarda. Ayrıca sen de onun yaşındayken o kitapları seviyordun."

Yanılıyor. Goosebumps kitaplarına kafayı takan Billy'ydi. Bana sürekli onları okutmaya çalışır, ben de reddeder, ilgilenmediğimi söylerdim. Açıkçası korkuyordum. Sırf kapakları bile tüylerimi ürpertiyordu.

"Peki şimdi kütüphaneden bir tane daha alabilir miyim?" diye soruyor Henry.

"Evet, alabilirsin," diye yanıtlıyor Aslhey, oğlunun saçını karıştırarak. "Ethan ile eğlendiniz mi bakalım?"

Henry bir anlığına, birlikte geçirdiğimiz sabahın artılarını ve eksilerini tartıyormuş gibi beni inceliyor. Görünüşe bakılırsa bir taraf diğerine ağır basmıyor çünkü, "Yeterliydi," diyor.

Ashley gözlerini devirip bana başını iki yana sallayarak bakıyor; bu bir yandan özür, bir yandan da, *Şu çocuğa inanabiliyor musun?* anlamında bir hareket. "Kötü olmasından iyi," diyor

Henry'ye. Sonra bana dönüyor: "Ona baktığın için tekrar sağ ol, Ethan. Sana borçlandım."

Bir elini Henry'nin omzuna atıp onu arka bahçeden dışarı götürüyor, evin yan tarafından geçiyorlar. Ben de kameranın önünde on yaşında bir oğlan yokken nasıl bir performans göstereceğini merak ederek içeri yöneliyorum. Verandadaki sürgülü cam kapıda durup bahçeyi izliyor ve bekliyorum. Beş dakika sonra ağaçların arasmdan bir sincap çıkıyor. Çimenlerde belli belirsiz birkaç adım atmasının ardından zıplayarak ilerlemeye koyuluyor, bir yandan da kuyruğu seğiriyor. Kameranın önünden geçtiğinde telefonumdan belirgin bir uyarı sesi yükseliyor.

Bip!

Uygulamadaki fotoğrafa bakıyorum. Kadrajda Henry olmayınca kameranın görüş alanını daha iyi anlıyorum; çimenliğin, manolya ağacının köklerinden ormanın kıyısına kadar uzanan net bir bölümü. Görüntünün ortasında, kamerayı tetikleyen şey var: Sıçrayışının ortasında yakalanmış, uçuyormuş gibi görünen sincap.

Kameranın işleyişinden tatmin olarak telefonumu tezgâha bırakıyor ve bir fincan kahve yapıyorum. Buharı tüten fincana krema ekleyip karıştırdığım sırada telefonum yine çalıyor.

Bip!

Kahvemden bir yudum alıp telefona uzanıyorum. Kamera şimdi de bana yeri eşeleyen bir kardinalkuşunun fotoğrafını göndermiş; kırmızı tüyleri yeşil çimenlerin üzerinde parlıyor. Telefonu tekrar tezgâha bırakıyorum.

Bip!

Bir kez daha alıp uygulamayı açıyor, sincap ile kardinalkuşunun kadrajın iki ucundan tedbirli gözlerle birbirlerine baktıklarını görüyorum.

Bip! Bip! Bip!

Tanrı aşkına, arka bahçe birden hayvanat bahçesine mi dönüştü?

Telefonumu tekrar alıyor, sincabı veya kuşu, belki de ikisinin bir kombinasyonunu görmeyi bekliyorum. Ama uygulamada, daha önce hiç görmediğim bir kadının arka bahçemde dururken çekilmiş üç fotoğrafı var. Kırklı yaşlarının başlarında görünen kadın, avukat gibi giyinmiş. Saçı çok düzgün. Özel kesim bir takım elbise. Kolalı beyaz gömlek. Bebek bezi torbası büyüklüğünde bir el çantası omzundan sarkıyor.

İlk fotoğrafta evin arkasındaki ormana bakıyor; kameraya sırtı dönük, çantası kalçasında. İkinci fotoğraf onu profilden yakalamış; bu noktada kamerayı fark etmiş olmalı ki ona doğru dönüyor. Üçüncü görüntü ise en dikkat çekici olanı: Meraklı gözlerini doğruca kameraya dikmiş, hafifçe parlatılmış dudaklarında ışıl ışıl bir gülümseme var.

Şimdi dönme sırası bende; kahve makinesine sırtımı verip veranda kapısına yöneliyorum. Kadın şimdi hemen diğer tarafta, içeri bakarken ellerini cama koymuş.

"Selam!" diyor neşeyle. "Böyle sinsi sinsi yaklaşmak istememiştim. Kamerana bakıyordum da. Güzel görünüyor!"

Tedbirli adımlarla kapıya yaklaşıyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ah, kusura bakma. Tabii ki." Kimliğini cama yaklaştırıyor, eyalet polisinden olduğunu görmemi sağlıyor. "Ben Dedektif Cassandra Palmer. Biraz sohbet edecek vaktin var mı?"

Şimdi haber vermeden çıkagelmesi biraz daha anlam kazanıyor. Ragesh, Dedektif Palmer'ın bizimle konuşmak isteyeceğini söylemişti.

"Sen Ethan'sın sanırım?" diyor, onu içeri aldığım sırada.

"Evet."

"Harika. Önce kontrol etmek her zaman iyidir, anlarsın ya." Başıyla mutfak masasını işaret ediyor. "Oturmamın sakıncası var mı?"

"Tabii, buyurun," diyorum, o kendine bir sandalye çekip yavaşça otururken. "Kahve?"

Dedektif Palmer'ın yüzü sevinçle parlıyor. "Açıkçası harika olur. Teşekkür ederim."

Ona bir fincan doldururken, Dedektif Palmer'ın açık mutfak kapısından evin diğer kısımlarına doğru baktığını fark ediyorum. Dekoru –daha doğrusu dekor eksikliğini– inceliyor. "Taşınıyor musunuz?"

"Evet," diyorum. "Ailem burada yaşıyordu, taşındılar. Ben de geçici olarak buraya taşınıyorum."

Bana inanmamış gibi kibarca gülümsüyor. Ben de inanmıyorum.

Masada yanına gidip kahvesini uzatıyorum. Ağzını şapırdatarak bir yudum alıyor ve "Evet, Ethan, muhtemelen tahmin ettiğin gibi buraya Billy Barringer vakası hakkında konuşmak için geldim," diyor. Duraksayıp ikinci yudumunun tadını çıkarıyor. "Arka bahçene de bu yüzden bakınıyordum bu arada. Olay yerini şöyle güzelce incelemek istedim."

Arka bahçemin bu kelimelerle tarif edilmesi biraz sarsılmama neden oluyor; özellikle de bu kadar neşeli bir şekilde dile getirildikleri için. Öte yandan, her ne kadar kaçırılmanın da suç olduğunu bilsem bile, "Billy'nin bahçede mi öldürüldüğünü düşünüyorsunuz?" diye sorarken buluyorum kendimi.

"Tanrım, hayır." Başıyla veranda kapısının ilerisindeki bahçeyi işaret ediyor. "Orada öldürülseydi, adli tabip ekibi kanıt bulurdu. Kan izleri, belki kemik parçaları. Billy kesinlikle ormanda öldürüldü ve cesedi göle atıldı. Ama korkunç detaylara girmeyelim şimdi."

Çok geç, diye düşünüyorum, kahvemden biraz içerken. Dedektif Palmer da aynısını yapıp bir sonraki konuşanın ben olmamı bekliyor.

"Yani, şey, sanırım o geceye dair hatırladığım her şeyi anlatmamı istiyorsunuz."

"Ah, buna hiç gerek yok," diyor. "Billy vakasını baştan sona biliyorum. Aslında polis teşkilatına katılmama da bu sebep olmuştu. Olay gerçekleştiğinde on iki yaşmdaydım ve dün gibi

hatırlıyorum. İster inan ister inanma ama buraya çok yakın bir yerde büyüdüm. Somerville'de. O yaz, çoğu insanın sadece O. J. hakkında konuşmak istediğini hatırlıyorum. Ama ben Billy'ye olanları öğrenmeyi kafaya takmıştım."

Demek yalnız değilmişim. Ama arada şöyle bir fark var ki Dedektif Palmer, takıntısını seçme hakkına sahipmiş.

"Hayır, ben senin *hatırlayamadığın* şeylerle ilgileniyorum," diyor. "O zamandan beri hafızan pek iyi değilmiş sanırım."

Göz temasından kaçınmak için kahveme bakıyorum. Her ne kadar bir hatıra mı yoksa hayal gücü ile sinir bozucu suçluluk duygusunun birleşimi mi olduğu belirsizse de ona *Rüya*'dan bahsetmem gerektiğini biliyorum. Gerçi yeni bir bilgi barındırmıyor. Sadece, çadır kesilip Billy kaçırılırken uyanık olabileceğime dair umutlandırıcı bir olasılık. Ama bu da *Rüya*'dan bahsetmek için yeterli bir sebep sanırım.

"Tekrar tekrar gördüğüm bir rüya var," diyorum hâlâ fincanıma bakarak. Kahvenin çamur rengi yüzeyinde yansımamın dalgalanıp sarsılmasıyla paniğe kapılıyorum. Dedektif Palmer beni böyle mi görüyor? Herkes böyle mi görüyor?

"Billy hakkında mı?"

"O gece hakkında."

O uğursuz *gıırç* sesinden uyandığım âna kadar, *Rüya*'yı olabildiğince detaylı olarak anlatıyorum.

Anlatmayı bitirdiğimde, "İlginç," diyor Dedektif Palmer. "Her seferinde aynı mı?"

"Daima."

"Ne anlama gelebileceğini her açıdan yorumlamaya çalışıp çalışmadığını sorardım ama bunu yaptığını tahmin ediyorum."

Başımı ciddiyetle sallayarak onaylıyorum.

"Billy'yi kimin kaçırmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Hayır," diyorum. "Hiçbir şey görmedim."

"Bir şey gördün mü diye sormadım. Kimin yaptığını *düşündüğünü* merak ediyorum."

Kahvemden bir yudum daha alıp biraz düşünüyorum. Otuz

yıl boyunca, genellikle gecenin bir yarısı uyanık hâlde yatarken, bu soru üzerine kafa patlattım. Aklıma çeşitli olasılıklar gelse de hiçbiri tam olarak hatırımda kalmadı.

"Ethan?" diyor Dedektif Palmer, yirmi saniye boyunca sessiz kaldığımda.

"Buradayım," diyorum, bir yanım derin düşüncelere dalmış olsa da. Billy'yi kimin kaçırdığını *düşünüyorum*? Bu soruyu cevaplamak her zaman çok zordu çünkü Billy'nin niçin kaçırıldığını hiç öğrenemedim. Sonrasında başına ne geldiğini de. Şimdi ikincisini bildiğime göre ilk soruya dair de bir sonuç çıkarabilirim.

"Hawthorne Enstitüsü'nden birinin," diyorum.

Dedektif Palmer kollarını kavuşturup arkasma yaslanıyor. "İlginç bir cevap. Neden böyle düşündüğünü merak ettim."

Ben de onun merakı karşısmda şaşırıyorum. Billy'nin kalıntıları orada bulundu. Bu yeterli değil mi?

"Çünkü o gün oradaydık," diyorum. "Şelalede. Dedektif Patel bunu söyledi mi?"

"Evet, söyledi."

"Peki ne olduğunu da söyledi mi?"

"Evet," diyor Dedektif Palmer.

"Buna rağmen Billy'nin ölümüyle bağlantısı olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Her ihtimali değerlendiriyoruz."

Ragesh'le aynı şeyi söylüyor. Resmi bir cevap işte. Şüphelenmek için her türlü sebebim olsa da, benim gibi şüpheleri olan kişileri yatıştırmak için uydurulmuş bir cevap.

"Bunu şimdi yapıyorsunuz," diyorum. "Ama otuz yıl önce durum böyle değildi. O zamanlar enstitü arazisinin neden aranmadığını biliyor musunuz? Ezra Hawthorne çok zengin olduğu için mi?"

"Zengindi, evet," diyor. "Ve eyaletteki çeşitli yerlere çok cömert bağışlar yaptı. Valinin kampanya fonu da dahil."

Gözlerimi deviriyorum. "Yapmıştır tabii."

"Ama bunun bir alakası olduğunu zannetmiyorum. Şunu unutma ki Billy'nin izi ormandaki geçiş yolunda sona eriyor. Enstitü oradan bir mil uzakta, bu yüzden de Billy'nin orada bekleyen bir arabaya götürüldüğü düşünülüyor. Ayrıca enstitü arazisinin duvarla çevrelendiğini düşünürsek, araziye kimsenin kolayca giremeyeceği varsayılıyor."

"Biz girdik ama," diyorum. "Ben, Billy ve üç kişi daha. Gayet sorunsuzca girdik."

"Ve düne kadar bundan hiçbiriniz bahsetmedi." Dedektif Palmer'ın yüzünde, *sinirli değil ama hayal kırıklığına uğramış* denilebilecek bir ifade var. Eğdiği başı ve hoşnutsuz bir edayla kıvrılmaya *çok* yakın dudaklarıyla, ikinci bir çikolatalı süt aşırmaya çalışan birini yakalamış anaokulu öğretmeni gibi görünüyor. "Meslektaşlarım bunu otuz yıl önce bilselerdi, enstitü arazisini de aramalarına eklerlerdi."

Nefes alıp verişlerimi sığlaştıracak şekilde göğüs kafesime baskı yapan bir utanç hissediyorum.

"Enstitüde ne yapıyorlarmış?" diye soruyorum.

"Emin değilim. Anladığım kadarıyla araştırma yapılmış."

"Ne tür bir araştırma?"

"*Özel* araştırma. Halkla paylaşılmayan türden."

"Ama bir fikriniz var, değil mi?"

Dedektif Palmer kahve fincanını kavrayıp yavaşça çeviriyor. "Öğrenebildiğim kadarıyla sadece birtakım eksantrik şeyler. Çok zekice ve çok zengin eksantriklikler. Ama kesinlikle küçük bir çocuğu kaçırıp öldürecek türden insanlar değil."

"Neyse, bana Billy'yi kimin öldürdüğünü düşündüğümü sordunuz, ben de söyledim," diyorum. "İstediğiniz cevap bu olmadığına göre, sanırım burada işimiz bitti."

"Aynı taraftayız, Ethan," diyor Dedektif Palmer ve bu sefer sesi kulağa gerçekten samimi geliyor. "İkimiz de bunu yapanı yakalamak ve Billy için az da olsa adalet sağlamak istiyoruz. O yüzden tekrar deneyelim: Bunu kimin yaptığını düşünüyorsun? Hawthorne Enstitüsü'yle alakası *olmayan* kimin?"

Omzunun üstünden veranda kapısının ardındaki arka bahçeye ve onun da ilerisindeki ormana bakıyorum. Birisi o ormandan çıkıp geldi, çadırı kesti ve Billy'yi oradan alıp ormana götürdü. Bunu yapan kişi her kimse, sonrasında Billy'yi öldürdü ve cesedini şelaleden attı. Tüm bunları sadece düşünmek bile midemi bulandırıyor. Ve bu, katil çadıra farklı açıdan yaklaşsaydı ve diğer tarafı kesseydi, kaçırıp öldürdüğü kişinin muhtemelen ben olacağım gerçeğini düşünmeden bile böyle.

"Bazı..." Ağzım kuruyor, konuşmakta güçlük çekiyorum. Biraz kahve içip tekrar başlıyorum. "Billy kaçırılmadan önceki gün mahallede bir yabancının dolaştığına dair bazı dedikodular vardı. Ormandan gelen birinin."

"Yani sence bunu o kişi yapmış olabilir mi?" diye soruyor Dedektif Palmer.

"Belki de," diyorum. "Sonrasında buradan çok uzaklara kaçmış bir seri katil."

"Maalesef ki bu pek mümkün değil. Bilinen tüm seri katiller, birilerini kaçıranlar ve çocuk katilleri yıllar içinde sorgulandı ve hepsine Billy Barringer soruldu. En az bir düzinesine bizzat ben sordum."

Dedektif Palmer'ın o sincap gibi yanakları ve izci kız birliği başkanı gülümsemesiyle yüksek güvenlikli bir cezaevinde seri katil sorguladığını gözümde canlandırmaya çalışıyorum. İmkânsız.

"Hiçbiri bu suçu itiraf etmedi ki kendileri işlememiş bile olsalar bunu yapmayı çok severler," diye devam ediyor. "Söz konusu dönemde hiçbiri buranın yüz mil yakınında bile değildi. Yani suçlu ya sadece bir kez cinayet işlemiş bir psikopat –hastalıklı bir şekilde heyecana kapılıp öldürme durumu– ya da hakkında bir şey bilmediğimiz veya henüz yakalanmamış bir fail. Veya..."

"Buradan biri," diyorum.

Dedektif Palmer benimle göz göze geldiğinde haklı olduğumu anlıyorum. Niçin Hawthorne Enstitüsü'nün Billy'nin ölümüyle bir bağlantısı olmadığını düşündüğünü şimdi anlıyorum. Suçlunun eve yakın birisi olduğundan şüpheleniyor.

"Bunu Hemlock Circle'daki biri yapmadı," diyorum.

"Neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Arkadaşlarından veya komşularından birinin katil olduğuna inanmanın zor olduğunu biliyorum."

"Bu imkânsız."

"O gece olanlara dair detayları düşününce bile mi?" Dedektif Palmer ayağa kalkıp veranda kapısına gidiyor. Bahçeyi işaret edip şöyle diyor: "Sen ve Billy bir çadırda uyuyordunuz. O yaz boyunca yaptığınız bir şeydi bu, değil mi?"

Yutkunuyorum. Aniden ağzım tekrar kuruyor çünkü nereye varmak istediğini anlıyorum. "Her cuma gecesi."

"Yani gizli bir şey değildi," diyor Dedektif Palmer, soru sorar gibi değil de inkâr edilemez bir gerçeği dile getirir gibi. "Şimdi, Billy'nin kaçırıldığını fark etmemeni bir düşün. Evet, şu tekrar eden rüyanı düşünürsek o sırada belki de uyanıktın ama çadırın kesilme sesine uyanmış da olabilirsin. Belli ki başka bir ses yoktu."

Duraksayıp bana kendi kendime çözmem için fırsat tanıyor. Çözdüğümde yumruk yemiş gibi hissediyorum.

"Billy çığlık atmadı," diyorum.

Dedektif Palmer başını onaylar anlamda sallıyor; çıkarım yapma yeteneğim onu memnun ediyor. "Bağırıp yardım da çağırmadı, debelenip mücadele de etmedi. Hiçbir şey duymadın. Ailen de hiçbir şey duymadıklarını söyledi. Bu çıkmaz sokakta hiç kimse bir şey duymadı. Peki sence bunun sebebi ne olabilir?"

Bu sefer cevabı bulmam için duraksama gerekmiyor.

"Çünkü Billy bunu yapan kişiyi tanıyordu."

"Ve çadırdan kendi isteğiyle çıkıp o kişiyi ormana kadar takip etti," diyor Dedektif Palmer. "İşte ben de *bu yüzden* söz konusu kişinin burada yaşadığını, bahçene girip de içinde on yaşında iki oğlanın uyuduğu bir çadırla karşılaşan rasgele bir yabancı olmadığını düşünüyorum."

Tam olarak ikna olduğum söylenemez. Suçlunun Hemlock Circle'da yaşamayan biri olduğunu düşünmek mantıksız değil.

Billy'nin çığlık atmamasına veya yardım çağırmamasına gelirsek, belki de çadırdan çekilip alınırken şoka girmişti. Veya belki de ormana götürülene kadar uyanmamıştı ve artık çok geçti.

"Ama burası iyi bir mahalle," diyorum. "İyi insanlarla dolu."

"Dışarıdan bakıldığında öyle görünebilirler," diyor Dedektif. "Ama bizim meslekte insan, başkalarının gerçek yüzünü görmeyi öğreniyor. Çoğu iyidir, buna eminim. Sadece doğru eylemlerde bulunmak isteyen düzgün vatandaşlardır. Ama şuna da eminim ki insanların bir kısmı doğru şeyler yapmıyor. Zarar veriyorlar. Öldürüyorlar. Bazen akıl almaz sebeplerle. İşte bu tür insanlar kesinlikle iyi değiller."

"Onlara ne diyorsunuz?"

Buraya geldiğinden beri ilk kez Dedektif Palmer'm yüzünde mutlak bir ciddiyet görüyorum. "Canavar."

15 Temmuz 1994, Cuma
10.32

Billy canavarlara inanmıyor ama hayaletlere inanıyor.

Daha doğrusu, inanmak istiyor.

Büyük oranda inanıyor.

Onlara dair neredeyse her şeyi biliyor, bilgisinin büyük kısmı da mükemmel bir ismi olan en sevdiği kitabından geliyor: *Hayaletler, Ruhlar ve Diğer Tekinsiz Varlıkların Devasa Kitabı.* Yine de tek bir ısrarcı şüphe tohumu varlığını sürdürüyor. Çünkü her ne kadar bu kitap çizimlerle ve evet, gerçek hayalet fotoğraflarıyla dolu olsa bile, Billy'nin zihninde onların varlığını kesin olarak kanıtlayacak tek şey bir tanesini bizzat görmek.

Billy kendi yaşındaki çoğu çocuğun –ve çok daha büyük olanların da– hayalet görmekten korkacağını düşünüyor. Ama o korkmuyor. Billy için durum tam tersi. O hiç hayalet *görmemekten* korkuyor çünkü bu durumda varlıklarına dair hafif bir şüphe duymaya daima devam eder.

Ama onların gerçek olmasını çok istiyor.

Çünkü gerçeklerse, kendisini daha az yalnız hissedeceğini düşünüyor.

Billy'nin Ethan dışında pek arkadaşı yok. Russ Chen'i de sayabileceğini düşünüyor; her ne kadar genellikle sinir bozucu biri olsa da. Kardeşi Andy de sayılır. O da sinir bozucu. Ama mesele de bu zaten. Billy geçmişte arkadaş çevresini genişletmeyi denemiş, bunu da büyük oranda uyum sağlamaya çalışarak gerçekleştirmişti. Beyzbola ve video oyunlarına ilgi duyuyormuş

gibi yapmış, annesine okuldaki havalı çocukların giydiği türden kıyafetler alsın diye yalvarmıştı. Uzun Billabong mayoları, GAP tişörtleri ve G-Shock kol saatleri. Annesinin kabul ettiği tek şey, Ethan'da da aynısından olan Air Jordan ayakkabılar olmuştu. Billy okula giderken onları giymiş ama hiçbir şey değişmemişti. Onu hâlâ *tuhaf çocuk* olarak görüyorlardı.

Tabii olur da fark ederlerse.

Ama sonra *Hayaletler, Ruhlar ve Diğer Tekinsiz Varlıkların Devasa Kitabı*'nı bulmuştu. Bu kitaba, fen dersi ödevi olarak yazması gereken makale için köpekbalıkları hakkında bir kitap ararken okul kütüphanesinde denk gelmişti. Telefon rehberi kadar boyutuyla kesinlikle devasaydı. Kapağında, bir mezarlığın üzerinde süzülen mavi-beyaz bir varlığın görseli vardı.

O görsele bakarken Billy bir tür... ürperti hissetmişti. Tam olarak korku değildi. Ama ona yakın bir şeydi. Huzursuz bir merak. Kitabı aldığı rafa geri koymak istemesine yetmişti. Ama bunun yerine açmıştı ve o an bütün dünyası da açılmıştı. Kitabı karıştırıp birbiri ardına sayfalarda cin ve heyula gibi isimleri olan ruhları okudukça, görüldüğünü hissetmeyen tek kişinin kendisi olmadığını fark etmişti. Dünyanın burada olup görünmeyen, görmezden gelinen varlıklarla dolu olduğunu anlamıştı. Koca bir kitabı dolduracak kadar çoklardı üstelik. Devasa bir kitabı.

Böylece her türlü hayalete ilgi duymaya başlamıştı. Nihayetinde de onları sevmişti. Geceleri çığlık atan veya ruhları çaldığı söylenen korkunç olanları bile. Billy onların aslında tek istediğinin görülmek, bilinmek, fark edilmek olduğunu anlıyordu.

Tıpkı kendisi gibi.

Kitabı kütüphaneden alıp eve götürdü ve onaylamayacak annesinden dikkatle sakladı. Geri vermesi gerektiğinde de tekrar aldı. Sonra bir daha. Birkaç sefer daha aldıktan sonra, sonunda, okulun son gününde kütüphaneci Bayan Charbrier onda kalabileceğini söyledi.

"Bunu hak ettin," demişti, kitabın sırtındaki kütüphane etiketini çıkarıp bilgisayardan silerken. "Birisi bir kitaba bu kadar

sevgi gösterdiğinde, elinde bir kopyası olmasını hak ediyor demektir."

Bunun üzerinden bir yıl geçti ve Billy'nin ailesi ondaki *Hayaletler, Ruhlar ve Diğer Tekinsiz Varlıkların Devasa Kitabı* kopyasını hâlâ bilmiyor. Billy de durumun böyle kalmasını istiyor. Babası, hayaletlere dair takıntısına aldırış etmiyor. Hatta destekliyor; geçen seneki Cadılar Bayramı'nda Billy'nin hayalet kostümü giymesine yardım bile etti. Ama annesi kitabı bulursa kesinlikle kafayı yer, Billy de bu yüzden saklamaya bu kadar özen gösteriyor. Birkaç günde bir kitabın yerini değiştiriyor; iç çamaşırı çekmecesinin arkasına, masasına, yatağının altına koyuyor.

Annesinin sadece onun için endişelendiğini biliyor ama bu endişeler bir yandan da baskıcı olabiliyor. Billy'nin, hayaletleri kafadar ruhlar olarak gördüğünü anlamaz o. *Devasa Kitap*'ı açıp da tüm o korkunç, fantastik, yanlış anlaşılmış ruhların görsellerini gördüğünde onların, eksikliğini çektiği arkadaşları olabileceğini hissettiğini anlamaz.

Yani en azından bazıları arkadaşı olabilir. Billy kitapta bahsedilen her ruhun, hayaletin ve varlığın gerçek olmadığını gayet iyi anlıyor. Neredeyse yarısı mitolojilerden, filmlerden ve okumak için Billy'nin hâlâ çok küçük olduğu yazarların kitaplarından geliyor. Lovecraft, Poe ve King gibi.

Şimdi Billy elinde kalemle kitabın sayfalarını karıştırıyor, gerçek olduğuna inandıklarını daire içine alıyor.

Poltergeistler? Daire içine alıyor çünkü onlara dair binlerce olay var.

Ölüm perileri? Bunu da aynı sebepten daire içine alıyor.

Başsız Süvari'yi daire içine almıyor çünkü bu bir hikâyeden geliyor ama Billy ona benzer bir şeyin gerçek olabileceğinden şüpheleniyor.

Eğer Ethan, kardeşi ya da babası ona neden hayaletlerin gerçek olduğunu düşündüğünü sorarsa, muhtemelen devasa kitabında hepsinin uydurma olamayacağı kadar fazlasının geçtiğini

söylerdi. Buna *olasılık yasası* deniyor; yaz tatilinden önce okulda öğrenmişti.

Şimdi kesin olarak ihtiyacı olan tek şey bizzat hayalet görmek.

Ve Billy bunu yapabileceği bir yer biliyor.

11

Saat akşam dokuzda kanepeye yayılmış hâldeyim. Daha önce en az on kere izlediğim bir *Ted Lasso* bölümüne bakarak uyumak üzereyim. Yerde, akşam yemeği için sipariş ettiğim pizzanın yenmemiş kenarının durduğu kâğıt tabağın yanında boş bir bira şişesi var. Arkadaşlarım beni, kendimi salıp tüm sağlıklı alışkanlıkları ve temel hijyeni boş vereceğim bir dönemin geleceği konusunda uyarmıştı. O zamanlar onlara inanmamıştım. Ama şimdi, bir hafta boyunca dışarıdan yemek yiyip giyinme ve banyo yapma konusunda olabilecek en az çabayı gösterince, doğru olduğunu görüyorum. Kendini salmanın da ötesindeki bir noktadayım artık. Terk etme, vazgeçme noktası.

Duş almak, tıraş olmak, biraz da sebze yemek bana iyi gelecek olsa da bulunduğum yerde kalıyor, gözkapaklarımın titreşip kapanmasına izin veriyorum. Belki böyle bütün gece uyuyabilirim. Bu gerçekten çok hoş bir değişiklik olur.

Tam uykuya dalmak üzereyim ki telefonum çalıyor.

Bip!

İrkilip bira şişesinin biraz ilerisinde duran telefonuma uzanıyorum. Akşam karanlığı çöküp de kuşlar ağaçlara çekildiğinde ve sincaplar da artık sincaplar nereye gidiyorsa oraya gittiğinde, takip kamerasının faaliyeti durmuştu. Şimdi uygulamayı açıyorum ve ay ışığının vurduğu çimenlerde, ormanın hemen kenarında, gözlerini endişeyle doğruca kameraya dikmiş bir keçeli sıçan fotoğrafı görüyorum.

Kameradan gelen görüntü gece vakti farklı. Daha uğursuz. Gece görüşünden dolayı çirkin bir yeşil tonundaki yoğun gölgeler kareyi çerçeveliyor. Çimenler de gri; çamurlu kar gibi. Çimenliğin ötesindeki orman, karanlıkta zar zor görülüyor; ağaçlar upuzun ve bulanık.

Telefonumu yüzü aşağı gelecek şekilde yere koyuyorum ve içinde birkaç yudum bira kalmış mı diye şişeyi kontrol ediyorum.

Bip!

Kameradan gelen bildirim, oturma odasının halısında zayıf bir parlaklık oluştururken telefonuma bakıyorum. Görmezden gelip kendime yine sıçan olduğunu söylüyorum. Veya ona benzer bir şeydir. Geyik. Rakun. Tilki.

Ve hayaletler.

Birdenbire, zamanında bir yaz mevsiminde güz dönemi için okula dönmemden hemen önce Bayan Barringer'ın kapımıza geldiği gün geliyor aklıma. O zaman buradan taşınacaklarını biliyordum. Bir gece annemlerin fısıldaşarak bunu konuştuklarını duymuştum. Annem, onlar için çok zor olduğunu söylüyordu. Özellikle de Bayan Barringer için. Hemlock Circle onlar için artık çok fazla kötü hatırayla doluydu. Nereye gideceklerine ve ne zaman taşınacaklarına dair bir fikrim yoktu. Tek bildiğim, bu konuda kısmen de olsa suçlanacak kişi olduğumdu. O gece çadırda hiçbir şey yapmamam, Barringerların sadece oğullarını kaybetmesine sebep olmakla kalmamıştı, evlerini de kaybetmelerine yol açıyordu.

Bu yüzden de Bayan Barringer elinde kâğıt mendile sarılmış dikdörtgen bir şeyle geldiğini görünce şaşırmıştım.

"Bunu sen almalısın diye düşündüm," demişti, elindekini bana verirken. "Billy senin almanı isterdi."

Mendili yırtıp açtığımda karşıma bir kitap çıkmıştı. Kapağında, bir mezarlığın üzerinde süzülen şeffaf bir figür vardı. Üzerinde de kalın mor harflerle kitabın adı yazıyordu.

Hayaletler, Ruhlar ve Diğer Tekinsiz Varlıkların Devasa Kitabı.

Kitabı elimde çevirmiş, isteyip istemediğimden emin olamamıştım. Billy'ye ait bir şeyi almak, yüzlerce farklı sebepten yanlış geliyordu. Bu kitabı her gün görüp de onun kaybolduğunu, bunun da benim hatam olduğunu hatırlamak istemiyordum.

"Çok düşüncelisin, Mary Ellen," demişti annem, istenmeyen hediyenin kabul etmem gereken bir şey olduğuna benim yerime karar vererek. "Ne diyeceksin, Ethan?"

"Teşekkür ederim," diye karşılık vermiştim görev bilinciyle.

Odama çıkıp kitaplığımın en üst rafına koymuştum, sırtını duvara bakacak şekilde yerleştirdiğimden ismini göremeyecektim. Sonra da o kitaba hiç dokunmadım. Bir kere bile. Şimdi de hâlâ odamda, onlarca yıllık tozun altına gömülmüş durumda olabilir.

Şimdi bunu düşünmek, aklıma başka bir anıyı getiriyor ve aniliği karşısında sarsılıyorum. Kafamın içinde sanki filmin bandı kopmuş da bir sahneden diğerine aniden atlıyor.

Billy ile geçirdiğim son Cadılar Bayramı'nda, kişisel kostümlerimizle şeker toplamaya çıkmıştık; ben Sam Neill'ın *Jurassic Park*'taki karakteri olmuştum ve haki şortum, kot ceketim ve kırmızı atkımla soğuk ekim ayı gecesine göğüs geriyordum. Billy de hayalet olmuş, yüzünü tamamen griye boyamış, saçını pudrayla ağartmış, kollarına ve bacaklarına plastik zincirler takmıştı.

Sonrasında bizim mutfağa geçip şeker yemiştik. Billy yüzünü yıkamıştı ama makyajının kalıntıları duruyordu. Gözlerinin çevresinde solgun halkalar, yanağından aşağı uzanan bir de gri çizgi vardı. Küçük boy bir Snickers yerken, "Hayalet görsen ne yaparsın?" diye sordu.

"Çığlık atıp koşarak kaçarım," dedim. "Sen öyle yapmaz mısın?"

Billy başını iki yana salladı. "Ben onunla konuşmaya çalışırım. Aslında en çok istedikleri şey de bu. Fark edilmek."

"Ama ya seni öldürmeye kalkarsa?"

"Çoğu hayalet insanlara zarar veremez," dedi Billy, dünyadaki en mantıklı şey buymuş gibi.

Hem bu söylediği hem de bariz samimiyeti, "Hayaletlerin gerçek olmadığını biliyorsun, değil mi?" dememe yol açmıştı.

"Hayır, gerçekler."

"O zaman neden onları her yerde görmüyoruz?" diye sordum. "Mesela neden sokakta dolanan hayaletler yok? Veya süpermarketlerde?"

"Her şeyden önce, birçok hayalet görünmezdir, bu yüzden de çoğunu göremezsin," dedi, elindeki çikolatayı havaya saplar gibi yaparak. "İkincisi, zaten her yerdeler. Eminim şu an ormanda gezinen hayaletler vardır."

Bunu düşünmek tepeden tırnağa ürpermeme sebep olmuştu. Billy'nin aksine ben hayaletlere bayılmıyordum; ne o zaman ne de şimdi. O Cadılar Bayramı gecesini yorganımın altına gömülüp ormanın orada bir hayalet görürüm diye odamın penceresine bakmaktan korkarak geçirmiştim.

"Tüm hayaletlerin aslında istediği şey orada olduklarını bilmendir," diye devam etmişti Billy. "İnsanları özellikle korkutmaya çalışmıyorlar."

"Ama bence herkes hayaletlerden korkuyordur."

"Ben korkmuyorum," demişti Billy gururla.

Bip!

Bildirim, zihnimdeki hatırayı hemen durduruyor ve bu sefer canım sıkılarak telefonumu tekrar elime alıyorum. Arka bahçedeki hayvan artık her neyse gitmesini istiyorum. Ama uygulamayı açtığımda gördüğüm şey hayvan falan değil.

Vance Wallace'ı görüyorum.

Manolya ağacı ile ormanın arasında bir yerde duruyor; görünüşe bakılırsa kameranın farkında değil. Uykusundan korkarak uyanmış gibi bir kılığı var; pijama altı, gri tişört, darmadağınık saç. Ayağında terlikler. Tabanlarına dün biçilen çimen artıkları yapışmış.

Otuz saniye içinde dışarı çıkıyor, çimenliği tereddütlü adımlarla geçiyorum. Vance beni görünce önüme atlıyor. Yakından epey şaşırmış görünüyor. Hâlini ancak böyle tarif edebilirim.

Beni dün görmüş olmasına ve şu an da doğruca bana bakmasına rağmen gözlerinde beni tanıdığına dair bir bakış yok.

"Bay Wallace?" diyorum. "İyi misiniz?"

"Gördün mü onu?" diye soruyor; fısıltı olamayacak kadar sert, bağırma sayılmayacak kadar da alçak bir sesle.

"Kimi gördüm mü?"

"Barringerların oğlunu."

Vance Wallace'ın aksine, ben fısıldıyorum. "Bay Wallace, Billy öldü."

Vance uzanıp kolumu sıkıca tutuyor. Aklı yerinde olmayabilir ama kasları gayet iyi çalışıyor.

"Gördüm onu," diyor. "Buraya kadar takip ettim. Geri dönmüş."

Gölgelerle dolu ormana dönüyor. Karanlıkta hiçbir şey göremiyorum. Sadece ay ışığından dolayı soluk bir tona bürünmüş, millerce uzanan ağaçlar var.

"Geyik gibi bir şey olmadığına emin misiniz?" diye soruyorum.

"Geyik değildi," diyor Vance hırlarcasına. "Barringerların oğlu bir haltlar karıştırıyor."

Biraz uzaktan gelen ayak sesleri duyuyorum. Dönüp baktığımda Ashley'nin evin yan tarafından koşarak geldiğini, Henry'nin de onu takip ettiğini görüyorum. Neden burada olduğunu ve neden oğlunu yanında getirdiğini içgüdüsel olarak biliyorum. Tıpkı Mary Ellen Barringer'ın Andy ile arka bahçeme geldiği zamanki gibi, Ashley oğlunu yalnız bırakmak istemiyor.

"Baba?" diyor, hem koştuğu hem de sinirlendiği için nefes nefese. "Bana söylemeden evden çıkmaman gerekiyor."

"Ama onu tekrar gördüm."

"Bu konuyu konuşmuştuk. Kimseyi görmedin."

"Gördüm, lanet olsun!"

"Hadi seni eve götürelim." Ashley, babasının koluna girmek istiyor ama Vance silkinerek ondan uzaklaşıyor.

"Tanrı aşkına, eve kendi başıma yürüyebilirim. Bana çocuk gibi davranmayı kes, Trish. Sikeceğim ama."

Arkasındaki Henry'nin ağzı açık kalırken Ashley'nin tepkisi daha kötü oluyor. İrileşen gözleri doluyor. Konuşurken acısı sesine de yansıyor: "Baba, benim. Ashley. Annem artık bizimle değil."

Bay Wallace bir an için ona bakıyor, kafa karışıklığı yüzünden okunuyor. Hemen sonra ifadesinin yerini berbat bir dehşet alıyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama Ashley onu susturup bir sorun olmadığını söylüyor. Babasına tekrar uzanıyor ve bu sefer Bay Wallace koluna girmesine izin veriyor.

Giderlerken Vance dönüp gözlerini ormana dikiyor.

"Yalan söylemiyorum," diyor bana. "Orada bir şey var."

"Tamam, baba. Hadi eve dönelim." Ashley duraksayıp omzunun üstünden bana bakıyor. "Sen de, Ethan. Biraz yardıma hayır demem."

12

Ashley babasını odasına götürürken, ben koridorda durup Henry'nin yatağına girmesini izliyorum. Hiç sorun olmuyor. Henry benim onun yaşında ve özellikle yatma saati geldiğinde olduğum çocuktan çok farklı. Beş dakika daha oturayım diye yalvarır, dil dökerdim. Şimdi ise, ironik bir şekilde, kesintisiz bir gece uykusuna hasretim.

Belki de gelecek yıllarında benzer bir durum olacağını sezen Henry, öylece yorganının altına girip başucunda duran kitabını alıyor. *Goosebumps* serisinin başka bir cildine geçmiş: *Komşu Hayalet.*

"Uyumadan önce onu okursan korkmaz mısın?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor Henry. "Bu sadece kurmaca. Ayrıca, hayaletler ve canavarlar hakkında bir şeyler okumayı seviyorum."

"Aynı şeyi seven bir arkadaşım vardı. Hayaletlere kafayı takmıştı."

"Billy Barringer," diyor Henry, bu kadar küçük birinin ağzından çıkınca bu isim kulağıma çok yabancı geliyor.

"Nereden biliyorsun onu?"

Henry gözlüğünü burnunun üzerine doğru ittiriyor. "Annem bahsetmişti. İyi bir çocuk olduğunu ve kaybolduğunu, benim de bu yüzden nereye gittiğimi daima ona haber vermem gerektiğini söylemişti."

Billy'nin hikâyesini Ashley'nin bile ibret öyküsüne çevirmesine şaşırmamam gerekir ama şaşırıyorum. Elbette ki Billy onun

için çok daha fazla anlam ifade ediyor. Veya belki o da Russ gibidir; hatıralar konusunda da yas konusunda da bir limiti vardır. Söz konusu Billy olunca belki herkes öyledir.

Ben hariç herkes.

"Çok geç saate kadar okuma," diyorum, tavan lambasını kapatırken. "Uyku çok önemlidir."

Kapıdan geçtiğim sırada Henry beni durduruyor.

"Bay Marsh, sizce ben tuhaf mıyım?"

Dönüp ona bakıyorum; yarı yarıya yorganın altında, başucu lambasının yumuşak ışığında ne kadar küçük göründüğüne şaşırıyorum.

Ben hızlıca cevap vermeyince, "Sizce öyle miyim?" diye yineliyor.

Biraz utanıyorum. İşin aslı şu ki evet, Henry bence tuhaf, fakat bunu ona söylemek zalimlik olur. Ama çocuğa yalan söylemek de istemiyorum. Çocukluğun büyük bir kısmı, yetişkinlerin duygularınızı incitmemek için size söylediği yalanlardan oluşuyor.

"Öyleysen bu senin için sorun olur mu?" diye soruyorum.

Henry başını onaylar anlamda sallıyor. "Biraz."

"Kim için tuhaf olman?"

"Kimin için," diye düzeltiyor beni. "Sanırım başkaları için."

"Yaşıtın çocuklar gibi mi?"

"Evet," diyor. "Daha açık olmalıyım."

Bu kadar küçük birinin böyle bir ifade kullanması gülümsememe yol açıyor. Bazen tuhaf olmak o kadar da kötü bir şey değildir sonuçta.

"Sana küçük bir sır vereceğim," diyorum, odada ilerleyip yatağının kenarına oturarak. "Çoğu kişinin yaşları büyüyene kadar fark etmediği bir şey. Herkes biraz tuhaftır. Bazıları bunu diğerlerinden daha iyi saklar ama bu doğru. Herkes tuhaftır."

"Siz de mi?"

"Ben de," diyorum, bu ifadenin gerçekte ne kadar doğru olduğunu fazla düşünmemeye çalışarak.

"Yani biraz tuhaf olmamı önemsememeli miyim?"

"Önemsemen gereken tek şey kendinsin," diyorum. "Kim olursan ol. Bazıları seni olduğun kişi için sevmeyebilir ama pek çok kişi de sevecek. Söz veriyorum."

Yorganın altındaki bacağına hafifçe vurup kapıya yöneliyorum. Henry beni ayak uydurmaya zorlayan bir resmiyetle, "İyi geceler, Bay Marsh," diyerek bir kez daha beni durduruyor.

"İyi geceler, Bay Wallace."

Henry hoşnut bir ifadeyle başını sallıyor, ben de odadan çıkıyorum. Koridorda, Ashley'yi Henry'nin kapısının hemen yanında duvara yaslanmış hâlde buluyorum. Belli ki konuştuğumuz her şeyi duymuş.

"Çocuklarla aran iyi," diyor.

"Gerçekten mi? Hiç öyle düşünmemiştim."

"Tam bir profesyonelsin. Senin de bir tane yapmaman şaşırtıcı."

Peşinden merdivenleri iniyorum ve mutfağa geçiyoruz. Dolaplardan birini açıp iki *shot* bardağı ile bir şişe tekila çıkarıyor. Başını eğerek sessizce soru soruyor. *İçer miyiz?* Cevabım evet. Özellikle de çocuklar hakkında konuşmaya devam edeceksek.

Ashley mutfakta dolanıp şişeyi ve bardakları masaya yerleştirirken ve buzdolabından biraz misket limonu çıkarırken oturuyorum. Sırtını bana dönmüş limon keserken, "Eşin ve sen çocuk istemiş miydiniz?" diye soruyor.

"O istemişti," diyorum. "Ben istemedim."

"Anlayabiliyorum."

Claudia anlayamamıştı. Henry'nin kelime dağarcığından ödünç almak gerekirse, çocuk istememenin sebebini *açıkça* paylaşmamıştım. Bu konuda tartıştığımızda, ki son zamanlara doğru epey tartışırdık, nedenini söylemek istememiştim. Ancak son kavgamızda her şeyi ortaya dökmüştüm.

"Bana neden çocuk istemediğini söyle," dedi.

"Belirli bir sebebi yok."

"Olmak zorunda, Ethan."

"Pek çok çift, bir sürü sebepten ötürü çocuk yapmamayı tercih ediyor."

"Sorun ben miyim?" diye sordu Claudia, içerlemiş bir sesle.

"Tabii ki hayır. Bence sen inanılmaz bir anne olursun."

Onu kendime çekip sarılmaya çalıştım ama benden uzaklaşıp yatak odamızın öbür ucuna gitti. "O zaman neden? Benim bir bebek istediğimi biliyorsun. Harika bir anne olacağımı da söyledin. Bence sen de harika bir baba olursun. İşlerimiz de iyi. Finansal açıdan güvendeyiz. Bana söylemediğin şey dışında en azından denememiz için hiçbir sebep yok."

"Baba olmak istemiyorum işte," dedim. "Bu yeterli bir sebep değil mi?"

"Açıkçası değil."

"Eh, öyle olması gerekiyor ama. Galiba bu durumda benim hislerimin bir önemi yok."

Gerçekten boktan bir şey söylemiştim. Bunu şimdi fark ediyorum, muhtemelen o zaman da fark etmiştim ama ânın hararetiyle sinirlenmiştim. Claudia'ya sinirlenmiştim, evet ama daha ziyade –bu onu her geçen dakika daha çok üzse de– ona karşı dürüst olmadığım için kendime kızıyordum.

"Bana ne hissettiğini söylemiyorsun ki!" diye bağırdı, gözleri kocaman açılmıştı ve henüz dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Ve bunun canımı ne kadar yaktığını bilmiyorsun. Ben senin eşinim, Ethan. Benimle herhangi bir şeyi paylaşmaya korkmaman lazım."

"Duymak istemediğin bir şey olsa bile mi?"

"Özellikle de öyle bir şey. Sorunun ne olduğunu sadece birimiz bilirsek, nasıl birlikte çözebiliriz?"

"Çözülecek bir şey değil," dedim. "Sorun da *bu* zaten."

"O zaman söyle işte. *Lütfen*." Claudia odanın diğer tarafından gözlerini bana dikmişti. Bir gözyaşı serbest kalıp yanağından süzülmüştü. "Ethan, neden çocuk istemediğini bilmem gerekiyor."

Kendimi bitkinlikle yatağa bırakmıştım, eşimin kalbini kırmak üzere olduğumu biliyordum.

"Çünkü çocuklar ortadan kaybolup giderler," dedim. Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi değil de zaten taşıdığım yük aniden iki katına çıkmış gibi hissetmiştim.

Claudia yanağıma dokunup alnımı öptü. "Anlıyorum," dedi usulca, ben de ona inandım. Billy'ye olanları biliyordu. O olayın nasıl da ağzıma sıçtığını biliyordu. Ve tam da bu yüzden fikrimi asla değiştirmeyeceğimi de biliyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Biliyorum," dedi Claudia.

Sonra da yatak odamızdan son kez çıktı.

"Al bakalım," diyor Ashley ve dörde bölünmüş limonlar ile bir tuzluğun olduğu tabağı masada önüme koyarak beni şimdiki zamana geri getiriyor. İkimize de birer *shot* dolduruyor. Ellerimizi yalayıp tuz serptikten sonra tekrar yalıyoruz ve tekilaları kafamıza diktikten sonra limonları emiyoruz. Ucuz ama güçlü tekila, boğazımı yakarak mideme iniyor. Hafifçe öksürüyorum. Ashley ise masaya avucunu geçiriyor.

"Tanrım, buna ihtiyacım vardı," diyor. "Eminim eski bakıcınla *shot* atacağın hiç aklına gelmemiştir."

"Açıkçası geldiğini söyleyemem."

"Hayat sürprizlerle dolu, değil mi? Yani ben de tekrar bu evde yaşayacağımı düşünmezdim hiç. Eminim sen de düşünmemişsindir. Ki onca insan arasından senin buradan çok ama çok uzak kalmak için sebebin varken."

"Çok bir seçeneğim yoktu," diyorum, nedenine ve nasılına özellikle girmeyerek. *O konu* hakkında konuşmam için bir *shot* tekiladan çok daha fazlası gerekir.

"Buranın bu kadar az değişmesi biraz ürkütücü." Ashley içeride etrafına bakınıyor ve aslında mutfak duvarlarının ötesini kastettiğini biliyorum. Hemlock Circle'ı kastediyor. "Evler aynı. İnsanlar aynı. Bazı açılardan sanki hiç gitmemişim gibi geliyor. Hem de en çok istediğim şey defolup gitmek ve bir daha asla dönmemekken."

"Neden döndün peki?"

"Babamın bana ihtiyacı vardı," diyor. "Yani annem öldükten sonra bana ihtiyacı oldu ve birkaç hafta kaldım ama daha fazlası olmazdı. Buradaki hayata tekrar çekilmemin ne kadar kolay olacağını biliyordum ve bunu yapmayı reddettim. Ama sonra babam bir şeyleri unutmaya, kafa karışıklıkları yaşamaya başladı ve ne zaman ziyaret etsem durum daha da kötüleşiyordu. Bir keresinde Deepika Patel onu kendi kapısmda bulmuş, babam hangi evde yaşadığını hatırlayamadığını söylemiş. Haliyle geri gelmem kaçınılmazdı."

*Shot*ları tazeliyor ve aynı süreci tekrarlıyoruz. Yala, kafaya dik, em. Bu sefer öksürmemi bastırabiliyorum ama tekila beni şöyle diyecek kadar gevşetiyor: "Yani babanın o söyledikleri, bahçenizde Billy'yi görmesi ve benim bahçeme kadar takip etmesi, tamamen onun hayal ürünü mü?"

"Daha ziyade kafa karışıklığı."

"Emin misin?"

"Tabii ki." Ashley bana meraklı bir bakış atıyor. "Şimdiden sarhoş mu oldun sen?"

"Hayır. Sadece şey düşündüm..." Kendimi durdurup kulağa delirmişim gibi gelmeyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. Aynı zamanda beni kuruntulu ve tamamen acınası göstermeyecek bir şey. "Ben Billy'yi hissettiğimi sandım da. Birkaç gece önce."

"Nerede? Sizin evde mi?"

"Arka bahçede. Ve Hemlock Circle'ın her yerinde. Ben... bir şeyler gördüm."

"Bu yüzden mi kamera aldın?"

"Aynen," diyorum. "Neler olduğunu çözmek için. Çünkü baban da bir şeyler gördüğünü söylediğinden beri merak ediyorum..."

"Acaba doğru mu diye?" Ashley'nin ses tonuna bakılırsa, deli veya kuruntulu olmamı çoktan geçip acınacak hâlde olduğumu düşünmeye başlamış. "Ah, Ethan. Sevdiğimiz insanların gittikten sonra bile hâlâ yakınlarda olduğunu düşünmek güzel bir şey. Ama maalesef ki durum böyle değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bilim diye bir şey var. Babamın söylediklerine inanamazsın. Kendi babam hakkında böyle demekten nefret ediyorum ama doğru bu. İyi değil o. Zaten ben de bu yüzden yapmak istediğim son şey olmasına rağmen buraya döndüm."

"Peki ya Henry?" diye soruyorum. "O burayı seviyor mu?"

"Sanırım. Okula başladığında göreceğiz. Senin de fark ettiğin gibi, kendisi biraz tuhaf bir çocuk."

"Bunda hiçbir sorun yok," diyorum. "Biz onun yaşındayken farklı olmak bir kusurdu. Şimdiyse onur nişanı gibi bir şey."

"Yine de endişeleniyorum. Çok hassas bir çocuk. İnanılmaz da zeki. Benden zeki olduğu kesin. Ama çocuklar çok acımasız olabiliyor. Ona bakan da sadece ben olduğumdan, devamlı sıçıp batırmaktan korkar hâldeyim."

Üçüncü *shot*larımızı atıyoruz. Az önce kendimi aşağılamamın ardından buna ihtiyacım vardı. Bu sefer limon ve tuzla uğraşmıyorum bile. Sadece tekila; tereddütsüz yuvarlıyorum.

"Henry'nin babası nerede?"

"Bizimle değil," diyor Ashley, limonunu biraz fazladan şapırdatarak. "Başından beri yoktu. Henry'den de haberi yok. Açıkçası şey, kim olduğundan emin değilim."

"Ah," diyorum, sorumu geri alabilmeyi isteyerek. "Kusura bakma, ben..."

"Sorun yok." Ashley limon dilimini sadece posadan ibaret kalıncaya kadar büküyor. "Durum böyle işte. Annem yeni ölmüştü, ben de üniversiteden beri yaşadığım Los Angeles'taydım, müzik piyasasında bir şeyler yapabileceğimi düşünerek hâlâ kendimi kandırıyordum. Ama orada otuz beş yaş tarihi eser sayılıyor. Yirmilik çocuklarla stajyerlik için rekabet ediyordum. Orada geçirdiğim bütün süreçte, lisede ve üniversitede olduğum aptal parti kızı olmaya devam ettim. Hayal kırıklığını alkol kadar hiçbir şey bastırmıyor. Sonra da bir baktım, hamile kalmışım ve sorumlunun takıldığım hangi dallama olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Kısacası bok gibiydim."

"Şimdi hiç de öyle görünmüyor," diyorum.

"Onun için Henry'ye teşekkür edebilirsin. Evde yaptığım hamilelik testinin pozitif çıktığını görür görmez düşünce tarzım komple değişti. Artık sadece ben yoktum."

Claudia'nın bebek istediğini söylediği geceye dair hafızamda kalan sesi elimde olmadan zihnimde yankılanıyor.

Biz sadece biziz.

Sanki bu yeterli değilmiş gibi.

"Hiç pişman oldun mu?" diye soruyorum. "Ebeveyn olduğuna?"

Ashley başını iki yana sallıyor. "Bir saniye bile olmadım. Henry gibi bir çocuğu büyütmek kolay değil. Hem de hiç. Ve bunu yapmak zorunda olmadığımı da biliyordum. Seçeneklerim vardı. Ama ona ne zaman baksam, dünyaya güzel bir şey getirdiğimi biliyorum."

"Peki sırada ne var?" diye soruyorum, beynim çok fazla tekiladan dolayı uğuldarken. "Bir süre burada kalmayı mı planlıyorsun?"

"Emin değilim." Ashley tekila şişesinin kapağını kapatıyor. "Babam iyiye gitmiyor. Ve bu konuda er ya da geç bir şey yapılması gerekecek. Sonrasını da kim bilir? Benim gördüğüm kadarıyla, yaşamak için Hemlock Circle'dan daha kötü yerler de varmış. Peki ya sen?"

"Bir fikrim yok. Özellikle de şimdi Billy bulunduktan sonra. Hangi biriyle ne yapacağımı bilmediğim çok fazla hatıra var."

"Tüm bunlardan kaçabileceğimi sanmıştım," diyor Ashley, ben de bütün hafta böyle hissetmiş ama dile getirememiştim. "Sanki kaderde falan yazıyor gibi. Ne kadar uzağa gidersem gideyim, burası ısrarla beni geri sürüklüyor."

15 Temmuz 1994, Cuma
11.52

"Tanrım, buradan nefret ediyorum," diyor Ashley, başparmağına yara bandı yapıştırırken ahizeyi boynu ile omzunun arasına sıkıştırarak. Gitar çalıyordu –daha doğrusu çalmaya *çalışıyordu*– ve bir tele yanlış açıyla vurunca başparmağını kesmişti.

"*O kadar* da kötü değil," diyor Tara. "Ben senin mahallende yaşamak için birini öldürebilirim."

Bunun üzerine Ashley birazcık suçluluk duyuyor çünkü Tara kasabada, bir dişçi kliniğinin yanındaki çok sade bir evde yaşıyor. Bir keresinde, diş matkabının gürültüsü yüzünden gün içinde odasının penceresini açamadığından yakınmıştı. Ashley bunun, uyanıp da Hemlock Circle'daki kadınların penceresinin altında toplandıklarını görmekten daha kötü olduğunu tahmin ediyordu ve bu sabah da durum böyleydi.

Her zamanki dedikoduları ve gülüşmeleri yerine kadınlar bugün fısır fısır konuşmuşlardı ve Ashley, çocuklardan biri hakkında konuştuklarını anlamıştı.

Çok sevilen bir sohbet konusuydu bu.

Bunu anlıyor tabii. Hemlock Circle bir tür baloncuğun içine hapsolmuş durumda. Büyük bir mahallenin parçası, evet ama aynı zamanda Ashley'nin İngilizce dersi için zorla okuduğu şu kalın kitaplardan birindeki toplumdan dışlanmış karakter gibi tek başına ve ormanla kuşatılmış durumda. O karakterin adı Hester Prynne'ydi. İşte yaşadığı bu çıkmaz sokak da ona bu karakteri hatırlatıyor. Sikik Hester Prynne ama skandalsız. Burada

hiç ilginç şeyler olmuyor. Johnny Chen'in başma gelen şey var tabii ama o daha ziyade üzücüydü.

Ashley, Johnny'yi düşündüğünde hâlâ depresifleşiyor. Küçükken ona biraz vurulmuştu ve sokağın sonunda okul servisini birlikte beklerlerdi. Sonra o ölmüştü ama Ashley bazen hâlâ buna inanamıyor. Onun yaşında aşırı doz mu? Ancak *rock* yıldızları öyle ölürdü. Johnny gibi tatlı, utangaç, çalışkan çocuklar değil.

Bu durum da çıkmaz sokaktaki kadınların ne zaman çocukları hakkında konuşsalar seslerini alçaltmalarını açıklıyor. Konu, ciddiyeti tetikliyor; özellikle de hepsini etkileyen bir şey olduğunda. Ashley tek çocuk olduğundan, mahalledeki diğer çocuklarla düğüne gitmiş kuzenler gibi bir araya getirilme konusunda ne hissettiğini bilmiyor. Aynı yerde yaşamaları dışında diğerleriyle hiçbir ortak noktası yok. Onları pek sevmiyor bile.

Gerçi bu doğru değil. Ethan Marsh'ı seviyor; her ne kadar bazen kendisine Claudia Schiffer falanmış gibi gözlerini dikerek bakışını yakalasa da o iyi bir çocuk. Bu bakışlara aldırış etmiyor çünkü masumane, hayranlık dolu bakışlar. Ragesh Patel'in kötü niyetli bakışları gibi değil. Birkaç hafta önce, Ashley onu ormanda saklanmış evini izlerken gördü. Bundan o kadar korktu ki babasına söyledi, o da doğruca yan eve gidip Patellere kendi sözleriyle, "Röntgenci oğlunuzu evimden uzak tutun!" diye bağırdı. Ragesh bunu tabii ki inkâr etti ama Ashley ne gördüğünü biliyor.

Hemlock Circle'daki diğer çocukları düşününce, Ethan'a bakıcılık yaparken arada bir oyun oynamaya gelen ve en küçük şeye bile alman Russell Chen'e karşı çok az sabrı var. En küçükleri olan Andy Barringer'ı ise Ashley pek tanımıyor ama onun kardeşi Billy'ye karşı zaafı var. Tuhaf bir çocuk, bu yüzden de Billy için endişeleniyor. Bu dünyada tuhaf çocuklar zorbaları mıknatıs gibi üzerlerine çekiyor ve Ashley, tuhaflığını biraz gizlemezse hayatın Billy'ye çok daha fazla kötülük edeceğinden korkuyor.

Bu sabah annesinin, "Bu dünya her geçen gün daha da deliriyor," dediğini duymuştu ve bu da onu yatağından çıkıp pencereye yaklaşacak kadar merakını uyandırmıştı. Belki de ma-

halledeki çocuklardan bahsetmiyorlardı. Ama o doğru düzgün dinleyecek kadar yaklaşınca grup dağılmıştı ve kadınlar yemek, temizlik gibi günlük banliyö angaryalarına dönmüştü.

Ashley böyle yaşamayacağına yemin ediyor. Onun planları var. Kısa, orta ve uzun vadeli.

Kısa vadeli olan, ağustos ayında Woodstock'a gidecek kadar para biriktirmek. Bakıcılıktan aldığı paraların her kuruşunu biriktirirse bunu yapabilir ve ailesini, Tara ve kuzeniyle New York'taki bir müzik festivaline değil de Tara'nın ailesiyle Poconos'a gideceğine ikna edebilir. Yalan söyleme kısmı kolay. Ailesine sürekli yalan söylüyor zaten. Onu en çok endişelendiren, işin gizleme kısmı. Onun ailesi ile Tara'nın anneleri arkadaş olmadıklarından, markette veya Princeton merkezindeki sinemada karşılaşma riskleri daima var.

Ashley'nin orta vadeli planı da kolay: liseden mezun olmak ve buradan defolup gitmek. Çok iyi bir öğrenci değil. Okul canını çok sıkıyor ve açıkçası, umurunda olmayan şeylere kendini veremeyecek kadar tembel. Ama Bayan Daniels, notlarının üniversiteye girmesine yetecek kadar düzgün olduğunu söylüyor ve Ashley'nin bilmesi gereken tek şey de bu.

Uzun vadeli planına gelirse, eh, o kısım o kadar da kolay değil. Babası onun Rutgers Üniversitesi'ne gitmesini ve spor bilimleri okumasını, sonra da kendi spor salonlarında çalışmasını istediğini net bir şekilde belirti. Ashley böyle bir şey olmayacağını babasına söyleyecek cesareti henüz bulamadı. Ama hayatta gerçekten ne yapmak istediğini bulduğunda söyleyecek. Müzikle ilgili bir şeyler yapmak istediğini biliyor. Sadece ne olduğundan emin değil. Geçimini şarkı söyleyerek sağlayamaz ve çalmayı bildiği tek enstrüman gitar ki onda da iyi değil. Ama pazarlama veya halkla ilişkiler gibi bir seçenek var. Zaten bu yüzden Tara, "Bu arada, Steve Ebberts'in bu geceki partiye geleceğini duydum," deyince heyecanlanıyor.

Söz konusu partiyi, ailesi hafta sonunu Cape May'de geçirecek olan Brent Miller veriyor. Ashley, Tara'ya gitmeyeceğini söylemişti.

Brent Miller'ı en son Sherri Benko'nun mezuniyet partisinde görmüştü ve herif sürekli orasını burasını ellediği için sonunda taşaklarına dizini geçirmişti. Brent, daha kötüsü olmadığı için şanslıydı. Ashley göründüğünden çok daha güçlü. Babanızın birkaç tane spor salonu olunca böyle oluyordu işte. On yaşından beri ağırlık kaldırıyordu. Öyle çok iriyarı değil. *Amerikan Gladiators*'teki o boynu ağaç gövdesi kadar kalın olup Volkswagen Beetle kaldırabilen havalı kadınlar gibi değil. Ama güçlü kuvvetli ve kaslı bir kız.

"Emin misin?" diye soruyor Ashley, başparmağı hâlâ zonklasa da ahizeyi eline alarak.

"Evet," diyor Tara.

Eh, bu her şeyi değiştirir. Ashley'nin Steve'e ilgisi olduğundan değil. Açıkçası Steve biraz tuhaf görünümlü ve biraz da pislik. Ama abisi Warner Music'te çalışıyor ve Ashley'nin müzik endüstrisiyle bağlantı kurmasına yardımı dokunacaksa, Steve'i beğeniyormuş gibi davranabilir.

Onunla çıkmayacak. Hayatını bir erkek çevresinde kurmayı reddediyor. Ama gerekirse isteksizce de olsa yapabilir.

"Beni götürebilir misin?"

"Maalesef," diyor Tara. "Annemler arabayla Pensilvanya'daki teyzemi ziyarete gidecekler."

"Sen partiye nasıl gideceksin o zaman?"

Tara iç çekiyor. "Gitmeyeceğim. Tabii sen beni götürebilirsen başka."

"Bir şeyler düşünürüm," diyor Ashley, ciddi olduğunu gösteren bir kesinlikle.

Düşünüyor da. Partinin, Steve Ebberts ile olası bir takılmanın, üniversitenin ve müzik dünyasında kariyer yapmanın gerçek hedefine giden yolda gerekli adımlar olduğunu biliyor; hedefi de annesi ve Hemlock Circle'daki diğer kadınlar gibi yaşamamak. Annesini seviyor, diğerleriyle de bir sorunu yok ama hayatları Ashley'yi hayal kırıklığına uğratıyor. Çocuk büyütmek. Ev çekip çevirmek. Bahçelerde dedikodu yapmak. Tüm bunlar çok düzgün, çok sıkıcı görünüyor. Ama Ashley dağıtmak istiyor. Öyle çok

fazla dağıtmak değil. Courtney Love gibi değil mesela. Sadece öleceği gün geldiğinde yaşadığını bilecek kadar dağıtmak.

Pişmanlık duymamak.

İşte böyle bir hayat istiyor.

Bu, Hemlock Circle'ı terk edip bir daha asla geriye bakmamak anlamına gelse bile.

Ashley, annesinin aşağıdan seslendiğini duyuyor. "Ash? Yukarıda mısın? İşe gitme vakti, tatlım."

Ashley bileğindeki Swatch saate bakıyor. Kahretsin. İki dakika içinde Marshların evinde olması gerekiyor.

"Tara, kapatmam lazım," diyor, sonra telefonu kapatıp kanlı parmağındaki yara bandını çıkarıyor ve çöpe atıyor. Ayakkabılarını giyiyor ve merdivenlerden aşağı koşuyor. "Görüşürüz, anne!" diye bağırıyor kapıdan çıkarken.

Her ne kadar babasının spor salonlarında rahatlıkla bir yaz işine girebilecek olsa da, Ashley bunun yerine Ethan Marsh'a bakıcılık yapma fırsatına balıklama atladı. Hafta içi her gün öğlenden saat beşe kadar çalışmak, her gün sabahın köründe kalkmasını gerektirecek spor salonu işinden çok daha iyi. Ayrıca spor salonunda çalışırsa babası tam olarak ne kadar para aldığını bilirdi ve bu durumda bütün yaz yaptığı gibi gizlice kenara para atmasını zorlaştırırdı. Birkaç hafta sonra, Joyce Marsh'ın ona nakit olarak yaptığı ödeme, Woodstock yolculuğunun tamamını karşılayacak.

Ashley, çıkmaz sokağın eğimini takip ederek Marshların evine gidiyor ve bahçelerinden geçip ön kapıya ulaşıyor. Her zamanki gibi Ethan'ın onu gördüğüne sevinerek kapıyı açmasını bekliyor. Ama onun yerine annesi açıyor ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor. Ashley'nin de kafası karışıyor. Onun işte olması gerekmiyor muydu?

"Ah, tatlım," diyor Bayan Marsh, Ashley'nin göğsünün sıkışmasına sebep olan bir sesle. "Annene söylemeyi unutmuşum."

Ashley'nin kalbi tekleyecek gibi oluyor. "Neyi söylemeyi?"

"Çok üzgünüm ama bu yaz sana daha fazla ihtiyacımız olmayacak."

"Ah," diyor Ashley. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, gayet harikaydın," diyor Bayan Marsh. "Ethan sana bayılıyor. Sadece, şey, ben artık çalışmıyorum. Bütün gün evde olacağım için de Ethan'ın bakıcısı olmasına gerek yok. Daha önce haber vermediğim için üzgünüm."

Ashley o an kısa vadeli planının güçlü bir rüzgârda uçup giden tozlar gibi dağıldığını hissediyor. Artık kazancını ailesinden saklamak yok. Artık Woodstock yok. Yine de Bayan Marsh'a kendisini kötü hissettirmek istemediğinden, "Anlıyorum. Sorun yok," diyor.

"Sorun var," diye karşılık veriyor Bayan Marsh. "Bütün yaz için anlaşmıştık ve eminim o paraya bel bağlıyorsundur. Sana bu hafta için ödeyeceğimiz miktarı verebilirim ve geceleri birine ihtiyacımız olursa, arayacağımız ilk kişi sen olacaksın."

"Çok teşekkürler," diyor Ashley, bir yandan kafasında Woodstock'a gitmenin ne kadar tutacağını yeniden hesaplarken. "Gerçekten minnettarım."

"Anlayışın için ben teşekkür ederim."

Hemen sonra Bayan Marsh onu kendine çekip sarılarak Ashley'yi şaşırtıyor. Ashley ona izin verip bu tuhaflığın bitmesini bekliyor. Ama giderek daha da tuhaflaşıyor.

Çünkü Joyce Marsh ağlamaya başlıyor.

Ashley ilk başta olduğu yerde donakalıyor ve bitmesini bekliyor. Ağlamanın uzayacağı ve hatta daha da kötüleşeceği belli olunca da kontrolü eline alıyor.

"Sizi içeri götüreyim," diyor, annesi de dahil olmak üzere Hemlock Circle'daki kadınların nasıl dedikodu yaptıklarını bilerek. Joyce Marsh'ın verandasında ağlaması, şüphesiz epey dedikodu çıkaracak.

Ashley içeride Bayan Marsh'ı mutfağa götürüyor ve normalde Ethan'a öğle atıştırmalığı verdiği adaya oturtuyor.

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye soruyor, sanki işi değişmiş ve şimdi Bayan Marsh'm bakıcısı olmuş gibi.

"Hayır, teşekkür ederim." Bayan Marsh derin bir nefes alıp gözlerini siliyor. "Bu çok utanç verici."

"Anlıyorum," diyor Ashley, aslında anlamasa da. Yaz planları şöyle dursun temel gelir kaynağı paramparça oldu. Ağlaması gereken birisi varsa o da Ashley.

Bayan Marsh bir kâğıt mendil alıp sümkürüyor. "Böyle söylemen çok hoş. Yine de bunu görmek zorunda kaldığın için özür dilerim. Sadece, şey, kovulduğum için üzgünüm."

Son kelimesini daha tam olarak söyleyemeden tekrar ağlamaya başlıyor, bu sefer yoğun hıçkırıklar Ashley'yi endişelendirmeye başlıyor. Bayan Marsh sinir krizi mi geçiriyor? Yardım çağırması gerekir mi? Ayrıca bu kadının kocası nerede? Genellikle saat 12.30'dan önce üniversiteye gitmez.

"Bu kadar sıkmayın canınızı," diyor Ashley, kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ederek. Böyle bir şey duymanın kime ne faydası olur ki?

"Tanrım, acınacak hâldeyim," diyor Bayan Marsh hıçkırıklar arasmda. "Sahip olduklarım için minnettarlık duymam gerektiğini biliyorum. İyi bir koca. Ethan. Bu ev. Ama ben bir işe yaramak istiyordum, anlıyor musun? Şimdi ise çok... işe yaramaz hissediyorum."

Gözyaşları şimdi daha sertçe akıyor ve Ashley, Bayan Marsh'ın arkadaşı olmaktan başka yapabileceği bir şey olmadığını fark ediyor. Bunun üzerine Bayan Marsh'ın yanındaki tabureye geçiyor, bir kolunu kadının omzuna atıyor ve omzunda ağlamasına izin veriyor.

Ashley, komşusunun mükemmel bir şekilde döşenmiş mutfağında ağlamasını izlerken, kendisine verdiği asla Bayan Marsh veya Hemlock Circle'daki diğer kadınlar gibi olmayacağı sözünü biraz değiştiriyor. O, kocasına bağımlı olmayacak. Yetersiz hissettiği için gözyaşlarına boğulmayacak. En önemlisi de ne olursa olsun banliyö dünyasından defolup gidecek.

Ve onu hiçbir şey durduramayacak.

13

Ashley'nin evi ile benimki arasmda çıkmaz sokağın sadece yarısı olsa da, üç *shot* tekilanın ardından yol çok daha uzun geliyor. Wallaceların evinin önündeki kaldırımda ilerlerken hafifçe sallanıyor, kaldırımın yanında ilerleyen şerit şeklindeki çiçek tarhına takılıp neredeyse düşüyorum. Garaj yoluna geldiğimde güvenlik lambası yanıyor, ani ışıktan irkiliyorum.

Bir anlığına orada duruyor, lambanın hareket sensörünün mesafesini ölçüyorum. Işığı tetiklemek için ne kadar yaklaşmak gerekiyor? Denemek için yirmi adım geri gidiyor, Wallaceların garajının üzerindeki lamba sönene kadar bekliyorum.

Sonra bir adım atıyorum.

Bir tane daha.

Üçüncü adımımda ışık tekrar yanıyor.

Altı metre kadar uzağında olduğumu tahmin ediyorum. Aktive etmek için gerektiğini sandığım kadar yakın değil. Şimdiye kadar iki kere, Hemlock Circle'daki garaj ışıklarının görünürde hiçbir şey tarafından tetiklenmesini izledim. Ama benim kimseyi görmememem, gerçekten de orada birisi olmadığı anlamına gelmiyor. Zıt yönde, evlerin arkalarına doğru, altı metre ilerideki birinin ışıkları çalıştırması gayet mümkün.

Peki ama o *biri* kim?

Vance Wallace'a göre Billy. "Arka bahçede koştuğunu gördüm," demişti; unutmak istediğim ama yapamadığım bir iddia.

Vance'in onu gördüğünü söylediği vakitte arka bahçemde Billy'yi hissetmemden sonra yapamıyorum bunu.

Bir de ortada beyzbol topları var. Onlardan kimsenin haberi yoktu. Evet, Ragesh biliyor ama bahçemde ilki bulunduktan sonra söylemiştim ona. Öncesinde beyzbol topunu ve ne anlama geldiğini sadece Billy ve ben biliyorduk.

Bir de toplardan birinin fark edilmeden, *ben orada dururken* yerleştirilmesi var. Birinin bahçeye girip de topu bıraktığını nasıl oldu da görmedim? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?

Vance Wallace'ın bir saat önce arka bahçemdeki hâlini gözümün önüne getiriyorum. Sadece kafası karışmış ve darmadağın olmuş değildi, başka bir şey daha vardı. Daha sıkıntılı bir şey. Kendisine bir şey musallat olmuş gibi görünüyordu; bana mırıldanarak söylediği şeyle daha da kötüleşen bir gerçek bu.

Onu gördüm. Buraya kadar takip ettim. Geri dönmüş.

Ashley'nin bunun sadece babasının beynini yavaş yavaş yiyip bitiren hastalıktan kaynaklandığına dair verdiği güvenceye rağmen, başka bir şeyin söz konusu olduğunu düşünmeden edemiyorum. Gerçek olamayacak kadar tuhaf ve korkunç bir şeyin.

Tekrar duruyorum, bu sefer eskiden Barringerların olan evin önündeyim. Aklıma takip kamerası geliyor. Bu akşam telefonuma üç fotoğraf göndermişti. İlki keseli sıçandı. Üçüncüsü, Billy olduğunu iddia ettiği biri tarafından bahçeme yönlendirilen Bay Wallace'tı.

İkisinin arasında ise bir fotoğraf daha vardı. Bakmaya uğraşmadığım fotoğraf; kötü bir karar çünkü bana Vance Wallace'ın kimi takip ettiğini gösterebilir.

Telefonumu cebimden çıkarıp takip kamerası uygulamasını açıyorum; bakışları ağaçları hedef almış, şaşkınlık içinde bahçede duran Bay Wallace'ı gösteriyor hâlâ. Bu görüntü kalbimin hızlanmasına sebep oluyor. Bay Wallace'ın baktığı şey her neyse, bir önceki fotoğrafta görünüyor olabilir.

Telefonun ekranında kaydırdığım parmağım titremeye başlıyor. Uygulamadaki fotoğrafa bakarken de gerginlikten gözlerimi kısıyorum.

Ama buna gerek olmadığını görüyorum. Çünkü uygulamanın gönderdiği fotoğrafta görünen şey... hiçbir şey. Sadece ormana doğru uzanan gri-yeşil çimenler ve ilerisindeki ağaçlar.

Görüntüyü inceleyip duruyor, kamerayı neyin tetiklediğini bulmaya çalışıyorum. Ama hiçbir şey yok. Ortada hiçbir hayvan yok. Ne bir gece kuşu ne de büyük bir böcek. Düşen yaprak bile yok.

Tam uygulamayı kapatmak üzereyken ormanın kenarında bir şey gözüme çarpıyor; ağaçların arasmda belli belirsiz görünen bir şey.

Bir gölge.

İnsan biçiminde.

Ama bu, orada gerçekten de birisinin olduğu anlamına gelmiyor. Bildiğim kadarıyla bu gölge zaten hep orada; ay ışığının ağaçların arasından süzülmesiyle oluşuyor. Takip kamerasının birkaç dakika içinde çektiği üç fotoğrafa art arda bakıyorum. Gölge sadece boş çimenlerin olduğu fotoğrafta var. Bu da hep orada olduğu şeklindeki teorimi yok ediyor.

O şey her neyse *hareket etmiş*.

Telefonu yüzüme yaklaştırıp bunun bahçenin önünde durmuş bir hayvan olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Büyük ihtimalle bir geyik. Gölge her ne kadar gece karanlığıyla kaplı ormandan zar zor ayırt edilebilse de genel biçimini seçebiliyorum. Baş, boyun, yuvarlak omuzlar.

Geyik falan değil bu.

İnsan.

Görünüşe bakılırsa kısa boylu. Yanındaki ağaçlardan hareketle, gölgenin boyunun yaklaşık bir buçuk metre olduğunu tahmin ediyorum. Hemen hemen bir çocuk boyunda. Ama herhangi bir çocuk değil. Dördüncü sınıfta ağırlık ve ölçüleri öğrenmem geliyor aklıma birden. Öğretmenimiz Bay Richardson, hepimizi duvarda sıralayıp boylarımızı ölçmüştü. O zamanlar benim boyum bir buçuk metre kadardı.

Billy'ninki de.

Eve kalan yolu aceleyle gidiyorum, ayakkabılarım kaldırımı dövüyor. İçeri girince üst kata çıkıyor, eski yatak odamın kapısına gelene kadar durmuyorum. Bu odaya en son ne zaman girdiğimi hatırlayamıyorum. Tıpkı arka bahçe gibi bu odadan da yıllarca kaçmıştım; tamamen aynı sebepten. Çok fazla hatıra. Unutmak istediğim hatıralar. Kulpu çevirip kapıyı açmak için var gücümle cesaret toplamam gerekiyor. Küçüklüğüm beni orada bekliyormuş gibi, içeri temkinli bir bakış atıyorum.

Odaya adımımı atmak, bir zaman makinesiyle son sürat geçmişe gitmek gibi geliyor. Odadaki neredeyse her şey on yaşımdaki hâliyle aynı. Altı yaşındayken yaşadığım tuhaf *Western* dönemimde seçtiğim kovboylu, atlı ve çam ağaçlı duvar kâğıtları. Aynı ikiz yatak. Ödev yapmak yerine dışarıyı izlediğim pencereye dayalı aynı masa.

Ve aynı kitaplık.

Yatağın karşısındaki duvarı dolduruyor ve hâlâ hatırladığım kadar yüksek. Küçükken en üst rafa ulaşabilmek için tabure merdiven kullanmam gerekirdi. Şimdiyse tabureye falan ihtiyacım yok ama yine de gerilerek uzanmam gerekiyor.

Aradığım kitabı bulmak kolay. Sırtı diğer tarafa bakan. Çekip alıyor, bir santimlik toz tabakasını siliyor ve kapağını inceliyorum.

Hayaletler, Ruhlar ve Diğer Tekinsiz Varlıkların Devasa Kitabı.

Masama oturuyor, benden otuz yaş küçük birisi için tasarlanmış sandalyeyi dolduruyor ve kitabı açıyorum. Sayfalarca canlı çizim var. Bazısı, tahminen Billy tarafından, kurşunkalemle daire içine alınmış.

Kitabı karıştırıp inceliyor, alfabetik sıraya göre ilerlediğini fark ediyorum; Afrika folklorundaki figürler olan Amadlozi'den başlıyor, tapınak kapılarını korudukları söylenen Japon ruhları Zuijin'le son buluyor.

Sayfalar arasında gidip geliyor ve kötü ruhlarla, su perileriyle, eski zamanların kıyafetlerini kuşanmış standart hayaletlerle ve *Scoobdy-Doo*'dan fırlamış gibi duran mavimsi yeşil parıltılarla karşılaşıyorum.

Sonra öyle bir resme denk geliyorum ki donakalıyorum.

İnsansı bir figür, gölgelerle aynı renk ama gözlerinin yerinde iki beyaz nokta var. Çizimdeki ruh, filmlerdeki tipik hayaletler gibi şeffaf değil ama tamamen katı da değil. İnsan formunda bir fırtına bulutu gibi.

Çizimi, telefonumdaki görüntüyle karşılaştırıyorum. Takip kamerasının yakaladığı gölgenin beyaz gözleri –hatta genel olarak gözleri– olmasa da geri kalanı kitaptaki resme çok benziyor.

Merakımı daha da uyandıran şey ise Billy'nin kitaptaki pek çok kayıt gibi bunu da daire içine alması.

Gölge Kişi.

Sayfanın marjına baktığımda gördüğüm şey karşısında korkudan omurgam buz kesiyor. Billy oraya bir not almış. Yazdığı şey o zaman için zararsızdı belki ama şu an çok ama çok ürkütücü.

Bu gerçek.

14

Gece yarısı oldu ve ben babamın çalışma odasında, bilgisayarımın başındayım. Son bir saatimi birbiri ardına paranormal konular hakkındaki internet sitelerinde geçirdim. Sonuç olarak da başım dönüyor. Görünen o ki bu gölge kişileri sınıflandırmak, isimlerinin ima ettiği kadar kolay değil. Hayalet de olabilirler, gece terörü yaşayan insanların hayal ürünü de. Veya belki de hiçbir şey değildirler. Sadece onları gördüğünü iddia edenlerin yaşadığı bir göz yanılsamasından ibaret olabilirler.

Kafa karışıklığına ekleme olarak, tabii internetteki bilgilere inanılırsa, gölge kişilerin birkaç alt kategorisi de var. Çoğu, kimseyi incitmiyormuş. Sadece köşelere saklanıp insanları izlemeyi seviyorlar; kimi zaman sapıklık derecesinde. Diğerleri fiziksel hasara sebep olmasa da sırf varlıklarıyla aşırı yoğun korku ve huzursuzluğa neden oluyormuş. Gelgelelim bazısı da saldırıyormuş; bazen uyuyan kurbanları dövmek ve boğmak gibi şeyler.

Bu son kısmı okurken ürperdiğimi ve insomnia hakkında biraz da olsa daha iyi hissettiğimi itiraf etmeliyim.

Bazı gölge kişiler, etraflarındaki insanların fark etmediği şekilde geziniyormuş. Bazısı sadece aynı noktada beliriyormuş. Gölge hayvanların bile olduğu yazıyor ama bunun nasıl işlediği iyice kafa karıştırıcı. Takip kameramın yakaladığına gelince, görünüşe bakılırsa o *orman gölge kişisi* olarak biliniyor.

Tabii herhangi bir şey varsa.

Binlerce farklı sebepten, kameranın bir gölge kişi fotoğrafı

çektiğine inanmıyorum. Kamerada bir bozukluk veya tam o an insan gibi görünen bir hayvanın silueti ya da yüzlerce farklı şey olabilir. Billy'nin otuz sene önce bir kitaba gölge kişilerin gerçek olduğunu yazması, öyle olduğu anlamına gelmiyor.

Veya onun bir gölge kişiye dönüştüğü anlamına.

Ama bir yandan da... Ya dönüştüyse?

Çünkü dışarıda kesinlikle tuhaf bir şeyler oldu. Orası tartışmasız. İşte bu yüzden de tıpkı internette porno arayan bir ergenin huzursuz hararetiyle, paranormal internet sitelerinde gezinmeye devam ediyorum. Hata yapıyorum tabii. Hayaletlerle ilgili resmen binlerce site var. O kadar fazla ki gözlerimin arkasında batma şeklinde bir ağrı başlıyor.

Arama sonuçlarını inceleyip rasgele bir tanesine tıklarken gözlerimi kırpıştırarak ağrıyı bastırmaya çalışıyorum. Gördüğüm kadarıyla, dünya genelinde bilinen tüm farklı ruh türlerinin uzun bir listesi var. Hem de *çok* uzun bir liste. Yarısından azını biliyorum. Soluk hayaletler, tayflar. Cinler, *mylingar*lar*. Umacılar, kötü ruhlar ve çok ama çok fazla diğer varlık.

Bir saat daha sitelerde gezinip bir şeylere tıkladıktan ve okuduktan sonra, duruma dair doğru düzgün bir anlayış geliştirdiğimi düşünüyorum. Yani *bir* duruma. Paylaştığım herkesin akıl sağlığımdan endişe etmesine sebep olacak durum. Açıkçası ben de biraz endişeliyim. İngiliz edebiyatı öğretmeni olarak hayaletlere gayet aşinayımdır. İntikam isteyen Hamlet'in babası. Shirley Jackson'ın Hill Evi'ndeki insanın zihniyle oynayan ruhlar. Poe'nun hayal gücünden doğan tüm o hortlaklar ve kötü ruhlar. Ama onların hepsi uydurma. Sadece hikâye. Benim kafa patlattığım şeyse bambaşka.

Tümüyle, imkânsız derecede gerçek bir şey.

Savruk olduğu kuşkusuz araştırmam neticesinde, çoğu hayaletin insanların ödünü koparmanın ötesinde bir amaçları olduğunu öğrendim. Çoğu vakada bu amaç, devam edebilmek için

---

* İskandinav folklorunda çocuk ruhlar. –*çn*

bu dünyada yarım kalmış bir işi bitirmek. Fakat bu, yaşayan birinin yardımını gerektiriyor, ki onlar bir hayaletin varlığından ya da ihtiyaçlarından habersiz olabiliyorlar. İşte bu insanların dikkatlerini çekebilmek için de hayaletler bazen en klişe eylemlere başvuruyorlar.

Musallat oluyorlar.

Bu her zaman filmlerde veya gotik romanlarda gördüğümüz türden bir şekilde gerçekleşmek zorunda değil. Kapıların çarpılması, zincirlerin şıngırdatılması, kale koridorlarında gezen bir ölüm perisinin tiz çığlığı gibi şeylerden bahsediyorum. Hayaletler bundan çok daha incelikli. Aynı zamanda sabırlılar; bazen harekete geçmek için doğru anı bekliyorlar.

Billy için şu an kesinlikle mükemmel an olurdu. Kontrolümün dışındaki olaylar beni buraya, Billy'nin kaybolduğu yere geri getirdi. Aynı şey Hemlock Circle'a dönmeyi asla düşünmeyen Ashley için de geçerli. Hiçbir zaman gerçekten burayı terk etmeyen Russ ve Ragesh için mesele biraz farklı ama onların durumunda bile hayatın onları buraya bağlı tutması gibi bir husus söz konusu.

Dördümüz de Billy kaçırılmadan saatler önce onunlaydık. Şimdi de otuz yıldır ilk kez hepimiz tekrar Hemlock Circle'dayız.

Tam da Billy'nin cesedinin bulunduğu zamanda.

Ölüm yıldönümüne çok kısa bir süre kalmışken.

Bu açıdan bakınca, tam olarak kader olmasa da ona yakın bir şey işbaşındaymış gibi geliyor.

Ya her şey Billy'nin işiyse?

Delice bir düşünce ve şu aptal hayalet kitabı ile bütün gece gezindiğim salak internet sitelerinin buna sebep olduğu açık. Ama o sitelere göre bunda biraz mantık da var. Doğaüstü bir varlığın temel amacı diğer tarafa rahatça geçebilmek için dünyada yarım kalmış işlerini halletmekse, bu durumda Billy'nin onu kimin öldürdüğünü ve bunu niçin yaptığını öğrenmek için bize ihtiyacının olması mantıklı.

Billy'nin kalıntılarının beş sene, on sene veya yirmi sene önce

değil de şimdi bulunmasının sebebi bu bile olabilir. Dördümüzün Hemlock Circle'a döndüğünü bildiği için belki de *o* bulmalarına izin vermiştir.

Büyük olasılıkla beklediği sadece bendim. Terk edip giden ve bir daha arkasına bile bakmayan en yakın arkadaşı. Bu, çıkmaz sokaktaki yanıp sönen ışıkları açıklardı; tabii bir de beyzbol toplarım. Bunu yapan da bu sonuca varabileyim diye nazikçe dürtmek için eski numaralarından birini kullanan Billy olabilirdi.

Bir sonraki adımıma dair hiçbir fikrim yok. Başvurduğum internet sitelerindeki ortak öneri, iletişim kurmaya çalışmak. Dikkatlice tabii. Bir hata yapılırsa her şey ters gidebilir. En yaygın hatalardan biri de tamamen içten olmadan iletişim kurmaya kalkmak.

Bilgisayarımı kapatıp telefonumu çıkarıyorum ve bu kadar tuhaf bir konu hakkında konuşabileceğim tek kişiyi arıyorum. Çevir seslerini sayıyorum, Claudia'nın telesekreteri devreye girmeden önce beş kere çalacağını biliyorum.

"Selam," diyorum sinyal sesinden sonra. "Yine ben. Seni böyle aramamam gerektiğini biliyorum. Ama birine söylemem lazım yoksa delireceğim. Belki de çoktan delirmişimdir."

Sesli şekilde dile getirene kadar bunun doğru olabileceğini fark etmemiştim. Belki de son birkaç günde olanlar, önceki yıllarda yaşanan olaylarla birleşince beni delirmeye itmiştir. Gecenin birinde Claudia'yı aramam da dahil, pek çok şeyi açıklar bu. Yine de konuşmaya devam ediyorum, biraz mantık kazandırmaya mecbur hissediyorum.

"Billy'nin bana musallat olmuş olabileceğini düşünüyorum, Claude." Duraksayıp panik hâlindeki tepkisini kafamda canlandırıyorum. "Biliyorum, çok saçma. Ama tuhaf şeyler oluyor, ben..."

Bip!

İlk başta yine Claudia'nın mesaj kutusunu doldurduğumu ve hattın kesildiğini düşünüyorum. Birkaç saniye sonra, Claudia'nın telesekreterinin o aşina olduğum sabırsız sinyalini duyunca yanıldığımı fark ediyorum. Ancak o zaman ilk bildirimin ne olduğunu anlıyorum.

Telefonumdaki tek açık uygulamadan geliyor.

Takip kamerası yeni bir fotoğraf çekmiş.

Telefonu kulağıma bastırmaya devam ederek donup kalıyorum. Âdeta felç oluyorum. Peki ne sebeple?

Belirsizlik mi?

Belki.

Korku?

Kesinlikle.

Çünkü ya bu gerçekse? Ya uygulamayı açarsam ve takip kamerasının karşısında duran Billy'nin hayaletiyle karşılaşırsam?

Bu düşünce başlı başına yeterince korkutucu ama aynı zamanda göz önünde bulundurmam gereken bir şey de var. Hayaletlerin gerçek olduğu bir dünyada nasıl yaşanacağını bilmiyorum. Bu, onlardan daha fazla görmeye başlayacağım anlamına mı geliyor? Onlar da benimle temas kurmaya kalkacak mı? Daha ürkütücü olansa, ben onlarla temas kurabilecek miyim?

Kendimi hazırlayıp uygulamayı açıyorum. Billy yerine boş çimenliği ve ötesinde uzanan ormanı görüyorum. Ortada gölge kişi falan yok.

Ama bir şey kameranın hareket sensörünü tetikledi ve benim de onun ne olduğunu bilmem gerekiyor.

Çalışma odasından çıkıp mutfağa geçiyorum, karmakarışık hâldeki çok amaçlı çekmeceden bir el feneri alıyorum. Dışarı çıktığımda temkinli adımlarla arka bahçeye gidiyor ve el fenerinin ışığını çimenlikten ormana doğru gezdiriyorum. Işık, ağaç hattının hemen dışında bir şey yakalıyor.

Bir bulanıklık.

Hareket hâlinde bir şey.

Bu görüntü hafifçe inlememe sebep oluyor ve ormana doğru ilerleyen şey her ne haltsa daha fazla hareket ediyor. O an tek düşünebildiğim şey şelaleler, göller ve sis gibi suda sürüklenerek ölen insanların hayaletlerine dair hikâyeler. Billy'nin başına da bu mu geldi? Bu gri bulanıklık o mu?

Öyle olmadığı anlaşılıyor. Çünkü ormandaki şey hızlıca şekil

alıyor, gri bir bulanıklık olmaktan çıkıp net bir şekilde ürkmüş bir geyiğe dönüşüyor. El fenerinin ışığında, ormanın derinliklerine giderken arkasında zıplayan kuyruğunu kolayca görebiliyorum.

Gizem çözülüyor ama ben bahçede kalıyor, bekliyorum. Ne beklediğimden emin değilim. Sanırım Billy'nin hayalet formunda bahçeye adımını atmasını. Veya havada süzülmesini. Ya da işte hayaletler ne yapıyorsa onu yapmasını. Belki de şu an burada, gölgelerin arasında görünmez hâldedir ve sessizce onu fark etmemi bekliyordur.

Son birkaç günde olan her şeyi düşünüyorum –ışıklar, beyzbol topları, ormandaki gölge– ve tüm bunların mantıklı bir açıklaması olabilir mi diye merak ediyorum ki bunu ilk merak edişim değil. Eğer varsa, o açıklamayı henüz bulamadım. Ve sanırım bir şeyi doğaüstü yapan da bu. Rasyonellik eksikliği.

Tüm bunların suçluluktan, yastan ve bir tür büyülü düşünceden kaynaklanan hayal ürünüm olma ihtimali de var. Bir de, tabii ki, Vance Wallace'ın orada olmayan şeyleri gördüğünü sanmasına sebep olan talihsiz durumu var. Ben orada dururken beyzbol topunun bahçede belirmesinin bile mantıklı bir açıklaması olabilir.

Eski Barringer evine bir bakış atıyorum; ikinci katının bir köşesi, çitin üstünden görülebiliyor. Oradaki tek bir pencere benim arka bahçeme bakıyor. Belki birisi topu oradan atmıştır ama kimin yapmış olabileceğini bilmiyorum. Şu an kimse orada yaşamıyor ve doksanların ortalarından beri de hiçbir Barringer orada bulunmadı. Ama bu en azından bir açıklamaya dair ipucu. Olup biten tüm tuhaflıklara dair benzer ipuçları düşünebileceğimden eminim. İçgüdülerimin bana tam tersini, her şeyin bizzat Billy'nin işi olduğunu söylemesinin bir önemi yok.

Tam evime döneceğim sırada bir şey duyuyorum.

Ormandan gelen bir hışırtı.

Hafif ama sessiz karanlığın içinde tuhaf bir gürültü.

Bu sesle birlikte iki gece önce hissettiğim şey de geliyor. Bu sefer o kadar belirgin ki.

Billy.

Ona dair bir hatıra falan da değil. Gerçekten, tam olarak, büsbütün şu an yanımdaymış gibi hissediyorum.

Sıkıca kavradığım el feneriyle tekrar ormana dönüyorum.

Yavaşça.

Çok ama çok yavaşça.

Düşüncelerimin korku dolu olmaktan merak dolu olmaya, oradan da umutlu olmanın eşiğine yaklaştığını hissetmeme yetecek kadar yavaşça. Ya gerçekten oysa? Bunca yıldan sonra ne diyebilirim ki?

Başlangıç olarak, *Üzgünüm,* belki. *Dediğim şeyi dememem, yaptığım şeyi yapmamam gerekirdi. Ve kesinlikle, buna ihtiyacın olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da, sana yardım etmem gerekirdi.*

Bunlar yerine, ormana dönüp de el fenerini ağaçlara doğrulttuğumda, söyleyebildiğim tek şey, "Billy? Orada mısın?" oluyor.

İlk başta hiçbir şey olmuyor. Sadece böceklerin beyaz gürültüsü, ateşböceklerinin belli belirsiz sesi ve boğucu bir yoğunluktaki durgunluk.

Sonra ağaçların arasında hafif bir hışırtı ve yaprakların fısıltısını fark ediyorum. Ormandan bir şey geliyor; çok alçakta, yerde.

Beyzbol topu.

El fenerini topa vurana kadar iyice indiriyorum. Top çimenlikte ayaklarıma doğru yuvarlanmaya devam ederken öylece, hipnotize olmuş gibi bakıyorum.

Ayakkabımın ucuna çarptığı anda da koşmaya başlıyorum.

Ormana dalıp çalılıklara çarpa çarpa ilerliyor, az önce bahçeme beyzbol topu atan kişiyi bulmaya çalışıyorum.

Ama ormanın girişinde kimse yok.

Sadece ben varım.

El fenerinin ışığı ormanda gezinip zemini, ağaçları, yapraklar sarkan dalları aydınlatırken daireler çiziyorum.

Bahçeye dönüp yeni beyzbol topunu alıyorum; eski, onlarca sene öncesinden kalma gibi görünüyor. Derisi biraz sararmış, kırmızı dikişi de yer yer aşınmış. Elimde çevirdiğimde birkaç

çimen lekesi ve muhtemelen bir köpeğin bıraktığı diş izlerini görüyorum.

O an fark ediyorum ki bu, tam olarak Billy'nin hâlâ hayattayken odama attığı top.

Şimdi bunu elimde tutarken her şeyi anlıyorum.

Billy *geri döndü.*

Günlerdir buralarda, elinden gelen herhangi bir şekilde dikkatimi çekmeye çalışıyor. Çıkmaz sokakta dolanıp duruyor, ışıkları açıyor, bahçeme beyzbol topları atıyor. Ve bunun anlamı da otuz sene öncekiyle aynı.

Oyun oynama vakti.

15 Temmuz 1994, Cuma
12.15

Öğle yemeğini yiyip oyun oynamak için dışarı çıkmadan önce Ethan hızlıca duş alıyor; bu da yeni bir gelişme. Mayıs ayına kadar annesi onu her akşam banyo yapmaya zorluyordu. Eskiden sevdiği bir şeydi bu çünkü banyo yapmak eğlenceli düşüncelere ilham oluyordu. Bir deniz canavarı veya köpekbalığı olduğunu, bazen de sırtüstü suyun altında girip boğulan birisi olduğunu hayal ederdi. Ama Russ Chen sadece duş aldığını söylediğinden beri banyo yapma düşüncesi Ethan'a bebekçe geliyor, bu yüzden de sadece duş almasına izin vermesi için annesine yalvarması gerekti.

Yıkandıktan sonra çabucak giyiniyor; neon yeşili tişört, kargo şort, artık fazla kullanılmaktan grileşen beyaz Air Jordan ayakkabıları. Hızlı hareket etmesinin sebebi de basit: Artık annesinin yakınlarında olmak istemiyor. Bütün sabah boyunca tuhaf davrandı. Öfkeliydi. Ethan'a karşı değildi öfkesi ki bu rahatlatıcı bir değişim ama açıkçası Ethan'ı sadece huzursuz ediyor. Sebebin işini kaybetmesi olduğunu biliyor. Orası kesin. Ethan'ın anlayamadığı, bu konuda onun ne yapabileceği.

Babasının da aynı şekilde hissettiğinin farkında çünkü bugün işe her zamankinden erken gitti; annesini daha da öfkelendirmiş olabilecek bir hareket. Ethan, Ashley'nin ona bakmak için ne zaman geleceğini sorduğunda –o gün ikinci kez– her şey daha da kötüleşmişti.

"Gelmeyecek," demişti annesi sertçe. "Şimdilik bana kaldın."

Ama Ethan, Ashley'nin aşağıda olduğunu duyabiliyor. Hızlı davranmasının diğer sebebi de bu. Belki de annesi fikrini değiştirmiş ve Ashley'nin bakıcı olarak kalmasına izin vermiştir.

Ama aşağıda böyle bir şey olmadığının farkında. Ne olduğunu bilmiyor. Çünkü annesi mutfak adasında oturmuş, başını da Ashley'nin omzuna dayamış durumda. Ethan yaklaştıkça kalbi sıkışıyor.

O an annesinin ağladığını fark ediyor.

"Ah!" diyor annesi onu görünce ve sanki Ethan'a daha şimdi gördüğü şeyi unutturabilecekmiş gibi hızlıca gözlerini siliyor.

Ama sonra Ashley araya giriyor ve Ethan'ın annesini görmesini engelliyor. "Selam, dostum," diyor. "Neden dışarı çıkıp oyun oynamıyorsun? Ben de birazdan gelirim yanına, tamam mı?"

Ethan istemeye istemeye kapıya yöneliyor, dışarı çıkarken de annesine hızlıca bir bakış atıyor. Ethan'ın Ashley'le konuştuğu birkaç saniyede toparlanmış ve şimdi üzgün olmaktan çok, utanmış görünüyor. Yine de Ethan arka bahçede öylece dururken annesinin ağladığı hâli gözünün önünden gitmiyor ve hayal gücü her türlü korkunç senaryoyu üretiyor. Annesi ile babasının boşanma düşüncesi, diğerlerini –hastalık, ölüm ve taşınmak zorunda kalmak– hemen bastırıyor.

Kafası korkunç düşüncelerle öylesine dolu ki, Russ Chen'in bahçelerini ayıran çitten sıkışarak geçtiğini fark etmiyor. Ethan onu ancak gergin ve tiz bir sesle, "Selam, Ethan," dediğinde görüyor.

"Selam," diyor o da dalgınca.

"Neler oluyor?"

Ethan sonunda dönüp komşusuna bakıyor, onun o garip zayıflığı karşısında her zamanki gibi şaşırıyor. Kolları, bacakları, her yeri kürdan gibi. Ethan bir kez daha Russ'ın bu kadar ince uzuvlarla nasıl dik durabildiğini merak ediyor.

"Hiç," diyor, gerçeğin tam tersini söyleyerek. Aslında pek çok şey oluyor ama o hiçbirini anlamıyor. "Oyun oynamak için Billylere gidecektim."

"İyiymiş," diyor Russ. "Ben de geleyim."

Ethan, Billy'nin bu durumdan hoşlanmayacağını biliyor. Ama şu an karşı çıkacak gücü yok. "Tabii," diyor, Billy'nin beyzbol topunu alıp çitin diğer tarafına, Barringerların arka bahçesine götürürken.

Orada Billy'yi bulamıyor ama kardeşi Andy'yi görüyor; çimenlerin üstünde oyuncak arabasını gezdiriyor. Andy kendisinden büyük olan iki çocuğu görünce canlanıyor.

"Selam, Ethan! Selam, Russ!"

"Billy buralarda mı?" diye soruyor Ethan, cevabın evet olduğunu bilerek. Billy onun bahçesine top attıysa, bu kesinlikle evde olduğu anlamına gelir.

İkinci kattaki bir pencere açılıyor. Ethan bunun Billy'nin yatak odası penceresi olduğunu fark ediyor. Billy sinekliğin arkasından bahçeye sesleniyor: "Hemen geliyorum!"

Yirmi saniye sonra evden çıktığında Ethan ona beyzbol topunu atıyor. "Al topunu."

Billy tutmak için öne atılıyor ama ıskalıyor ve top çimenlere düşerken kırgın bir hâlde izliyor. Sonra çitin kenarındaki Russ'ı fark ediyor. Kısa bir süreliğine Ethan ve Billy arasında sözsüz bir konuşma geçiyor; sadece en yakın arkadaşların anlayabileceği bir bakışma.

Onun burada ne işi var?

Benim hatam değil. Kendi kendini davet etti.

Neden ondan kurtulamadın?

Neyse ya, boşver işte.

"Eee, oynamak istiyor musunuz?" diye soruyor Russ. Bunu öyle bir tavırla söylüyor ki, Billy ile aralarındaki sessiz konuşmayı anlamış mı yoksa tamamen habersiz mi olduğuna emin olamıyor Ethan.

"Oyun oynamıyoruz," diyor Billy. "*Keşif* yapıyoruz."

Bu, saklambaç veya *Teenage Mutant Ninja Turtles* oynayacaklarını sanan Ethan için de yeni bir bilgi. "Nerede?" diye soruyor.

Bunu düşünmemiş gibi omuz silken Billy, "Ormanda," diyor.

Ethan, Billylerin bahçesinin sınırını oluşturan ağaçlara doğru bakıyor. Ailesi onlara önceden söylemeden ormana gitmesinden hoşlanmıyor ama bugün haber veremez çünkü bu, annesini tekrar ağlarken göreceği anlamına gelir.

"Sadece bahçede kalsak olmaz mı?" diye soruyor.

"Bahçede keşfedilecek bir yer görüyor musun?"

Ethan kendisinin bile bilmediği bir nedenden ötürü çimenliğin iki yanına da bakınıyor. Tabii ki öyle bir yer yok. "Hayır," diyor.

"Aynen öyle," diye karşılık veriyor Billy.

Ethan'ın hemen yanındaki Russ araya giriyor: "Ben keşif yapmaya gelirim!"

"Ben de," diyor Andy, arabasını çimenlerde bırakarak.

Billy kardeşinin karşısında eğiliyor ve bir elini onun omzuna koyuyor. Andy'nin ne kadar sinir bozucu olduğundan sürekli şikâyet etse de Ethan onun kardeşine hep şefkatle yaklaştığını gördü. Tek çocuk olan Ethan kendisinin aynı şekilde davranabileceğini sanmıyor. Bir kardeşi olduğunu hayal bile edemiyor. Alanını paylaşmak. Oyuncaklarını paylaşmak. Anne babasını paylaşmak. O her zaman ilgi odağı olma lüksüne sahip.

"Sadece büyük çocuklar gidebilir," diyor Billy, sanki kendileri Andy'den sadece üç yaş büyük değil de ergenliktelermiş gibi.

"Ama ben de büyük çocuk gibi davranabilirim."

"Geri geldiğimde seninle oyun oynarım." Billy hemen ardından Ethan ile üç hafta önce izledikleri *Aslan Kral* filminde duyduktan sonra sürekli kullandığı sözü tekrarlıyor: "*Hakuna matata,* dostum?"

Morali bozulan Andy başını onaylar anlamda sallıyor. "Peki."

Sonra üçü birlikte bahçede ilerlemeye koyuluyor. Önce Billy, ardından Russ, en arkada da isteksiz Ethan. Billy'de bugün bir tuhaflık var ama Ethan ne olduğunu anlamıyor. Normalde bu kadar kararlı, bu kadar kendinden emin değildir. Russ yanlarında olmasaydı, Ethan ona bir şeyi olup olmadığını sorardı. Ama Russ *yanlarında* ve ağaç sınırında durduklarında Billy artık buna aldırış etmiyor gibi görünüyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyor Billy.

"Kesinlikle," diyor Russ, Ethan'ın gözlerini devirmesine sebep olan bir hevesle.

"Ethan?"

Billy ona bakıyor, gözlerindeki meraklı parıltı Ethan'ı endişeleniyor. Kesinlikle bir şeyler dönüyor.

"Sanırım," diyor Ethan da. Billy'nin planladığı şey her neyse buna katlanmaya boyun eğiyor. "Hadi gidip keşif yapalım."

15

Sersemlemiş bir hâlde normal hayatın rutinlerini –kahve, kahvaltı, duş– tamamladıktan sonra, sabahın dokuzunda yine bilgisayarımın başındayım. Bu sefer Google Haritalar'da Hemlock Circle'ı inceliyorum. Tepeden bakıldığında bir sürü daire içinde daire olarak görünüyor; tıpkı bir hedef gibi.

Hedefin tam ortası da çıkmaz sokağın merkezindeki yuvarlak bir ada olan bitkiler. Japon akçaağacı, birkaç bodur yaprak dökmeyen ağaç ve sarmaşıklar var. Burayı da Wallacelar ile Patellerin evinin arasına uzanan sokak çevreliyor. Dıştaki daire mülk arazilerinden oluşuyor; üzerinde altı evin yer aldığı yoğun yeşil bir alan.

Tüm bunları çevreleyen orman da Wallaceların evinin çeyrek mil gerisinde seyreliyor ve orada yerini, diğer tarafında daha az ağaçlıklı başka bir yerleşim alanı bulunan karayoluna bırakıyor. Haritayı zıt yönde ilerletiyorum, ekran evimin arkasındaki yeşil ormanla dolana kadar kuzeye kaydırıyorum.

Yeşilliği bölen kahverengi dikdörtgen görünene kadar durmuyorum.

Hawthorne Enstitüsü.

En azından orası olduğunu sanıyorum. Binaları çevreleyen arazi hatırladığımdan daha yoğun; orada ne olduğunu göstermeyen piksel piksel yeşillikle dolu. Yaklaştırdığımda bile ayrı ayrı binaları veya diğer ayrıntıları seçmek çok zor. Sanki bunları herhangi bir açıdan görmek yasaklanmış gibi.

Veya belki de ben düzgün göremeyecek kadar yorgunumdur.

Billy'ye, hayaletlere, *Billy'nin* hayaletine dair düşüncelerle kafam o kadar doluydu ki gece hiç uyumadım. Şimdi de neredeyse tükenmiş durumdayım ve kafeinle ayaktayım, bölgenin uydu görüntüsüne bakarken boş yere odaklanmaya çalışıyorum.

Beni bütün gece uyanık tutan düşüncelerden biri de Billy'nin ilerleyebilmek için yardımıma ihtiyacı olması. Son otuz yılı bir tür belirsizliğin içinde, benim geri gelmemi bekleyerek geçirmiş olması. Kalıntıları orada bulunduğu için –bir de kaybolduğu gün orayı keşfetmeye gittiğimizden– şelale ve Hawthorne Enstitüsü, başlamak için en mantıklı yer gibi geliyor.

Eski dostum Google'a dönüyor, Ezra Hawthorne'u araştırmaya başlıyorum. Öldüğünde bir milyar dolarlık değeri olan biri için dijital ayak izi şaşırtıcı derecede az. Arama sonuçları, yıllar içinde pek değişmemiş gibi görünen bir adamın sadece birkaç arşiv fotoğrafını gösteriyor. Altmışlı yıllarda çekilmiş bir fotoğrafı, doksanlarda çekilmiş bir diğerine inanılmaz benziyor. Hepsinde de ağır basan özelliği solgunluğu. Beyaz saç, beyaz ten, beyaz dişler. Bunların üstüne bir de tüm fotoğraflarında siyah takım elbise giydiği göz önünde bulundurulduğunda, birisi Ezra'nın aslında yürüyen bir ceset olduğunu düşünse yanılıyor sayılmaz.

Yine de çok kısa Wikipedia sayfasına göre, neredeyse yüz sene yaşamış. 1900'de doğup 1998'de ölmüş. Bunun dışında hakkındaki bilgiler, L. B. Hawthorne'un tek çocuğu olan Elsa Hawthorne'un tek çocuğu olduğu şeklinde. Enstitüden sadece bir kere, herhangi bir anlama gelebilecek kadar belli belirsiz bir cümlede bahsediliyor.

Hawthorne 1937 yılında Hawthorne Enstitüsü'nü kurdu ve ölene kadar bu kurumun hem müdürü hem de en büyük bağışçısı oldu. Ölümünden kısa süre sonra da enstitü kapandı.

Enstitü için ayrı bir link olmadığı gibi orada neler olup bittiğine dair hiçbir ipucu da yok. Sayfanın geri kalanında, kısa parçalar hâlinde Ezra Hawthorne'un biyografisi var.

Eğitim: Princeton Üniversitesi
Meslek: Düşünür ve filantrop
Medeni Hâli: Hiç evlenmedi

Sadece *dini inanç* başlığı işleri ilginçleştiriyor. Şöyle yazıyor: "Hawthorne hiçbir zaman halka açık olarak kurumsal bir dinle ilgisi olduğunu paylaşmasa da kendisinin okültizmle ilgilendiği biliniyor."

Son kelime bilgisayarımın ekranında neon gibi parlıyor.

Okültizm.

Dedektif Palmer'ın Ezra Hawthorne'a dair söylediklerinden çok ama çok uzak bir şey. Kadın onun sadece eksantrik olduğunu ve enstitüsünün de bir araştırma merkezi olduğunu söylemişti. Ama şu an öğrendiğim şey, işin içinde başka bir iş olduğunu gösteriyor.

Uğursuz bir iş.

Ama doğru olmayabilir de tabii. Wikipedia, malum cümleye "kaynak gerekli" etiketi eklemiş; bilgiyi destekleyecek bir şey yok yani.

Yine de "okültizm" kelimesi ve ima ettiği her şey, yeni bir Google araması yaptığım sırada aklımdan çıkmıyor; bu sefer Hawthorne Enstitüsü'nü araştırıyorum. Yüzlerce sonuç çıkıyor. Çok azı ABD'de. Ama hiçbiri New Jersey'de değil.

Posta kodu ekleyerek bir arama daha yapıyorum. Bu sefer tek bir sonuç çıkıyor: Hawthorne Çiftlikleri.

Linke tıklıyorum ve ilçe park sisteminin internet sitesinden bir bölüm açılıyor. Sayfanın en üstünde, İngiltere kırsalındaki bir kraliyet konağı zannedilebilecek bir şeyin fotoğrafı var. Dağ gibi taş duvar, vitraylı pencereler, arduvaz çatı. Görüntüye eşlik eden metinde bir enstitüden bahsedilmese de burasının aradığım yer olduğuna eminim. Bunu biliyorum çünkü metinde malikânenin ve arazinin düğünler ve özel etkinlikler için kiralanabileceği yazıyor; geçen gün Ragesh'in söylediği gibi. Görünüşe bakılırsa buraya enstitü yerine çiftlik demek, rezervasyonlar için daha iyi.

Sayfanın aşağılarında benzer etkinliklerde çekilmiş fotoğraflar var. Birinde bir oda dolusu adam var; Ezra Hawthorne'a benzeyen ceset gibi görünümleriyle takım elbise giymişler. Başka bir fotoğrafta da aynı oda, bir düğün için süslenmiş. Altında da şelalenin arka plan olarak kullanıldığı gelin ve damat fotoğrafı var. Görünce midem kasılıyor.

Fotoğrafta Billy var.

Görülmüyor.

Akan suyun oluşturduğu sisin kenarlarında gezinen bir gölge kişi değil kesinlikle.

Ama yine de orada. Gölün altında. Varlığından kimse haberdar değil.

Mutlu çiftin yüzlerine öylece bakıyorum ve yüzlerce farklı şey düşünüyorum. Kameraya bakıp gülümserken Billy'nin varlığını hissedebiliyorlar mıydı? Arka bahçeme girdiğimde hissettiğim gibi onlar da onu sezmiş miydi?

Mekânın şimdiki hâline bakamıyorum ve eskiden ne olduğuna dair işaretleri araştırmaya devam ediyorum. Dün gece yaptığım gibi boş yere birkaç saat daha Google'da aramakla uğraşmak yerine, bahçeler müdürlüğünde çalışan Claudia'nın denetlediği yerlerden biri için tarihi araştırma yapması gerektiğinde kullandığı ücretli gazete arşivini hatırlıyorum.

Beş dakika ve bir kredi kartı ödemesinden sonra, çoğu artık çıkmayan yüzyıllık yerel dergileri inceliyorum. Hawthorne Enstitüsü eskiden her yerde olan ama artık pek bulunmayan haftalık yerel gazetelerde birkaç kez çok ilgi görmüş. Rasgele birini açıyorum ve 1963 yılının ekim ayının sonlarından kalma bir sayı çıkıyor. Sosyal takvimdeki bir bildiri, okurları yaklaşan etkinliklerle ilgili bilgilendiriyor; bu sayıda, Cadılar Bayramı gecesi davetli misafirler için Hawthorne Enstitüsü'nde Harry Houdini hakkında verilecek bir konferanstan bahsediliyor. İlgili bir makale yok.

Diğer arama sonuçlarının da çoğu benzer etkinlikler veya çok kısa ve masum özetlerden ibaret. "Hawthorne Enstitüsü cumartesi günü özel bir akşam yemeğinde Mentalist Kreskin'i

ağırladı," diye yazıyor 1972'den bir sayıda. 1985'teki bir diğeri de, "Hawthorne Enstitüsü yıllık toplantı düzenliyor," şeklinde.

En son yayımlananlar arasında Ezra Hawthorne'un ölüm ilanları var; bunlarda enstitüden bahsediliyor ama ailesi ve hayırseverliği gibi daha gösterişli konularla gölgeleniyor. Bunlardan kısa süre sonra yayımlanan makalelerde de enstitü arazisini ilçeye bıraktığı yazıyor. Neredeyse hepsinde Ezra "eksantrik" veya "münzevi" olarak nitelendiriliyor, birinde ise hakkında "tartışmalı" deniliyor ama Wikipedia'daki okültizm bahsi gibi bu ifadeyi destekleyen hiçbir şey yok. Aynı şekilde, Hawthorne Enstitüsü'nde gerçekten neler olduğuna ve orada on yaşındaki bir çocuğa zarar vermek için sebebi olabilecek birinin bulunup bulunmadığına dair bir şey de yok.

Aklım işte bu konuya gidip duruyor; her ne kadar bunun beni paranoyak gösterdiği konusunda Russ'a katılsam da. Belki de Billy kaybolduktan sonra enstitü arazisi aransaydı böyle hissetmezdim. Ama aranmadı ve bunun sebebi de büyük oranda Ezra Hawthorne'un birilerine para vermiş olması. Billy'nin bedeni orada bulunduğu için ve Dedektif Palmer'ın, katilin Hemlock Circle'dan biri olduğuna dair teorisini yutmadığımdan, ulaşabildiğim tek sonuç Billy'nin öldürülmesinin bir şekilde Hawthorne Enstitüsü'nde bulunmamızla bağlantılı olduğu.

O güne dair büyük muamma, diğerlerimizin onu almadan enstitü arazisinden ayrılmamız ile onun akşam arka bahçeme gelmesi arasmda Billy'nin nerede olduğu. Beş saatten daha uzun bir süre söz konusu. Hawthorne Enstitüsü'nde ne kadar kaldığına, ne gördüğüne veya kiminle konuştuğuna dair hiçbir fikrim yok. O gece çadırda hiçbir şey paylaşmadı çünkü bana kızgındı, ben de ona kızgındım ve aynı zamanda sanırım ikimiz de kendimize kızgındık.

Ama ya Billy'nin ölümü öyle veya böyle Hawthorne Enstitüsü'nde bulunmasıyla ilgiliyse? Görmemesi gereken bir şey görmesi veya duyması mümkün müydü? Orayı bizzat görene kadar bunu bilemeyeceğim.

Bu da demek oluyor ki bir sonraki adım, oraya gitmek. Enstitüye giderken izlediğimiz yolu aynı şekilde gidip gelerek muhtemelen bir şey bulamayacağım ama aslında konu bu değil. Billy benden bunu yapmamı istiyorsa –ki istediğine eminim– yapacağım. Ona en azından bu kadarını borçluyum.

İnternet sitesini kapatmadan önce aramayı Billy'nin kaçırıldığı dönemki beş yılla sınırlandırıyorum. Mekânın o zamanki hâline yönelik faydalı bir şey öğrenmek için son bir çaba. Pek bir şey bulamıyorum. Hawthorne Enstitüsü'nün sosyal takvimi doksanlı yıllarda dikkat çekecek kadar yavaşlamış. Bunlar yerine sadece kütüphane bağışı ve emlak vergisi değerlendirme listelerinde çok az bahsedildiğini görüyorum.

Özellikle bir haber dikkatimi çekiyor; 1992 temmuzundan kalma bir suç kaydı. Enstitünün yakınlarında yaşayan birisi gürültü şikâyetinde bulunmuş, gecenin bir yarısında enstitüden gelen bir çığlık sesi duyduğunu söylemiş.

Enstitüye en yakın yerleşim yeri Hemlock Circle olduğundan, şikâyetin buradan yapıldığını tahmin ediyorum. O zamanlar çıkmaz sokağa iyice yerleşmiş olsak da annem ve babamın yapmış olabileceğini sanmıyorum. Ayrıca sekiz yaşımdayken ormandan çığlık sesi gelse hatırlardım herhalde. Şikâyeti kimin yaptığı ve çığlığın kaynağı bilinmiyor. Gazete bunu araştırmakla uğraşmamış.

Bu ayrıntı eksikliğinin, bundan hemen önce, aynı yılın haziran ayında yayımlanmış bir haberde de görüleceğini düşünüyorum. İsteksizce şöyle bir okuyorum; yerel öğrencilerin zorunlu hayır işi hizmeti yapmak için atandıkları yerler listesiyle ilgilenmiyorum. Ama sonra bu yerlerden birinin Hawthorne Enstitüsü olduğunu görüyorum; adrenalin salgılamama neden olan bir bilgi.

Başka bir haber denk geldiğimde, oraya gönderilen ve gayet iyi bildiğim iki öğrencinin isimlerini okuyorum.

Johnny Chen ve Ragesh Patel.

Onların hayır işi yapmalarına şaşırmasam da –sonuçta gerek-

li bir şey– Hawthorne Enstitüsü gibi gizli bir yerin programda yer alması karşısında şoke oluyorum. Görünüşe bakılırsa sadece bir kez yer almış çünkü diğer yıllar için benzer listelerde ismini arattığımda bir şey çıkmıyor.

Bu bana çok tuhaf geliyor.

Çok tuhaf.

Bilinmeyen araştırmalar yapan gizli bir enstitü, iki ergenin hayır işi için oraya girmesine izin veriyor. Bir de görünen o ki bir daha hiç böyle bir şey yapılmamış. Ertesi yaz Johnny'nin aşırı dozda uyuşturucu kullanımından ölmesi de her şeyi daha da tuhaflaştırıyor. İki olay altında bir bağlantı olması ihtimali çok düşük olsa da Johnny ve Ragesh'in Hawthorne Enstitüsü'nde ne yaptıklarını ve Ragesh'in orayı ne kadar bildiğini merak ediyorum.

Orada her ne yaptıysa söylediğinden daha fazlası söz konusu. Hem şimdi hem de otuz yıl önce.

15 Temmuz 1994, Cuma
12.33

Ragesh, Johnny Chen'in evinin arkasındaki ormanda bulduğu bir tomrukta oturuyor ve bugünün, sonunda ilk esrarını içeceği gün olup olmadığını merak ediyor. Bir senedir elinde bir tane var; iç çamaşırı çekmecesinin arka köşesinde, naneli şeker kutusunun içinde saklıyor. Bu ormana gelip de eskiden Johnny ile birlikte oturdukları devrilmiş ağacın başında kaç kere esrarı çıkardığını, yakıp içmeye hazırlandığını hatırlamıyor. Ama hiçbir zaman bunu gerçekten yapacak cesareti bulamadı. Ölmeden birkaç ay evvel daha güçlü şeylere geçmesinden önce, esrarı ona Johnny vermişti ve Ragesh bir kere içerse resmiyet kazanmasından korkuyor.

En yakın arkadaşı artık yok.

Ve bir daha asla geri gelmeyecek.

Ragesh bunu zaten biliyor. Sikik bir aptal değil o. Ama aynı zamanda, esrarı naneli şeker kutusunda saklamaya devam ederse, Johnny hiç gitmemiş gibi hissedeceğini biliyor.

Esrarı dudaklarının arasına yerleştiriyor, bunu daha önce defalarca yaptığı için kâğıdın ucu narin. Şimdi ne yapacağını düşünüyor. Johnny olsaydı ne diyeceğini biliyor. *Elinde varsa tüttür gitsin, dostum,* derdi o yorgun ses tonuyla. Ragesh'in bildiği gibi bu yorgunluk, Johnny'nin katı ebeveynlerinin mükemmellik talep ettiği büyük oğlu olmaktan kaynaklanıyordu. Ailesinin beklentisi, hep A alması, yıldız öğrenci olması, Harvard veya Yale'e girecek kadar kapsamlı görünecek şekilde ek dersler almasıydı.

(Princeton olmazdı ama; Sarmaşık Ligi okullarından birine bu kadar yakın otururken oraya gitmek, yerel devlet üniversitesine gitmek gibi bir şeydi.)

Ragesh böyle bir baskıyla karşı karşıya değil. Ablası Rani bunu tamamen üzerinden alıyor. Bayan Mükemmel şu an Oxford'da, Rhodes Bursu'nun ilk yılının tadını çıkarıyor. Annesi ile babasının ondan sıfır beklentisi olduğundan Ragesh yaz mevsimini hiçbir şey yapmadan geçirebiliyor; her zaman olduğu gibi. Bu yüzden de Johnny'nin bulaştığı şeylere yönelik bir dürtü hissetmiyor hiç. İyi vakit geçirmek için tek ihtiyacı olan birkaç çalıntı bira. Johnny için öyle değildi ama. O daima kendi içinde kaybolmuş, bir şey ona musallat olmuş gibi görünürdü. Onun için mesele iyi vakit geçirmek değildi. Kaçmaktı.

"Nasıl hissettirdiğini cidden merak etmiyor musun?" diye sormuştu bir keresinde, ikisi yine bu tomrukta otururlarken. Ragesh ılık Zima birasını yudumluyor, Johnny de esrar içiyordu. Ragesh bir cevap veremeden Johnny, "Sana göstermek istiyorum," demişti.

"İyiyim böyle."

"Lütfen," demişti Johnny. "Sadece bir tadına bak."

Boyun eğen Ragesh, esrarın kendisine uzatılmasını beklemişti. "Ağzını aç," demişti Johnny, bir nefes çekmeden önce. Ragesh söyleneni yapmış, Johnny eğilip de araladığı dudaklarını kendisininkilere bastırdığında şaşkınlık dolu bir homurtu çıkarmıştı. Duman bir ağızdan diğerine geçtiğinde, Johnny öylece kalmış ve onu öpmüştü.

Ragesh'in beyninde yükselen panik, Zima'nın çakırkeyifliğini ve otun sağladığı kafayı bastırmıştı. Ne yapacağını bilemiyordu çünkü tam olarak ne olduğundan emin değildi. Johnny onu gerçekten öpüyor muydu? Yoksa bu bir şaka mıydı?

Johnny uzanıp da bir elini onun sıfıra yakın kesilmiş saçından geçirene kadar Ragesh kafayı yememişti. İşte o an arkadaşının taşak falan geçmediğini anlamıştı. Onu gerçekten, cidden öpüyordu.

"Ne oluyor lan?" demişti Ragesh tiz bir sesle kütükten fırlayıp en az on adım ileride durarak.

Johnny'nin gözlerindeki bakış, yarım saniye içinde sersemlikten yıkılmışlığa dönmüştü. "Öyle yapmak istemedim," demişti. "Ot yüzünden."

Ragesh ona sorun olmadığını söylemişti. Endişelenmesine gerek olmadığını. Ama sonrasında, her ne kadar ikisi de öyle değilmiş gibi davransa da, bir şeyler değişmişti. Altı ay geçmiş ve Johnny ölmüştü, ondan Ragesh'e kalan tek şey de muhtemelen artık iyi bile olmayan bu aptal esrardı.

Johnny şu an orada olsaydı, Ragesh öyle kafayı yemek istemediğini, erkeklerden falan hoşlanıyorsa bunun sorun olmadığını, hatta erkeklere ilgi duymadığından emin olmasına rağmen o öpüşmenin kendisinin bile hoşuna gittiğini söylerdi. En önemlisi de Ragesh ona özellikle mi aşırı doz aldığını, bunun kendisinin o günkü tepkisiyle bir alakası olup olmadığını sorardı.

Ama Johnny orada değil ve Ragesh'in tek yapabildiği, "Elinde varsa tüttür gitsin, dostum," diye fısıldamak. Sonra da çakmağını çıkarıp yakıyor.

Ragesh tam çakmağın ucundaki alevi esrara yaklaştırırken, ağaçların arasında yankılanan konuşma sesleri duyuyor. Anladığı kadarıyla üç kişi var. Gayet iyi tanıdığı kişiler. Hemen ardından Johnny'nin kardeşi Russ biraz ileride beliriyor. Önünde de Marsh var. Onun arkasında da Barringer ineklerinden büyük olanı.

Ragesh, esrarı ve çakmağı cebine atıyor. Çocukların onu ispiyonlayacağından korktuğu için değil. Buna cüret edemezler. Ama Russ'a, abisinin eninde sonunda onu öldüren şeylere geçmeden önce esrarkeş olduğunu hatırlatmak istemiyor.

Çocuklar onu görene kadar Ragesh tomruğun üzerinde ayağa kalkıyor, böylece boyunun daha uzun görüneceğini biliyor. Onlara tepeden bakarak gergin görünmelerinin tadını çıkarıyor ve "Ne yapıyorsunuz, ezikler?" diyor.

"Hiç," diyor Marsh; çıkmaz sokakta karşılıklı otursalar da adını hatırlamıyor.

"Ayrıca biz ezik değiliz," diyor Russ, aralarındaki Johnny bağlantısından dolayı Ragesh'e karşılık verebileceğini biliyor.

Sadece şu Barringerların çocuğu Billy –Ragesh bu ismi hatırlıyor– gerçek bir cevap veriyor. "Keşif yapıyoruz," diyor, Marsh'ın biraz rahatsız olmasına sebep olacak kadar masum bir gururla.

Ragesh tomruktan atlayıp küçümseyici bir sırıtışla bakıyor onlara. Neden böyle yaptığını bilmiyor. Onlar sadece çocuklar ve aptalca çocuk şeyleri yapıyorlar. Johnny ve o da aynı yaşlardayken ormana yürüyüp böyle yaparlardı. Ama geçmelerine müsaade etmeye karar vermesine rağmen şöyle demekten de kendini alamıyor: "Burada keşfedilecek hiçbir şey yok, aptal."

Ormandan bir ses araya giriyor. Bir kız sesi. Oğlanlardan daha büyük bir kız.

"Onu rahat bırak, pislik."

Ragesh, Ashley Wallace'ın kendisine doğru ilerlediğini görüyor; onu yere sermek istiyormuş gibi görünüyor. Masumane bir tavırla ellerini kaldırıyor. "Sadece biraz eğleniyordum."

"Çocuklara sataşıyordun ve bu çok zavallıca." Ashley sonra da oğlanlara dönüp, "Annene sana göz kulak olacağımı söyledim, Ethan," diyor.

Ragesh kalçasına vuruyor. Ethan. Tabii ya. Bunu unuttuğuna inanamıyor. Yine de çocuğun incinmiş gibi konuştuğunu fark ediyor.

"Yani hâlâ bakıcım mısın?"

"Bugünlük evet." Ashley'nin omuzları kalkıp iniyor. "Sanırım."

"Keşif yapıyoruz," diyor Billy.

Ashley, Ragesh'e kötücül bir bakış atıyor ve "Duydum. Yolu göster bakalım," diyor.

Dördü ormanda ilerlemeye koyuluyor ve yapacak daha iyi bir şeyi olmayan Ragesh de peşlerine takılıyor. Yürürken Ashley'yi şöyle bir süzüyor; kısacık şortunun altındaki uzun bacaklarını, tişörtünün arada sırada kalkıp ortaya çıkardığı bronzlaşmış belini inceliyor. Ona bakarken arzu duymak istiyor. Veya en azın-

dan biraz artı on sekiz ilgi. Ama her zaman olduğu gibi tek düşünebildiği Johnny'nin dudaklarının onunkiler üzerinde bıraktığı his ve bir yanının nasıl da öpücüğüne karşılık vermek istediği ama artık bunun asla gerçekleşemeyeceği oluyor.

Ragesh yavaşça Ashley'ye yaklaşıyor. Ensesini kaşıyor; gerçekten kaşındığı için değil, bu hareketin kol kaslarını daha büyük gösterdiğini bildiği ve Ashley'nin bunu fark etmesini umduğu için.

Fark ediyor da ve etkilenmiş gibi görünüyor.

"Bu gece Brent Miller'ın evinde parti var," diyor Ragesh.

"Biliyorum."

"Gitmek ister misin?"

"Nasıl yani, birlikte mi?" diye soruyor Ashley, sonra da tiksintisini gizlemesi mümkün değilmiş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Boş versene." Ragesh bir an duraksadıktan sonra tekrar deniyor. "Aslında hayır. Az önce Billy'ye söylediğim şey yüzünden mi benimle gitmek istemiyorsun?"

"Bir bakıma, evet. Yarı yaşın kadar çocuklara sataşmak seni havalı yapmıyor, Patel. Zavallı yapıyor."

Ashley'nin sözleri yüzünü buruşturmasına sebep olsa da Ragesh, "Diğer sebebi ne? Ormandaki şey yüzünden mi?" diye sormadan edemiyor.

Üzerinden haftalar geçse de genel olarak aşağılayıcı bir şey olduğundan bu konuyu açmaktan nefret ediyor. Ama Ashley'nin ondan tiksinmesi fikrinden daha çok nefret ediyor. Bok gibi bir durum olduğunun farkında ama Ashley'nin ondan hoşlanmasını istiyor çünkü o zaman belki o da Ashley'den hoşlanabilir ve bu kadar şey hissetmez... Eh, ne hissettiğini o da bilmiyor. Tek bildiği, bundan nefret ettiği.

"Şu senin evinin arkasmda olan şey," diye ekliyor, Ashley cevap vermeyince.

"Ne demek istediğini biliyorum," diyor Ashley sertçe. "Ve evet, bir sebebi de o. Beni suçlayabilir misin? Beni gözetliyordun..."

"Hayır, yemin ederim öyle bir şey yapmıyordum."

"Muhtemelen otuz bir çekiyordun."

"Kesinlikle öyle bir şey olmuyordu," diyor Ragesh.

"Ne yapıyordun o zaman?"

Düşünmek. Ragesh'in yaptığı şey buydu. Ormanda durmuş Johnny'yi ve onunla aralarını bozduğunu, Johnny'nin de bu yüzden kendisini öldürmeye karar vermiş olabileceğini düşünüyordu. Ama Ashley'ye bunu söyleyemez. Hiç kimseye söyleyemez.

"Hiç," diyor Ragesh. "Sadece kafamı boşaltıyordum."

Ashley homurdanıyor, belli ki ona inanmıyor. "Tabii, kesin öyledir."

Ragesh bakışlarını kaçırıyor, olacağını düşündüğünden daha da aşağılanmış hissediyor ve son on dakika içinde aldığı tüm kararlardan pişman oluyor. O veletlerin geçip gitmelerine izin vermesi, esrarını yakması ve tüm kötü düşüncelerinin hiçliğe karışıp kaybolmasına izin vermesi gerekirdi. Bunun yerine şimdi burada, üç oğlan ve ondan nefret eden bir kızla ormanda yürüyor, kim bilir nereye gidiyor. Etrafına bakındığında ormanın epey derinliklerinde olduklarını fark ediyor. Daha önce de bu kadar ilerlediğine emin olsa da hiçbir şey tanıdık gelmiyor.

"Neredeyiz biz?"

"Bilmiyorum," diyor Ashley iç çekerek. "Hey, Billy, madem bizi sen yönlendiriyorsun, daha ne kadar gideceğimizi söyle?"

İlerideki Billy, "Bir mil daha," diyor.

"Iıı, neden?"

Ormanda bir açıklığa ulaşıyorlar; ağaçlar, diğer tarafta tekrar yükselmeden önce dar bir araziyi ortada bırakmış. Billy cevap vermek için arkasına dönüyor, bunu yaparken de açıklığa doğru geri geri yürüyor.

"Çünkü bu..."

Ragesh görmeden önce bir arabanın sesini duyuyor. Gürültülü bir korna çalınıyor, sonra da asfaltta hızla fren yapılmasıyla lastik gıcırtısı yükseliyor. İşte o an o açıklığın aslında ormanın ortasından geçen bir yol olduğunu fark ediyor.

Billy de konuşurken neredeyse bu yola fırlayacaktı.

Araba da –direksiyonunun başında korkmuş bir şoför olan Ford bilmem ne– onu ucu ucuna ıskaladı.

16

Orman sessiz ve karanlık.

Hem de korkutucu derecede.

Ötüşen kuşlar, zıplayıp duran böcekler ve ağaçların arasından vuran gün ışığı beklemiştim. Klasik bir manzara yani. Hâlâ bodrumdaki kaplarında duran Disney VHS kasetlerindeki gibi. Ama neredeyse tamamen sessizliğin içindeyim; duyabildiğim tek şey, ağaçların arasında ilerlerken çıkan ayak seslerim. Üzerimde yaprakların oluşturduğu örtü, güneşi büyük oranda engelliyor. Büyük benekler hâlinde vuran azıcık ışık da ormanın zeminini dolduruyor.

Bu ormana son girdiğim zamana dair hatırladıklarım belli belirsiz. Billy'nin kaybolduğu gündü. Hatırladığım kadarıyla hava daha aydınlık, daha açıktı. Ama patır kütür yürüyen beş kişiydik ve hiçbirimiz sessiz olmaya çalışmıyorduk. Şimdiyse sadece ben varım; ayaklarımın yere her vuruşu, ormanın uhrevi sessizliğini bozuyor.

O sırada daha hafif bir ses duyuyor ve ilk başta ayak seslerimin yankısı sanıyorum. Ama bir tuhaflık var. Hareketlerimle tam olarak eşzamanlı değil bu. Üstelik yankı olamayacak kadar sessiz.

Durup sağ ayağımı kaldırıyorum ve yapraklarla kaplı zemine sertçe vuruyorum. Çıkardığı ses, hızlıca kaybolup gitmeden önce ormanda aksediyor. Şimdi ayak seslerimin yankısının nasıl duyulduğunu biliyorum ve yürümeye devam ediyorum.

Bir adım.

Beş adım.

On adım.

On birinci adımda o sesi tekrar duyuyorum.

Duruyorum. Hareket etmeyi o kadar aniden bırakıyorum ki, benden çıkan tüm sesler ânında kesiliyor. Gelgelelim ormanda başka bir ses var. Arkamdan gelen, yaprak hışırtılarından ayırt etmenin neredeyse imkânsız olduğu tek bir ses.

Bunu duymak, doğruca omurgamdan aşağı doğru akan bir kaygı hissi yaratıyor. Evet, bir hayvan olabilir. Ama hayvanlar bizim onlardan korktuğumuzdan çok daha fazla bizden korkarlar ve bir insanın karşısında öylece durmazlar. Koşup çalılıkların arasına saklanırlar ve giderken de her türlü sesi çıkarırlar.

Ama bu? Ayak sesine benziyor. Benimkilere uydurulan, çok alçak ve dikkat çekmeyen ayak sesleri.

Bu ormanda yalnız değilim.

Birisi beni takip ediyor.

Yavaşça dönerek daire çiziyorum ve ormanda bu kişinin nerede olabileceğine –bir de kim olabileceğine– dair işaretler arıyorum. Ama hiçbir şey görmüyorum. Sadece ben, ağaçlar ve zeminde ağaçların etrafını kuşatan düzensiz otlar var.

Bu da demek oluyor ki söz konusu kişi görülmek istemiyor. Kesinlikle hayra alamet *değil*.

Hiç kıpırdamadan duruyorum, beynim hızla çalışıp neden birinin beni takip edeceğine ve bunu yaparken görülmemek için neden bu kadar uğraşacağına dair sebepler ararken hareket etmiyorum. Her zaman olduğu gibi önce en kötü senaryoyu düşünüyorum: Birisi bana zarar vermek istiyor.

Ormanda saklanan bir manyak. Başkasının Billy'ye yaptığı şeyi bana yapmaya hazırlanıyor.

Bu da daha kötü bir düşünceye götürüyor beni.

Bu kişinin bizzat Billy olduğuna ve uzun zaman önce Cadılar Bayramı'na dair yaptığı tahminin çok çarpık bir şekilde gerçek olduğuna...

İddiaya varım, şu an bu ormanda dolaşan hayaletler vardır.

Yürümeye devam ediyorum. Başka seçeneğim yok. Ormanın ortasındayım ve bir yere gitmem lazım. Ben de ilerliyorum; her bir adımımı, yarım saniye kadar sonra benzer ama biraz daha sessiz bir adım izliyor.

Bir adım.

Beş adım.

On adım.

Sonra koşmaya başlıyorum.

Takip edildiğim –bir katil tarafından, Billy tarafından, herhangi bir şey tarafından– için dehşete kapılarak ormanda hızla ilerliyor, sarkan dallardan kaçınıp tomrukların üzerinden atlıyorum, saçmalamanın sınırında davrandığımın da tamamen farkındayım. Neden koştuğumu, neyden kaçtığımı bilmiyorum. Veya koşmam gerekip gerekmediğini. Yine de içgüdülerim devam etmeme sebep oluyor. Yavaşlamadan arkama dönüp bakmaya çalışıyorum, peşimde kim veya ne olduğunu ya da herhangi bir şey olup olmadığını kontrol etme riskine giriyorum.

Hiçbir şey görmüyorum.

Hâlâ arkama bakarak bir ağaç sınırına dalıyorum ve ormandan çıkıyorum. Bu şaşırtıcı geçiş, başımı hızla çevirip karşıma bakmama neden oluyor. Bir saniye sonra şelaleye geldiğimi düşünüyorum; karanlık sularının karşımda uzandığını. Hızla durup kollarımı sallayarak kendime gelmeye çalışıyorum; sanki tek bir yanlış hareketle düşecekmişim gibi.

Ama şelalede değilim. Yakınında bile değilim.

Hâlâ bir mil uzakta, arka bahçem ile Hawthorne Enstitüsü'nün arasındaki yoldayım. Ormanı yarıp geçen asfalt görüntüsü – olabilecek en net şekilde bir medeniyet hatırlatıcısı– Dedektif Palmer'ın Billy'nin çadırı kesip açan kişiyi tanıdığı konusunda haklı olup olmadığını düşünmeme sebep oluyor.

Eğer öyleyse, Billy ormana kendi isteğiyle geldi, tam olarak bu yoldan geçti demektir. O an ne hissetti? Burada ne olacağına dair bir şey sezdi mi?

Sonra da en büyük sorum geliyor: Korktu mu?

Tanrım, umarım korkmamıştır. Umarım çok hızlı ve acısız olmuştur; o kadar ani olmuştur ki ne olduğunu hiç anlamamıştır.

Yolun kenarında nefeslenirken onun kokusunu buraya kadar takip eden polis köpeklerini düşünüyorum. Köpeklerin Billy'yi daha fazla takip edemediği, bunun da herkesin Billy'nin burada bekleyen bir arabaya konulup götürüldüğünü düşünmesine yol açtığı gayet bilinen bir şey. O kadar bilinmeyen gerçek ise, Billy'nin o günün erken saatlerinde yanında dört kişiyle yine burada olduğu.

Ben, Ragesh, Ashley ve Russ.

Yanlış anlamanın suçlusunun biz olduğumuzu düşünmeden edemiyorum. Ormanda bulunmuş olmamız köpeklerin kafasını karıştırdı ve aynı yoldan geri gitmelerine sebep oldu. Yoldan geçen onca koku izinin bazısı Billy'ye aitti, bazısı değildi. Sonuç olarak da herkes Billy'nin yolculuğunun burada sona erdiğini düşündü.

Ama aslında burası sadece yolun yarısıydı.

15 Temmuz 1994, Cuma
13.07

Ethan her şeyin, karşısında ağır çekim bir film gibi akmasını izliyor. Billy yavaş yavaş yola yaklaşıyor. Arabanın kornası çalıyor ve lastikleri gıcırdayarak aniden duruyor. Billy'ye koşan Ashley çığlık atıyor, onu tutup yoldan çekiyor, yavaşça ilerlemeye başlayan arabanın şoföründen ağzını oynatarak özür diliyor.

"Gittiğin yere dikkat etmen gerekiyor!" diye bağırıyor Billy'ye.

Billy çok sarsılmış durumda ama neyse ki zarar görmemiş. Başını onaylar anlamda sallıyor. "Pardon. Dikkatim dağılmıştı."

"Biraz daha tedbirli ol." Ashley diğer çocuklara bakarken iç çekiyor. "Hepiniz. İçinizden birinin başma bir şey gelirse, ben ve Ragesh büyük sıçarız."

"Ben onların bakıcısı değilim," diye karşı çıkıyor Ragesh.

"Kötü haber için kusura bakma ama, aptal, onlardan sen de en az benim kadar sorumlusun. Olgunluk deniyor buna. Araştır istersen."

Onlar didişirlerken Ethan, ormanı bıçak gibi kesen yola bakıyor. Ailesi bu kadar ilerlemesine izin vermiyor ve Ethan da hiçbir zaman böyle bir şey yapmak istememişti.

"Belki de geri dönmeliyiz," diyor, şimdi ormanın bir mil kadar içinde olduklarını ve daha fazla ilerlerlerse kaybolma riskiyle karşı karşıya olduklarını bilerek.

Diğerleri yürümeye devam ediyor, hiç tereddüt etmeden yolun karşısına geçiyorlar. Az önce ona neredeyse çarpan arabayı unutmuş gibi görünen Billy bile. Hatta şimdi diğer tarafa ulaşıp

ormanın en derin, en karanlık kısımlarını keşfetmeye daha da hevesli görünüyor. Yolun ortasında durup Ethan'a dönüyor ve "Geliyor musun?" diye soruyor.

Ethan ne cevap vereceğini bilemiyor. Bu öğleden sonraya dair hiçbir şey planladığı gibi gitmedi. O sadece Billy ile takılmak istemişti. Russ'ın, Ashley'nin veya Ragesh'in de yanlarında olacağını kesinlikle düşünmemişti. Zaten onların neden burada olduklarına dair hâlâ kafası karışık ve topluca ne yapmayı planladıkları konusunda da gergin.

"Bence geri dönmeliyiz," diyor yeniden, bu sefer sesi daha ısrarcı çıktığı için kendisiyle gurur duyuyor.

Ama Billy artık yolun karşısına tamamen geçmiş, diğerlerine katılıyor. Ethan arkadaşını –*en iyi* arkadaşını– onlara zorbalık yapan Ragesh ve Russ ile görüyor; Billy onu sevmiyor bile. Bunun üzerine bir ihanete uğramışlık sancısına kapılıyor. Billy'nin onun tarafında olması gerekirdi. Onunla *kalması* gerekirdi. Oysaki orada işte; sabırsızca ağırlığını bir bacağından diğerine veriyor, farkında olmadan Ragesh'in duruşunu taklit ederek kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Bütün gün bekleyemeyiz," diyor Ragesh.

"Aynen," diye ekliyor Russ, diğerinin zayıf bir yankısı gibi çıkıyor sesi.

Billy yolun karşısından ona bakıyor; yol her ne kadar en fazla iki arabanın yan yan sığacağı boyutta olsa da Ethan'a bir nehir kadar geniş geliyor. "Hadi," diyor. "Devam etmek istiyorum."

Ethan arkasına dönüp geride bıraktıkları uçsuz bucaksız ormana bakıyor; sanki adımlarını geri izleyip evine, annesinin hâlâ ağlıyor olabileceği yere dönmesi mümkünmüş gibi. O ağlama gözünün önüne geldiğinde Ethan, eve dönmeye henüz hazır olmadığını anlıyor.

"Peki," diyor. "Geliyorum."

Ayakkabılarının uçları asfaltın tam sınırında duran Ethan, yakınlarda araba olmasa da sağına soluna bakıyor. Annesi ile babasının temel kurallarından birini kırmak üzere: *O yolu geçme.*

Öğrenirlerse kızacaklarını biliyor.

Hayır, sadece kızmak değil.

Öfkeden deliye dönerler.

Ona ceza bile verebilirler ki bu hiç olmadı çünkü Ethan böyle bir şeyin işkenceden farksız olacağını biliyor. Bu yüzden de hareketlerine dikkat ediyor ve yapması gereken işleri çok az şikâyet ederek yapıyor. Kısacası uslu duruyor. Ama bu? İşte bu, uslu durmanın tam tersi. Bu, bile isteye yaramazlık.

Ailesi de asla ama asla anlamaz.

"Gel o zaman, hadi," diyor Ragesh.

Ethan başını onaylar anlamda sallıyor, bir kez daha sağına soluna bakıyor, sonra korkmuş bir geyik gibi yolun diğer tarafına koşuyor. Diğerleri, o daha karşıya tam olarak geçmeden ilerlemeye koyuluyor ve bu da Ethan'ı aynı anda hem üzüyor hem de sinirlendiriyor. Özellikle de yine başı çeken Billy'ye sinirleniyor. Ethan ikisinin birlikte yürüyeceklerini düşünmüştü; en yakın arkadaşların yaptığı gibi. Ama Billy, birbirlerini pek tanımıyorlarmış gibi en önde ilerliyor.

"Bu tarafta," diyor.

"Bu tarafta olan ne?" diye soruyor Ethan, sesinin Billy'ye orada olduğunu, şu an aslmda sadece ikisinin olması gerektiğini hatırlatmasını umarak. Billy'nin de ona kızgın olabileceği ihtimalini düşünüyor; Russ'ın peşlerine takılmasına izin verdiği için. Eğer öyleyse de, Russ hemen yanında yürürken Billy pek de bu durumdan canı sıkılmış gibi görünmüyor. Ethan ağzında acı bir tatla, Russ'ın kendisinin olması gerektiği yerde olduğunu fark ediyor.

"Hawthorne Enstitüsü," diyor Billy.

Bu cevap, daha önce enstitü arazisine hiç ayak basmamış olan ve Billy'nin de bastığını zannetmeyen Ethan'ı şaşırtıyor. Açıkçası, insanların oraya ellerini kollarını sallayarak gidebildiğini sanmıyor. Ethan'ın ailesi de oraya gitmesini kesinlikle istemez. Oranın varlığı, ormandaki bu yolu geçmesini yasaklamalarının sebeplerinden biri.

Yine de şimdi oraya doğru ilerliyor. Bu durum onu o kadar endişelendiriyor ki, aniden yanında biten Ashley bile içini rahatlatmıyor.

"Hey," diyor Ashley. "İyi misin?"

Ethan belli belirsiz başını sallıyor. "Evet."

"İyi değilsen bana söyleyebileceğini biliyorsun," diyor Ashley. "Geri dönmek istersen de seninle gelirim."

Bu fikir hem cezbedici hem de küçük düşürücü. Ethan her ne kadar devam etmek istemese de, onu eve götürecek bebek bakıcısına ihtiyaç duyan bir korkak olmak da istemiyor. Öyle bir durumda Billy onun hakkında ne düşünür? Ashley ne düşünür? Ethan şimdi geri dönerse, bunun onların gözlerindeki itibarını yerle bir edeceğinden korkuyor. Ragesh ve Russ'ın ne düşüneceği umurunda olmasa da Ashley ile Billy'nin düşüncelerini önemsiyor.

"Devam edebiliriz," diyor.

"Emin misin?"

"Eminim," diye onaylıyor Ethan, aslında emin olmasa da. Ama ya bunu yapacak ya da etkilemek istediği yegâne iki kişinin karşısında küçük düşecek.

Ashley dirseğiyle onu hafifçe dürtüyor, belli ki memnun olmuş, bu da Ethan'ın doğru kararı verdiğini düşünmesine yol açıyor. Bu varsayımı, diğerlerini ormanın derinliklerine doğru takip ederlerken Ashley'nin yanında kalmaya devam etmesiyle güçleniyor.

Ethan karşıda taş bir duvar görünce enstitü arazisine ulaştıklarını anlıyor. Hâlâ uzakta olmasına ve ağaçların arasından kısmen görünmesine rağmen, Ethan'ın midesi bu görüntü karşısında kasılıyor. Duvar uzun, en az iki buçuk metre ve tepesinde dikenli teller var. Yaklaşırlarken Ethan uzak durmaları konusunda onları uyaran tabelaları görebiliyor. Aslmda bunlara gerek yok tabii. Duvarın kendisi zaten yeterli bir uyarı.

İleride orman bozulmadan devam ediyor gibi görünüyor; sanki bu duvar sadece bir hata ve diğer tarafta hiçbir şey yok.

Ama var. Ethan duyuyor. İlerleyen her adımlarında giderek artan bir su sesi geliyor.

Duvara önce Billy, Ragesh ve Russ ulaşıyor. Russ şöyle bir bakıp "Burası mı?" diye soruyor.

"Aynen," diyor Billy.

Ragesh duvarın dibine hafifçe tekme atıyor. "Diğer tarafa nasıl geçeceğiz? Bizi buraya sırf bu aptal duvara bakalım diye getirmedin, değil mi?"

"Dahası var," diyor Billy, duvara herkesten birkaç adım yakın duruyor. "Bu taraftan. Beni takip edin."

Diğerleri söyleneni yapıyor ve duvara karşı yığınlar hâlinde dökülmüş ölü yaprakların üzerinde ilerlemeye başlıyorlar. Sadece Ethan, Billy'nin ne tarafa gideceğini nereden bildiğini merak ederek duraksıyor. Artık duvara geldiklerinden, gidecek başka yer yok. Taşta elini gezdirip duvarın ne kadar kalın, nasıl da aşılmaz göründüğünü fark ediyor; diğer tarafta her ne varsa en iyisi rahat bırakmak gibi. Ethan seve seve bunu yapar. Ama diğerleri yürümeye devam ediyorlar. Duvarın dibinden ayrılmadan Billy'yi takip ediyorlar.

"Çok geride kalma," diye sesleniyor Ragesh, Ethan'ı yetişmesi için teşvik ederek.

Ethan, diğerlerinin duvardaki kırık bir noktanın etrafında toplandıklarını görüyor. Oradaki taşlar yere saçılmış durumda. Ethan bu kırılmanın doğal sebeplerden mi olduğunu, yoksa birisi tarafından mı yapıldığını anlayamıyor. Fark edebildiği tek şey orada içinden geçilebilecek kadar geniş, en fazla yarım metrelik bir aralık olduğu.

Billy de Ethan'ı şoke ederek, tam olarak bunu yapıyor.

"Bu iyi bir fikir değil, Billy," diyor Ashley, olanlara dair gergin olan tek kişi kendisi olmadığı için Ethan'ı rahatlatarak. "Belki de geri dönsen iyi olur."

"Veya belki de biz ona katılsak iyi olur," diyor Ragesh, Ashley'nin önünden geçip duvarın diğer tarafındaki Billy'nin yanına giderek.

Russ da onları takip ediyor; duvardaki aralıktan geçiyor ve diğer tarafta Billy'nin yanında duruyor. Billy de gözlerinde beklenti dolu bir bakışla Ethan'a dönüyor.

"Gelmiyor musun?"

Ethan kararsız hâlde, olduğu yerde kalıyor. Bir kez daha, reddederse Billy'nin onun hakkında ne düşüneceğini merak ediyor. Tüm bu süreçte Billy'nin yanında duran Russ'ın hâlini fark ediyor ve buradan ayrıldıktan sonra devam edip etmeyeceğinden endişeleniyor. Billy bugüne kadar Russ'a sadece tahammül ediyordu; o da zar zor. Bugün Russ'ın burada olmasının tek sebebi de Ethan'ın izin vermesi. Buna rağmen ikisi, duvarın diğer tarafında omuz omuza dururlarken en yakın arkadaş gibi görünüyorlar.

"Geliyorum," diyor Ethan.

Hemen yanındaki Ashley onaylamadığını belli eden şekilde kaşlarını çatıyor. "Sanırım bu ben de geliyorum demek oluyor. Hep birlikte haneye tecavüz suçu işleyebiliriz."

Aralıktan geçip diğerlerine katılıyorlar. Billy önlerinde yürüyor; sürüye liderlik ediyor. Belirli bir yere ulaşmaya kararlı gibi görünüyor ve Ethan, ayaklarının altında giderek yükselen topraktan ve şimdi duvarın bu tarafında oldukları için endişe verici şekilde yükselen su sesinden, oranın neresi olduğunu bildiğini düşünüyor.

Şelale.

Ethan'ın bunu duymuşluğu var elbette. Okuldaki çocuklar, herkesin bildiği ama sadece birkaç kişinin gerçekten gördüğü gizemli bir şelale hakkında fısıldaşıyordu. Şelalenin lanetli olmakla birlikte hayaletli de olduğu söyleniyordu. Bu iki iddiadan dolayı Ethan bu şelalenin varlığından şüphe etmişti.

Ama var.

Ormanın ileride seyrelmeye başladığını da düşününce şelale çok yakında gibi. Ethan'ın ağaçların arasından görebildiği tek şey mavi gökyüzü, bu da ne kadar yüksekte olduklarını fark etmesine yol açıyor. Karşılarındaki zeminden çok daha yüksek.

Şelalenin tabanına doğru ilerlediklerini düşünmüştü. Ama şimdi anlıyor. Tepe noktasına yaklaştıklarını biliyor.

Kısa süre sonra oradalar; ormandan çıkıp kayalık bir çıkıntıda buluyorlar kendilerini. Sol tarafta, su hızla akıp dalga dalga aşağıdaki göle dökülüyor. Şelaleye bu kadar yakın olmak, Ethan'ın içini korkuyla karışık bir hayranlıkla dolduruyor.

Şelale üç metre genişliğinde. Ama boyut açısından eksikliğini gücüyle telafi ediyor. Su, şelaleden öyle kayarak dökülmüyor. *Gürlüyor*. Ethan'ın göğüs kemiğinde hissedebildiği bir ses; tıpkı püsküren suyu teninde hissettiği gibi.

Ethan çıkıntının ön tarafındaki Russ ve Billy arasma gelene kadar yavaşça ilerliyor. Ânında pişman olduğu bir hareket bu. Şimdi kenardan sadece otuz santim kadar uzak, akıntı daha büyük ve daha tehlikeli görünüyor.

Göle belli bir açıyla dökülmek yerine, şelale en az on metre kadar dümdüz aşağı akıyor. Belki daha da fazla. Ethan aşağı bakmaya cüret edebildiğinde, suyun orada bembeyaz köpürdüğünü ve yüzeyinde ince bir sis tabakasının olduğunu görüyor. Gölün derinliği bir metre de olabilir, on metre de. Anlamak mümkün değil.

Şelalenin yüksekliği, dikliği ve gücü Ethan'ı huzursuz ediyor. Burada olmak tehlikeli hissettiriyor, özellikle de onları kayıp uçurumdan düşmekten alıkoyacak hiçbir şey yokken.

"Sizce burada kaç kişi boğulmuştur?" diye soruyor Ragesh. "Ben en az bir düzine olduğunu duydum."

"Saçmalık," diyor Ashley. "Burada birisi ölseydi bilirdik."

Ragesh göğsünü şişiriyor; belli ki düzeltilmek sinirini bozmuş. "Yani yüz sene önce falan demek istedim."

"Yüz sene önce burası yoktu. Tamamı peyzaj. Büyük Kanyon falan gibi değil."

Ethan için gayet de öyle olabilir. Büyülenmiş durumda. Arka bahçesine yürüme mesafesinde olmasma rağmen burayı daha önce hiç görmemişti. Bir de teknik olarak banliyönün bir parçası olsa da ona dünyanın sonu gibi geliyor.

Şelalenin tuhaflığına, ötesinde yatan şey de ekleniyor. Çıkıntının ilerisinde, masallardaki bir krallık gibi karşılarında uzanan Hawthorne Enstitüsü arazisi var. Tam aşağıda da şelaleden uzaklaştıkça genişleyen suyun, gökyüzünü yansıtan düz bir ayna hâline geldiği göl var. Bir noktada arazide kıvrıla kıvrıla ilerleyen birkaç küçük akıntıya ayrılıyor. Yer yer taş köprüler suyun üzerinden geçiyor.

Gölün yanında ağaçlar ve Ethan'ın bu mesafeden seçemediği çeşitli binalarla dolu geniş bir alana uzanan eğimli bir çayır var. Sadece ağaç ve taş duvarları görebiliyor.

İlerilerindeki taş duvarlı malikâne, bir kütüphane kadar büyük görünüyor. Ethan'a, Princeton'daki babasının ofisinin bulunduğu binayı hatırlatıyor. Aynı görünüm. Eski. Görkemli. Biraz ürkütücü. Ethan babasını işyerinde ziyaret etmeyi sevmiyor çünkü döşemeler gıcırdıyor ve her şey yankı yapıyor. Karşısındaki malikânede bulunmayı seveceğini de sanmıyor.

"Neresi burası?" diye soruyor ortaya.

"Hawthorne Enstitüsü," diyor Ragesh.

"Orada ne yapıyorlar?" diye soruyor Russ.

"Bilimsel saçmalıklar işte," diye yanıtlıyor Ragesh. "Araştırma merkezi orası."

"Evet ama ne tür araştırmalar yapıyorlar?"

"Ne yaptıklarını *ben* biliyorum."

Bunu söyleyen Billy, Ethan'dan biraz uzaklaşıp çıkıntının ucuna yaklaşıyor. *Fazla yaklaştı,* diye düşünüyor Ethan. Şelaleden aşağı düşmenin eşiğinde. Ama uzaklara bakan Billy bunun farkında değil gibi görünüyor.

"Hayaletlerle konuşuyorlar," diyor.

17

Uzaktan gördüğümde duvar, içimde bir tanıma ürpertisinin dalgalanmasına sebep oluyor. Şimdi de tıpkı otuz sene önce olduğu kadar görkemli görünüyor. Bariz bakımsızlığı yüzünden belki daha da fazla. Bazı taşlar kırılıp dökülmüş ve arkalarında yosunlarla kayganlaşmış karanlık yarıklar bırakmış. En üstteki dikenli telin dişleri paslanmış. Bütünüyle sadece yasak değil, gerçekten tehlikeli de hissettiriyor.

Duvara ulaştığımda, otuz yıl önce parlayan yolu takip ediyor, geçtiğimiz o boşluğu arıyorum. Hâlâ orada; arazinin her iki yöneticisinin de –önce Hawthorne Enstitüsü, şimdi ilçe– ya bunu bilmediğini ya da umursamadığını düşünmeme yol açıyor.

Duvardaki boşluktan geçerken, çocukken de hissettiğim gergin ürpertiye kapılıyorum. Bunu yapmamalıyım. Ne şimdi ne de o zaman. Bu iki yolculuk arasındaki en büyük fark formda olmam –veya olmamam. On yaşındayken, şelaleye yaklaştığımız sırada yukarı doğru eğimlenen zemini zor fark etmiştim. Şimdi kırk yaşındayım ve kısmen iyi sayılacak bir yapıdayım, ilerlerken bacaklarım ağrıyor. Çıkıntıya ulaştığımda, nefeslenmek için bir dakika durmaya ihtiyaç duyuyorum. Sonra şelaleye bir bakış atıyorum ve yine kendimi kaybediyorum.

Billy onca zamandır buradaydı.

Ben büyürken, yaşlanırken, üniversiteye giderken, Claudia ile tanışırken, evlenirken, Billy hep burada kaldı ve yaptıkları-

mın hiçbirini yapamadı. Bu durumun adaletsizliği –hatta düpedüz zalimliği– hemen sildiğim bir gözyaşını tetikliyor.

Her ne kadar şu an şelalenin tabanında bir polis aktivitesi olmasa da, kısa süre önce burada olduklarına dair işaretler her yerde. Gölde, kayalardan birine küçük bir şişme bot bağlanmış durumda; çalkantılı su hafifçe sallanmasına sebep oluyor. Kıyıda, gölün kenarı boyunca çekilmiş sarı polis şeridi var. Bana ne olursa olsun bir olay yerine baktığımı hatırlatan biraz abartılı bir prosedür.

Kurtarma araçları çimenlerde geniş lastik izleri bırakmış. Doğruca suya doğru giden iki paralel oluk da var. Gölün dibine kadar yaklaşmış olabilecek tek bir araç geliyor aklıma: Billy'den kalanları alan kapalı kamyonet.

Bu düşünceyle dalgınlıktan uyanıp dikkatimi arazinin geri kalanına veriyorum. Her taraftan saran ormanla birlikte, burası son geldiğimden beri ciddi anlamda büyümüş. Otuz yıl önce, ne olduklarını anlamayacak kadar yüksekte olsam da ek binaların çoğunu görebiliyordum. Şimdiyse ağaçların arasından pek bir şey seçemiyorum. Belki de düğünleri için buraya para ödeyen insanlar böyle seviyordur.

Kolayca görülebilen tek bina malikâne. İyice uzayan otların ve ağaçlarm arasından bile gözden kaçırılmayacak kadar büyük. Şimdi binaya bakarken, Billy'nin burası hakkında ne söylediğini hatırlıyorum.

Hayaletlerle konuşuyorlar.

Tünediğim yerden enstitü arazisini incelerken etrafta kimseyi görmüyorum. Ne bir insan var ne de araba. Alanın tamamen terk edilmemiş olduğunu bilsem de öyleymiş gibi hissettiriyor. Sanki Billy'nin naaşını alan polisler, sadece ihtiyaçları olan şeyleri toplayıp geri kalanı arkalarında bırakmışlar.

Enstitü için de aynı şeyin geçerli olup olmadığını merak ediyorum. Malikâne sadece belirli durumlarda, düğünler ve partiler için kullanılsa da misafirlerin giremeyeceği yerler olduğunu tahmin ediyorum. Büyük bir mekân, muhtemelen enstitü kapandığından beri el değmemiş odalar vardır. Tıpkı göle gelen polisler

gibi, Hawthorne Enstitüsü'nde çalışmış kişilerin de arkalarında bir şeyler bırakmaları mümkün mü?

Çıkıntıdan uzaklaşıp enstitü arazisinde ilerlemeye koyuluyor, uzun zaman önce buraya yaptığım ziyaretin hatırasına bel bağlıyorum. Aşağı giden bir yol yok. Sadece sık ağaçlı, taşlarla dolu, bele kadar gelen otlarla kaplı dik bir yokuş var. Adımlarımı dikkatle atıyor, ağaç gövdelerine tutunup dalların altından eğilerek geçiyorum. Tüm bu süre boyunca, buraya gelirken duyduğuma benzer sesleri dinliyorum. Ayak seslerimin benden kaynaklanmayan yankısını. Birisi beni yola kadar takip ettiyse, burada da devam etmemesi için bir sebep göremiyorum.

Ama kimsenin beni takip ettiği yok.

En azından görebildiğim kadarıyla.

Hem bu durum hem de yürümeye devam ederken hiçbir şey duymamam, gelirken duyduklarımın gerçekten de ayak seslerimin yankısı olabileceğini düşündürüyor. Veya beni ele geçiren hayal gücümün.

Hatta belki de sesli bir halüsinasyondur. Son birkaç günde yaşadığım her şeyi düşününce, bu en olası açıklama. Suçluluk, yas ve uykusuzluk sonunda beyin devrelerimi yakmış olmalı.

Fakat sonra cebimdeki telefonum çalıyor ve bana en azından bu olanların bir kısmının gerçek olduğunu hatırlatıyor. Takip kameraları halüsinasyonları yakalayamaz. Bana gönderdiği şey gerçek ve şu an arka bahçemde.

Görünen o ki Henry'miş.

Uygulamayı açtığımda, yüzünde kocaman bir sırıtış ve elinde bir parça kâğıtla kameranın karşısmda durduğunu görüyorum. Keçeli kalemle bir şey yazmış.

Selam, Bay Marsh!

Bunu görünce gülümsüyorum. Ashley haklı. Henry gerçekten iyi bir çocuk ve benim onun için hissettiğim küçücük endişe, Ashley'nin her gün her saniye katlanmak zorunda olduğuyla kıyaslandığında hiçbir şey. Hayat zor. Bunu inkâr etmek anlamsız. Dünya genellikle sert ve zalim, ayrıca zaman geçtikçe daha da zorlaşıyor.

Çocukların şimdi karşı karşıya oldukları baskı ve tehlikeler, ben o yaştayken olanlardan çok daha kötü. Russ ve Ashley gibi ebeveynlerin kaygıyla nasıl başa çıktıklarını hayal edemiyorum. Bende o duygusal dayanıklılık yok. Bu da Claudia'nın hiç anlayamadığı bir şey.

Şimdi telefonum elimdeyken onu aramayı düşünüyorum; sadece ona ağaçlık bir bayırda yürüdüğümü, kesinlikle bir zehirli sarmaşığa falan yakalanacağımı söylemek için. Claudia, evliliğimizde açık hava aktivitelerini seven taraftı ve sürekli beni bir parktan diğerine sürüklerdi; kendi deyimiyle, "doğa deneyimi" için.

"Ben koltuğumu deneyimlemeyi seviyorum," derdim ona. "Ve televizyonumu."

Ama onu son birkaç günde zaten çok aradım. Dün gece bıraktığım sesli mesajı düşününce yüzümü buruşturuyorum. *Billy'nin bana musallat olmuş olabileceğini düşünüyorum, Claude.* Bunun üzerine kısa, tatlı ve yüzde yüz doğru bir mesaj gönderiyorum.

ormanda yürüyorum ve seni düşünüyorum

Telefonumu tekrar cebime koyup enstitü arazisinde ilerlemeye devam ediyorum. Zemin düzleştikçe orman seyreliyor. Otuz yıl öncesinden hatırladığım çakıl patika bile burada. Şimdi buradan, o zamanlar izlediğimiz güzergâhın tam tersi yönünde ilerliyorum. O gün karşılaştığımız şeylerden kaçınmayı hiç sorun etmem.

Yabani çiçeklerle dolu bir alanın önünden geçen patikayı takip ediyorum ve nehrin bir kolunun üzerinden geçen taş köprüye geliyorum. Diğer tarafta, bir zamanlar çayır olan ama şimdi yavaş yavaş ağaçlar tarafından ele geçirilmiş alanda, en az arazi kadar eski görünen bir ahır var. Ahşap duvarları boyasız ve güneşten ağarmış, taş temelinin üstünde hafifçe eğilmiş ve sert bir rüzgârla yıkılabilirmiş gibi duruyor.

Ahırın kapısı aralık; şerit şeklindeki karanlık, göz önüne serdikleri değil de sakladıkları açısından cezbedici. Merak oraya yaklaşmama yol açıyor ve kendimi, aralıktan bakabilmek için patikadan uzaklaşırken buluyorum.

Ahırın içi, duvarlardaki aralıklardan sızan parça parça gün ışığının böldüğü gölgelerle dolu. İçeride ne olduğunu görmekten ziyade kokusunu alıyorum. Muhtemelen onlarca yıl önce balyalanmış, kurumuş saman. Toz. Sıcak ve topraksı eski ağaç kokusu. Bir şey daha var. Özellikle çirkin bir şey.

Kokunun kaynağını ahırın zemininde, arkamdaki açık kapıdan vuran şerit şeklindeki ışıkla görüyorum.

Bir konserve kutu.

Bunun tuhaf olduğunu söylemeliyim.

Kutu açılmış, üst kısmındaki kapak pürüzlü kenardan sarkıyor. Yaklaşık bir metre mesafeden bile pis kokusu, içinde bir zamanlar ne olduğunu anlamamı sağlıyor.

Tonbalığı.

Konservenin etrafında, her yöne yayılan ayak izleri var. Bazısı kapıya doğru gidiyor, diğerleri ahırın iç kısımlarına. Benimkilerse kısmen her ikisini de yapıyor; hızlı adımlarla geri geri oradan uzaklaşırken ayaklarımın ucu ahıra bakıyor.

Birilerinin buraya gizlice kalmaya gelebileceğini hiç düşünmemiştim ama belli ki böyle bir şey olmuş ve aslında çok mantıklı. Sonuçta Hawthorne Enstitüsü izole, ara sıra yapılan düğünler ve özel etkinlikler dışında terk edilmiş bir yer. Birisi burada hiç rahatsız edilmeden günlerce, belki haftalarca yaşayabilir. Gördüğüm ayak izlerinin ne kadar süredir burada olduğu belirsiz olsa da bunu öğrenmek için oyalanmak istemiyorum.

Patikaya dönüp adımlarımı hızlandırıyorum ve başka bir köprüden geçiyorum. Sonra da etrafları otlarla dolu, yarım daire şeklindeki heykelleri geride bırakıyorum. Bir köşeyi dönüyorum ve aniden donakalıyorum.

Otuz yıl önce karşılaştığımız yer burası.

Kaçınmayı umduğum yer.

Şimdi buraya bakarken –granit duvarlara, dövme demir kapıya– beni yiyip bitiren tek bir düşünceyle sarsılıyorum.

Burası Billy'ye ihanet ettiğim yer.

15 Temmuz 1994, Cuma
13.56

Ragesh'in anıra anıra attığı kahkaha o kadar yüksek sesli ki, yakınlardaki bir kuş sürüsünü korkutuyor. Kuşlar ürkek bağırışlarla hızlıca uçuşuyorlar ve kanatlarını çırparak şelalenin üzerinde yükselişe geçiyorlar. Onlar giderken Ragesh'in kahkahası da bitiyor.

"Kötü haber vermek istemezdim ama hayaletler gerçek değildir," diyor Billy'ye.

"Hayır, gerçekler," diyor Billy ve bunu öyle büyük bir inançla söylüyor ki Ethan bile onun için utanıyor, sonra da bundan hemen suçluluk duyuyor. Billy onun en yakın arkadaşı. Ona destek olması gerekir. Ama Ragesh de haklı: Hayaletler gerçek değil. Ayrıca Billy, yolun iki ucunda toplandıkları zaman Ethan'a destek olmamıştı. Şimdi şelalenin başında durmuş, çıkıntıda Ethan'ın klostrofobik hissetmesine sebep olacak şekilde bir araya toplanmış olmalarına rağmen, bu durum hâlâ biraz canını yakıyor.

"Gidebilir miyiz artık?" diye soruyor, sesi o kadar zayıf çıkıyor ki duyan oldu mu diye merak ediyor. Ethan duyulduğunu pek sanmıyor çünkü şimdi Ragesh konuşuyor.

"İspatla," diyor.

"İspatlayamam," diye karşılık veriyor Billy. "Şimdiye kadar hiç görmedim."

"Ama istiyorsun, değil mi?" Ragesh'in gözlerinde acımasız bir parıltı var. "Bunu yapabileceğin bir yer biliyorum."

Ashley başını eğip ona bir bakış atıyor. "Az önce ona hayaletlerin gerçek olmadığını söyledin. Bir karar ver."

"Belki Billy buna yardımcı olabilir," diyor Ragesh. "Belki de gittiğimiz yer inanmama yol açar. Gelin hadi... cesaretiniz varsa tabii."

Yürümeye başlıyor ve tek kelime etmeden, diğerlerinin onu takip edeceğini biliyormuş gibi, tekrar ağaçlara yöneliyor. Onlar da takip ediyorlar. Billy ve Russ hevesle, Ashley iç çekerek yavaşça. Ethan yine en arkada, ormanda ilerleyen diğerlerinin isteksizce peşlerine takılıyor. Dönüp eve gitmek yerine neden araziye doğru ilerlediklerini anlamıyor. Zaten en başından niye buraya geldiklerini de anladığı yok. Billy onları neden buraya getirdi? Gerçekten hayaletlere bakmak için mi?

Bir kez daha aklında şu soru var: Yakalanırlarsa ne olur? Ethan pek de iyi olmayacağını düşünüyor. Ama bu, sözlerini dinlemediğini öğrenirlerse ailesinin vereceği tepkiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey ki yakalanırsa kesin öğrenirler. Zaten annesi işini kaybettiği için yeterince üzgünken...

Düzlüğe ve kıvrıla kıvrıla giden çakıl bir patikaya ulaştıklarında Ragesh sola dönüyor. "Hemen ileride," diyor.

Dönemecin orada bir bina olduğu ortaya çıkıyor. Arka tarafı ağaçlara bakıyor ve bir çift devasa söğütle çevrelenmiş, bu yüzden de yaklaştıkları şeyin ne olduğunu görmek Ethan için zor. Binanın tam karşısına geldiklerinde netleşiyor.

Bir mozole.

Mermer ve granitten yapılmış, söğüt ağaçlarının gölgesinin altında geniş ve alçak. Ön tarafı iki sütunla süslenmiş, üzerlerini sarmaşıklar sarmış. Hem bu hem de sivri çatıya değen söğüt yaprakları, burarın hızlıca doğa tarafından ele geçirildiği izlenimi uyandırıyor.

Mozolenin girişinde sağlam bir kapı yerine, sürgüsü paslanmış dökme demirden basit bir kapı var. Ethan kapının ilerisine, doğruca mozoleye bakıyor. İçerisi karanlık. Ona içinde korkunç bir şeyin beklediği bir mağarayı andıran, ürkütücü bir siyahlık. Gerçi bu durumda, içeride neyin beklediğini biliyor.

Ölüler.

"Çok iyi," diyor Billy, bu her ne kadar Ethan'ın burayı tarif etmek için kullanacağı en son ifade olsa da. Gizemli? Olabilir. Ürkütücü? Kesinlikle. Dönüp başka tarafa gitmek istemesine yetecek kadar korkunç? Yüzde yüz.

Ama Billy mozoleye bir adım yaklaşıyor. "Buraya kim gömülmüş?"

"Bilemiyorum," diyor Ragesh. "Neden gidip bakmıyorsun?"

Billy, Ethan'ı şaşırtarak, tam da söyleneni yapıyor ve demir kapıya yaklaşıp parmaklıkların arasından bakıyor. "Göremiyorum. Çok karanlık."

"Hayalet arkadaşlarına sorsana," diyor Ragesh.

"Arkadaşım değil onlar," diyor Billy. Sonra ekliyor: "Henüz."

Ethan bir kez daha arkadaşı için utanıyor. Billy o kadar içten ve söylediği şeye o kadar inanıyor ki diğerlerinin bunun ne kadar saçma olduğunu düşündüğünü anlayamıyor. Özellikle de Billy'nin yanına giden Ragesh'in. Sürgüyü kaldırmasıyla paslı bir gıcırtı yükseliyor. Ragesh kapıyı hızlıca çekip açarken bir gıcırtı daha duyuluyor. Aralık tutup Billy'ye bakıyor ve "Belki de içeri girmelisindir," diyor.

"Hayır," diyor Ashley. "Billy, yapma sakın."

"Çok uzun sürmez ki," diyor Ragesh sataşarak. "Sadece bir saniye."

Kollarını göğsünde kavuşturan Ashley ona öfkeyle bakıyor. "*Sen* neden girmiyorsun?"

"Çünkü hayaletlerle arkadaş olmak isteyen ben değilim."

"Gireceğim." Billy bakışlarını Ethan'a çeviriyor. "O da benimle gelirse."

Ethan'ın midesi buruluyor. Demir parmaklıkları ve kalın taş duvarlarıyla bu mozole, bir mezarlıktan ziyade hapishaneye benziyor. İçerinin karanlığına şöyle bir bakınca, aklına rahatsız edici bir şey geliyor: O kapı insanları dışarıda tutmak için mi, yoksa gömülenleri içeride tutmak için mi?

"Hayır," diyor.

Diğerlerinin, aralarında geçtikleri o yol uzanırken nasıl baktılarsa şimdi de ona öyle baktıklarını görüyor; bir tarafta o, diğer tarafta onlar. Tıpkı o zaman olduğu gibi şimdi de neredeyse elle tutulur bir utanç hissediyor. Onları bir şekilde yüzüstü bırakıyormuş gibi. Özellikle de Billy'yi.

"Hadi," diyor Billy. "Eğlenceli olacak."

"Ama istemiyorum." Ethan bunu farklı şekilde dile getirebilmiş olmayı diliyor. Onu cesur değilse bile mantıklı gösteren bir şekilde. Ama bunun yerine, sesi çocuksu ve mızmız çıkıyor. Andy Barringer'dan bile daha küçük sanki. "Eve gidemez miyiz?"

"Tabii," diyor Ragesh. "Birisi bu mozolenin içinde en az bir dakika geçirir geçirmez gidebiliriz."

Yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle onlara bakıyor. Billy'nin kabul etmek istediği bir meydan okuma. Onu geri tutan tek şeyse en yakın arkadaşı.

"Lütfen?" diyor Ethan'a. "Havalı bir şey bu aslında."

"Değil," diyor Ashley ona. "Ve sırf Ragesh sana bir şey yapman için meydan okudu diye bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ama yapmak istiyorum."

"Ben de istemiyorum," diyor Ethan.

Bütün bu süreçte sessiz kalan Russ aniden araya giriyor. "Ben yaparım." Uzun bir adım atarak ilerliyor, çelimsiz bacakları onu Billy'nin yanına yaklaştırıyor. "Ethan çok korkuyorsa ben gelirim."

"Korkuyorum demedim!"

Ethan'a attıkları bakışlardan hareketle, Billy ve Russ'ın ona inanmadığı rahatlıkla söylenebilir. Russ'm yüz ifadesinde tıpkı Ragesh gibi, bir ıneydan okuma var. *Kanıtla o zaman,* diyor sanki. Billy'nin ifadesi ise daha karmaşık; içine biraz hayal kırıklığı karışmış bir hüzün var ve bir de evet, acıma. Ethan bunu görünce anlıyor. Kendisi de pek çok kez takınmıştı bu ifadeyi, bugün de dahil. Ama şimdi başkasında görünce bir farkındalık yaşıyor.

Billy ondan utanıyor.

Ethan'ın yanakları utançtan yanıyor ve karnındaki düğüm akkor hâline geliyor. Böyle olmaması gerekirdi. Hayaletlerle ilgili söylediklerinden sonra esas utanılacak kişi Billy. İkisinin arasında havalı olan Ethan. Normal olan. Veya o öyle düşünüyordu. Ama Billy ona böyle bakmaya devam ettikçe, Ethan bundan şüphe etmeye başlıyor.

"Geliyorum," diyor, sesinin hissettiği kadar korkmuş çıkmadığını umarak.

O, diğerlerinin yanına gidemeden Ashley kolunu tutuyor. "Bunu yapman gerekmiyor," diye fısıldıyor. "Akran baskısı saçma sapan bir şey ve sadece salaklar buna boyun eğer."

Ethan kolunu çekip ondan kurtarıyor ve bir kez daha bariz bir yalan söylüyor. "Yapmak istiyorum."

Mozolenin girişindeki Billy ve Russ'ın yanına gidiyor. İçerisi, uzaktan göründüğü kadar karanlık. Oradan yayılan bir ürperti vuruyor Ethan'ın yüzüne. Gözlerini kapattığında toprak, su ve çürüme kokusu alıyor.

"Aferin, çocuklar," diyor Ragesh, kapıyı iyice açarak. Biraz daha aralanan kapı pastan dolayı bir noktada takılıyor, Ragesh ne kadar güçlü çekiştirse de fayda etmiyor. Yine de geçebilecekleri kadar alan var ve Billy tam da bunu yapıyor; Ethan'ın varlığından haberi bile olmadığı korkusuzluğunu göstermeye devam ediyor. Diğer tarafa geçip de mozolenin içinde gözden kaybolurken duraksamıyor bile. Hemen arkasından giden Russ kısmen de olsa tereddüt ediyor. Girmeden önce arkasma dönüyor ve Ethan'ın orada olup olmadığını kontrol ediyor; izliyor mu, yoksa korkup kaçtı mı diye.

"Çok fena, değil mi?" diyor Russ içeri girmeden önce.

Ethan ne diyeceğini bilmiyor. Russ'ın yalandan hevesine de ayak uyduramıyor. Bunu yapmasının tek sebebi, Billy ile aniden kırılganlaşan arkadaşlığını kurtarmak.

Yine de girişte duraksıyor, kendisine öyle olmamasını söylese de gergin. İçerideki hiçbir şey ona zarar veremez. Yine de zarar verebilirmiş *gibi geliyor*. Belki de içerideki bilinmeyen ölü, o ka-

dar da ölü değildir. Belki de elini uzatıp nihai dinlenme yerini işgal etmeye cüret eden kişiyi tutabilecek durumdadır.

Kapının ilerisinde Billy ve Russ yavaş yavaş mozolenin içine doğru ilerliyorlar, omuzları birbirine değiyor. Dışarıdan çok büyük görünen bir yer için içerisi fazla küçük görünüyor. Ölülerin kapladığı onca alan, yaşayanlara çok az yer bırakıyor; Ethan biliyor bunu.

Geri dönmeyi düşünme fırsatı bulamadan Ethan kapının diğer tarafına geçiyor ve mozolede bekleyen karanlığa doğru ilerliyor.

Başta bir sorun olmadığını düşünüyor. Tuhaf ama sorun yok. Yarı açık kapıdan biraz ışık geliyor. Hava da küflü ve pis kokmasına rağmen nefes alınabilir durumda. En iyisi de ortada ceset falan yok. En azından görülebildiği kadarıyla. Duvardaki mermer levhaların ardındalar.

Dört tane sayıyor Ethan. Her iki tarafta ikişer tane. İçerideki loş ışıkta, kapıya en yakın olanda yazan ismi okuyabiliyor.

ELSA HAWTHORNE
ÇOK SEVİLEN ANNE

Levhaya işlenmiş bu kelimeleri görmek ve ardında bir cesedin yattığını bilmek, Ethan'ın çok yoğun bir dehşete kapılmasına sebep oluyor. Diğer üç levhanın ardında daha fazlasının olduğunu bilmek de. Billy ve Russ da gözlerini kısmış diğerlerini okumaya çalışıyorlar. Mozolede gezinirken ona çarpıyorlar ve bu da Ethan'a içerinin ne kadar küçük olduğunu hatırlatıyor. Yaklaşık olarak, evindeki hiç de büyük olmayan birinci kat tuvaleti kadar.

Başka şeyler de fark etmeye başlıyor. Bir köşede birikmiş, kirli ve durgun su. Suyun yüzeyinde, başıboş kalıp sürüklenen ve bir tekne gibi yüzen kurumuş gül yaprağı. Arka tarafa ilerledikçe kötüleşen koku. Küf ve tozun mide bulandırıcı birleşimi. Arka duvarda kapıdan vuran ışığın ona ulaşmaması. Orada sadece gölgeler var.

Arkalarından gelen ve her şeyi daha da beter hâle getiren, korkunç bir gıcırtı Ethan'ın dikkatini çekiyor. Hızla dönüyor ve

mermer zemine bakıyor; dışarıdaki kapının parmaklıklarının gölgeleri uzamaya başlıyor.

Parmaklıkların diğer tarafındaki Ragesh, kapıyı itip sertçe kapatırken güneşi engelliyor. Uygulanan güç yüzünden sarsılan kapıdan, pas ve demir tozları dökülüyor. Ragesh kilidi aşağı iterken kapı hâlâ sallanıyor ve kilit yerine hafif bir tangırtıyla oturuyor.

Onları içeri kilitledi.

Ethan hemen kapıya koşuyor. Parmaklıkları kavrayıp ittiriyor ve kapının kıpırdamaması karşısında paniğe kapılmaya başlıyor. Korkuyla dışarıdaki Ashley'ye bakıyor ve onun çoktan işe koyulduğunu görünce az da olsa rahatlıyor. Ragesh'e doğru ilerleyen Ashley'nin yüzünde katışıksız bir öfke ifadesi var.

"Hey, göt herif," diyor. "Hayatında bir kez olsun pislik yapmayı bırak."

"Sadece onlarla biraz uğraşıyorum işte," diyor Ragesh.

"Uğraşma o zaman. Aç şu kapıyı."

Ragesh canı sıkılarak ofluyor. "Peki."

Ama kapı açılmıyor. Parmaklıkların ardından bakan Ethan, Ragesh'in kilitle uğraşmasını izliyor; görünüşe bakılırsa kaldırılmıyor.

"Dalga geçmeyi kes artık, Ragesh," diyor Ashley.

"Dalga falan geçmiyorum."

"Nasıl yani?"

"Ne nasılı ya?" diye çıkışıyor Ragesh. "Kilit sıkışmış."

Billy ile Russ da Ethan'ın yanına gidiyor ve kapıyı ittirmeye koyuluyorlar. Ethan kesinlikle klostrofobik değil. Çadırmda vakit geçirmeyi seviyor, Billy ve Andy ile üçü saklambaç oynadıklarında da en sıkışık gizlenme yerlerine seve seve girer. Ama mozole, sıkışan kapı ve onu iki yandan iten çocuklar Ethan için çok fazla. İçinde hafif hafif kaynayan panikle, şu an yapmak istediği tek şey buradan gitmek.

Hem de hemen.

Ama ortada çıkış falan yok. Şimdi Ashley de Ragesh'in yanında ve o da kilidi hareket ettirmeye çalışıyor. İkisi birlikte yukarı

doğru çekiyorlar, kolları geriliyor, uyguladıkları güçten yüzleri kızarıyor.

"Kahretsin," diyor Ashley. "Hareket etmiyor. Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," diyor Ragesh panikleyerek.

"Çöz o zaman."

"Neden ben?"

"Çünkü," diyor Ashley, "az önce üç çocuğu lanet olasıca bir mozoleye hapseden salak sensin."

Ashley'nin cümlesindeki kelimelerden biri –hapsetmek– normalde Ethan'm iyice paniklemesine sebep olurdu. Ama Ashley lafını bitirir bitirmez Russ, "Ben hapsolmadım. Bakın," diyor.

Yan dönüp parmaklıkların arasından yağ gibi kayarak geçiyor. Cılız olmanın faydaları. Mozoleden kurtulduktan sonra Ashley ve Ragesh'in arkasına geçiyor, onlar da parmaklıkların arasındaki mesafeyi inceliyorlar. Sonra aynı ölçüp tartan bakışları Ethan ve Billy'ye çeviriyorlar.

"Siz de geçebilir misiniz?" diye soruyor Ashley.

"Belki," diyor Ethan, pek zannetmese de. Russ'tan her açıdan daha iri ve Billy ise ondan bile iri. Çok değil. Birkaç santimetrelik fark. Ama o da yeterli olabilir. "Deneyebiliriz."

Bu sefer önce Ethan harekete geçiyor, yan dönüp parmaklıklara yaklaşıyor. Omzunu ikisinin arasından geçiriyor ve kolayca sığması karşısında hem şaşırıyor hem rahatlıyor. Dizleri de rahatça geçiyor, ayakları karşıya bakacak şekilde bacaklarını çeviriyor.

Ethan yolun yarısına geldiğinde işler biraz zorlaşıyor. Göğsü, kalçası ve başı biraz fazla geliyor ve kendisini, vücudu kısmen mozolede kısmen de dışarıda kalmış hâlde buluyor.

"Panik yapma," diyor Ashley ona. "Sadece başını çevir."

Ethan söyleneni yapıyor, yüzünü iki parmaklığın arasından itiyor, sert demir kulaklarına baskı yaparken yüzünü buruşturuyor. Sanki birisi, annesinin kullandığı bulaşık süngerleriyle kulaklarını ovalıyor. Ama kulakları diğer tarafa geçtiğinde başı da serbest kalıyor. Şimdi düşünmesi gereken tek şey vücudunun kalan üçte ikisi.

"Olabildiğinde dik dur," diye tavsiye veriyor Russ.

Ethan derin bir nefes alıyor ve elinden geldiğince dik durup karnını içine çekiyor, sonra da diğer tarafa geçiyor.

Herkes alkış tutuyor. Billy hariç herkes; o, barınaklardaki köpekler gibi parmaklıklara bakıyor. "Ben sığacağımı sanmıyorum," diyor.

"Sığarsın," diyor Ethan. "Sadece benim yaptığım gibi yap."

Bir omuz ve bir dizle başlayarak Billy'ye yol gösteriyor. Billy başını parmakların arasından uzatırken, Ethan bir an için onun başaramayacağından korkuyor. Parmaklıklar Billy'nin kulaklarını kıstırmış, başını iki yandan bastırıyor gibi duruyor. Billy kendini zorlayıp duruyor, başını ittirmeye çalışıyor ama kulakları çizilip kızarıyor.

"Yapabilirsin," diyor Ethan, Billy duraksadığında. "Sadece..."

Arazinin karşısından gelen ve pompalı tüfek patlaması kadar yüksek çıkan bir sesle sözü kesiliyor. "Hey! Sizin burada olmamanız lazım!"

Ethan hızla arkasına döndüğünde, uzakta birini görüyor; adam patikada hızlıca yürüyor. Yetkili birine benziyor. Siyah takım elbisesi var. Koştururken kravatı dalgalanıyor, ayakkabıları çakıllara sürtünüyor.

"Kahretsin!" diye bağırıyor Ragesh. "Kaçın!"

Koşarak mozoleden uzaklaşmaya başlıyor; geldikleri yoldan geri gidiyor. Russ da cılız bacaklarının izin verdiği hızla onu takip ediyor. Panik içindeki Ethan ise, takım elbiseli adam onlara bağırarak durmalarını söylerken ve vücudu onu kaçmaya teşvik ederken ne yapacağını bilemiyor. Bozuk bir oyuncak gibi kendi etrafında dönüp Billy'ye çarpıyor. Billy de o sırada hâlâ kıpırdanıp kıvranarak mozoleden çıkmaya çalışıyor; vücudu şimdi belli bir açıda, parmaklıklar göğsünden ve sırtından geçiyor.

Ashley hızla Ethan'ın kolunu kavrıyor. "*Gidelim!*" diyor onu çekerek. "Billy'yi tut."

Ethan, Billy'nin elini tuttuğu gibi çekiyor; en az Ashley'nin onu çektiği kadar sertçe. Ama sanki her hamlesi, Billy'nin par-

maklıklara daha da sıkışmasına sebep oluyor; gözleri, kafasından fırlayıverecekmiş gibi irileşmiş hâlde.

"Dur," diye tıslıyor. "Hareket edemiyorum."

İşte o an Ethan, içinde bulundukları durumun korkunç gerçekliğini fark ediyor.

Kesinlikle olmamaları gereken bir yerdeler.

Diğerleri gidiyor veya çoktan gittiler.

Ve Billy tamamen sıkışmış durumda.

18

Mozolenin biraz ilerisi, geçen otuz senede değişmiş. Bina hâlâ ağaçların gölgesinde, devasa söğütlerin dalları sivri çatısına değiyor. Öncesi ile şimdi arasında dikkat çeken tek fark, kapıdaki parmaklıklara geçirilip sarılmış zincirlerden sarkan asma kilit. Muhtemelen otuz yıl önce olanlardan kaynaklansa da, o zaman da düşündüğüm şeyi aklımdan uzaklaştıramıyorum: Bunca çaba birisinin içeri girmesini engellemek için mi, yoksa içerideki ölülerin kaçmasını önlemek için mi?

Diğer bariz değişim kesinlikle mozoleyle değil, benimle alakalı. Şimdi o parmaklıkların arasından geçebilmem mümkün değil. Bir bacağım geçse şanslı sayılırım.

Ama içeride görmek istediğim bir şey var, bu yüzden de patikadan çıkıp kapıya yaklaşıyorum. İçeriye şöyle bir bakınca, buraya son gelişimden bu yana bir farklılık daha olduğunu görüyorum: Mozolenin zeminine dar bir granit kutu yerleştirilmiş.

Telefonumun fenerini karanlığa doğrultuyor, oraya işlenmiş ismi görene kadar taşta gezdiriyorum.

EZRA HAWTHORNE

Bay Hawthorne'un ebedi istirahat yeri olarak enstitü arazisini seçmesine şaşırmasam da buranın sadeliğini ilginç buluyorum. Adam inanılmaz zengindi ve ailesi New Jersey ormanının bu parçasını kendi özel mülklerine dönüştürmek için bir servet harcadı. Buna rağmen kendisi, üzerinde doğum ve ölüm tarihlerinin bile yazmadığı basit bir granit kutuya gömülmüş durum-

da. Görebildiğim diğer tek yazı, isminin birkaç santim altına işlenmiş kısa yazıt.

ÖLÜM SADECE BİR YANILSAMADIR

Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Ezra Hawthorne'un ölümden sonra hayat olduğuna inandığına mı? Veya öyle bir şey olmadığı ve buna inananların da aptal olduğuna mı? Bunun üzerine Billy'yi düşünüyorum. Öldü... ama ölmedi de. Acaba Ezra *bunun* hakkında ne düşünürdü?

Mozoleden uzaklaşıp çakıl patikada hızlı adımlarla devam ediyorum. Bir köşeden dönüp daha iyi günler görmüş bir çalılık karmaşasını geçince malikâne görüş alanıma giriyor.

Bina, dalgalı çimenlerin üzerinde büyük ve görkemli hâlde uzanıyor. Geniş ve biçimsiz, belirli bir mimari tarzına sahip değil, bu da zamansız bir bina gibi görünmesine sebep oluyor. Sanki filmlerden çıkmış bir yer. Hawthorne malikânesinin boyutu dışında en çarpıcı özelliği sessizliği. Gerçekten *sessiz* bir yer. Duyabildiğim tek şey, yaklaştığım sırada tüm o sükûnetin arasında ürkütücü derecede gürültülü çıkan ayak seslerim. İçgüdüsel olarak parmak uçlarımda yürümeme sebep oluyor ki aslında buna gerek olmayabilir. Etrafta birileri olduğuna dair bir şey ne duydum ne de gördüm.

Yine de malikâneye iyice yaklaştığımda elimden geldiğince göze çarpmamaya çalışıyorum. Arka taraftaki pencerelerden birine yanaşıp ellerimi cama dayıyor ve içeri bakıyorum. Alçak bir sehpanın etrafına yerleştirilmiş berjer koltuklar ve kadife bir kanepeyle oturma odasına benziyor. Duvarlardan birinde goblen asılı, başka bir tanesi ise büyük manzara tablolarıyla dolu.

Oda genel olarak boş görünüyor... ta ki camın diğer tarafında görüş alanıma bir kadın aniden girene kadar. Sesi titreyerek, "Her kimsen lütfen git," diyor.

Korkup sıçrayarak pencereden uzaklaşıyorum, suçüstü yakalanmış bir hırsız gibi ellerimi kaldırıyorum. Böyle görünmek istemiyorum tabii. Ellerimi indiriyorum. "Merhaba! Pardon! Ben sadece etkinlik tesisinize bakmak istemiştim."

Bu yalan nasıl bu kadar hızlıca aklıma geldi bilmiyorum ama iyi ki geldi çünkü kadın biraz sakinleşiyor. Kendi solunu, benim sağımı işaret ediyor. O tarafa baktığımda, binanın arkasındaki kırmızı kapıyı görüyorum. Başımla onaylayıp oraya doğru ilerliyorum ve kadın açmadan otuz saniye önce kapıya ulaşıyorum.

Üstünde lavanta rengi bir döpiyes, yüzünde de bitkin bir gülümsemeyle kapı aralığında duran kadın, "Üzgünüm ama kapalıyız," diyor.

"Sadece etrafa hızlıca bir bakmak istiyorum."

"Randevunuz var mı?"

"Hayır," diyorum. "Burayı internette gördüm ve gelip bizzat bakmak istedim."

Kadın terli ve kirli hâlime şöyle bir bakıyor. "Buraya nasıl geldiniz? Arazide başka araba yok?"

"Uber'le geldim, ön kapıda bıraktı beni."

Arazi taş bir duvarla çevrili olduğundan, ön tarafta bir bahçe kapısı olduğuna dair varsayımımdan oldukça eminim. Bu sözde kapının şu an açık olduğundan ise o kadar emin değilim. Yine de kadın tekrar gülümsüyor ve "Pekâlâ, normalde sadece önceden randevu alanlara etrafı gezdiriyoruz. Ama madem geldiniz, sanırım hızlıca bir bakınmanızın zararı olmaz."

Beni içeri alıp sade, dar bir koridordan geçiriyor. Önümde hızlı hızlı yürürken birkaç kere omzunun üstünden bana bakış atıyor. "İsmim Lonette Jones," diyor, polislerin basın toplantılarında onları suçluların gözünde insanileştirmek için kaçırılan kurbanların tam isimlerini söylerken kullandıkları ses tonuyla.

"Ben de Ethan," diyorum, muhtemelen gerçek ismimi kullanmamam gerektiğini biraz fazla geç fark ederek. "Ethan Smith."

"Etkinliğiniz düğün mü, yoksa özel parti mi?"

"Düğün," diyorum, yalan öylece çıkıveriyor ağzımdan.

"Belki randevu alıp nişanlınızla tekrar gelebilirsiniz."

"Şu sıralar kendisi çok meşgul." Yüzümü buruşturuyorum. Neden konuşmaya devam ediyorum ki? "Ama beğenirsem kesinlikle randevu alıp onu da getiririm."

"İşte burası," diyor Lonette, koridorun sonunda *Downton Abbey*'yi andıran bir giriş salonu karşımıza çıktığında. Maun, kadife ve brokarlarla dolu mekânda, benzer bir soluk ihtişam var. Duvarları, çiçekli vazoların durduğu sehpaların üzerine eşit aralıklarla asılmış portreler dolduruyor. Yüksek tavanda çapraz geçen ahşap kirişler var ve uzun pencerelerden içeri gün ışığı giriyor.

İkinci kata giden büyük merdiven âdeta alana hükmediyor. Altındaki geniş kapı aralığı da balo salonuna açılıyor gibi. Parke zemine, yaldızlı kenar süslemesine ve devasa bir örümcek ağı gibi sarkan avizeye bakıyorum.

Malikânenin dışı gibi içi de alenen uğursuz gibi görünmüyor. Sadece miras parasıyla alınmış bir sürü şık eşya. Tek tuhaflık, ön kapının yanındaki büyük yağlıboya tablo. Siyah takım elbise giymiş genç bir adam resmedilmiş; bakışları hiddetli. Arkasında da bir tarafta budaklı bir ağaç, diğer tarafta da bir dikilitaş var.

"Ezra Hawthorne," diyor Lonette iç çekerek, beni tabloya bakarken yakaladığında. "Kendisi burada yaşadı."

Tabloya yaklaşıyorum ve ağaçta da dikilitaşta da garip işaretler olduğunu fark ediyorum. Bir tanesi bariz şekilde yıldız. Diğeri yan duran sekiz rakamına benziyor ki bunun sonsuzluk sembolü olduğunu biliyorum. Diğerlerinin çoğunu bilmiyorum ama.

"Şu sembollerin anlamı nedir?"

"Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim gelinlerin nefret ettiği. Ama indirmemize izin verilmiyor. Bay Hawthorne vasiyetinde bunu şart koştu." Tekrar tur rehberi moduna dönen Lonette, balo salonunun kapısından geçiyor. "Burası esnek bir alan. Tören için kullanılabileceği gibi, tören dışarıda yapılırsa resepsiyon salonu olarak da kullanılabilir."

Tablodan uzaklaşıp merdivene bakıyorum. "Yukarıda ne var?"

"İkinci kat tüm misafirler için yasak ama merdivende düğün fotoğrafı çekilmesine izin veriyoruz."

İçerideki hiçbir şey, burada ne yaptıkları şöyle dursun, bu-

rasının bir zamanlar Hawthorne Enstitüsü olduğuna dair en ufak bir ipucu vermiyor ama o zamanlardan kalma bir şeylerin hâlâ malikânenin bir yerlerinde olduğunu düşünüyorum. Belki de haksızımdır ve görecek hiçbir şey kalmamıştır. Veya belki de hepsi yasak olan ikinci kata taşınmıştır. Lonette'ten biraz daha bilgi almaya karar veriyorum.

"Burası eskiden okul değil miydi?"

"Evet, Hawthorne Enstitüsü."

"Ne üzerinde çalışıyorlardı?"

Lonette daha önce kendisine bu hiç sorulmamış gibi şaşırıyor. Belki de sorulmamıştır. İnsanlara burayı gezdirdiği diğer seferlerde gelenlerin geçmişte mekânın ne olduğundan ziyade sunduğu imkânlarla ilgilendiğini tahmin edebiliyorum.

"Açıkçası bilmiyorum. Ben sadece iki senedir etkinlik alanını yönetiyorum." Sesini alçaltıp fısıldayarak devam ediyor. "Söylentilere göre bir tür tarikatmış."

Her ne kadar aklıma aniden gelen *okültizm* sözcüğü düşüncelerimin arasında neon lamba gibi yansa da istifimi bozmamaya çalışıyorum.

"Sizce doğru mu?"

"Hayır," diyor Lonette omuz silkerek. "Ama insanların neden böyle dediklerini anlayabiliyorum. Özellikle de bodrum kata indilerse. İlçeye sadece arazi ve malikâne bağışlanmadı. İçerideki tüm mobilyalar da bağışlandı. Hepsi de bodruma tıkılmış durumda. Bana sorarsanız epey ürkütücü."

Ben ona sormuş oldum, Lonette de bana –niyeti bu olsa da olmasa da– tam olarak nereye bakılması gerektiğini söylemiş oldu. İkinci katı unut gitsin. Bir şekilde bodruma girmem gerekiyor. Hatta oraya nasıl ulaşacağımı biliyor olabilirim: Ana merdivenin tam altındaki kapalı kapı.

Oraya ulaşmanın bir yolunu düşünürken Lonette'in beni gezdirmeye devam etmesine izin veriyorum. Balo salonuna ek olarak gelin, damat ve düğündeki diğer kişiler için ayrılmış hazırlanma alanlarını; yemek şirketlerinin kullandığı mutfağı ve

tören balo salonunda gerçekleşirse resepsiyonun yapıldığı yemek odasını gösteriyor.

Dışarıdayken penceresinden baktığım oda, kokteyl saatlerinin gerçekleştiği yermiş. Hemen yanında da Lonette'in "toparlanma odası" dediği yer var; içkiyi biraz fazla kaçıran misafirlerin ayılabileceği küçük bir ön oda. Kısa süre sonra giriş salonuna dönüyoruz ve Lonette bana kartını verip randevu aldıktan sonra nişanlımla tekrar gelmemi öneriyor.

"Tuvaleti kullanabilir miyim?" diye soruyorum, aslında beni pencerede yakaladığında böyle demeliydim. İkimize de zaman kazandırırdı.

Lonette, bodruma açıldığını düşündüğüm kapının hemen ilerisindeki kısa koridoru işaret ediyor. "Koridorun aşağısında, solda."

Oraya doğru ilerliyorum ve Lonette'in her adımımı izlediğinin farkındayım. Kafam karışmış gibi yapıp merdivenin altındaki kapının önünde duraksıyorum.

"Daha aşağıda," diye sesleniyor ben daha kapıyı açamadan. "Ve *solunuzda*."

Yüzüme şapşal bir gülümseme yerleştirerek ona bakıyorum ve tuvalet kapısına yöneliyorum, o kadar yavaş yürüyorum ki Lonette sonunda izlemeyi bırakıp ofisine dönüyor. İşte bu noktada harekete geçiyorum. Aceleyle merdivenin altındaki kapıya gidip açıyorum, yavaşça içeri süzülüyorum ve arkamdan sessizce kapatıyorum.

Bir an için zifiri karanlıkta kalıyorum ve ışık düğmesini arıyorum. Sonunda bulup açtığımda, açıkça bodrum olan yere inen basamaklar görüyorum.

İşte bu.

Aşağıda kendimi, tıka basa mobilya, sandık ve onlarca yıllık dökümtüyle dolu taş duvarlı, devasa bir odada buluyorum. Masaların üzerinde sandalyeler, raflara tıkılmış sanatsal objeler, sallanıp düşecek kadar yüksek kitap istifleriyle rasgele düzen-düzenlenmiş bir oda. Her şeyi kalın toz katmanları kaplamış.

Köşelerde örümcek ağları da var. Hepsi birleşince kendimi dünyanın en lanetli antika dükkânına girmişim gibi hissediyorum.

Çerçöpün arasına adımımı atınca ensemdeki tüyleri diken diken eden soğuk bir esintiyle karşılaşıyorum. Lonette haklı: Burası aşırı ürkütücü.

Mobilyaların çoğunun tozdan kararmış örtülerle kaplı olması ve bunların da korkutucu derecede insan formuna benzemesi hiç yardımcı olmuyor. Billy'nin kitabındaki gölge kişilere benzemiyor diyemem. Bunları görmezden gelmeye çalışıp telefonumu çıkarıyorum ve en yakın raftan başlayarak fotoğraf çekmeye koyuluyorum. Karman çorman eşyaların hepsini çekiyorum. Seramik bir kafatası büstü. Mücevher dolu bir kutu. Ahşap bir ruh çağırma tahtası.

Sonra da yakınımdaki kutulardan birini açıyorum ve toz bulutu saldırısına uğramamla öksürecek gibi oluyorum. Kutudaki kitapları hızlıca karıştırıyor, deri ciltli ansiklopedilerden sözümona büyü kitaplarına kadar her şeyi fark ediyorum. Açtığım bir sonraki kutuda da daha fazla kitap var; Thoreau'dan *Gray's Anatomy, Walden*'ı ve *House of Horrors*'ın yıpranmış bir kopyası da dahil.

Her kutuyu incelemek bütün gün sürebileceği için yan yana duran iki ahşap sandığa geçiyorum. İkisinin de içinde çerçeveli fotoğraflar var. Hızlıca çıkarıp hepsinin fotoğrafını çekiyorum, görüntülere dikkat etmek için durmuyorum. Çoğu bu malikânede uzun zaman önce gerçekleşmiş etkinliklerden gibi görünüyor. Takım elbise giymiş beyaz erkeklerden oluşan gruplar kameraya bakıyor. Çerçevelerin alt kısmındaki altın plakalar bana fotoğrafların çekildiği yılı söylüyor; 1937'de başlayıp 1998'de bitiyor.

Telefonumu 1993 tarihli fotoğraflardan birine doğrulttuğum sırada, gördüğüm bir yüz diğerlerinin arasında öne çıkıyor; kendisinden neredeyse seksen yaş büyük görünen bir adamın yanında poz vermiş bir genç. Yaşlı adamın Ezra Hawthorne olduğuna şüphe yok. Sadece ön kapının oradaki portrede görünen

adam gibi giyindiği için değil. Ezra'yı tanıyacak kadar fotoğrafını görmüşlüğüm var.

Yanındaki genci de tanıyorum.

Johnny Chen.

Burada gönüllü iş yaptığını bilsem de onun Ezra Hawthorne'la bu kadar yakın olduğunu görmek şaşkınlıkla nefesimi tutmama neden oluyor; maalesef, merdivenlerin tepesindeki kapının diğer tarafından duyulabilecek kadar yüksek bir ses çıkarıyorum. Yukarıdan Lonette'in, "Kendisi aşağıda," dediğini duyuyorum. Ardından merdivenlerde iki farklı ayak sesi duyuluyor.

Fotoğraf çekmeye devam edip diğer yıllarınkileri de hızlıca kaydediyorum. Tam 1998'den bir fotoğrafı bitirdiğim sırada Lonette bodruma giriyor. Yanındaki ise Ragesh Patel; beni gördüğüne pek sevinmiş gibi durmuyor.

"Merhaba, Ethan," diyor, belirgin bir kızgınlıkla. "Benimle gelmen gerekiyor."

15 Temmuz 1994, Cuma
14.48

Ethan, Billy'yi çekmeye devam ederken Ashley de hâlâ onu çekiştiriyor. İki arada kalıp gerildiğini hissediyor. Sanki kopmanın eşiğinde.

Hadi! diye Billy'ye bağırmaya çalışıyor Ethan ama ağzından tek kelime çıkmıyor. Koşturan insanların –kimi mozoleden uzağa, kimi de tam olarak mozoleye doğru– seslerinden fazlasıyla paniklemiş, fazlasıyla korkmuş, fazlasıyla dikkati dağılmış hâlde. Bu sırada çekiştirmeye devam eden Ashley, Ethan'ın elini Billy'ninkinden kurtarmaya çalışıyor.

Sonunda ayrılıyorlar.

Billy elini Ethan'a uzatıyor; parmaklarının arasmda santimler var. Ancak Ashley'nin Ethan'ı kapıdan uzağa sürüklemesiyle mesafe açılıyor.

"Dur!" diye bağırıyor Ethan, Ashley'nin onu duyabildiğinden emin olmasa da. *"Dur!"*

Koşmaya devam eden Ashley'nin elinden kurtuluyor ama Billy'nin onlara katılamayacağının, hapsolduğunun ve yakalanmak üzere olduğunun farkında değil.

"Gidin buradan," diye bağırıyor takım elbiseli adam, şimdi aralarında sadece yüz metre kadar var. Adama dair her şey çok büyük. Boyu uzun, ürkütücü derecede iri yapılı.

Tekrar mozoleye dönüp bakan Ethan, Billy'nin hâlâ parmaklıkların arasında debelendiğini görüyor. Sonra diğerlerini kontrol ediyor; kaçıyorlar, Ragesh ise çoktan gözden kaybolmuş.

Russ ve Ashley patikanın epey ilerisindeler, ürkek geyikler gibi ormana koşturuyorlar.

Ethan tam tersi yöne gidiyor, yavaşça kapıya yaklaşıyor, Billy'ye yardım etmek istiyor. Yardım etmek zorunda.

Takım elbiseli adam şimdi daha da yakın. O kadar yakın ki, şöyle dediği sırada Ethan onun yüzündeki öfkeyi görebiliyor: "Sana dün buradan uzak durmanı söylemiştim."

Ethan bunu duyunca afallıyor. Donakalıyor.

Billy buraya daha önce de gelmiş.

Hem de onsuz.

Daha önce hissettiği ihanet hızla geri geliyor, bu sefer on kat daha şiddetli. Billy'nin buraya zaten geldiğini neden kendisine söylemediğini merak ediyor. Billy'nin ona başka neler söylemediğini merak ediyor. Şu anda, Billy ile arkadaş olup olmadıklarını merak ediyor.

Gün içinde olanlar Ethan'ın kafasından hızla geçiyor. Billy'nin keşif yapma isteği. Diğerlerinin teker teker katılması. Kendisi yolun karşı tarafındayken Billy'nin Ragesh ve Russ ile birlikte durması, resmen onların tarafında olması. Sonunda da şimdi olan. Ki bu sonuncusunun anlamı, Billy'nin daha dün buraya kimsenin gelmemesi gerektiği konusunda uyarılmasına rağmen onları şelaleye ve Hawthorne Enstitüsü'ne getirmiş olduğu.

Bunun üzerine başlarının derde girdiği.

Eh, Billy'nin başının derde girdiği.

Tabii Ethan'ın da başı derde girecek, hemen koşmaya başlamazsa...

Durumun tüm ağırlığı kafasına dank ederken, geriye doğru tereddütlü bir adım atıyor. Gerçekten de başı derde girebilir. Hem de hiç istemediği bir şey yüzünden. Tamamen Billy'nin hatası olan bir şey yüzünden.

O buraya gelmek istememişti.

Ne yolun diğer tarafına geçmek ne o duvar boyunca sinsi sinsi ilerlemek ne de şelaleyi görmek istemişti.

Mozoleye ise kesinlikle adım atmak istememişti.

Tüm bunlar Billy yüzündendi.

Ethan geriye doğru iki adım daha atıyor, takım elbiseli adam mozoleye ulaşırken Billy ile arasındaki mesafeyi iyice açıyor. Billy'nin içinde bulunduğu zor durumu inceleyen adam, "Tanrı aşkına. Neyin peşindeydin sen?" diyor.

Bundan sonra Ethan hiçbir şey görmüyor çünkü dönüp sırtını mozoleye veriyor ve ileride uzanan patikaya, Ashley ile Russ'ın giderek küçülen görüntülerine bakıyor. Sonra, daha fazla düşünmeden koşmaya başlıyor. Patikada hızla ilerlerken, Billy'nin ona durması için yalvardığını duyuyor.

"Ethan, beni bırakma! Lütfen beni bırakma!"

19

"Beni tutuklayacak mısın?" diye soruyorum Ragesh'e, beni suçlu gibi arabasına götürdüğünde.

"Tutuklayabilirim," diyor. "Muhtemelen tutuklamalıyım da."

"Teknik olarak mülke izinsiz girmedim. Lonette beni içeri aldı."

"Çünkü ona yalan söyledin," diye karşılık veriyor Ragesh. "O da bulduğu ilk fırsatta polisi aradı. Mekânı soymaya kalktığını düşünmüş."

Bu çok saçma. Ben mi hırsızlık yapacağım? Fark edilmeden dolaşmayı bile beceremiyorum. "Öyle bir şey yapmıyordum."

"Peki neden buraya geldin?"

"Sadece etrafa bakmak istedim."

Ragesh yalan söylediğimi gayet iyi biliyor. Bunun için dedektif olmaya gerek yok tabii. Bir şeylerin peşinde olduğum çok açık. "Neden?"

Bunu bilmiyorum çünkü Billy bana söylemedi. Ama Ragesh'in buna inanacağını zannetmediğimden daha mantıklı bir yanıt vermeyi tercih ediyorum. "Billy'nin ölümünde Hawthorne Enstitüsü'nün bir parmağı olup olmadığına dair bir emare var mı diye."

"Bunu zaten konuşmuştuk, Ethan. Ortada muhtemelen..."

"Bir bağlantı yok mu? Herkes öyle söylüyor. Ama burada ne yapıldığını kimse söylemezken buna nasıl inanacağım? Hatta *sen* en azından bir kısmını bilmene rağmen."

Ragesh arabayı çalıştırıyor. "Ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yok."

"1992 yılında burada gönüllü olarak çalıştın," diyorum ön camın ilerisinde, karşımızda yükselen taş malikâneyi elimle göstererek. "Sen ve Johnny buradaydınız."

"Bunu nereden duydun?" diye soruyor Ragesh, sinirlendi mi yoksa etkilendi mi anlamıyorum. Emin olamıyorum.

"Biraz araştırma yaptım diyelim. Bu yüzden de saçmalamayı kesip birbirimize bildiklerimizi söyleyelim derim."

Ragesh arabayı Hawthorne malikânesinden uzaklaştırıp dar bir yolda ilerlerken söylediğim şeyi düşünüyormuş gibi duruyor. İleride taş duvar var ve ne güzel ki açık bir kapı. En azından bugün bir şeyi düzgün yapmışım.

"Peki, anlaştık," diyor Ragesh, kapıdan geçtikten sonra. "Tüm kartlarımızı açalım bakalım. Karşılıklı. Neden Billy'nin cinayetinin bir şekilde Hawthorne Enstitüsü'yle bağlantılı olduğu konusunda bu kadar inatçısın?"

"Çünkü orada bulundu."

"Ben de sana bir cesetten kurtulmak istiyorsan orasının iyi bir yer olduğunu söyledim zaten."

"Ama o gün oradaydık," diyorum, Ragesh'in hatırlatılmaya ihtiyacı olmasa da. "Billy hepimizden daha uzun kaldı."

"O zaman ne olduğundan bahsetti mi hiç?"

"Hayır," diyorum, o gece çadırda Billy ile aramızda geçen tartışmadan ve söylediğim her şeyi geri alabilmeyi istediğimden bahsetmeye hâlâ çok utanıyorum. Billy o gün daha önce herhangi bir detay verseydi, bunları kesinlikle paylaşırdım. Ama hiçbir şey söylememişti. Net bir şekilde ifade ettiği tek şey ona nasıl ihanet ettiğimdi.

"Pekâlâ," diyor Ragesh. "Senin sıran. Ne istiyorsan sor."

Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Cevaplanmasını istediğim çok fazla soru var. Nihayetinde, Ragesh bize Billy'nin kalıntılarının bulunduğunu söylediğinden beri içimi kemiren şeyi sormaya karar veriyorum.

"Geçen gece, Billy'nin ölümünün kaza olmadığını bildiğini çünkü cinayet delilleri olduğunu söylemiştin. Ne tür deliller bunlar?"

"Billy'nin kaburgalarında ve kafatasında kırıklar vardı," diyor. "Adli antropolog, hasara dayanarak, muhtemelen göğsüne ve başına aldığı keskin olmayan bir cisimle yapılan darbelerden öldüğünü düşünüyor."

Duraksıyor ve iyi olup olmadığımı kontrol ediyor. Tabii ki iyi olmaktan çok uzağım. Araba sarsılıyormuş gibi hissediyorum. Sanki birisi arkadan çarptı ama etrafta başka araç yok.

"Yaralarının düşme kaynaklı olma olasılığı da var ama öyle olmayabilir de," diye devam ediyor Ragesh.

"Neden?"

"Dalgıçlar çamurda, Billy'nin kalıntılarının yanında bir kumaş parçası bulmuş. Şelaleden atılmadan önce battaniye gibi bir şeye sarılmış olabilirmiş."

Bir sarsıntı daha hissediyorum. İlkinden daha kötü. Çünkü şimdi Billy'nin hızlı ve acısız şekilde öldüğünden şüphe ediyorum. Muhtemelen tam tersinin olması, bir an için dilimin tutulmasına sebep oluyor.

Ragesh bana anlayışlı gözlerle bakıyor. "Sorduğuna pişman mısın?"

Evet.

Aynı zamanda hayır.

Çünkü bana göre, Billy'nin cinayetinin işlenme biçimi pek çok şüpheliyi eliyor; özellikle de Hemlock Circle sakinlerini. Hayır, Dedektif Cassandra Palmer'ın Billy'nin neden çığlık atmadığına veya yardım çağırmadığına dair teorisini unutmadım. Sadece buna katılmamaya devam ediyorum. Çünkü Billy'yi tanıyan birinin ona böyle bir şey yapabileceğini hayal bile edemiyorum. Bu da demek oluyor ki katili çıkmaz sokaktan birisi değil.

"Hawthorne Enstitüsü hakkında bildiklerini anlat," diyorum.

"Anlatacak çok bir şey yok. Tam olarak bir saatliğine oradaydım."

"O kadar mı?" diye soruyorum. "Ama gönüllüymüşsün."

"Daha ziyade kobay gibi," diyor Ragesh. "Johnny bizi kaydettirmişti. Oranın nasıl bir yer olduğunu görmek istediğini söylemişti."

"Nasıl bir yerdi peki?"

"Büyük oranda şimdiki gibi. Çok eski. Boğucu. Koyu renk takım elbise giymiş bir sürü adam oturmuş bir şeyler okuyordu. Biz oraya gider gitmez Johnny ile beni ayırıp iki farklı odaya götürdüler. Benimki bembeyazdı. Johnny daha sonra kendi gittiği odanın da aynı olduğunu söylemişti. Tahta duvar gibi bir şeyle ayrılmış masalarda oturduk, diğer taraftaki kişiyi göremiyorduk."

"Kim olduğunu sonradan görebildin mi?" diye soruyorum.

"Hayır." Bu hatıra onu hâlâ ürkütüyormuş gibi biraz ürperiyor. "Sadece duydum. Adamın biriydi. Üzerinde şekiller olan kartlar tutacağını, duyu dışı algılama gibi bir şey kullanarak bunları tahmin etmem gerektiğini söylemişti. Göremediğim karta konsantre olduğum sürece istediğim kadar süre kullanabilecektim."

"Kaç tane vardı?"

"Elli."

"Hiç doğru bildin mi?"

"Bilmiyorum," diyor. "Doğru tahmin edip etmediğimi söylemediler hiç. Sadece bir sonraki karta geçiyorduk. İşimiz bittiğinde de eve gönderildim ve bir daha da oraya gitmedim. Sonra gönüllü çalışma işimi kütüphanede raf düzenleyerek tamamladım."

Ona bakıyorum. "Peki Johnny?"

"O tekrar gitti," diyor sessizce. "Pek çok kez. Gönüllü işimiz bittikten sonra bile."

Telefonumu çıkarıp 1993'te çekilmiş o fotoğrafı açıyorum. Görüntü kalitesi berbat. O sırada acele ederken kadrajı ortalamaya ve odaklamaya uğraşmamıştım, sonuç da biraz çarpık bir fotoğraf olmuş. Yine de yakınlaştırdığımda önemli kısmı görebiliyorum: Johnny Chen ve Ezra Hawthorne.

Onlara tekrar bakarken daha önce kaçırdığım detayları fark ediyorum; Ezra'nın solgunluğu, Johnny'nin omzundaki pençeye benzeyen eli gibi. Bir de Johnny'nin, Ezra'nın üstündekiyle bire bir aynı siyah takım elbiseden giymiş olması.

"Johnny hiç sana orada ne yaptığını söyledi mi?"

"Hayır," diyor Ragesh. "Aynı şey olduğunu düşünmüştüm. Tuhaf testler ve deneyler işte. Ama Johnny orayı sevmişti. Sonunda, onu mutlu eden tek şey orasıymış gibiydi."

Sonunda mı? İlk başta Ragesh'in bununla ne kastettiğini anlamıyorum. Ama sonra fotoğrafa tekrar bakıyorum ve bu sefer altın plakadaki tarihe yakınlaştırıyorum. Johnny'nin öldüğü yıl. Anladığım kadarıyla bu, Johnny'nin son fotoğrafı olabilir.

Johnny'nin yüzündeki tuhaf ifadeyi inceliyorum. Biraz gergin gibi. Sanki orada olmaktan çok rahat değil.

Kelimelerimi çok dikkatlice seçerek, "Sence Johnny'nin başına gelenin Hawthorne Enstitüsü'nde geçirdiği vakitle bir alakası olabilir mi?" diye soruyorum.

Ragesh aniden frene basıp arabayı yolun ortasında durduruveriyor. Bir an için öne savruluyorum ve emniyet kemeri beni koltuğa geri çekiyor. Ragesh yüzünde sert bir ifadeyle bana dönerken kemeri boynumdan uzaklaştırıyorum.

"Bu komplo teorine *sakın* Johnny'yi sürükleme. Onun ölümüyle başka kimsenin alakası yoktu. Johnny..." Ragesh'in sesi, hava kaçıran balon gibi zayıflıyor. "Sıçıp batırdı işte, tamam mı? Bazı sıkıntılar yaşıyordu, bir sürü sıkıntı hatta, bu da uyuşturucuya yönelmesine sebep oldu. Sonra da öldü. Bazen hâlâ bunu düşündüğüm ve kendine bunu yaptığı için ona sinirlendiğim oluyor. Ama mesele de bu. Johnny bunu kendi kendine yaptı. Hawthorne Enstitüsü'nün konuyla alakası yok. Tıpkı Billy'nin başına gelenlerle alakası olmadığı gibi."

"Üzgünüm," diyorum ve gerçekten de öyleyim. Verdiği tepki, Hemlock Circle'da bir arkadaşını kaybeden tek kişinin ben olmadığımı hatırlamamı sağlıyor.

Ragesh yola devam ediyor. "Sorun değil."

Arabayı gergin bir sessizlik dolduruyor ve o kadar boğucu hâle geliyor ki camı açmak istiyorum. Birkaç dakika sonra da iyice dayanılmaz oluyor ve pencereyi kırasım geliyor.

"Dedektif Palmer, Billy'yi Hemlock Circle'dan birinin öldürdüğünü düşünüyor," diyorum. "Buna katılıyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Komşularımızdan veya Hawthorne Enstitüsü'nden birinin bunu yaptığını düşünmediğine göre, sence Billy'yi kim öldürdü? O günün öncesinde insanların gördüğü kamuflajlı yabancı mı?"

"Kesinlikle o değildi," diyor Ragesh.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Her şeyden önce, bu tür durumların ne kadar nadir olduğunu biliyorum. Evet, olabilir ve genellikle de trajik şekillerde olur. Ama böyle bir şeyin senin arka bahçende gerçekleşme ihtimali milyonda bir." Dümdüz ileri bakıyor, direksiyonu biraz fazla sıkıca tutuyor. "İkincisi, bunu biliyorum çünkü o kamuflajlı yabancı bendim."

Hâlâ yola odaklanmış durumda olduğundan yüzümdeki şok ifadesini kaçırıyor. Yan aynadan yansıyan ağzı açık kalmış hâlimi sadece ben görüyorum. Buna bir de gücümü kuvvetimi kesen bir hayal kırıklığı ekleniyor. Billy kaçırılmadan bir gün önce mahallede bir yabancının dolandığı hiç kanıtlanmasa da, bu fikir çarpık bile olsa bir tür teselli sağlıyordu. Ne ismi ne de yüzü olan bir öcünün Billy'yi kaçırdığına inanmak, Hemlock Circle'dan birinin bunu yapması ihtimaline kıyasla çok daha kolaydı.

"Neden kimseye söylemedin?"

"Neden söyleyecektim ki?" diye karşılık veriyor Ragesh. "Ormanda dolaştığımı ve geri döndüğümde kendi bahçem yerine Willow Court'un arka bahçesine girdiğimi itiraf etmek utanç verici olurdu. Bütün mahallenin bu konuda çok korkmasını da ekleyince iyice utanç verici."

"Ama orada yaşıyordun," diyorum. "Neden birileri senin şüpheli olduğunu düşünsün ki?"

"Bunu gerçekten soruyor musun, Ethan?" Ragesh kendi yüzünü işaret ediyor. "Ten rengime bir baksana."

Başımı onaylar anlamda sallıyorum. "Anlaşıldı."

"Kamuflaj da işi büyüttü sanırım," diye devam ediyor. "Ama çok yakışıyordu bana. Hâlâ da öyle."

Hep birlikte şelaleye ve Hawthorne Enstitüsü'ne gittiğimiz günü düşünüyorum. Ona ormanda otururken rastlayana kadar Ragesh grubun parçası değildi.

"Ormanda ne yapıyordun?"

"Düşünüyordum," diyor. "Boktan şeyler yaşayan tek kişi Johnny değildi. Benim de dertlerim vardı. Ormanda vakit geçirmek de kafamı toparlamama yardımcı oluyordu. Ama diğer herkes için şüpheli bir şeydi. Beni ormandan çıkıp Willow Court'un oraya girerken gören kişi için mesela. Ashley de var; onu gözetlediğimi düşünüyordu. Tanrım, babası öyle bir tepki vermişti ki. Bizimkilere röntgenci olduğumu söylemişti. Al sana utanç işte."

"Ashley şu an bekâr," diyorum. "İlgileniyorsan yani."

"Kocamın bunu onaylayacağım zannetmiyorum."

Hazırlıksız yakalanarak oturduğum yerde şaşkınlıktan sıçrıyorum. Hareketi fark eden Ragesh gülümsüyor ve "Şaşırdın galiba," diyor.

Hem de çok, diye düşünüyor, "Biraz," diye karşılık veriyorum.

"O dönem bazı sıkıntılar yaşadım demiştim," diyor Ragesh.

"Ne zamandır evlisin?"

"Sekiz yıl oldu."

"Tebrikler," diyorum. "Peki ailen? Sorun etmiyorlar mı?"

"İlk başta ediyorlardı. Ama eninde sonunda alıştılar. Kendime iyi bir Hint erkeği bulmamın yardımı dokundu tabii. Son zamanlarda annemin en büyük şikâyeti, kocamın ondan daha iyi bir aşçı olması."

Çocukken onu çok iyi tanımasam da –tanıdığım kadarıyla da pek sevmesem de– Ragesh için seviniyorum.

"Üzgünüm bu arada," diyor.

"Niçin?"

"Pek çok şey için. O zamanlar pisliğin tekiydim. Büyük oran-

da korktuğum, üzüldüğüm ve kafam karışık olduğu için. Bu bir bahane değil tabii. Yaptığım bazı şeylerin mazereti yok."

"Bizi mozoleye kilitlemek gibi mi mesela?" diye soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Aynen. Gerçi açıklığa kavuşturayım, kilidin sıkışması benim hatam değildi. Ama yine de, bilirsin işte, size yardımcı olmadığım için üzgünüm."

"Yapabileceğin bir şey yoktu."

"Daha nazik olabilirdim," diyor. "En azından seninle konuşmam veya kanatlarımın altına almaya çalışmam gerekirdi. Çünkü insanın en iyi arkadaşını kaybetmesinin ne demek olduğunu Hemlock Circle'daki herkesten iyi bilirim."

Ragesh'e bakarken onun da benimle aynı şeyleri yaşadığını düşünüyorum. Yas. Suçluluk. Öyle bir arkadaşlığın sürdürülebilir olup olmadığını yıllarca merak etmek. Ragesh'le aramızdaki tek fark, evliliklerimizin durumu dışında, en yakın arkadaşlarımızı kaybetmekle başa çıkış şekillerimiz. O bir zorba olmuş ve öfkesini dindirip tavrını değiştirmeden önce, zalimliğe yöneltmişti. Ben ise farklı bir yol seçmiştim.

Kaçmıştım.

Ama şimdi ikimiz de burada, Ragesh evimin önünde durmadan önce Hemlock Circle kavşağını dönen bir arabadaydık.

"Bıraktığın için sağ ol," diyorum. "Bir de şey, beni tutuklamadığın için."

"Sorun değil," diyor Ragesh inmeme izin vermeden önce. "Ama bana bir iyilik yap. Hawthorne Enstitüsü'nden uzak dur."

Uzak duracağıma söz veriyorum; büyük oranda, bir daha orada bulunursam beni *tutuklayacağını* bildiğim için. Pek bir şey olmasa da gördüklerimle ve çektiğim fotoğraflarla yetinmek zorundayım. Ragesh gittikten sonra da tam olarak oradan başlıyorum zaten. Oturma odasmda fotoğraflara bakıyor, her birinde duraklıyorum.

Çoğunda, şu eski fotoğraflarda olan ürkütücülük var. Uzun zaman önce ölmüş insanlar kameraya bakıyorlar, kaskatı poz vermişler, gülümsemeleri zoraki. Hawthorne Enstitüsü'ndeki

insanların pek gülümsediği yok tabii. Bunlar ciddi adamlar ve neşesiz yüz ifadeleri de buna uyuyor. Sonuç, hiçbir yüzün öne çıkmaması oluyor; Ezra Hawthorne'un bile. Hepsi soluk birer bulanıklık; mesela 1942'deki fotoğrafta olan adamlar, kırk sene sonrakilerden ayırt edilemez hâlde.

Fotoğrafların çoğu, Ezra Hawthorne'un malikânesinde gerçekleşmiş farklı etkinliklerden grup kareleri. Bunu anlayabiliyorum çünkü Lonette'in bana gösterdiği bazı yerleri fark ediyorum. Hatta bir fotoğraf şelalede çekilmiş; su, tahmin ettiğim kadarıyla siyah takım elbiselerinin üzerine siyah cüppe giymiş iki adamın arkasında bembeyaz dalgalar hâlinde dökülüyor.

Bu arada bu takım elbiseler her yerde. Her fotoğraftaki herkes giyiyor bunlardan. Kırklı ve ellili yıllara kadar giden fotoğraflarda pek sıradışı bir durum değil. O zamanlar takım elbise çok yaygındı, yemek masalarından sinemalara kadar her yerde giyilirdi. Sadece seksenler ve doksanlarda çekilmiş fotoğraflarda garipleşmeye başlıyor. O dönem moda kuralları değişmiş ve siyah takım elbise, erkeklerin sadece cenazelerde giydiği bir şey olmuştu.

Tüm fotoğraflar arasında sadece iki tanesi dikkatlice incelememi gerektirecek kadar ilginç. Biri, tabii ki, siyah cüppeler yüzünden şelaledeki fotoğraf. Kukuletaları iple sımsıkı bağlanmış halleriyle kesinlikle uğursuz görünüyor. Belki de Hawthorne Enstitüsü gerçekten bir tarikattı.

Bu fikri tamamen benimsemekten beni alıkoyan tek şey, ne kadar paraları olursa olsun burada bir tarikatın fark edilmemesinin mümkün olmaması. Diğer eyaletlerde olabilir tabii. Ama New Jersey'de olmaz. Özellikle de zengin koloni tarihi ve bununla gelen piskoposluk göstergeleriyle New Jersey'nin bu kısmında.

Tarikat meselesini tamamen yutmamamın bir başka sebebi de diğer fotoğrafların hiçbirinde bunu çağrıştıran bir şey olmaması. Dikkatimi çeken öteki fotoğrafta bu durum farklı bir açıdan var diyebilirim. 1969'da çekilen karede Ezra Hathorne ile üç adam

var. Bir masada, resmen bir kristal kürenin çevresinde oturmuşlar. Ezra'nın ağzı bir şeyler söylüyormuş gibi açık, yukarıdaki birine hitap ediyormuş gibi gözleri tavana dönük. Buna bakarken tek düşünebildiğim Billy oluyor.

Hayaletlerle konuşuyorlar.

Bu fotoğrafta olan şey sahiden bu mu? Eğer öyleyse, Billy bunu nereden biliyordu ve üst üste iki gün oraya gitmek istemesinin –önce tek başına, sonra grupça– sebebi bu muydu?

Meraklanarak diğer fotoğrafları birer birer geçiyor, Johnny Chen'in olduğu kareye gelince yavaşlıyorum. 1994'te, Billy'nin öldürüldüğü yıl çekilmiş. Burada onun ölümüne dair bir şey görmeyi beklemiyorum tabii. Sadece o zamanlar orada ne olduğuna dair bir şey var mı diye merak ediyorum.

Bu da diğerlerinin çoğu gibi giriş salonunda çekilmiş bir grup fotoğrafı. Büyük fark şu ki, tamamen siyah takım elbise giymiş erkekler yerine, gruba iki kadın katılmış ve fazlasıyla ihtiyaç olan renk patlamasını getirmişler.

Kadınlara yakınlaştırıp soldakiyle başlıyorum. Ellili yaşlarında, fotoğrafta bile belli olan bir orta yaş küstahlığına sahip gibi görünüyor.

Sağdaki kadına geçtiğimdeyse kalbim duracak gibi oluyor. Onu görmek öyle bir başımı döndürüyor ki, yere çakılıp bodruma gömülmüşüm gibi hissediyorum. Gerçekten öyle yoğun bir düşme hissine kapılıyorum ki, sanırım bayılabilirim.

Bu kadının kim olduğunu bildiğim gibi hâlâ hayatta olduğunu da biliyorum. Anlayamadığım tek şey neden Hawthorne Enstitüsü'nde olduğu.

Çünkü o kadın benim annem.

15 Temmuz 1994, Cuma
14.50

Ashley gittikten sonra uzun süre geçse de Joyce hâlâ mutfak adasında. Öğleden sonra sessizliğinde kendisini aptal gibi hissetmeden edemiyor. Nasıl bir kadın, ergen yaştaki komşusuna içini döker ki? Bir de bunu yaparken ağlaması... Ashley'nin Ethan'a ücretsiz bakmak istemesine şaşmamalı. Muhtemelen buradan olabildiğince çabuk uzaklaşmak istedi. Joyce onu suçlayamıyor. Ashley'nin yerinde olsaydı, o da aynısını yapardı.

Tamamen tek başına kalan Joyce mutfağı inceliyor ve iç çekiyor. Görüşüne bakılırsa burada olmak kaderi. Annesi kesin böyle düşünürdü. Bir kadının yerinin evi olduğuna inanan, bu yüzden de orada kalan bir kuşaktan o. Joyce küçük bir kızken annesinin bütün gün ev işi yaptığını hatırlıyor. Temizlik yapıp çamaşır yıkar, ütüleri halledip yemek pişirirdi. Bu işler sanki hiç bitmezdi. Mahalledeki annelerin hepsi de aynı şeyi yaptığından Joyce, üniversiteye gittikten sonra bile hayatta başka seçenekler olduğunu bilmeden büyüdü. Üniversite ise kadınların arkadaş edinip müstakbel kocalarıyla tanıştığı yerdi.

Joyce bunların ikisini de yaptı; okulda bir kızlar birliğine katıldı ve ilk tanışma toplantısında yakışıklı bir son sınıf öğrencisi olan Fred Marsh'la tanıştı. Birinci sınıfı bitirdiğinde nişanlandılar, bunun üzerine de eğitimine devam etmesine gerek yokmuş gibi geldi ve Joyce okulu bırakıp annesiyle aynı şeyleri yapmaya başladı.

Bir süre için ailesiyle ilgilenmek onu memnun etti. Ethan'ı okula bırakmak, sadece tek bir repliği olan o aptal sınıf piyesine

katılmak, bütün bir akşamı okul kermesi için düzinelerce kapkek pişirerek geçirmek ona gurur verdi. Hayır, bir iş yönetmiyor, hastaları iyileştirmiyor veya kadınların her gün yaptığı milyonlarca işten herhangi birini yapmıyordu. Ama annesini gözlemleyerek ev işlerinin önemli olduğunu öğrenmişti. Bunun bir *değeri* vardı. Evi çekip çevirenler olmadan, okul aile birliğini kim yönetirdi? Kim sosyal etkinliklerde gönüllü olurdu? Çocuk sürülerini bir müfredat dışı etkinlikten diğerine kim götürüp getirirdi? Kısacası, kim her şeyin çabasız görünen ama aslında aşırı yorucu olan bir şekilde akmasını sağlardı?

Kesinlikle erkekler değil, diye düşündü Joyce.

Ama bir sorumluluktan diğerine koşarken kendisini nasıl da yalnız hissedeceğine hazırlıklı değildi. Annesinin bu konuda onu uyarmış olmasını isterdi. Ona ihtiyaç duyulmayan o uzun, sessiz saatler. İşte o zamanlarda Joyce daha fazlasını istiyor olabileceğini düşünürdü. Daha büyük bir ev, daha iyi bir mutfak veya daha güzel bir araba değil. Elindekilerden memnundu ve hepsi için minnettardı.

Joyce'un istediği şey evi ve ailesi dışında bir başarı hissiydi. Kocasının ve oğlunun ihtiyaçları dışında bir amaç. Bu yüzden de konuyu Fred'le konuştuktan sonra, bulabildiği ilk işe girmişti.

Hawthorne Enstitüsü'nde.

Başlamadan önce oraya dair pek bir şey bilmiyordu. Fred'in meslektaşlarından birinin eşi ona, enstitüde hayvanlara öylece bakıp zihinlerini okumaya çalışan manyaklar olduğunu söylemişti. Tamamen zararsız olduğuna dair de Joyce'a güvence vermişti. Sadece tuhaftı.

Joyce ne olursa olsun işi kabul etmişti. Düşük seviye bir sekreterlik işi. Bir asistanın asistanlığı. Yine de sevmişti. Ofisin sabahları taze kahve kokmasını ve kıdemli asistan Margie ile bazen öğle yemeklerini şelalenin orada yiyip göle dökülen suyu izlemelerini sevmişti. Mekânın o yoğun sessizliği hoşuna gitmişti. Bir kütüphanede çalışmak gibiydi.

Evet, bazı tuhaflıklar vardı; mesela Margie ve kendisi dışın-

da herkesin siyah takım elbise giymesi. Joyce bunun sebebinin, enstitüyü kurmasına ve fonlamasına rağmen ortalarda neredeyse hiç görünmeyen Ezra Hawthorne'u taklit etmeleri olduğunu düşünmüştü. Onu sadece üç kere görmüştü. İlkinde, orada çalışmaya başladığında onu karşılamıştı. İkincisi de bundan bir hafta sonra, giriş salonunda grup fotoğrafı çekilirkendi.

Üçüncü sefer ise her şeyin ters gitmeye başladığı zamandı.

Joyce teknik olarak, Bay Hawthorne'un gözü kulağı olan patronlarına rapor veren Margie'ye rapor veriyordu. Ayrıca Joyce tuhaf bir şey fark ettiği zaman soru sormaması gerektiğini biliyordu. Margie'nin ona söylediği ilk şeydi bu: Soru sorma. Sadece başını önünde tut, yapılması gereken şeyleri yap, geri kalanını da görmezden gel. Yine de Joyce, kendisine kahve götürmesini istedikleri bir ziyaretçinin tuhaf sembollerden oluşan dövmelerini merak etmeden duramamıştı. Veya bazen ikinci kattan geldiğini duyduğu o garip müziği. Bir de kör insanlara uygulanan Rorschach testinin transkriptini girdiği zamanı.

"Bunu neden yapıyorlar ki?" diye sormuştu Margie'ye. "Tamamen zaman ve kaynak israfı."

"Bay Hawthorne'da dünya kadar para var," demişti Margie. "Parasını bu saçmalık için harcamak istiyorsa, maaşımı ödediği sürece kendi bilir."

Maaşları ödüyordu da. Joyce'un aldığı ücret, çevredeki ilaç şirketlerinde mevcut olan benzer asistanlık görevlerinin neredeyse iki katıydı. Bu da başlı başına tüm o tuhaflığı telafi ediyordu. Joyce kendi parasını kazanmayı seviyordu. *Eskiden*. Fred'le ortak hesapları vardı ve canı ne zaman isterse, ayrıca her ne için isterse bu hesabı kullanabiliyordu. Yine de kocasının kazandığı parayla ona Noel veya doğum günü hediyesi aldığında kendisini garip hissediyordu. Bu yüzden de *kendi* parasını kazandığında ilk yaptığı şey Fred'e doğum günü için bir kol saati almak olmuştu. Bu da ayın on sekizindeydi.

Bunun, nihayetinde kovulmasına sebep olması ise gerçekten ironikti.

Fred'in evde bulması riskine girmemek için saati işyerindeki masasının üst çekmecesinde saklıyordu. Bir önceki akşam eve getirmeyi, sonra da pazartesi gününe hazır olsun diye işe giderken yolunun üstündeki gravürcüye bırakmayı planlamıştı. Ama bunu yapmayı unutmuş, hatasını da akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkarken fark etmişti. Anahtarlarını alıp Fred'e, "Hemen ofise gitmem gerekiyor. Bir şey unuttum da," demişti.

"Şimdi mi?" diye sormuştu Fred. "Sabahı bekleyemez mi?"

Gerçekten bekleyemezdi. "Hemen dönerim," demişti ve Fred daha fazla soru soramadan alelacele çıkmıştı evden.

Hawthorne Enstitüsü'ne giderken bahçe kapısının kapalı olacağından ve tüm çabasının boşa gideceğinden endişelenmişti. Gelgelelim bahçe kapısı açıktı ama enstitü tamamen karanlıktı ve ön kapısı kilitliydi. Anahtarı olmayan Joyce arka tarafa gitmiş, oradaki kapının açık olabileceğini ummuştu.

Yolu yarılamışken ilahi sesi gibi bir şey duymuştu.

İlk başta birinin şu sıralar garip şekilde çok popüler olan Gregoryen ilahi CD'lerinden birini dinlediğini düşünmüştü. Ama ses, kayıt olamayacak kadar netti.

Canlıydı.

Joyce neredeyse dönüp gidecekti. Şimdi düşününce, kesinlikle öyle yapması gerektiğini biliyordu. Ama merakı üstün gelmiş ve parmak ucunda yürüyerek köşeyi dönmüş, neler olduğuna bakmak istemişti.

Şimdi mutfağında, parlak gün ışığında otururken bile, gördüğü şey ürpermesine sebep oluyor; her ne kadar hiçbir şey anlayamasa da.

Söylenen ilahi.

Cüppeler.

Kan.

O kadar beklenmedik, gerçekdışı ve evet, korkunçtu ki neredeyse çığlık atacaktı. Ama kendini tuttu ve geri geri uzaklaşırken resmen... patronuna çarptı. Bu sefer gerçekten çığlık atmaya

kalktı ama patronunun hızlıca elini onun ağzına kapatması sebebiyle sesi çıkmadı.

"Senin burada olmaman gerekiyor," diye tısladı patronu, onu binanın ön tarafına doğru çekerken. Orada ön kapıyı açıp Joyce'u arka bahçeye bakan ofisine yönlendirdi. Neyse ki perdeler kapalıydı da Joyce'un dışarıda olanlara dair daha fazlasını görmesini engellemişti, fakat patronu onu oturturken Joyce, ilahileri yine de duyuyordu.

"Ne gördün?" diye sordu adam.

"Pek bir şey görmedim," dedi Joyce.

Ama başının dönmesine yetecek kadar şey görmüştü. Hem de fena hâlde dönmesine. Şokta olabileceği gelmişti aklına.

"Ne yapıyordu onlar?" diye sordu Joyce. "Burası tam olarak *ne*?"

Bir cevap almak yerine ona kovulduğu söylendi.

Şimdi, on sekiz saat sonra, çok sevdiği mutfağında otururken, tanık olduğu şeyi hâlâ anlayamıyor. Hiçbir cevap alamaması yeterince kötü değilmiş gibi, bir de üstüne kimseye söylememesi gerekiyor. Kocasına bile. Patronu onu binadan çıkarmadan önce zorla imzalattığı belgeyle bunu garantiledi.

Joyce kâğıda bakıp hızlıca okumaya çalıştığını ve aslında tamamı karşısında kafasının karıştığını hatırlıyor.

"Bu da ne?" diye sormuştu.

"Gizlilik sözleşmesi."

Joyce kâğıda bakarak kaşlarını çatmıştı. "Ne?"

"Gizlilik anlaşması. Kısaca, bu gece gördüklerinden kimseye bahsedemeyeceğin anlamına geliyor."

"Fred'e bile mi?"

"Hayır," demişti patronu. "Kocana bile."

Bu ona biraz fazla abartılı gelmişti. Ne gördüğünü kendisi bile bilmezken kime ne anlatabilirdi ki?

"Peki..." Joyce tereddüt etmiş, kafasına takılan soruyu sormaktan korkmuştu. "Birine söylersem bana ne olacak?"

"Bay Hawthorne sana dava açacak."

"Bunu yapabilir mi?" diye sormuştu.

Patronu bir anlığına, hiç de dostça olmayan bir şekilde gülümsemişti. "Bay Hawthorne'un canı ne isterse yapabileceği kadar parası var. Sana dava açmak isterse açar. Kazanacağından da emin olur. Avukatları, kendisinin sırlarını saklama konusunda çok iyidir."

Joyce'un bundan sonra soracak sorusu kalmamıştı. Ömür boyu sessiz kalmasını sağlayacak kâğıdı eli titreyerek imzalamış, ofisine gidip hızlıca eşyalarını almıştı; Fred'e aldığı o aptal saati de.

Şimdi bunları düşünmek tekrar ağlamak istemesine sebep oluyor çünkü saati ona asla vermeyeceğini biliyor. Pazartesi günü mağazaya iade edip parasını geri alacak, bu parayı da sessizce ortak hesaba yatıracak.

O saat artık kendi başına karşılayamayacağı bir lüks.

20

Telefonuma bakmaya devam ediyor, fotoğrafları ardı ardına açıp inceliyorum. Anneme yakınlaştırıyorum. Şu an olduğu kadının uzun zaman önceki hâli. Saçı, çocukluğumdan hatırladığım kestane renginde, yüzü ise daha dar ve teni daha sıkı.

Öylece bakarken aklıma sarsıcı bir şey geliyor: Ben şu an annemin bu fotoğraftaki hâlinden daha büyüğüm.

Bundan daha sarsıcı olan ise bana Billy'nin kaybolduğu yaz Hawthorne Enstitüsü'nde çalıştığını hiç söylememiş olması. Şimdi bunu bilmek enstitüye, o zamana, *anneme* dair düşündüğüm her şeyi değiştiriyor. Orada neler olup bittiğini biliyor muydu? Billy'nin oraya gittiğinin farkında mıydı? *Benim* gittiğimin? En önemlisi de, o yaz hakkında bana söylemediği başka şeyler olup olmadığını merak ediyorum.

Bir yandan da kendime kızıyorum. Ben onun oğluyum. Nerede çalıştığını bilmem gerekirdi. On yaşındaki hâlimin bunu öğrenmeye zahmet etmeyecek kadar bencil olması gerçeği beni o kadar utandırıyor ki yanaklarım sıcaklıyor. Derin bir nefes alıp annemi FaceTime'dan ararken de hâlâ kızarmış durumdalar.

"Selam, tatlım!" diyor annem açtığında. Bir yapbozla uğraştığını görebileceğim kadar sallıyor telefonu.

"Babam yanında mı? İkinizle de bir şey konuşmam gerekiyor."

Annemin babamı çağırmasıyla ikisi omuz omuza oturuyorlar; tıpkı hayatım boyunca yaptıkları gibi. Görüntünün aşinalığı,

yılların hatırasını beraberinde getiriyor; öyle ki onları sadece şu anki hâlleriyle değil on, yirmi, otuz sene önceki hâlleriyle de görüyorum. *Aynı anda hem genç hem de yaşlılar*, diye düşünüyorum kendimce. Ben de hem çocuk gibi hem de tamamen yaşlı hissediyorum.

"Billy'nin kalıntılarını buldular," diye haberi paylaşıyorum. Onlara söyleyip söyleyemeyeceğimden hâlâ emin değilim ama artık umursadığım yok. "Bizim evden iki mil uzakta. Öldürülmüş."

Annemin de babamın da o döneme dair hatıraları üzerlerine hücum ederken büyülenmiş gibi oturdukları bir an geçiyor. Biliyorum çünkü ben de aynısını hissetmiştim. Geçmiş sanki günümüze bir dalga gibi çarpıyor.

"Ah, zavallı çocuk," diyor annem sonunda.

Başını onaylar anlamda sallayan babam da, "Ailesi biliyor mu?" diye soruyor.

Bana verilen cevabı tekrarlıyorum onlara. Mary Ellen Barringer'ın doktorlarına haber verildiğini, bunun kendisine söylemekle aynı şey olmadığını, Billy'nin kardeşinin ise şu an için bulunamadığını belirtiyorum. Sonra da söylemekten korktuğum şeyi dile getiriyorum.

"O gece hakkında konuşmamız gerekiyor."

Şimdiye kadar ailemi şüpheli olarak hiç görmemiştim. Billy'ye zarar vermeleri için hiçbir sebepleri yoktu. Billy'yi *severlerdi*. Her şeyden öte, beni severlerdi ve acı çekmeme sebep olacak bir şeyi asla bile isteye yapmayacaklarını biliyordum. Ama şüphe öyle bir şeydi ki, en güçlü engelleri bile delip geçiyordu. Çatlaklardan sızıp damla damla içeri doluyordu. İşte annemin Hawthorne Enstitüsü'nde çalıştığını öğrenmenin üzerimdeki etkisi de böyle olmuştu: Artık kaçınamayacağım kadar şüpheyi içime doldurmuştu.

"Tabii ki, dostum," diyor babam. Sesi içten çıkıyor, bu konuşmanın olacağını zaten bilmekle kalmıyor da yıllar önce olmasını beklemiş gibi.

Ama bu, yapmak üzere olduğum şeyi kolaylaştırmıyor. Şakaklarımda hafif bir zonklama var. Başım ağrımaya başlayacak. Başımı biraz arkaya atarak ağrıyı uzak tutmaya çalışıyorum ve burun kemerimi sıkıyorum.

"Size bunu sadece bir kere soracağım. O yüzden lütfen dürüst olun." Duraksıyorum, gerginim ve telefonu kapatma dürtüme karşı koyuyorum. Şu an yapmak istediğim son şey annem ve babama bu soruyu yöneltmek. Cehalette mutluluk olduğunu düşünen yanım, bilmemenin benim için daha iyi olacağını söylüyor. Elimde cevaplar olmadan otuz yıl geçirdim. Bir otuz yıldan daha ne olur ki?

Ama bir yandan da sorma hakkını kazandığımı düşünüyorum. O olay yaşandığında oradaydım. O çadırda, Billy'den sadece birkaç santim uzakta. Cevapları olmasa da en azından bir cevap arama fırsatını hak ettiğimi düşünüyorum.

"O gece Billy'ye bir şey yaptınız mı?"

Bunu söyledikten sonra bir nefes veriyorum. Bu küçük, suçlulukla dolu soluma, kelimelerimi birer noktalama işareti gibi hissettiriyor. Annemlerin sessizliği karşısında ise daha da belirgin oluyor ve bu durum saniyeler sürüp saatler gibi hissettiriyor.

"Ethan," diyor annem ve bu tek kelimesinde yankılanan hayal kırıklığı, dünya üzerindeki en boktan evlatmışım gibi hissetmeme sebep oluyor. "Nasıl böyle bir şey sorabilirsin?"

"Sorun yok, Joyce," diyor babam.

"Hayır, sorun var."

"Doğal olarak merak ediyor. Bizi herhangi bir şeyle suçladığı yok."

Annem burnunu çekiyor. "Ama kesinlikle öyle hissettiriyor."

"Billy'yi sizin öldürdüğünüzü falan düşündüğüm anlamına gelmiyor bu," diyorum. "Sadece yapmadığınızı söylediğinizi duymaya ihtiyacım olduğu anlamına geliyor."

"Anlıyorum, dostum," diyor babam, sesi sabırlı çıkıyor ve yüz ifadesi sakin. "İkimiz de anlıyoruz. Ve sana yemin ederim, Billy'nin başına gelenlerle ne annenin ne de benim bir alakamız var."

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi veriyorum.

Ona inanıyorum.

Gerçekten, içtenlikle.

"Teşekkür ederim," diyorum, tam olarak anlayamadığım sebeplerden ağlamanın eşiğine gelerek. Belki rahatlamadır. Veya suçluluk. Ya da ikisinin birleşimi. Veya belki de sadece ailemi farklı bir eyaletteki farklı bir evde görmenin onları özlememe sebep olmasındandır. Akmak üzere olan gözyaşlarımı sildiğimi görmesinler diye telefonu biraz indiriyorum. Tekrar kaldırdığımda odaklanıyorum ve onları arama sebebime dönmeye hazırım.

"Sormam gerekmesinin bir sebebi var. Billy'nin kalıntıları Hawthorne Enstitüsü arazisinde bulundu." Annemin şaşkın bakışını incelemek için duraksıyorum. "O yazın bir kısmında orada çalıştığını biliyorum. Orada neler oluyordu?"

"Sekreterdim sadece." Annemin ona bakmasıyla babam başını onaylar anlamda sallıyor, onu devam etsin diye cesaretlendiriyor. "Ama bir gece bir şey gördüm. Görmemem gereken bir şey. Bu yüzden de beni kovdular."

İşini kaybettiği zamanı hatırlıyorum çünkü buna çok üzüldüğü belliydi. Mutfağa girip de onu Ashley'nin omzunda ağlarken gördüğüm an hâlâ bütün canlılığıyla aklımda.

Gerçi aklımda kalmasının başka bir sebebi var tabii.

Billy o gün kaçırılmıştı.

"Anne, ne gördün?"

Annem başını iki yana sallıyor. "Söyleyemem. Bana gizlilik yemini ettirdiler. Kimseye söylemeyeceğime söz verdiğim bir belge imzalattılar. Babana bile söyleyemezdim. Birilerine anlatırsam dava açacaklarını söylediler."

Başka bir şey hatırlıyorum. Mozoleden kaçtığımız sırada takım elbiseli adamın söylediği bir şey. Diğerlerimize değil, sadece Billy'ye söylenen.

Dün sana uzak durmanı söylemiştim.

Giderek hızlanan kalp atışım korkudan, heyecan ve dehşetin sıkıntılı bir birleşimine geçiyor. Billy, annemin orada onu kovmaları-

na sebep olacak kadar kötü bir şey gördüğü gün enstitüdeydi. Billy de benzer bir şey görmüş olabilir mi? Hawthorne Enstitüsü'nden biri onu susturmak için her yola başvurmuş olabilir mi?

"Bu çok önemli, anne," diyorum. "Bana orada ne olduğunu söylemen gerekiyor."

Annem bunu düşünürken biraz uzunca bir sessizlik oluyor. Yüzü ekşiyor, ağzı sanki sözcüklerin çıkmasını fiziksel olarak engellemeye çalışıyormuş gibi titriyor. Güven arayışıyla babama bakıyor, o da bunu hiç tereddütsüz sunuyor. Bunu görmek, bir zamanlar benim de onlarınki gibi sevgi dolu bir ilişkim olduğu için biraz üzülmeme sebep oluyor. Artık öyle bir şey yok.

"Bir ritüeldi," diyor annem sonunda.

Öne eğilip telefona dikkat kesiliyorum. "Ne tür bir ritüel?"

"Bilmiyorum, Ethan. Ama korkunçtu."

Hikâyenin geri kalanı, bozuk bir barajdan akan su gibi hızlıca dökülüyor. Kesintisiz yirmi dakika boyunca annem konuşuyor; bana işini, meslektaşı Margie'yi, Hawthorne Enstitüsü'nün tuhaf bir yer olduğunu anlatıyor.

"Çalıştığım için o kadar mutluydum ki, açıkçası durup da ne kadar garip olduğunu düşünmedim," diyor bir noktada. "Ama şimdi düşününce, sanki *Alacakaranlık Kuşağı*'ndan çıkmış gibiydi."

Babama doğum günü için bir saat aldığından ve bunu da işyerindeki masasında bıraktığından, bu yüzden de gece vakti oraya gitmek zorunda kaldığından bahsettikten sonra annem meselenin özüne geliyor. "Kaza," diyor buna, önemini vurgulamak için elleriyle tırnak işareti yaparak.

Hawthorne Enstitüsü'nün ön kapısının anahtarı kendisinde olmadığından, malikânenin arka tarafına gitmiş ve arka kapılardan birinin açık olacağını ummuş. Bunun yerine, binanın arkasında alev ışıklarıyla karşılaşmış.

"Meşaleler vardı," diyor. "Malikânenin arkasındaki çimenliğe meşalelerden geniş bir daire oluşturmuşlardı."

Dairenin içinde Ezra Hawthorne ve birkaç adam olduğunu anlatıyor; hepsi de siyah cüppe giyiyormuş. Onlar da daire şek-

linde dizilmişler, küçük bir ateşin etrafını sarmışlar ve annemin anlayamadığı bir dilde ilahi söylüyorlarmış.

"Latince miydi?" diye soruyorum.

Annem başını iki yana sallıyor. "Hayır. Başka bir şeydi. Şey gibiydi, bilemiyorum, neredeyse ilkel bir dil gibi. Ama en kötü kısmı bu da değildi. Ezra Hawthorne bakır tabak gibi bir şey tutuyordu. Üzerinde de bir şey vardı."

"Ne vardı?"

"Söyleyemem. Başım belaya girer."

"Kimseye söylemeyeceğim. Yemin ederim. Lütfen, ne vardı o tabakta?"

Annem biraz duraksadıktan sonra zorla konuşuyor. "Kalp."

Annem ve babama öylece bakakalıyorum, aniden sersemliyorum; telefonumun ekranındaki yüzleri bulanıklaşıyor, odaktan bir kayıp bir düzeliyor. Ne beklediğimi de bilmiyorum ama kesinlikle *bunu* değil.

"Ne kalbi olduğunu bilmiyorum," diye devam ediyor annem. "İnsan mı yoksa hayvan mı bilmiyorum. Kan içindeydi, yeni çıkarılmış gibi. Bay Hawthorne onu çıplak elleriyle alıp ateşin üzerinde kaldırdı."

"Sonra ne yaptı?"

Annem bilmediğini çünkü o sırada çoktan kaçmaya çalıştığını ama patronuyla karşılaştığını söylüyor. Patronu her ne kadar ritüelin bir parçası olmasa da, sonrasında annemi kendi ofisine götürüp kovmasma bakılırsa, böyle bir şeyin gerçekleştiğini belli ki biliyormuş.

"Bundan herhangi birine bahsetmemi yasaklayan bir şey imzalattı bana," diyor. "Gizlilik sözleşmesi. Yasal olarak bağlayıcı. Konuştuğum öğrenilirse Bay Hawthorne bana dava açacakmış. Biliyorum, biliyorum. Normalde birine dava açacağını söylemek genellikle boş tehdittir. Ama bu meselenin ciddi bir şey olduğunu biliyordum; özellikle de gördüklerimden sonra. Ezra Hawthorne gibi bir adam bunun gizli kalması için her şeyi yapabilir."

"Her şeyi," diyorum, bu cümle düşüncelerimin ortasına bir

bomba gibi düşüyor ve hepsini yok edip yeni bir tane doğuruyor.

Bunca zamandır Hawthorne Enstitüsü'yle bağlantılı birinin, biz onu mozolede terk ettikten sonra şahit olduğu bir şey yüzünden Billy'yi kaçırıp öldürdüğü şeklindeki belli belirsiz teoriye bel bağlamıştım.

Ama ya durum böyle değilse?

Ya olayın Billy'nin görmüş olabileceği bir şeyle değil de annemin gerçekten gördüğü şeyle alakası varsa? Evet, Hawthorne Enstitüsü ona gizlilik sözleşmesi imzalatmış ve konuşursa dava açmakla tehdit etmiş. Ama ya bunun yeterli olmadığını düşündülerse? Annemin sessizliğini garanti altına almak için ne kadar ileri gidebilirler?

Bu da bir başka, çok daha ürkütücü bir teoriyi aklıma getiriyor.

Belki de asıl hedef Billy değildi.

Belki de bendim.

Bu fikir kanepeye çökmeme sebep oluyor, beynim harıl harıl çalışıyor. Billy ile ayrı ayrı uyku tulumlarında yatmamızı ve büyük ihtimalle karanlıkta birbirimizden ayırt edilemez hâlde gözüktüğümüzü düşünüyorum. Siyah takım elbiseli birini hayal ediyorum; belki Ezra Hawthrone, belki müritlerinden biri. Çadırı kestiği bıçağı hâlâ sıkıca tutarken körlemesine Billy'yi yakalıyor ve o sırada onun ben olduğunu sanıyor. Onun Billy'yi ormana taşımasını ve hatasını burası ile enstitü arasındaki geçiş yolunda park edilmiş arabaya ulaşana kadar fark etmediğini hayal ediyorum.

Sonrasında olmuş olabilecekleri ise düşünmemeye zorluyorum kendimi.

"Anne, gizlilik sözleşmesi ve dava bahsi dışında herhangi bir şekilde tehdit edildin mi?"

"Hayır," diyor annem. "Açıkçası o kadarı yeterliydi. Patronumun her kelimesinde ciddi olduğunu anlayabiliyordum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu adamdan bahsedip duruyorsun. Orada ne yapıyordu ki?"

"Ezra Hawthorne'un sağ koluydu. Enstitüye Bay Hawthorne'un adı verilmişti ama herkes orayı asıl yöneten kişinin patronum olduğunu bilirdi."

Bu da demek oluyor ki annemin patronu, enstitüde dönen her şeyin sır olarak kalması için en çok uğraşan kişiydi. Enstitünün Billy'nin ölümüyle bir alakası varsa, bu adam kesinlikle bilirdi. Hatta muhtemelen böyle bir şeyi organize eden oydu.

"Anne," diyorum. "Bana söylemen lazım. Patronun kimdi?"

15 Temmuz 1994, Cuma
14.52

Ethan ve diğerleri giderek uzaklaşıp ağaçların arasında gözden kaybolduğunda Billy ağlamaya başlıyor. Hızlı hızlı ilerledikleri sırada çıkan ayak seslerini onlar gittikten uzun süre sonra bile duymaya devam etmesi, korkusunu gölgeliyor ve bunun yerine hem hayal kırıklığı hem de üzüntü duymasına sebep oluyor.

Onu terk ettiler.

Hepsi.

Ethan bile.

Bu düşünce –en yakın arkadaşı tarafından terk edilmesi– gözyaşlarını tetikliyor, bu da beraberinde utanç duygusunu getiriyor. Şu an mücadele etmesi gerekiyor. Sıkışarak parmaklıkların arasından geçmeye çalışması gerekiyor. Orada öylece durup burnunu çekmek dışında herhangi bir şey yapması gerekiyor; özellikle de şimdi, takım elbiseli adam onu kolundan tuttuğunda.

"Hey, buna hiç gerek yok," diyor adam. "Sana zarar vermeyeceğim."

Billy gözlerini siliyor ve başını kaldırıp adama bakıyor. Dün de aynı kişiyi görmüştü; onu şelalenin orada görüp koşmasına sebep olan adam.

"Ama yine de başım belada, değil mi?" diye soruyor.

Adam, kapının parmaklıklarına dünyanın en kötü hapishane kaçkını gibi sıkışmış Billy'yi şöyle bir süzüyor. "Şu an için daha büyük sorunların olduğunu söyleyebilirim."

Billy, adamın yardımıyla sonunda parmaklıklardan kurtuluyor. Tek gereken şey sabır, karnını olabildiğince içine çekmek ve Ethan ile diğerleri kaçmadan önce fırsatı olmayan ufak bir manevra yapmak oluyor.

"Evet, şimdi bunun çaresine baktığımıza göre, bana neden buraya tekrar geldiğini söyler misin?" diye soruyor adam. "Sana bir daha gelmemeni söylemiştim. Uzak duracak kadar akıllı olman gerekirdi."

Adamın anlamadığı şey, uzak durmanın Billy için imkânsız olduğu. Geçen yaz ormanda karşılaştıklarında Johnny Chen'in söylediği şeyden sonra duramaz.

Billy ormanı kendi kendine keşfetmeye yeni başlamıştı, orada neler bulabileceğini merak ediyordu. Bulduğu şeyse gözlerinde şaşkın bir bakışla bir kütüğe oturmuş Johnny'ydi.

"Selam, Ufaklık Billy," demişti Johnny, kelimelerini –o kadar komik olmamalarına rağmen– tuhaf bir kıkırtıyla noktalayarak. "N'apıyorsun?"

"Öyle bakınıyorum," demişti Billy.

"Neye?"

"Hayaletlere."

Bir yıl geçti ve Billy hâlâ neden doğruyu söylediğine emin değil. Johnny'nin anlayacağını düşündüğü için olduğunu sanıyor. Ne de olsa o da ormandaydı, bu yüzden de Billy belki Hemlock Circle'da kendisi kadar meraklı bir başkası daha vardır diye umutlanmıştı.

"İlginç," demişti Johnny. "Buralarda kesinlikle hayaletler var ama zannettiğin yerde değil."

Sonra Hawthorne Enstitüsü'nden bahsetmişti; Billy böyle bir yerin varlığından haberdar değildi. Şimdi bildiği için oraya dair her şeyi öğrenmek istiyor.

"Orası lanetli mi?" diye sormuştu Johnny'ye.

"Öyle çoğu insanın zannettiği gibi değil," demişti Johnny. "Daha çok hayaletlerin ziyaret etmeyi sevdiği bir yer. Oradaki insanlar onlarla konuşuyorlar. Bana böyle söylendi. Kendim görmedim hiç."

Billy'nin gözleri, çay tabağı kadar olduğunu düşündüğü derecede irileşmişti. "Oraya gittin mi?"

"Hem de defalarca. Oraya gitmek eskiden düşünmek istemediğim şeyleri düşünmememi sağlıyordu. Artık öyle değil ama bir süre yardımı dokundu."

Kendisinin de bazen düşünmek istemediği şeyler olan Billy, "Oraya nasıl gidebilirim?" diye sormuştu.

Johnny, ona Hawthorne Enstitüsü'ne nasıl ulaşacağını anlatırken Billy can kulağıyla dinledi. Ormanın ortasından geçen yolun diğer tarafına ilerle. Taş duvara ulaşana kadar devam et. Duvardaki delikten sürünerek geç ve şelaleye ulaşana kadar yürü.

"İşte orada enstitüyü göreceksin," demişti Johnny.

Bu noktada sohbetleri bitmiş ve Billy bir daha Johnny'yle konuşma fırsatı bulamamıştı. Çünkü kısa süre sonra Johnny ölmüştü. Billy'nin annesi o endişeli hâliyle uyuşturucudan olduğunu söylemişti; herkesin başına gelebilirmiş gibi konuşmuştu.

Önceki yazın geri kalanında, Billy'nin Hawthorne Enstitüsü'nü tek başına bulmak gibi bir arzusu yoktu. Orayı düşünmek onu hüzünlendiriyordu çünkü aklına Johnny'yi getiriyordu; hayaletlerden bahsettiğinde onu ciddiye alan tek kişiyi. Ethan kesinlikle böyle yapmıyor. İlgileniyormuş gibi davranıyor tabii ama Billy onun aslında hayaletlere inanmadığını anlayabiliyor. Billy'nin inandığı gibi inanmıyor.

Gelgelelim bu yaz gelip çattığında, Johnny'ye dair üzüntüsü geçmişti ve Billy keşif yapmaya hazırdı. Aşama aşama başladı; ormana hızlı yürüyüşler yaptı, her seferinde biraz daha ilerleyerek yola ulaşana kadar devam etti. Sonra yolun diğer tarafını keşfetmeye başladı ve sonunda Johnny'nin bahsettiği taş duvarı buldu.

En sonunda, dün, duvardaki deliği de buldu ve hiç tereddüt etmeden oradan geçti. Ardından, merakı üstün gelip onu şelalenin tepesine giden yola sürükledi. İşte orada da sonunda Hawthorne Enstitüsü'nü gördü.

Gördüğü şeyse onu hayal kırıklığına uğrattı.

Mekân kocamandı, evet ve inkâr edilemeyecek derecede ilginçti. Ama Billy farklı bir şey bekliyordu. Daha ürkütücü bir şey. Yine de daha fazla keşif yapıp yapmamayı değerlendirdi ama o sırada takım elbiseli adam onu gördü.

"Hey, sen!" diye bağırdı adam. "Burada olman yasak! Git ve sakın geri gelme!"

Billy koşmaya başladı.

Eve kadar koştu.

Takip edildiğinden endişeleniyordu ama bunu öğrenmek için arkasına bakamayacak kadar da korkuyordu.

Şimdi Billy, adamın haklı olduğunu biliyor. Uzak duracak kadar akıllı olması gerekirdi. Ama o tekrar gelmişti. Hem de bu sefer başkalarını da getirmişti.

"Hadi gidelim," diyor adam, Billy'yi bu kadar iri görünen biri için şaşırtıcı şekilde nazikçe dürterek. "Seninle ne yapacağımı bulmam gerekiyor."

Billy'yi çakıl patikada ilerletiyor, daha önce şelalenin tepesinden gördüğü malikâneye doğru gidiyorlar. Yaklaştıkları sırada Billy gergin veya endişeli hissetmeyi bekliyor. Ama malikâneye ulaştıklarında beklenti dolu bir merak onu ele geçiriyor.

Burası hayaletlerle konuştukları yer.

Ve Billy içeri girmek üzere.

Takım elbiseli adam onu malikânenin arkasındaki kırmızı kapıdan geçiriyor ve uzun bir koridorda ilerliyorlar. Bu koridor kocaman bir giriş salonuna açılıyor; içeride devasa bir merdiven ile etrafı tuhaf sembollerle çevrili bir adamın ürkütücü yağlıboya tablosu var.

Oradaki diğer tek kişi, başını bir ofis kapısından uzatan bir kadın. Billy'ye bakıp, "Kim varmış burada?" diyor.

"İzinsiz giren biri işte," diye karşılık veriyor takım elbiseli adam. "Patron nerede?"

Kadın merdivenleri işaret ediyor. "Ofisinde. Bu durum, gününü ya güzelleştirecek ya da mahvedecek."

İkisi devam edip ikinci kattaki bir ofise giden basamakları çıkıyorlar. Adam, "Umarım hazırsmdır, çocuk," diyor, içeri girmeden önce. "Çünkü yapman gereken büyük bir açıklama var."

Billy'nin daha önce hissettiği korku, bütün şiddetiyle geri geliyor. Burada olmaması gerekiyor. Yalnız başına değil. Ethan'ın yanında olmasını her şeyden çok istiyor. Öfke, üzüntü ve hayal kırıklığı, korkusuyla karışıp onu alaşağı edecek gibi oluyor. Yine gözlerinin dolduğunu hissediyor ama buna hangi duygunun sebep olduğundan emin değil.

Belki yeni bir duygu da olabilir bu; sinsi sinsi, hayalet gibi ona yaklaşan bir duygu.

Yalnızlık.

Billy, işte o an bunu hissediyor. Öylesine dehşet verici, öylesine mutlak bir yalnızlık.

Takım elbiseli adam onu ofise girmesi için dürttüğünde Billy, içeride benzer bir siyah takım giymiş başka bir adam görüyor. Çalışma masasının başında oturuyor, arkasmı dönmüş ve malikânenin arkasmdaki bahçelere bakan pencereden dışarıyı izliyor.

"Merhaba, Billy," diyor. "Duyduğuma göre burası hakkında epey meraklıymışsın."

Billy büyük bir kafa karışıklığı yaşıyor. Bu adam onun ismini nereden biliyor?

Adam dönüp de aslında Billy'nin komşusu olduğunu gözler önüne serdiğinde sorusu cevaplanıyor.

"Bay Van de Veer?" diyor Billy şaşkınlıkla. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Lütfen, evlat," diyor Bay Van de Veer. "Bana Fritz de."

21

Akşam olduğunda ve Alice Van de Veer kapısını açıp karşısında beni bulduğunda, kocasının Hawthorne Enstitüsü'ndeki işiyle ilgili ne bildiğini merak ediyorum. Orada olup bitmiş her şeyin farkında mı? Yoksa annemin kendisine epeyce dil döküldükten sonra sonunda Fritz Van de Veer'in adını söylemesine benim şaşırdığım kadar şaşırır mı?

Şaşkınlığımın kaynağı her şeyden çok Fritz'in görünümünden kaynaklanıyor. Onun bankacı veya ikinci el araba satıcısı falan olduğunu düşünmüştüm. Cana yakın dış görünümünün ardında gizlenen hafif bir kaypaklık olduğunu hissetmiştim hep. Şimdi bunun aslını öğrenmeye niyetliyim.

"Ah, merhaba, Ethan," diyor Alice gülümseyerek. "Ne hoş bir sürpriz!"

Sürpriz mi? Belki de. Ama burada olmam kesinlikle hoş olmaktan çok uzak. Açıkçası, Van de Veerlerin evi, olmak istediğim son yer.

"Fritz evde mi?" diye soruyorum. "Onunla konuşmam gerekiyor."

"Evde." Alice içeri dönüp gözden kayboluyor, sonra sesi yankılanıyor. "Fritz? Ethan Marsh geldi. Gel de selam ver!"

Kısa süre sonra Bay Van de Veer geliyor; şirket pikniğine gidecekmiş gibi giyinmiş. Hawaii gömleği, pamuklu pantolon, hâlâ üretildiğini bilmediğim türden klasik ayakkabılar. Kıyafetleri

ve saçı ile teninin solukluğu ona ürkütücü bir dikkat çekmeme niteliği katıyor. Onu Hawthorne Enstitüsü'ndeki fotoğraflarda bu yüzden fark etmediğimi düşünüyorum. Ailemle yaptığım konuşmayı bitirdikten sonra fotoğraflara tekrar bakmış ve seksenlerin başlarından kalma bir tanesinde Fritz'i bulmuştum; diğerlerinin arasına karışmış herhangi bir yüzdü.

Onu şimdi görünce çenesine yumruğumu geçirmemek ve yere düştüğü anda tekmelemeye başlamamak için bütün irade gücümü kullanmam gerekiyor. İki elim de kendiliğinden yumruk oluyor. İleri savrulmalarını engelleyebilmek için ceplerime sokuyorum.

İçgüdüm doğruysa, Billy'yi o kaçırdı demektir; muhtemelen ben olduğunu sandığı için. Bir yandan da kaçırma işini bizzat Fritz'in yaptığını zannetmesem de bunu planlayıp ayarlayanın o olduğundan şüpheleniyorum.

"Ethan, selam," diyor. "Ben de tam kendime biraz viski koyacaktım. İster misin?"

"İstediğim şey," diyorum, "asıl hedefin Billy Barringer mıydı yoksa ben miydim sorusuna cevap vermen."

Fritz olduğu yerde donup kalıyor. Fark edilebilir tek hareket gözlerinden geliyor; korkuyla kıpırdanıyorlar ve kaşları çatılırken ağzı açık kalıyor.

"Ne halttan bahsettiğini bilmiyorum, evlat," diyor.

"Evet, biliyorsun. Tıpkı bunca zamandır Billy'nin cesedinin Hawthorne Enstitüsü arazisinde olduğunu bildiğin gibi."

Fritz'in yüzündeki bütün renk çekiliyor. "Öyle miymiş?"

Bu şaşkınlığı numaraysa gerçekten ikna edici. Bilmediğine neredeyse inanacağım.

"Billy Barringer'ın kaybolduğu geceye dair bildiğin her şeyi, gerçekten her şeyi bana anlatsan iyi edersin."

"Burada olmaz," diyor Fritz, evin içine kaçamak bir bakış atarak. "Senin evde. Alice'e yürüyüşe çıkacağımı söyleyeceğim."

On dakika sonra çıkmaz sokakta ilerliyor. Yatak odası penceresinden yaklaşmasını izliyorum; bastıran alacakaranlıktan do-

layı yüzü biraz bulanık ama geri kalanı gayet net. Ben evinden ayrıldıktan sonra üzerini değiştirmiş; aşırı süslü bir baskısı olan tişörtünün üzerine gri rüzgârlık geçirip klasik ayakkabılarını da spor ayakkabıyla değiştirmiş. Kararlı adımlarla bahçeme girerken artan karanlıkta ayakkabıları beyaz beyaz parlıyor.

"Billy'yi enstitüde mi buldular?" diye soruyor, onu ön kapıda karşıladığımda.

"Evet. Gölde."

Kapıyı iyice aralayıp içeri girmesini işaret ediyorum. Fritz başını iki yana sallayıp, "Dışarıda kalsak olur mu? Sanırım biraz daha temiz havaya ihtiyacım var," diyor.

"Arka bahçeye geçelim o zaman," diyorum, bu konuşmayı Hemlock Circle'ın tamamına karşı yapmak istemeyeceğinden de emin olarak.

Ben kaskatı yürüyerek antreden geçip yemek odasını geride bırakırken ve mutfağa doğru ilerlerken Fritz de takip ediyor. Veranda kapısını açıyorum ve arka bahçeye geçiyoruz. Burası karanlık; tek ışık kaynağı, veranda kapısının camından vuran dikdörtgen aydınlık. Fritz kapıdan yavaşça uzaklaşıp çimenliğin gölgeli bir kısmında duruyor, ellerini rüzgârlığının ceplerine sokuyor. Bunun farkında mı değil mi bilmiyorum ama tam olarak Billy'nin kaçırıldığı gece çadırımın durduğu noktada duruyor.

Ben de yanına gidiyorum. Duyularım gerginlikten keskinleşmiş hâlde. Ayaklarımın altında ezilen çimenleri hissediyorum, Fritz'in bu sabah yanaklarına sürdüğü tıraş kolonyasının kokusunu alıyorum.

"Anladığım kadarıyla annen sana zamanında enstitüde çalıştığını söylemiş," diyor.

"Evet. Ayrıca bana ne gördüğünü, senin de o bu yüzden onu kovduğunu da söyledi."

"Bunu yapmaması gerekiyordu," diyor. "İmzaladığı belgenin sona erme tarihi yok, hâliyle hâlâ bağlayıcı. Ama yaşlı Ezra öleli yirmi beş yılı aşkın süre geçtiğine göre, sanırım artık pek bir önemi de yok."

"Görünüşe bakılırsa Bay Hawthorne'un epey sırrı varmış. Hem de büyük sırlar. Saklı kalması için belki birilerini öldürebileceği kadar büyük."

Fritz irkiliyor; muhtemelen kafa karışıklığından ama belki de şaşkınlıktan. "Bu çok büyük bir suçlama, Ethan. Aynı zamanda sorumsuzca."

"Ama yanlış mı?"

Fritz ilk başta hiçbir şey söylemiyor; aniden büründüğü sessizlik, ormandan gelen gürültüyle tam bir tezat oluşturuyor. Ağustosböceklerinin senfonik ötüşleri ve diğer canlıların uğultulu koroları. Billy'nin şu an onlarla olup olmadığını merak ediyorum. Gölgelere karışıp karışmadığını. Sessizce izleyip izlemediğini. Adalet bekleyip beklemediğini.

"Neye ulaşmak istiyorsun sen, evlat?" diye soruyor Fritz sonunda.

"Gerçeğe."

"Tecrübelerime göre gerçeği istediğini söyleyenler, en sonunda yalanla yetinmiş olmayı dilerler."

Ben onlardan biri değilim. Otuz yıl boyunca Billy'ye ne olduğunu bilmemek, ne kadar sert olursa olsun gerçekleri sonuna kadar öğrenmek istememe sebep oldu.

"Hawthorne Enstitüsü'yle başlayalım," diyorum. "Orada ne oluyordu?"

Fritz sırtını dikleştirip boğazını temizliyor. "Enstitü parapsikoloji çalışmalarına adanmıştı. Bu alana dair bilgin var mı?"

Biraz vardı. Bir hafta önce olsa, öğrendiğim şeyleri sahte bilim olarak yoksayardım. Şimdi kendim de biraz deneyim yaşayınca o kadar şüpheci değilim.

"Tanımla," diyorum.

Fritz rüzgârlığının cebinden bir paket sigara çıkarıyor. Bir tane çıkarıp yaktıktan sonra konuşuyor: "Parapsikoloji, her gün karşılaştığımız kolayca ispatlanan şeylerin ötesinde işbaşında olan güçler olduğu inancıdır. Duyu dışı algı, telepati, durugörü.

Sen de illaki arada sırada ani bir dejavu hissine kapılıyorsundur. Bunun nedenini hiç merak ettin mi?"

"Ettim diyemem."

"Eh, Ezra Hawthorne etmişti," diyor Fritz, durgun ve nemli havada salınan bir duman bulutu üfleyerek. "Çok küçük yaşta böyle şeyleri merak etmeye başladı. Çoğu insanın düşündüğü gibi düşünmedi. Gördüğümüz ve olgu olarak bildiğimiz şeylerin ötesine meraklıydı. Bir keresinde bana bunun sebebinin ölü doğması olduğunu söylemişti. Doğduğunda tam bir dakika boyunca en ufak bir hayat belirtisi yokmuş, ta ki olana kadar. İşte bu yüzden, bir tarafı daima öbür dünyaya bağlı kalmış."

Ona şöyle bir bakıyorum. "Kulağa saçmalık gibi geliyor."

"Belki öyledir," diye kabul ediyor Fritz. "Ama o, bu tür şeylere inanıyordu. Hem parası hem de bolca mahremiyet sağlayan bir malikânesi olduğundan, alaycılar ve şüpheciler olmadan insanların açıklanamayan fenomenler üzerine çalışabileceği bir yer yarattı. Enstitünün amacı işte buydu. Açıklanamayan şeyleri açıklamaya çalışanlar için bir alan, kurul ve araştırma imkânı sağladı. Neden bazı insanlar diğerlerinden daha fazla şey sezebiliyor? Kimileri nasıl akıl okuyor, geleceği tahmin ediyor ve hiç dokunmadan eşyaları hareket ettirebiliyor?"

Zihnimde fotoğraflarda gördüğüm cüppeli adamlar ve annemin gördükleri canlanıyor.

"Peki okült ritüeller? Onlar ne noktada başladı?"

"Okült." Fritz onaylamaz bir ses çıkardı. "Bay Hawthorne o kelimeden nefret ederdi. İnsanların ya korktukları ya da anlayamadıkları işlere yapıştırdıkları bir etiket olarak görürdü bunu. Ne de olsa, birisinin okült dediği bir şey başkası için derin ve dini bir anlama sahip olabiliyor. Sadece nasıl algıladığına bağlı."

"Annem onu kovduğun gece ne algıladı?"

Fritz arkama, bahçenin sınırındaki ormana bakıyor; sanki iki mil uzaktaki Hawthorne Enstitüsü'nü, Ezra Hawthorne ve cüppeli topluluğunun ateşin başında daire oluşturduğunu görebiliyor.

"O talihsizlikti," diyor. "Annen gördüğü şeyi yanlış anladı. Sanırım bu beklenmedik bir şey değil. Aslında olduğundan çok daha uğursuz görünüyordu. Enstitünün bu tür durumlar için bir politikası vardı: ânında bitirme ve gizlilik sözleşmesi. Bu bizi açıklamalardan ve dış dünyadan gelecek istenmeyen bakışlardan kurtarıyordu. Ama sonuç olarak annen bana otuz yıl boyunca kin güttü."

"Bunun kin olduğunu zannetmiyorum," diyorum. "Bence senden... ve oradan korkuyordu."

"Bunun için bir sebep yoktu."

"Satanist bir ritüele şahit olmuş."

"Satanist mi?" Fritz sanki *bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum* diyen bir ifadeyle başını iki yana sallıyor. "O, milattan önce 4. yüzyılda küçük bir Druid topluluğunun yaptığı bir ritüeldi. Dünyaya bir adak, verdiklerine karşı şükran gösterisiydi."

"*Adak* derken *kurban* demek istiyorsun sanırım."

"Hayır," diyor Fritz, bir nefes çekerken sigarasının ucu turuncu turuncu parlıyor. "Seremoni başlamadan önce bir kasaptan aldığım domuz kalbi. Ezra Hawthorne'un bir sürü eksantrik özelliği vardı; enstitüdeki her adamın kendisi gibi siyah takım elbise giymesini istemesi mesela. Ama şiddete karşıydı. Bana kesinlikle bir çocuğa zarar vermemi, yani senin şu an ima ettiğin şeyi söylemezdi. Ben de asla böyle bir şey yapmazdım."

"Pasifistti yani."

"Evet. Söz konusu din olduğunda Ezra her şeyin ehli ama hiçbir şeyin ustasıydı. Derin spiritüel inançları vardıysa da benimle hiç paylaşmadı. Ama bu konularda açık fikirli olduğunu biliyorum. Katolik ayinlerine gitmiş, Kuran ve Tevrat üzerine çalışmış, Tibet'te bir yıl boyunca Budist keşişlerle yaşamıştı ve evet, antik Druid ritüelleri yapardı. Tüm bunlardaki amacı da evrene dair anlayışını genişletmekti."

"Peki bunlarda senin rolün neydi?" diye soruyorum. "Enstitüye nasıl girdin?"

"Ben mi? Kendini orada bulan çoğu kişi gibi ben de cevaplar arıyordum."

"Buldun mu?"

Fritz başını iki yana sallıyor. "Ama belirsizlikle yaşamayı öğrendim. Ezra Hawthorne ile çalışmanın buna yardımı dokundu, ara sıra yapılan testler veya grup çalışmaları dışında bir parçası olmadığım ve olmayı da istemediğim hâlde. Ben sadece bir yöneticiydim. Bay Hawthorne ve diğerleri araştırmalarına odaklanabilsin diye işlerin sorunsuz yürümesini sağlıyordum."

"Orada başka kim araştırma yapıyordu?"

"Özel bir konuda meslektaşları tarafından dalga geçilme korkusu olmadan incelemek isteyen pek çok tanınmış biliminsanı ve psikolog. Doğrudan isim vermemi isteme. Enstitüsü uzun zaman önce kapandıysa da kimsenin ismini veremem."

"Bir ismi biliyorum," diyorum. "Johnny Chen."

Fritz dumanların ardından şaşkınlıkla bana bakıyor. "Evet, enstitüde epey zaman geçirdiği bir yıl olmuştu."

"Ama o biliminsanı veya psikolog değildi. Sadece bir gençti. Ne işi vardı orada?"

"Johnny duyu ötesi algıya dair grup çalışmalarında yer almıştı. Sonuçları bu alana dair hiç umut vaat etmediğinde, enstitüye ve orada yapılan işe merak duymaya başladı. Bu yüzden de Bay Hawthorne onu tekrar gelmesi için davet etti. Johnny'nin potansiyeli olduğunu düşünüyordu."

"Ne konuda?" diye soruyorum.

"Enstitünün işini devam ettirme konusunda. Ezra her zaman kendisi gibi düşünen gelecek nesilden insanları cesaretlendirirdi. Johnny'de de çoğu gençte olmayan bir hassasiyet fark etti. Maalesef ki bazen en hassas olanlar, en çok sıkıntıyı yaşarlar. Johnny için de böyle oldu. Aşırı dozdan ölmesi hepimiz için büyük şoktu."

Hemen yandaki Chenlerin evine dönüyorum; tamamen aydınlık olan çitin üzerinden evin pencereleri görünüyor. "Enstitüdeki kimse onun uyuşturucu kullandığını bilmiyor muydu?"

"Tabii ki hayır."

"Yani oradaki kimsenin onun ölümüyle bir ilgisi yok mu?"

Fritz son bir nefes çektikten sonra sigarasını yere atıp çimenlerde üzerine basıyor.

"Doğru mu anlıyorum, şimdi de beni iki cinayetle mi suçluyorsun?"

"Şüphelendiğim için bana kızabilir misin? Bu çıkmaz sokakta yaşayan iki çocuk Hawthorne Enstitüsü'ne gittikten kısa süre sonra öldü. Biri aşırı dozda uyuşturucudan öldü, diğeri de kaçırılıp öldürüldü."

"İkisi de çok üzücü tesadüflerdi," diyor Fritz.

"O zaman neden Billy kaybolduktan sonra polisler enstitü arazisini araştırmadı?"

"Çünkü böyle bir şey yapmayı hiç istemediler." Fritz çaresizlik ifade eden bir hareketle avuçlarını gösteriyor. "İsteselerdi kesinlikle izin verirdik. Özellikle de Billy'nin cesedinin orada olduğunu bilseydik. Gölde mi bulundu demiştin?"

"Evet. Şelalenin dibinde."

"Düşmüş olabilir mi?"

Ragesh'in bana Billy'nin battaniyeye sarıldığını söylemesi ve yaralarına dair anlattıkları aklıma geliyor. Bunun üzerine Fritz'in gerçekten merak mı ettiğini, yoksa detayları bilmiyormuş gibi numara mı yaptığını sorguluyorum.

"Hayır," diyorum. "Ama kaybolduğu haberlere çıkmıştı. Neden polisleri etrafa bakmaları için davet etmediniz?"

"Ben bunu önermiştim ama Ezra reddetti," diyor Fritz. "Saklayacak bir şeyimiz olmadığından ona katılmamıştım. Ama onun için mahremiyet çok önemliydi."

"Tek sebebi bu muydu yani?" diye soruyorum. "Mahremiyet mi?"

"Ayrıca, Billy'nin kaybolduğu günün erken saatlerinde enstitüde bulunduğunu bilselerdi polislerin de seninle aynı sonuca atlayacaklarını biliyordu."

"Bunu biliyor muydun?"

Başıyla onaylıyor. "Onunla ben konuşmuştum."

Buna rağmen ondan, Ezra Hawthorne'dan, genel olarak ens-

titüden şüphelendiğim için alınmış gibi yapma cesareti göstermişti. Çimenlerde kıpırdanıyorum; hem öfkeli hem de sabırsızım. Fritz bunu fark edip şöyle diyor: "Billy'yi severdim. O ve ailesi birkaç yıl boyunca iyi komşulardı. Bir de düşünsene, evlat: Billy'yi ben öldürseydim –ki kesinlikle öyle bir şey yapmadım– cesedini çalıştığım yere saklamam mantıklı mı sence? Yönettiğim yere?"

Bunun hiçbir şekilde mantıklı olmadığı sonucuna ulaşıyorum.

"Aynı şey Ezra Hawthorne için de geçerli. Ayrıca kendisi o zaman doksan dört yaşındaydı. Bir çadırı keserek açıp çocuk kaçırmak, sonra da öldürmek ve cesedini göle saklamak onun için imkânsızdı."

"Belki yardım almıştır," diyorum.

"Bay Hawthorne'un çocuk kaybolduğu için çok üzüldüğünü söylemem şüphelerini dindirir mi?"

"Hayır," diyorum. "Birbirlerini tanımadıkları için."

"Ah, tanıyorlardı ama. Gayet uzun uzun sohbet etmişlerdi."

"Ne konuda?" diye soruyorum, Billy'nin ilgi alanlarını düşününce gayet iyi bir fikrim olsa da.

"Ölülerle iletişim kurma konusunda."

Fritz'in sigarasının dumanı hâlâ havada süzülüyor. Şimdiye ormana kadar savrulmuş durumda; ağaçların arasmda gezinen gri bir bulut gibi.

"Zaten bu da Bay Hawthorne'un diğer temel ilgi alanıydı," diyor Fritz. "Ve enstitüde araştırılan şeylerden bir diğeri. Ben hiçbirini bizzat deneyimlemedim. Ama Bay Hawthorne ve diğer birkaç kişi, farklı araçlarla birden fazla kez ruhlarla iletişim kurduklarını iddia ediyordu."

Tepeden tırnağa ürperiyorum.

Demek ki Billy haklıymış.

Hawthorne Enstitüsü'nde gerçekten de hayaletlerle konuşuyorlarmış.

15 Temmuz Cuma, 1994
15.05

Fritz Van de Veer, Hawthorne Enstitüsü'nde çalışılan şeylere inanan birisi değil. Ama inanmadığını da söyleyemez. Fritz genel olarak kaos teorisine katılıyor, ki o da temelde "olur böyle şeyler" şeklinde özetlenebilir.

Bu da onu, ona göre, enstitü gibi bir yeri yönetmek için ideal kişi yapıyor. Görünürde herhangi bir sebebe dayanmayan şeyler olduğunda, bunun nedenini çözmeye çalışmıyor. Sadece kollarını sıvayıp durumla ilgileniyor ve zahmeti için de güzel bir ödeme alıyor.

Örneğin, Joyce Marsh bir grup adamın domuz kalbiyle antik bir ritüel denediğini görüp şaşırdığında, kendisi enstitü protokolünü izleyip ona gizlilik sözleşmesi imzalatmış ve kadını eşyalarını toplamaya göndermişti.

On yaşındaki komşusu, Hawthorne ailesinin mozolesinin bahçe kapısına sıkışmış hâlde bulunduğunda da çocuğun iyi olup olmadığını görmek için içeri getirilmesini söylemiş, hızlı bir hasar kontrolünden sonra potansiyel bir davadan kaçınmıştı.

"Eee, Billy," diyor. "Bana buraya başka çocuklarla geldiğini söylediler. Doğru mu bu?"

"Hayır, efendim," diyor Billy. Fritz'in istemeden de olsa saygı duyduğu bir yalan. Sır saklayabilmek, onun takdir ettiği bir meziyet. Yine de çocuğun en azından kaç kişi geldiklerini ve neyin peşinde olduklarını söylemesini tercih ederdi.

"Orada ne yapıyordun peki... hem de tek başına?"

"Sadece keşif yapıyordum."

"Keşif mi?" diyor Fritz. "O kadar mı?"

"Evet, efendim."

"Peki dün ne yapıyordun?"

Billy başını kaldırıp bakıyor; Fritz'in bunu bildiğine şaşırıyor. Ama şaşırmaması gerekir. Fritz elbette bu konuda bilgilendirildi.

"Keşif yapmanın hiçbir zararı yok," diyor Billy'ye. "Bu enstitünün de bütün amacı bu. Bilinmeyeni keşfetmek. Ama bir dahaki sefere arazide gizli gizli gezinmek yerine sadece gelip bana sorarsan, sana etrafı gezdiririm."

Çocuğun gözleri parlıyor, korkusunun yerini heves alıyor. "Şimdi gezdirebilir misiniz?"

"Elbette," diyor Fritz. "Ama önce senden bir şey istemem gerekiyor. Gördüklerin ve duydukların hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğine söz vermeni istiyorum. Annenlere, kardeşine veya arkadaşlarına söyleme. Burada ne yaptığımızı bilmelerine hiç gerek yok."

"Burada *ne* yapıyoruz ki, Fritz?"

Fritz Van de Veer gülümsüyor, çocuğun ona ilk ismiyle seslenmeyi hatırlaması hoşuna gidiyor. "Pek çok şey yapıyoruz, Billy."

"Hayaletlerle konuşuyor musunuz?"

Fritz, çocuğu şöyle bir inceliyor. Bu kadar küçük birine göre çok büyük, karmaşık bir soru. Kendisinin cevap veremeyeceği bir soru.

Ama cevap verebilecek birini tanıyor.

Billy'yi kütüphane olarak bilinen ama içinde kitaplardan çok daha fazlası olan yere götürüyor. Burası enstitünün kalbi; diğerleri burada toplanıp tartışıyor, fikir yürütüyor, konuşuyor. Şu an ise geniş odada sadece bir kişi var.

Ezra Hawthorne.

Onlar içeri girdiğinde o, duvarlara asılı fotoğraflara bakıyor. Arkasına dönüp Billy'ye gülümsediğinde, Fritz sanki adamı çocuğun gözlerinden görüyor. Uzun boylu, solgun ve yaşlı; siyah takımıyla hem şık hem de uğursuz görünüyor.

"Merhaba, genç adam," diyor Ezra, şaşkınlıktan nutku tutulmuş Billy'ye.

Fritz, yıllar önce Ezra Hawthorne'la ilk karşılaştığında yaşadığı aynı huşuyu hatırlıyor. O zamanlar Princeton'da psikoloji yüksek lisansı yapıyordu ve profesörlerinden biri tarafından verilen gayriresmi bir toplantıya davet edilmişti. Katılımcıların arasında siyah takım elbiseli bir adam vardı ve kıyafeti, soluk yüz hatlarını tamamen hayalet gibi gösteriyordu. Birkaç dakikalık havadan sudan sohbetin ardından Bay Hawthorne kendisini tanıtmış ve Fritz'i enstitüyü ziyarete davet etmişti.

"Hiç yeteneğin var mı bakarız," demişti.

Fritz saçma bir teste katılmıştı; bir adama arkasını dönmesi istenmişti, bu sırada adam da üzerinde hayvan resimleri olan kartlar tutuyordu. Yapması gereken tek şey o an tutulan karttaki hayvanı tahmin etmekti. Fritz testte fena hâlde başarısız olsa da o günün sonunda Bay Hawthorne onu bir kenara çekmiş ve "Ne zaman istersen tekrar gelebilirsin," demişti.

Geri gelmek gibi bir niyeti yoktu. Ama sonra Alice üçüncü kez düşük yaptı ve Fritz kendini inanacak bir şeyler ararken buldu. Bunu dinde bulamayacağını biliyordu; özellikle de ailesinin onu küçükken sürüklediği cehennemle ilgili vaazlardan sonra.

Bir gece, düşünebildiği belli bir sebep yokken, arabasına atlayıp Hawthorne Enstitüsü'ne gitti. Ezra onu uzun süredir görmediği bir dostu gibi karşıladı. Niçin açıklanamaz şeyler olduğu ve çoğu zaman bir anlam ifade etmeyen dünyanın nasıl anlamlandırılabileceği üzerine saatlerce konuştular. Fritz'i şaşırtan bir şekilde bu konuşma bir iş teklifiyle bitti.

Şimdi de enstitünün yöneticiliğini yapıyor, Billy'yi buraya getirmesi gerektiğini de zaten bu yüzden biliyor. Enstitünün dile getirilmeyen bir kuralı bu: Konu hayaletlerle ilgiliyse, Bay Hawthorne'a danış.

"Hayaletlerle konuşuyor musunuz?" diye soruyor Billy.

"Her zaman değil," diyor Ezra. "Ama zaman zaman ruhlarla iletişim kuruyorum."

Fritz, çocuğun gözlerinin parladığını fark ediyor. "Yani hayaletler gerçek mi?"

"Ah, kesinlikle gerçekler."

"Neredeler peki?" diye soruyor Billy, köşelerde bir tanesi geziniyor olabilecekmiş gibi etrafa bakınıyor.

"Her yerde hayaletler var," diyor Ezra Hawthorne. "Tabii nereye bakacağını bilirsen."

Sonraki yarım saat boyunca Fritz, Bay Hawthorne'un kendi maceralarına dair hikâyelerle, hayaletlere dair kitaplar ve seans fotoğrafları gibi bu işle ilgili araçlar göstermesiyle Billy'yi ağırlayışını izliyor. Çocuğun da konuya dair epey bilgili olduğu ortaya çıkıyor. Bir tayf ile heyula arasındaki farkı bilmeyen Fritz'den çok daha bilgili. Fritz ayrıca Billy'nin bu bilgisiyle Bay Hawthorne'u etkilediğini de fark ediyor.

"Senin de benim gibi hayaletlere hayranlık duyduğunu görüyorum," diyor Billy'ye. "Bu kadar genç biriyle hiç konuşmamıştım."

Ziyaret bittiğinde Fritz, Billy'yi odadan çıkarıp onunla yürüyor; çocuğu eve bizzat bırakmaya çoktan karar vermiş durumda. Öylesi daha kolay olur. Hem de çok dikkat çekmez. Ama kapıdan çıkmadan hemen önce Ezra Hawthorne bir şey daha söylemek istiyor.

"Seninle tanışmak çok güzeldi, Billy. Ne zaman istersen tekrar gelebilirsin."

22

Gözlerimi dikmiş göğe bakıyorum, aniden başım dönüyor. Gökyüzünün tamamen net olduğu gecelerden biri; tüm yıldızlar görülebiliyor, hepsi de sanki fazladan enerjiyle parlıyor. Benim de Fritz'in anlattıklarından sonra içim içime sığmıyor. Sanırım hayaletlere inanmayı çok ama çok isteyen Billy'nin eninde sonunda Ezra Hawthorne'a, sözde onlarla iletişim kuran adama ulaşmasına şaşırmamam lazım. Yine de bunu duymak şok etkisi yarattı çünkü o gece çadırdayken Billy bundan hiç bahsetmemişti.

Ama tabii ben de ona pek şans vermemiştim.

"Sence Billy'ye yalan mı söyledi?" diye soruyorum. "Ruhlarla iletişim kurduğu konusunda."

"Bay Hawthorne bu tür konular hakkında yalan söylemezdi," diyor Fritz. "Böyle bir şey olduğunu söylediyse, doğru olduğuna inanıyordur."

"Ama bu öyle olduğu anlamına gelmiyor. *Sen* buna hiç şahit oldun mu?"

"Hayır," diyor Fritz. "Hatırlatayım, ben enstitü aktivitelerinde nadiren yer aldım."

"Ama inanıyor muydun?"

"Tam olarak inandığımı söyleyemem." Fritz elini yine cebine götürüp bir sigara daha çıkarıyor. Yaktıktan sonra şöyle diyor: "Hani eski bir söz vardır, 'Görmek inanmaktır,' diye. Eh, ben inanmamı sağlayacak bir şey görmedim. Ama tamamen reddedemem de. Duyduğum bazı şeylerden sonra yapamam. Ezra

bana ölülerle kurulan iletişimlere dair o kadar çok hikâye anlattı ki, sanırım konuya dair az da olsa uzman oldum sayılabilir."

Hemen ilerideki ormandan belli belirsiz ama fark edilir bir ses yükseliyor. Çalılıklar hışırdıyor. Sadece bir hayvan olabilir.

Ama işte, olmayabilir de.

"Ya denemek istersem?" diye soruyorum.

"Ölülerle konuşmayı mı?" Fritz merakla başını eğiyor. "Neden böyle bir şey yapmak isteyesin ki?"

Kendimce sebeplerim var ama hiçbirini onunla paylaşmaya hazırlıklı değilim.

"Varsayımsal olarak," diyorum. "Herhangi bir ruhla konuşabilir miyim?"

"Sadece söyleyecek bir şeyi olanlarla."

"Ya benim bir ruha söylemek istediğim bir şey varsa?"

"O kadar basit değil," diyor Fritz. "Öyle telefonu alıp da birini aramaya benzemiyor. Ruhların çoğuyla iletişim kurulamaz."

"Neden?"

"Çünkü huzur bulmuş durumdalar."

Fritz eğilip işaretparmağını çimenlerde gezdiriyor ve görünmez bir daire çiziyor. "Burası yaşayanların dünyası," diyor, hafifçe bir öncekinin üzerinden geçen yeni bir daire çizerek. "Burası da ruhlar âlemi. Ezra, ölenlerin ruhlarının buraya gittiğine inanıyordu. Yani çoğunun. Çok az sayıda olan bazısı ise tam olarak oraya gidemiyor çünkü onları yaşayanların dünyasına bağlı tutan bir şey oluyor."

"Onlar nereye gidiyor peki?"

Fritz iki dairenin kesiştiği alana parmağıyla vuruyor. "İki dünya arasındaki bir tür arafa. Bir ruh oradaysa, çok küçük de olsa onunla iletişim kurma ihtimalin oluyor."

"Ama ruhlar âlemindeyse olmuyor," diyorum.

"Evet," diye onaylıyor Fritz, sigarasıyla beni işaret ederek. "Ruhlar âlemi, sevdiklerinin gitmesini isteyeceğin yer. Bunun anlamı, onların ilerlemesine hiçbir şeyin engel olmadığı. Yarım kalmış bir işlerinin olmadığı."

"Cinayet gibi mi?"

Fritz bana gözlerini dikerek bakıyor. "Bu tamamen varsayımsal, değil mi?"

"Geçen gün bana çıkmaz sokakta sıradışı bir şey görüp görmediğimi sormuştun," diyorum. "Gördüm."

"Billy mi?"

"Evet." Artık inkâr etmenin bir anlamı yok. Fritz zaten biliyor. "Ormandaydı."

"İlginç." Bahçenin sınırına doğru ilerliyor ve ormana şöyle bir bakıyor. "Şimdi de orada mı?"

"Emin değilim," diyorum, duyduğum o belli belirsiz hışırtıyı düşünerek. "Belki?"

Fritz, ormana doğru son bir bakış attıktan sonra bana dönüyor, sigarasını tüttürüyor. "Ne istediğini biliyor musun?"

"Hayır. Ama bana bir şey söylemeye çalıştığına eminim. İlk başta, cesedi orada bulunduğundan, beni Hawthorne Enstitüsü'ne yönlendirdiğini düşünmüştüm."

"Çünkü onu bizim öldürdüğümüzü düşünüyordun," diyor Fritz, açıksözlülüğünde anlayış dolu bir tını var. Bu konuda bana almdıysa da belli etmiyor.

"Evet," diyorum. "Ama şimdi onu yanlış anladığımı düşünüyorum ve şey istiyorum..."

"Ona ne istediğini doğruca sormak."

Kızarmaya başlıyorum çünkü bu fikir kulağa hâlâ çok saçma geliyor. "Böyle bir şey mümkün mü ki?"

"Şu an Ezra Hawthorne burada olsaydı, eminim ki sana Billy ile iletişim kurmak için kullanabileceğin bir düzine yol önerirdi. Maalesef kendisi aramızda değil. Ona ulaşmanın da hiçbir yolu yok."

"Kesin ruhlar âleminde mi?" diye soruyorum. "Nereden biliyorsun?"

Fritz kurnaz bir gülümsemeyle bakıyor bana. "Henüz inanmıyor olmam, denemediğim anlamına gelmiyor."

"Yani hiç şansım yok mu? Tek seçeneğim Billy'nin bana mu-

sallat olmaya devam etmesine izin vermek ve ne istediğini çözmeye çalışmak mı?"

"Belki de istediği şey musallat olmaktır," diyor Fritz. "Yıllar içinde Ezra, bazı ruhların kendi istekleriyle bu dünya ile ruhlar âlemi arasında kaldıklarına inanmaya başlamıştı. Tavsiyesi de daima onları rahat bırakmaktı."

Ama bunu yapamam. Tanrı biliyor ya denedim. Elimden geldiğince hızla kaçtım, suçluluğun ve kötü anıların bana yetişemeyeceğini umdum. Ama yetiştiler. Her zaman yetişiyorlar. Şimdi hep oradalar; uykusuzluk, *O Rüya*, Billy'nin arka bahçeme beyzbol topu atan gölgemsi figürü hâlinde kendilerini gösteriyorlar.

"Neden?"

"Çünkü bir ruhu bu dünyaya bağlı tutan bir şey daha var. Yarım kalmış işlerden daha güçlü bir şey."

"Neymiş o?" diye soruyorum.

Fritz ikinci sigarasını da ilkinin yanına atıyor. Kuvvetlice ayağıyla basarak söndürüyor. Sonra da şöyle diyor: "Garez."

16 Temmuz 1994, Cuma
15.37

Ethan, iki ayağı da sapasağlam arka bahçesinin çimenlerine basana kadar koşmayı bırakmıyor. Hayatında hiç bu kadar uzun koşmamıştı ve şimdi de bunun vücuduna vereceği zarar için endişeleniyor. Bacakları lastik gibi, kalbi de öyle sertçe atıyor ki patlayacağından korkuyor. Annesinin onu bu hâlde görüp ne yaptığını sorabileceğini hiç düşünmeden yığılıveriyor bahçeye. Gerçi seve seve ona anlatır. Çünkü birilerinin Billy'nin başına geleni bilmesi gerekiyor.

Annesi yerine Ethan'ı çimenlere yayılmış vaziyette görüp yanına giden, Russ'ın bahçesini ayıran çitin oradan yaklaşan Ashley, Russ ve Ragesh oluyor.

"Billy nerede?" diye soruyor Ashley, sanki sadece biraz geride kalmıştır diye düşünerek ormana bakıyor.

"O..." Hâlâ nefes nefese olan Ethan gerekli sözcükleri zar zor sarf ediyor. "Yakalandı."

"Yakalandı mı?" diye soruyor Ragesh. "O takım elbiseli herif mi?"

Ethan onaylar anlamda kafa sallıyor, bunu düşünmek başını döndürüyor. O takım elbiseli –kocaman, göz korkutucu– adamın Billy'ye elini uzattığı ânın görüntüsü zihninde dönüyor, sonrasında ne olduğunu merak ediyor. Billy hâlâ o parmaklıkların arasında sıkışmış hâlde mi? Yoksa o takım elbiseli adamın pençesinde mi? Şu an Billy'nin zarar görüyor olabileceği düşüncesi kusmak istemesine neden oluyor.

Ashley, Ethan'ın yanına çömelip oturmasına yardım ediyor. Sırtını sıvazlayıp, "Pekâlâ, bana ne olduğunu anlat," diyor.

İşte bu Ethan'ın yapamayacağı bir şey çünkü anlatırsa, sadece Billy'yi bırakıp gittiğini değil, bunu yapma sebebini de diğerlerine itiraf etmiş olur. Bunun yerine, gerçeğin eksik bir versiyonunu anlatıyor.

"Billy kaçamadan adam ona yetişti."

Ragesh çimenlikte volta atmaya başlıyor. "Sence bizi ispiyonlar mı?"

"Gerçekten *bunu* mu düşünüyorsun?" diyor Ashley. "Billy'nin başı büyük belada olabilir."

"Bizim de öyle," diye karşılık veriyor Ragesh. "Orayı gördün. Öyle izinsiz girebileceğimiz bir yer değil."

"İşte ben de bu yüzden o lanet duvardan geçmenizi istememiştim."

İkisinin kavga edeceğinden korkan Ethan araya giriyor. "Birine söylememiz lazım. Anneme. Billy'nin annesine."

"Kesinlikle olmaz," diyor Ashley. Ethan buna şaşırıyor. Şimdiye kadar Ashley'nin onun yanında olacağını düşünmüştü. "Sorumluluk bendeydi. Birileri bu olayı öğrenirse, bir daha asla bakıcılık işi alamam. Ama paraya ihtiyacım var."

Ethan aniden anlıyor. Ashley ona Woodstock'a gitme planlarından ve kendisine bakarak kazandığı parayla bunun mümkün olacağından bahsetmişti. Ethan başka bir bakıcı istemiyor. Artık annesi işini kaybettiği için Ashley bütün gün onunla birlikte olmayacaksa da en azından ihtiyaç olduğunda bakıcılık yapabileceğini bilmek hoşuna gidiyor.

"O zaman onun için oraya dönebiliriz," diyor Ethan.

Ragesh homurdanıyor. "Biz de yakalanalım diye mi? Ben almayayım, sağ ol."

"Ama bir şey yapmak zorundayız. Onu öylece orada bırakamayız."

"Neden ki?" diye soruyor Russ.

Diğerlerinden biraz ayrı duruyor, yüzü ormana dönük. Bu

sırada Ashley endişeli, Ragesh de sinirli görünüyor. Ethan'ın gözünde Russ ise düşünceli duruyor.

"Çünkü başı belada olabilir," diyor Ethan.

"Belki de olması gerekiyordur. Bizi oraya götüren kendisiydi."

Ethan içinde bir şeyin kırıldığını, koptuğunu hissediyor. Kalbinin üzerinden geçen, duygularını kontrol altında tutan, gergin bir elastik bant gibi bir şeyin. Şimdi koptu ve duyguları hırpani bir yığın hâlinde dökülüveriyor.

"Onun peşinden oraya gittin!" diye bağırıyor, yaşlar gözlerini yakarken. "Sen ve Ragesh. İkiniz de. Ben gitmek istemedim bile."

"Ama gittin," diyor Ragesh, Ethan'ın altı yaş daha büyük, en az yirmi-otuz santim daha uzun, kırk-kırk beş kilo daha ağır olmayı dileyeceği bir şekilde. Öyle olsaydı Ragesh'i yere devirebilirdi.

Ama şimdi tek yapabildiği ağlayıp, "Seçme şansım yoktu! Şimdi de Billy'nin başı belada," demek oluyor.

"Ama bizim başımız belaya girmeyecek," diyor Ragesh. "Çenemizi kapalı tutarsak."

"Niye onun için endişeleniyorsun ki zaten?"

Bunu soran Russ. Ethan'ın tam olarak anlayamadığı bir soru. Zor olduğundan değil, cevabı çok bariz olduğundan. Billy için neden endişelenmesin ki?

"Çünkü o benim en yakın arkadaşım."

"Ama neden?" diye soruyor Russ.

Ethan duraksıyor; hemen bir cevap veremediğine şaşırıyor. Daha önce bunu hiç düşünmemişti. Billy ile ikisi komşular. Aynı yaştalar. İyi anlaşıyorlar. Neden en yakın arkadaş olmasınlar ki?

"Çünkü kapı komşum."

"Ben de kapı komşunum," diyor Russ. "Ben de mi en yakın arkadaşınım yani?"

Ethan hemen evet demiyor, bu da Russ'ın bir kenara itilmiş gibi tepki vermesine sebep oluyor. Bocalıyor. Kaşlarını çatıyor. Gözleri simsiyah olana kadar kararıyor.

"Biz arkadaşız," diyor Ethan tereddütle.

"Hayır, anlıyorum," diyor Russ.

Ashley kollarını sallayarak diğerlerinin dikkatini çekiyor. "Şu an önemli olan, Billy konusunda ne yapacağımız. Oylama yapalım. Hiçbir şey yapmayalım diyenler el kaldırsın."

Ethan, Ragesh'in ânında elini kaldırmasını izliyor. Bunda şaşılacak bir şey yok. Aynısı Russ için de geçerli; suratı asık hâlde Ethan'a öfkeyle bakarak elini kaldırıyor. Asıl şaşırtıcı olan, her ne kadar yavaşça ve fark edilir bir kararsızlıkla da olsa, Ashley'nin de elini kaldırması.

"Üzgünüm, Ethan. Sadece hepimiz için en iyisi bu gibi görünüyor."

"Ama ya Billy'ye zarar verilirse?"

"Öyle bir şey olmayacak," diyor Ashley.

"Araziye izinsiz girmek dışında yanlış bir şey yapmadık," diye ekliyor Ragesh. "Sadece öylesine dolanıyorduk."

"Muhtemelen ona biraz nutuk çekerler, sonra da gelip onu alsın diye annesini ararlar," diyor Ashley. "Başı öyle çok büyük belada olmayabilir de. Ayrıca kesinlikle tehlikede değildir. Bir çocuğa zarar vermezler."

Ethan için konuyu kapatıyor bu. Endişelerini tamamen yok etmese de, Ashley'nin verdiği güvence onun da diğerleriyle aynı oyu vermesine yetiyor. Görebilsinler diye elini bile kaldırıyor.

Böylece sessiz kalmayı seçiyorlar.

Billy'yi de bir başına bırakmayı.

23

Gıırç.

Nefesim kesilerek uyanıyorum. Çıkan ses, *O Rüya*'nın kalıntılarını delip geçen, panik dolu bir tıslama oluyor. Gözlerim hızla açıldığında, şafağın tavana düşürdüğü yumuşak ışıkla karşılaşıyorum. Normal şartlar altında, gün ışığı en azından küçük bir rahatlama sağlardı.

Ama şimdi böyle bir şey olmuyor.

Zihnimde *Rüya*'nın gürültüsü yankılanırken olmuyor.

Bu seferki, korkutucu şekilde, her zaman gördüğümden biraz farklı.

Rüya 2.0.

Tepemde çadırın tavanının, yanımda hâlâ dolu olan uyku tulumunun ve aramızdaki uzun, karanlık boşluğun anlık görüntüsü yerine, bu yeni ve gelişmiş versiyonda her şeye daha uzun süre bakabildim. Özellikle de çadırın kesilmiş duvarına ve o yarığın ötesinde uzanan, genellikle hissettiğim ama hiç görmediğim karanlığa.

Ama bu sefer *bir şey* gördüm.

Ne gördüğümü ise bilmiyorum. Çok hızlı, çok bulanıktı. Karanlıktaki belirsizlik seçilemeyecek durumdaydı. Ama bu anlık bakış bile alışık olmadığım şekilde beni huzursuz etmeye yetti. Doğrulup otururken, gerinirken, tavanda süzülen parlak gün ışığına karşı gözlerimi kırpıştırırken kalbim hâlâ yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor.

Saate bakıyorum. Yediyi çeyrek geçiyor. Kalkmak için çok erken, tekrar uyumak için de çok geç. Yani *Rüya*'nın yeni versiyonunu defterime yazmak için harika bir vakit. Bir kez daha, Tanrı esirgesin, görecek olursam elimde ne zaman başladığının kaydı olacak. Hâlâ bilinmeyen şeyse şu: *Neden* başladığı.

Uyku sersemliğim devam ederken komodine uzanıyor, defterim ile kalemimi arıyorum.

Orada değiller ama gece uyurken komodine koyduğuma eminim. Işığı kapatmadan önce yazdığımı, üç kısa sözcükle gecenin olayını özetlediğimi gayet iyi hatırlıyorum.

Billy'nin garezi var.

Ama şimdi kalemim de defterim de yok, onlar olmayınca da komodin çok büyük ve boş görünüyor.

Göğsümde yükselen panik, hâlâ sertçe atan kalbimi daha da hızlandırıyor. Kendime sakin olmamı söylüyorum. Belki uyurgezerlik gibi çok saçma bir şey olsa da eşyalarımın bıraktığım yerde olmamasının tamamen mantıklı bir sebebi olduğunu söylüyorum. Hırsızlık olmadığı kesin. Birisi neden gizlice eve girip defter ile kalem çalsın ki?

Bu sorunun hızlı ve bariz cevabı, söz konusu muhtemel hırsızın kalemim ve defterimden daha fazlasını almış olabileceği. Cüzdanımı, telefonumu, herhangi bir değerli şeyi de almış olabilir. Zaten çok eşya olmayan evin geri kalanını tamamen boş olarak gözümde canlandırıyorum; odaların hepsi bomboş.

Bu görüntü beni yataktan çıkarmaya yetiyor ve ânında yerdeki bir şeye basıyorum. Eğilip bakınca çıplak ayaklarımdan birinin, defterin köşesinde olduğunu görüyorum. Diğer ayağımın büyük başparmağı da kaleme değiyor.

İkisini de halının üzerinden alıyorum ve paniğim geçip gidiyor. Yerini başka bir duyguya bırakıyor: Aptallığımdan dolayı utanç. Belli ki bir noktada, muhtemelen şimdi unutulmuş bir uykusuzluk nöbetinde, komodine çarpıp defterle kalemi düşürmüşüm.

Zorla giren falan yok.

Anında aşırı tepki verdim sadece. Tekrar.

Defteri açıp sayfalarını çeviriyorum ve önceki aylarda yazılmış benzer aşırı tepkileri görüyorum. Uyumaktan korkmak, aynı şekilde uyumamaktan da korkmak ve yalnızlık, hüzün veya suçluluk hissetmek hakkında yazılar. *Benim suçum,* yazmışım bir yerde ama bunun hangi konuyla ilgili olduğunu hatırlamıyorum. Belki de hepsiyle ilgilidir.

Defterdeki son yazıya bakıyorum ve korkum bütün şiddetiyle tekrar yüzeye çıkıyor. Radyolardaki ses seviyelerini düşünüyorum. Daha önceki paniğim seviye olarak yediyse, şimdiki bu yeni endişe dokuzdur ve tehlikeli şekilde ona yaklaşıyor.

Çünkü karşımdaki sayfada, bana ait olmayan bir elyazısıyla, aşina olduğum kadar korkutucu da olan üç kelime yazıyor.

HAKUNA MATATA DOSTUM

24

Beş dakika sonra Russ'ın evinin ön kapısına vuruyorum; saatin çok erken olması veya üzerimde sadece bir tişört, *boxer* ve bağcıkları bağlanmamış spor ayakkabılar olmasını umursamıyorum.

Kapıyı, sabahlığını çekiştiren Jennifer açıyor; kumaş, hamile karnının etrafında aralanıyor. Uykulu gözleri onu benim uyandırdığımı anlamamı sağlıyor. "Ethan? Ne oldu?"

"Russ burada mı?"

"Hayır. Dükkâna gitti. Bu sabah teslimat vardı."

"Annemlerin sana verdiği yedek anahtar duruyor, değil mi?" diye soruyorum. "Kaybetmedin?"

On yaşımdayken, sadece evimizin iki yanındaki komşularımızda anahtarımız vardı; sağ tarafta Chenler solda da Barringerlar Tatile çıktığımızda Bayan Chen çiçeklerimizi sulasın diye vermişlerdi, Bayan Barringer'a da biz yokken acil bir durum olursa baksınlar diye. Bütün evi kontrol etmiştim ve hiçbir kırık cam bulamayıp kapıların hepsinin de kilitli olduğunu görünce, birisinin içeri girmesinin tek yolunun Russ'ta olan yedek anahtar olduğu sonucuna ulaşmıştım.

"Bi-bilmiyorum," diyor Jennifer, bir elini karmakarışık saçından geçirerek. "Galiba duruyor. Neden ki?"

"Birisi evime girdi de," diyorum, içten içe bu konuda yanıldığımı umarken, olduğunu *düşündüğüm* şeyi tam olarak söylemeden.

"Gerçekten mi?" Jennifer'ın gözleri irileşiyor. Şimdi tama-

men uyanmış durumda. Beni içeri alıp mutfağa yönlendiriyor. İlerlerken, Benji'nin yere oturmuş mısır gevreği yiyerek *Bluey* izlediği aile odasının önünden geçiyoruz.

"Galiba burada bir yerdeydi," diyor Jennifer, mutfaktaki bir çekmeceyi karıştırırken. "Bir şey çalınmış mı?"

"Hayır," diyorum, zaten bu yüzden bunun bilindik bir hırsızlık olayı olmadığını düşünüyorum. Mobilyaların yarısı Florida'daki ailemde olsa da hırsız girseydi mutlaka bir şey alırdı. Çalışma odasındaki dizüstü bilgisayarım. Oturma odasındaki televizyon. Hatta cüzdanım da görünüşe bakılırsa dokunulan tek şey olan defter ile kalemin yanındaydı.

"Bulamıyorum," diyor Jennifer, çekmeceyi kalçasıyla iterek kapatırken. Koridora doğru sesleniyor: "Misty? Ethan'm evinin yedek anahtarının nerede olduğunu biliyor musun?"

Kapı aralığında beliren Russ'ın annesi, saatler önce uyanmış gibi duruyor. Kıyafetleri çok düzgün ve saçı kusursuz. "Yedek anahtar mı?" diyor. "Burada."

Beni tekrar antreye götürüyor ve kapının yanındaki sehpayı gösteriyor. Üzerinde bir lamba, posta kutusu ve anahtarlarla dolu bir kâse var. Bayan Chen kâseden bir anahtar alıp bana veriyor. Anahtarlıktaki beyaz etikete bakıyorum. Annemin elyazısıyla soyadım yazıyor.

"Peki, buradaki her şey dün gece kilitli miydi?" diye soruyorum çaresizce. "Birisi girmiş olabilir mi?"

"Güvenlik sistemimiz var," diyor Jennifer. "Bütün gece açıktı."

"Belki polisi arasan iyi olur," diyen Bayan Chen'e anahtarı geri veriyorum.

"Teşekkür ederim. Muhtemelen arayacağım."

Buna gerek kalmıyor. Çünkü açık bağcıklarım ayak bileklerimin etrafında zıplarken evime yürüdüğüm sırada, kapımın önünde duran Dedektif Palmer'ı görüyorum. Beklenmedik ve habersizce gelmesi, anksiyetemin bastırmasına sebep oluyor.

"Günaydın, Ethan," diyor *boxer* ve tişört giymiş, dağınık saçlı hâlimi incelerken. "Her şey yolunda mı?"

Ön kaldırımda durup bu soruya en iyi nasıl cevap verebileceğimi düşünüyorum. *Hayır* demek, her şeyin yolunda falan olmadığını söylemek geliyor içimden. Hatta evime birinin girdiğini. Ama yapamam. Çünkü dün gece eve giren kişi herhangi biri değildi. Yedek anahtarın hâlâ Russ'm evinde olması bunu kanıtlıyor. Sıradan bir hırsızın –insan bir hırsızın– içeri girmenin bir yolunu bulması gerekirdi.

Ama Billy için durum farklı.

O bir gölge.

İçeri süzülüp sessizce merdivenleri çıkmak, uyuduğum sırada benim birkaç santim uzağımda dikilip defterime bir şeyler yazmak için yedek anahtara veya kapının açık olmasına ihtiyacı yok.

Hakuna matata, dostum.

"Bir saniyeliğine yan komşuya uğramam gerekti de," diyorum sonunda. Etkilenmemiş ifadesine bakılırsa, Dedektif Palmer bana inanmıyor. Yine de ben kapıyı açıp onu içeri alırken bir şey demiyor.

"Mutfağa geçebilirsin," diyorum. "Ben bir koşu odama çıkıp pantolon giyeceğim."

"Evet, lütfen giy," diyor.

Merdivenin en son basamağında, Billy'nin varlığını Hemlock Circle'daki ışıkların açılıp kapanışını ilk fark ettiğimdeki gibi hissetmek için duraksıyorum. O hâlâ buradaysa, Dedektif Palmer'a hiçbir şey anlatmama gibi bir şansım olabilir. Belki kadın da onun varlığını kendi kendine sezer. Gelgelelim Billy'den bir emare yok. Şu anda hissettiğim tek şey, içinde sadece bir kişinin yaşadığı evin ağır sessizliği.

Yatak odamda defterim halının üstünde, içinde yazanı gördükten sonra fırlattığım yerde duruyor. Dün gece giydiğim kot pantolonu bacaklarıma geçirirken ona bakmaktan kaçınıyorum. Yüzüme ve koltuk altlarıma biraz soğuk su çarptıktan sonra mutfağa inip kahve demlemeye koyuluyorum. "İster misin?" diye soruyorum Dedektif Palmer'a.

"Hayır, teşekkürler. Çok kalmayacağım. Sadece hızlıca bir konuşmak istemiştim."

Kulağa kötü bir şey varmış gibi geliyor. Sürahisine ince bir çizgi hâlinde kahve dolan makineye bakıyorum.

"Dün Dedektif Patel'le güzel bir konuşma yaptığınızı duydum," diyor. "Kendisi seni izinsiz girdiğin Hawthorne Enstitüsü'nden aldıktan sonra. Sanırım hâlâ onların Billy'nin cinayetiyle bağlantılı olduğunu düşünüyorsun."

Ama düşünmüyorum. Artık düşünmüyorum. Fritz'in dün gece anlattıkları mantıklı geliyor. Zeki bir adam. Müdürlüğünü yaptığı yerin arazisine bir çocuğun cesedini gizlemeyecek kadar zeki. Ayrıca Ezra Hawthorne'un da bunu yapamayacak kadar yaşlı ve dengesiz olduğunu söylemesine de inandığımdan, enstitü ve orayla bağlantılı herkes olası ama pek de mümkün olmayan şüpheliler listeme alındı.

"O konuda fikrimi değiştirdim," diyorum.

"Bana oraya neden gittiğini söyleyebilir misin?"

"Etrafa bakmaya."

"Ben ve ekibim bunu zaten yapmıştık," diyor Dedektif Palmer. "Teknik olarak hâlâ da yapıyoruz. İstesem, seni olay yerine zarar vermekten gözaltına alabilirim."

Kahve makinesine arkamı dönüyorum, gerginim. Ragesh beni tutuklamayı reddetti diye Dedektif Palmer da aynısını yapacak değil.

"Hiçbir şeye zarar vermedim. Ben sadece Billy'yi kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorum."

"Zaten biliyorsun. Kaçırıldığı sırada hemen yanındaydın."

"Ama uyuyordum."

Dedektif Palmer kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ben de bunu çok mantıklı buluyorum zaten."

"Yalan söylemiyorum," diyorum. "Hiçbir şey görmedim."

"Buna inandığına dair şüphem yok. Ama bazen insanlar bazı şeyleri unutur ve bunun bir sebebi vardır. Özellikle de çok kafa karıştırıcı veya travmatik bir şeye şahit olan küçük çocuklar."

"Yani sence kimin yaptığını gördüm ama unuttum mu?"

"Sence?" diye soruyor o da.

Görüştüğüm tüm akıl sağlığı uzmanlarının da gündeme getirmesi üzerine, bu ihtimali elbette düşündüm. Ama bu fikri destekleyecek hiçbir şey çıkmadı. Onlarca yıllık terapi, hipnoz, rüya analizleri, hatta bir çocuk psikoloğunun belki biri bir hatırayı tetikler diye gösterdiği bitmek bilmeyen çadır resimleri; hiçbiri işe yaramadı.

"O kadar kolay değil," diyorum, kahve sonunda hazır olurken. Bir fincan çıkarıp doldurmaya koyuluyorum.

"Belki de haklısındır. Belki şu sürekli gördüğün tekrarlayan rüya sadece bir rüyadan ibarettir. Veya belki de Billy'yi kaçıran kişiyi gördüğünün bastırılmış hatırasıdır. Seni o kadar rahatsız eden bir hatıradır ki bu, beynin silmiştir."

Fincanımın yarısı dolmuşken duraksıyorum. "O kadar travmatik ne olabilir ki?"

"Emin ol şaşırırsın. Billy'yi kimin kaçırıp öldürmüş olabileceğini düşün. Geçen gün suçlunun muhtemelen Hemlock Circle'dan birisi olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Hatırlıyorum. Gayet net.

"Billy'nin kaçırılırken ses çıkarmamasının sebebinin, bunu yapan kişiyi tanıması olabileceğini söylemiştin," diyorum, kendime kahve koymaya devam ederken, titreyen ellerimle fincanın etrafına sıçratıyorum.

Dedektif Palmer onaylar anlamda başını sallıyor. "Bu konuda haklıysam, ki öyle olduğumu düşünüyorum, Billy'yi kaçırıp öldüren kişi sadece şelaleyi bilmekle kalmıyordu, ki orası cesetten kurtulmak için en uygun yerdi. Ama aynı zamanda, bu kişi onun kim olduğunu ve *nerede* olduğunu da biliyordu. Çadırın kenarını kestikten sonra bile Billy'nin onu görünce paniklemeyeceğini gayet iyi biliyordu. Bu şartlara uyan çok fazla kişi yok. Sen de her birini tanıyorsun."

"İma ettiğin şey buysa, benim ailem değildi."

"Hayır, onları kastetmiyorum," diyor Dedektif Palmer. "Bana kalırsa bunun sorumlusu olabilecek tek bir kişi var."

Başımı arkaya atıp şakaklarımı ovuşturuyorum, konunun nereye gittiğini gayet iyi biliyorum. Katilin Billy'nin bizim bahçede kamp yaptığını, onu tanıdığı için çığlık atmayacağını ve paniklemeyeceğini, arka bahçemden iki mil uzakta şelale olduğunu bilen birisi olması, geriye sadece tek bir uygun şüpheli bırakıyor.

"Billy'nin annesi," diyorum.

15 Temmuz 1994, Cuma
19.45

Şu hayatta annelerin payına düşen endişelenmek.

Billy'ye hamileyken kimse Mary Ellen'a bunu söylememişti, bu yüzden de onun o ağlayıp kıpırdanan bedenini kollarına ilk aldığında bu onu şaşırtmış ve içini sevgi veya şefkatle değil, endişeyle doldurmuştu. O kadar derin bir endişeydi ki bu, ruhunda hissedebiliyordu.

Onun başına kötü bir şey gelirse ne yaparım ben? diye düşünmüştü.

Şimdi bu endişenin, sevginin bir yan ürünü olduğunu biliyor; tıpkı eskiden, o ilk ve korkutucu düşünce geçtiği zaman bildiği gibi. Hâlâ bilmediği şey ise bununla ne yapacağı. Zamanla geçeceğini düşünmüştü ama hiç geçmedi. Her ne kadar ikinci çocukla işlerin kolaylaştığını söyleseler de, Andy doğduktan sonra bile geçmemişti. Onun için böyle olmamıştı. Sadece kaygılarını artırmıştı. Artık endişelenmesi gereken iki oğlu vardı. Son zamanlarda endişelenmeye sebep olacak çok şey oluyordu.

"Bu dünya her geçen gün daha da bozuluyor," demişti Trish Wallace o sabah ve Mary Ellen buna katılmak durumundaydı. Hemlock Circle'ın dışındaki her şey kontrolden çıkıyordu sanki, tıpkı geçen ay Blake ile sinemada seyrettikleri filmde olan şu patlayıcı dolu otobüs gibi. Ruanda'da toplu katliam. O güzel patenci Nancy Kerrigan'ın saldırıya uğraması. O. J. Simpson'ın eşini öldürmesi ki Mary Ellen bunun doğru olduğuna kalıbını basabilir. Masum bir insan, birkaç hafta önce onun yaptığı gibi

kaçmaya çalışmazdı. Herkes gibi o da otoyolda saatlerce giden beyaz Ford Bronco'yu seyretmişti. Bütün o süreçte karnına bir endişe tohumu, o kovalamacanın hiç bitmeyeceği korkusu yerleşmişti. Bronco'nun ilerlemeye devam edeceği. Ülke boyunca gideceği. Hiçbir kadın ve annenin güvende olmayacağı Hemlock Circle'a kadar geleceği.

İşte bu, geceleri onu uyutmuyor. Hiçbir yerin güvenli olmadığı düşüncesi. Kötü şeylerin her yerde olabileceği ve olduğu. Burada bile. Misty Chen'i ne zaman görse, kollarından tutup sarsarak doğruyu söyletmek istiyor. Oğlunun bağımlı olduğunu biliyor muydu? Bu konuda bir şey yapmış mıydı? Kendisini suçluyor mu? Mary Ellen'ın bunu bilmesi gerekiyor ki aynı şeyin kendi çocuklarının başına gelmesine engel olabilsin.

Şimdi Billy üst katta, kapı komşuları Marshlara gitmek için hazırlanıyor. Mary Ellen dün gece ormanda gezindiği görülen yabancıdan dolayı endişelense de ona gidebileceğini söyledi. Buna izin vermesinin tek sebebi de Billy'nin biraz... tuhaf görünmesi. Üzgün gibi değil ama tam olarak mutlu da değil. Suskun. Onu tarif etmek için aklına gelen en iyi kelime bu. Sanki bugün bir şey olmuş ve Billy bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değil.

Akşama doğru eve geldiğinden beri odasından çıkmadı, muhtemelen Mary Ellen'ın bilmediğini zannettiği şu korkunç hayalet kitabını karıştırıyor. Bulduğunda o kitabı neredeyse çöpe atacaktı ama Blake onu durdurdu.

"Bırak çocuğun kitabını," dedi. "Zararsız bir şey."

Mary Ellen buna karşılık olarak kaşlarını çatmıştı. "Zararsız mı? Hiç içine baktın mı? Korkunç bir şey. Tüm o hayalet ve hortlak resimleri."

"Onun yaşında bir çocuk için ilgi çekici. Her erkek çocuk böyle ürkütücü şeylere ilgi duyduğu bir dönemden geçer. Zamanla aşacaktır."

Ama bu, Mary Ellen'a hiç de geçici bir dönem gibi gelmiyor. Billy takıntılı gibi davranıyor, sürekli hayaletlerden bahsediyor. Cadılar Bayramı'nda Blake oğullarına kostümü için yardımcı ol-

duğunda dehşete düşmüştü. Billy gibi tatlı bir çocuğun bu kadar korkunç bir şeye hayranlık duymasını anlayamıyor.

Billy'nin değişimi onu endişelendiriyor. Her zaman Andy'nin babasına çektiğini düşünüyor; zeki, muzip, biraz mesafeli ve biraz da içekapanık. Son zamanlara kadar Billy'nin de kendisine çektiğini düşünüyordu. Hassas. Mahalledeki diğer oğlanlar gibi değil hiç. Tıpkı Mary Ellen'ın eskiden olduğu gibi. Aslında hâlâ olduğu gibi. Yıllar içinde eksantrikliklerini bastırmayı, diğer anneler gibi davranmayı, normalmiş gibi numara yapmayı öğrendi.

Küçük bir kızken okulun tuhaf tipiydi. Tamamen dışlanmazdı. Sınıf arkadaşları onu yeterince seviyormuş gibiydi. Ama onunla ilgili tuhaf bir şey vardı hep. Akranları tarafından tam anlamıyla kabul edilmesini engelleyen bir şey.

Mary Ellen'ın annesi ona, hiç de nazik olmayan bir tavırla, çok fazla hissettiğini söylemişti. Bunun ailelerinde olan bir özellik olduğunu. "Bizim hislerimiz çok derin," demişti, Mary Ellen Andy'nin yaşlarmdayken.

Bunun en iyi örneği de sekiz yaşındayken Noel hediyesi olarak ona verilen porselen bebek Stacy'ydi.

"Ona çok nazik davran," demişti annesi, Stacy'yi ilk eline aldığında. "Kırılgandır."

Mary Ellen bunun ne demek olduğunu bilmiyordu ve sorduğunda da aldığı cevap onu rahatsız etmişti.

"Yani kolayca kırılabilir," demişti annesi. "Yanlış bir hareket yaparsan bebek paramparça olur ve onu sonsuza dek kaybedersin."

Mary Ellen bu kötü uyarıya rağmen Stacy'yi çok sevmişti. Uyandığında gördüğü ilk şey, geceleri de gördüğü son şey olsun diye bebeği yatağının karşısındaki kitaplığa koyuyor ve onu nazikçe tutmak için sadece birkaç dakikalığına raftan alıyordu. Daha fazlasını yapmanın çok riskli olduğunu biliyordu, tıpkı ne kadar dikkatli olursa olsun bir gün Stacy'nin kırılacağını ve artık olmayacağını bildiği gibi. Mary Ellen için bu, zamanı geldiğinde kesin gerçekleşecek bir şeydi.

Liseye geldiğinde daimi korkusunu idare edebilecek kadar gizlemeyi öğrenmişti. Pek popüler değildi ama birkaç arkadaşı vardı, çıktığı oğlanlar da olmuştu ve en önemlisi, insanların arasına karışmıştı. Ama endişesini saklaması, tamamen yok olduğu anlamına gelmiyordu. Hâlâ oradaydı. Karanlıkla gizlenen, en beklenmedik anlarda çıkmayı bekleyen bir canavar.

Mesela bu akşam.

Billy eşyalarını toplarken Mary Ellen bir konferans için Boston'da olan kocasını arıyor. Bir endişe kaynağı daha. Boston çok büyük, trafiği sıkıntılı ve insanlar da... Eh, Mary Ellen bütün şehrin nüfusunu belirli bir kalıba soktuğu için kendisini kötü hissediyor ama kaba olduklarını duymuştu.

"Sence Billy'nin Ethan'ın evinde kamp yapmasına izin vermeli miyim gerçekten?"

Blake'in, "Neden vermeyesin ki" şeklindeki cevabı Mary Ellen'ı hiç şaşırtmıyor. Ona kıyasla her zaman daha rahat olmuştu; Mary Ellen'ın hem gerekli hem de olağandışı bulduğu bir özellik. İkisi de aşırı gergin olamaz. Ama aynı zamanda, Blake'in nasıl olup da hayatı büyük oranda tasasız yaşadığını anlayamıyor.

"Ama dün mahallede dolanan bir yabancı vardı," diyor. "Belki hâlâ buradadır, bir yerlerde gizleniyordur."

"Billy ormanda tek başına kamp yapacak değil ya," diyor Blake. "Fred ve Joyce'un bahçesinde Ethan ile olacak. Eminim onlar çocuklara göz kulak olurlar."

Aramayı bitirdiklerinde Mary Ellen hâlâ ne yapacağı konusunda kararsız. Ama sonra Billy merdivenlerden iniyor. Katladığı uyku tulumu kolunun altında, ruh hâli ise belirsiz.

"Bunu bu gece yapmak istediğine emin misin?" diye soruyor Mary Ellen. "Önümüzdeki cuma günü de var."

"Sanırım."

Mary Ellen iç çekiyor; oğlunun ona ne sıkıntısı olduğunu söylemesini, kocasının Boston yerine burada olmasını, kendisinin de Homlock Circle'daki diğer anneler gibi olup lanet olasıca bir akşamlığına da olsa rahatlayabilmesini istiyor. Her şeyden

önemlisi de kesinlikle kontrolü dışında olan şeyleri kontrol edebilme yetisi istiyor. Çünkü bu endişe –bu iliklerine işleyen, insanı yorgunluktan tüketen ve hiç bitmeyen endişe– çok fazla.

"Peki o zaman," diyor, bu savaşı daha fazla sürdürmemeye karar vererek. Gelecekte daha fazlası olacak. Daha fazla karamsarlık. Daha fazla anksiyete. Daha fazla büyüme hevesi ki bu özellikle Andy'de olan bir sorun. Vücut ısısı gibi üzerinden yayılıyor çocuğun. Tüm bunlar da Mary Ellen'm oğullarını şu an oldukları hâliyle saklayabilmek istemesine sebep oluyor. Öyle bir şey yapabilse, sonsuza dek aynı kalırlar ve o da oğulları büyürken, başka evlere taşınırken, hayatlarma devam ederken çaresizce durmak yerine daha az endişelenebilir.

"İyi eğlenceler," diyor Billy'ye, sonra da ona hayatı boyunca söyleyebileceği son iki kelimeyi ekliyor: "Dikkatli ol."

Billy'nin evden çıkıp alacakaranlığa karışmasını izleyen Mary Ellen'ın aklına tekrar Stacy geliyor; çocukken o çok sevdiği porselen bebek. On yaşına geldiğinde, Stacy'nin kaçınılmaz yok oluşunu beklemek dayanılmaz bir hâl almıştı. Bunu geciktirmek yerine –endişelenmek, üzülmek ve sonunda veda etmeye hazır olmadan bebeği kaybetmek yerine– Mary Ellen sorunu bizzat çözmenin en iyisi olacağına karar vermişti.

Bir gün odasına çıkmış, Stacy'yi raftan almış ve canı istediği kadar sarılmıştı ona. Sonunda bebeğin narin yanağına bir öpücük kondurmuş ve o porselen kafasını parçalamıştı.

Sonrasında da bir daha endişelenmemişti.

25

Katilin Billy'nin annesi olması ihtimalini tekrar düşünürken kahvemden bir yudum alıyorum. Dedektif Palmer, Bayan Barringer'ın Billy'nin katilinin tüm özelliklerine uyduğu konusunda haklı. Bunun gerçekleşme olasılığı, bu sonuca ulaşmamı engellemeye devam ediyor sadece.

Hayır, Barringerlar dünyadaki en iyi ebeveynler falan değildi. Blake Barringer yanlarında olduğu zaman bile aslında yoktu. Şu kendi dünyasından çıkıp da başkalarıyla ilgilenemeyen çok zeki adamlardandı. Pek çok fırsat olmasına rağmen onunla bire bir konuştuğumuzu hiç hatırlamıyorum.

Kendince farklı olan Billy'nin annesiyle ise epey konuşmuştum. Çocukken bile Mary Ellen Barringer'ın kırılgan olduğunu düşünürdüm. Bir keresinde annemin ondan "Bayan Endişe" olarak bahsettiğine kulak misafiri olmuştum. Acımasız ama doğru bir benzetmeydi. Sanki her an bir hayalet görmeyi bekliyormuş gibi daima biraz ürkmüş görünürdü.

Mary Ellen Barringer'ın Andy'yi bahçeye sürükleyip o geceye dair daha fazla şey hatırlamam için bana yalvarmasını Dedektif Palmer görmemişti. Bayan Barringer'ın geceliği ve uyumsuz çoraplarıyla ruh gibi göründüğünü görmemişti. Beni sarsarak hatıralarımı ortaya çıkarabilecekmiş gibi omuzlarımdan tuttuğunda nasıl da güçlü olduğunu hissetmemişti.

O kadın kederden delirmişti, suçluluktan değil. Sonunda durumu o kadar kötüleşmişti ki, Hemlock Circle'dan taşınma-

larından kısa süre sonra Bayan Barringer hastaneye yatırılmıştı. Bundan birkaç sene sonra da Bay Barringer ölmüş ve ergen Andy koruyucu aile sistemine verilmişti.

Ama belki de tam tersiydi. Belki de Bayan Barringer'ı suçluluk delirtmişti ve hatırlamamı sağlamaya çalışmak yerine, yaptığı şey aslında olayın ne kadarını bildiğimi ortaya çıkarmaktı.

Gitmeden önce Dedektif Palmer'a Billy'nin davasındaki sonraki adımları soruyorum. Söyledikleri pek bir şey vaat etmiyor. Mary Ellen Barringer'ın durumu ortadayken, yapabilecekleri pek bir şey yok. Dedektif Palmer, her ne kadar doktorlar ona bir tepki almasının mümkün olmadığını söylemişlerse de, devlet hastanesindeki Bayan Barringer'ı ziyaret etmek istediğini söylüyor.

"Yani Billy'yi kimin öldürdüğünü asla öğrenemeyebilir miyiz?" diye soruyorum.

"Asla asla deme," diyor Dedektif Palmer. "Ama şu noktada pek olası görünmüyor. Başka bir uygun şüpheli çıkmazsa, gerçeğin ortaya çıkmayacağına kendimizi hazırlamamız gerekebilir."

Dedektif gittikten sonra üst kata çıkıyorum ve yerde duran defterimi alıyorum. Hâlâ Billy'nin yazdığı sayfa açık.

HAKUNA MATATA DOSTUM

Yazanın Billy olduğunu biliyorum çünkü bana söylediği son sözlerden kimseye bahsetmedim. Ne Russ'a, ne aileme ne de polislere. Claudia'ya bile. Sır olarak kaldı çünkü Billy'ye dair bir şeyi tamamen kendime saklamak istiyordum.

Sadece emin olmak için telefonumdaki takip kamerası uygulamasını kontrol ediyor, ormandan gelip eve ilerlerken suçlunun fotoğrafını çekmiş olabileceğini umuyorum. Ama gece boyunca çekilen fotoğrafların çoğunda bahçede konuşan ben ve Fritz Van de Veer varız. Diğerlerinde ise herhangi bir gölge, hayalet veya bir insan bile yok. Sadece sabahın beşinde ot yiyen bir geyik.

Takip kamerasından bir fayda görmeyince, koridorda ilerleyip eski yatak odama gidiyorum ve Billy'nin *Hayaletler, Ruhlar*

ve Diğer Tekinsiz Varlıkların Devasa Kitabı'nı açıyorum. Marjında Billy'nin elyazısı olan sayfayı açıyorum ve defterimdeki yazıyla karşılaştırıyorum. Tamamen uyuşmuyor ama kitaptaki sözcükler ile defterimdekilerin aynı kişi tarafından yazıldığı düşünülebilir.

Artık Billy'nin ormanla sınırlı hâlde olmadığını bildiğimden, yeni yatak odamın her yerinde onu arıyorum. Kapının arkasındaki gölge. Yatağın altındaki karanlık. Detaylı bir aramadan hiçbir şey çıkmayınca, yatağın kenarına tüneyip gözlerimi deftere dikiyorum. *Rüya*'yı düşündürüyor bana, bir de son seferin sadece çadırdaki kesiğin ilerisinde bulanık bir hareket görmem istisnası dışında diğerleriyle aynı olduğunu.

Billy'nin katili olduğunu varsaydığım bulanıklık. *Rüya*'nın yeni versiyonunun ve Billy'nin defterimdeki mesajının sonucu bu; bahçemdeki beyzbol topundan çok daha saldırgan.

Çok kısa bir anlığına da olsa gerçekten Billy'nin katilini gördüm demek.

Bayan Barringer mıydı? Belki de. Dedektif Palmer kesinlikle buna inanıyor, aslında muhtemelen hiçbir zaman ispatlayamayacağı bir şüphe olsa da. Suçla kişisel bağlantısı olmayan bir polis için bu sorun olmayabilir ama benim için kabul edilemez. Ben otuz yıldır gerçeği öğrenmek için yanıp tutuşuyorum; uyuyamıyorum, uyuduğumda ise *Rüya* beni korkuyla uyandırıyor. Hayatıma otuz yıl daha böyle devam etmeyi reddediyorum.

Bir de Billy'yi düşünüyorum tabii. Katilinin kimliği hiç ortaya çıkmazsa ruhu huzur bulabilir mi? Tahminim bunun mümkün olmadığı, mesajlarının yoğunluğunun da bu yüzden arttığı yönünde.

Billy'nin artık dedektifçilik oynamama ihtiyacı yok.

Hatırlamama ihtiyacı var.

Billy'nin üçgen *A*'larla dolu mesajma bakmaya devam ederken, bunu yapabilmenin tek bir yolunu düşünebiliyorum.

Duş alıp giyiniyorum ve yarım saat sonra Russ'ın dükkânının önüne arabamı park ediyorum. İçeri girdiğim anda Russ beni fark ediyor ve kasadan yanıma koşuyor.

"Hey, Jen aradı. Onu bu sabah biraz korkutmuşsun. Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyorum, dükkânın iç kısımlarına ilerlerken.

Russ da peşimden geliyor. "Yani evine giren biri yok mu?"

"Büyük bir yanlış anlaşılma olmuş."

"O zaman burada ne işin var?"

Dükkânın ortasmdaki kamp alanı teşhirinin önünde duruyorum. Saat hâlâ çok erken olduğundan, Russ'ın düzeneğe etkileyici bir hava katan zilleri ve hoparlörleri açmaya vakti olmamış. Sahte kayadan cırcırböceği sesi gelmiyor. Ateş çukurundaki selofan alevlere üfleyen vantilatör de yok.

"Şu çadırı satın almak istiyorum," diyorum.

26

Kurulum talimatlarına göre, çadır on beş dakika içinde hazır olabiliyor.

Benim ise iki saatimi alıyor.

O zaman bile çadırın sanki otuz sene önceki çadırın durduğu düz çimenlikte değil de meyilli bir zemindeymiş gibi hafif öne eğik durmasından yanlış yaptığımı anlıyorum. Kesinlikle tek dokunuşta çöker.

En baştan işe koyuluyorum bir kez daha. Russ'ın eve gelmesini bekleyip ondan yardım istemeyi düşünüyorum. Ama dükkândaki tavrı, yardım etmekten çok soru soracağını düşündürüyor.

"Buna niye ihtiyacım var demiştin?" diye sormuştu.

"Henry Wallace için," demiştim ben de, birkaç gün önce dükkâna geldiğimizde Henry'nin çadıra girdiğini hatırlayarak bahane uydurmuştum. "Hoşuna gidebileceğini düşündüm de."

Bu yalan Russ'm merakını o an için gidermiş görünse de, etrafta Henry yokken çadırı arka bahçeme kurduğumu görse tuhaf karşılayacağından eminim. Bu yüzden tek başıma uğraşıyor, ikinci kez kurmak için tam bir saat harcıyorum. İlk seferin aksine dik duruyor, bu da gururlanmamı sağlıyor.

İşim bitince eve dönüp mutfakta bıraktığım telefonumu alıyorum ve resmen yüz tane bildirim görüyorum; hepsi de takip kamerası uygulamasından. Tabii ki. Kamerayı kapatmayı unuttuğumdan bu sabahki her hareketim kayda alınıp telefonuma

gönderildi. Birkaç tanesine bakıyor, ter içindeki küfreden hâlime yüzümü buruşturup hepsini siliyorum.

Telefonum tekrar çalıyor. Bu sefer bir mavi alakarganın tetiklediği kameranın çektiği görüntülere bakıyorum. Ön tarafta çimenler, bahçenin sonundaki ormanın oluşturduğu arka plan, ek olarak da çadır. Yani en azından bir kısmı. Çadırın sadece ön yarısının bir kısmı kadrajda; görüş alanının dışına uzanan turuncu bir üçgen tepe.

Akşam karanlığı çökene kadar dışarı adım atmıyorum ve çadıra döndüğümde, yanımda bodrumda bulduğum iğrenç kokan uyku tulumu ile koridordaki dolaptan çıkardığım paçavraya dönmüş kırlent var. Yanımdaki diğer şeyler ise, babamın ne zaman elektrikler gitse kullandığı LED fener, Billy tekrar bir şeyler yazmak isterse diye kalemim ve defterim, Scrabble taşlarıyla dolu bir kese –çünkü bir filmde hayaletin bunları kullanarak iletişim kurduğunu görmüştüm– ve aptallık ettiğimden son derece emin olduğum için bir şişe ucuz burbon.

Hayır, aslında aptallıktan daha fazlası.

Deliyim.

Tamamen, gerçekten akıl hastasıyım.

Yine de bu durumu –bütünüyle kafayı yediğimi– anlamam, çadırdan çıkmamı sağlamıyor. İçinde çömelmiş vaziyetteyim, burbonun kapağını açıp doğruca şişeden bir yudum alırken omuzlarım eğimli yan duvarlara değiyor. Kesinlikle olabilecek en iyi fikir değil. Özellikle de o geceye benzer bir deneyim yaratıp –ki bu durumda meyve suyu içmem gerekirdi– bir şeyler hatırlamaya çalışırken.

Burbondan bir yudum daha aldıktan sonra uyku tulumuna giriyor, yere sırtüstü dümdüz uzanıp bekliyorum. Neyi beklediğimi ise bilmiyorum. Muhtemelen hiçbir şeyi. Beş dakika geçiyor ve çoktan bunun koca bir vakit kaybı olduğunu hissediyorum. Bir saat daha beklemeye karar veriyorum. En fazla iki saat. Zaten evde olsam da uyuyamayacağım.

"Hadi, Billy," diye mırıldanıyorum. "Hatırlamamı mı istiyor-

sun? O zaman yardım et bana. Çünkü ne olduğunu sadece sen biliyorsun. Sadece sen oradaydın. Ben bir şey görmedim."

Susuyorum çünkü dinleyecek kimse yok. Sadece ben varım. Psikopat gibi kendi kendime konuşuyorum. Ama bir yandan söylediklerimin doğruluğundan emin olmadığım için susuyorum. O gece çadırda bir şey görmüş olma ihtimalim gayet yüksek.

Zaten o da bu yüzden bana musallat oluyor.

Billy'nin, onun halihazırda bildiği şeyi hatırlamama, insanlara söylenmesi gereken şeyi söylememe, onun artık sahip olmadığı sesi olmama ihtiyacı var.

"Peki," diyorum, görünürde kendi kendime konuşarak ama aslında Billy'ye hitap ederek. "Elimden geleni yapacağım."

Rahatsızca kıpırdanıyorum. Uyku tulumunun yastığına rağmen zemin beklediğimden daha sert, hafif engebeli olması da cabası. Sola doğru hareket edip kendimi düzlemeye çalışıyorum ve çadırın kavisli tavanına gözlerimi dikiyorum.

Bunun on yaşımdayken gördüğüm manzaranın aynısı olduğunu fark ediyorum. Orada toplanan gölgeleri –tıpkı şimdi de toplandıkları gibi– izlediğimi hatırlıyorum. Çadırın içinde belirsiz ama tehditkâr bir karanlık yükseliyor. Bir sürü hatırayı tetikliyor; annemin fırında yaptığı bisküvili marşmelov tatlıları, çadırın çekili fermuarının haziran ayı sıcağını hapsetmesini... Ama hiçbiri çok önemli gelmiyor. *Rüya*'daki o bulanık yarım hatıralara hiçbiri ışık tutmuyor.

O *gıırç* sesine.

Billy'nin çadırın içinden çekilip alındığı âna.

Ve bunun yapan kişiye dair en ufak bir emareye.

Tekrar kıpırdanıp baştan başlamayı deniyorum. Çadırın tavanına bakmanın dikkat dağıtıcı olabileceği, bunun yerine buranın diğer duyularımı nasıl etkilediğine odaklanmam gerekebileceği geliyor aklıma. Çadırın içi nasıl kokuyor? Ne gibi sesler duyuluyor? Nasıl *hissettiriyor*? Görsel ipuçlarında değil, çadırın aurasında yatan hatıralarımın kilidini açacak anahtarı düşünüyor, gözlerimi kapatıp birkaç nefes alıyorum. Arındırıcı nefesler.

Sonra da odaklanıyorum.

İlk başta etrafımı saran yeni çadır kokusundan başka bir şey fark etmiyorum. Plastik poşet ve lateks eldiven arasında bir koku; burnumu seğirtecek kadar güçlü. Ama alışınca diğer şeyler öne çıkmaya başlıyor.

Diğerlerinden daha yüksek bir cırcırböceği sesi, hemen dışarıda olduğuna işaret ediyor.

Hem uyku tulumunun hem de çadırın zeminin altından hafifçe de olsa çimenler hissedilebiliyor.

Beni ikinci bir uyku tulumu gibi sarmalayan içeri kıstırılmış hava, durgun ve sıcak. Şakaklarımda ter damlacıkları oluşuyor ve çaresizce hatırlamaya çalıştığım o geceye dair ilk geri dönüşü yaşıyorum.

Çadırın içinde Billy'nin gelmesini beklerken, o günün erken saatlerinde olanlardan sonra gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Midem suçluluk duygusuyla bulanıyordu; sonraki otuz yıl boyunca son derece aşina olacağım bir his. Ama o zaman için hâlâ yabancısı olduğum bir şeydi, huzursuz ediciydi. Billy'nin başına kötü bir şey gelmiş olmasından endişelendiğimi hatırlıyorum. Hâlâ o kapıya sıkışmış hâlde olabileceğini, onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğümü.

Çadırın dışında bir ses var. Bir hareket hışırtısı; o kadar alçak ki gerçek mi yoksa hatıra mı emin olamıyorum. Sonra tekrar duyuyorum. Bu sefer daha yakından geliyor ve uyku tulumunun içinde geriliyorum.

Bahçeye bir şey girdi.

Tekrar ses geliyor. Fısıltıdan ziyade çimenlerde bir koşuşturma gibi.

Cebimin derinliklerindeki telefonumdan bir ses yükseliyor.

Bip!

Bütün vücudum kaskatı kesiliyor çünkü bunun ne demek olduğunu biliyorum.

Billy geldi.

15 Temmuz 1994 Cuma
20.05

Ethan çadırın içinde tek başına iki büklüm duruyor, küçücük yaşının en kıvrandırıcı birkaç saatini geçirdikten sonra gerginlikten titriyor.

Billy'nin Hawthorne Enstitüsü'nde yakalandığını kimseye söylememe konusunda diğerleriyle anlaştıktan sonra eve döndüğünde başladı bu. Gelişi, hâlâ mutfakta durup duvara bakan annesini korkuttu. Ethan onun mutfak penceresinden kesin gördüğü; Russ, Ashley ve Ragesh ile yaptığı tartışma hakkında hemen bir şeyler sormasını bekledi ama böyle bir şey olmadı. Ethan'ın onu mutfakta ağlarken görmesinden de bahsetmedi; Ethan, annesinin bunu bildiğine emin.

Gelgelelim annesi öylece durdu ve gündelik işlerine koyuldu; mutfağı temizleyip akşam yemeğini hazırladı. Tüm bunları dile getirilmeyen ama hissedilir bir hüzünle yaptı. Onun kötü ruh hâli attığı tüm ağır adımlarda, çarptığı tüm çekmecelerde fark ediliyordu. Barkley bile bunu hissetti ve oturma odasının bir köşesine çekilip hafif hafif sızlandı.

Ethan, babası bodrumdan aldığı turuncu çadırı arka bahçeye kurarken, odasına çıkarak bu durumdan kaçmaya çalıştı. Odasının penceresinden dışarıyı izledi ve bu gece Billy ile kamp yapması gerektiğini hatırlayınca şaşırdı. Tamamen aklından çıkmıştı bu. Billy'nin de unutup unutmadığını merak etti. Tabii Billy buralardaysa. Hawthorne Enstitüsü'nden sonra Ethan ondan hiç haber almadı, bu da tüm kötü düşüncelerin zihnine doluşması-

na sebep oluyordu. Billy'nin başı belada olabilirdi. Veya hâlâ o korkunç mozolenin kapısına sıkışmış hâlde olabilirdi. Belki de ölmüştü. Eğer öyleyse, bu tamamen Ethan'ın hatasıydı çünkü onunla birlikte cezaya göğüs germektense Billy'yi terk etmişti.

Akşam yemeğinde Ethan neredeyse hiçbir şey yemedi, mide bulantısıyla boğuşurken tek bir dilim peynirli pizzasını öylece ittirdi.

"Aç değil misin?" diye sordu annesi ama endişeli bir tavırla değil. Ethan'ın onun sesinde duyduğu şey sinir bozukluğuydu ve bu da midesinin daha da sıkışmasına sebep oldu.

"Yok," dedi o da, bu tek kelimeyi bile güçlükle söyleyerek. Her şeyi itiraf etme dürtüsü ile başının belaya girme korkusu arasmda sıkışıp kalmışken konuşmak ona çok zor geliyordu.

"Hasta falan değilsin, değil mi?" diye sordu babası, bunu bir suçlama gibi dile getirerek.

"Hayır."

"Çünkü öyleysen, o aptal çadıra harcadığım vakitten beni kurtarmak için daha önce söylemen gerekirdi."

Şimdi, Ethan o aptal çadırda bir başına otururken, olanları itiraf etmek için akşam yemeğinin mükemmel zaman olduğunu fark ediyor. Çünkü Billy bir türlü gelmeyince annesi ile babası bir sorun olduğunu zaten anlayacaklar. Sonra da Ethan, diğerlerine sessiz kalacağını söylemesine rağmen, her şeyi itiraf etmek zorunda kalacak.

Belki de bunu şimdi yapıp kurtulması gerekiyordur.

Bir yanı, sırf hissettiği suçluluktan kurtulmak için, diğer yanı ise bunun Billy'nin de başını belaya sokacağını bildiği için bunu yapmak istiyor. Tabii çoktan belada değilse. Billy'nin bunu hak ettiğini düşünüyor Ethan, şaşırtıcı bir öfkeyle. Russ tüm olanların Billy'nin suçu olduğunu söylerken haklıydı. Billy onları Hawthorne Enstitüsü'ne götürmeseydi yaşananların hiçbiri gerçekleşmezdi.

Dün gittiği yerdi orası üstelik.

Ethan'a söylemeden.

Çünkü o, Russ ile arkadaş olmakla meşguldü.

Ethan, tüm o içinde çarpışan duyguların sonucu olarak, tekrar titremeye başlıyor. Aynı anda hem üzülüyor, hem korkuyor, hem öfkeden deliye dönüyor hem de suçluluk duyuyor. Tüm bunların uğultusunun arasında da bir istek var.

Billy ile en yakın arkadaş olarak kalmaya devam etmek istiyor, tıpkı Billy'nin... eh, farklı olmasını istediği gibi. Barringerlar yan evlerine ilk taşındığında, Billy'nin eksantriklikleri Ethan'a ilginç gelmişti. Onun yaşında olup da tamamen kendi hâlinde birisiyle karşılaşmak canlandırıcıydı. Şimdi Ethan, Billy tamamen Billy olarak kalırsa ne olacağından endişeleniyor.

Tabii bunu öğrenemeyecek. Bugünden sonra Billy'nin onunla tek kelime bile konuşması şaşırtıcı olur. Bu da her şeyi kabullenip ailesine neler olduğunu anlatması için başka bir sebep.

Kararını veren Ethan çadırdan sürünerek çıkmaya hazırlanıyor ama tamamen beklenmedik bir şey fark edince olduğu yerde kalıyor.

Orada, bahçenin ortasında tamamen hareketsiz hâlde, Billy duruyor.

27

Telefonu titreyen elimle tutuyorum, takip kamerası uygulamasına bakamayacak kadar gerginim ama tamamen yoksayamayacak kadar da merak ediyorum. Yoğun ve buz gibi bir korku, işaretparmağımı uygulamanın simgesi üzerinde tutarken göğsümde yayılıyor.

Billy çadırın hemen dışında olabilir.

Bunu öğrenmenin tek yolu da bakmak.

Ama hâlâ bunu istediğimden emin değilim. Billy'den korktuğumdan falan değil. Fritz'in hayaletlerin garez besleyebileceğine dair söylediklerine rağmen, Billy'nin niyeti bana zarar vermek olsaydı bunu günler önce yapardı diye düşünüyorum. Ama tamamen korkmuyor da değilim. Sonuçta uğraştığım şey bir hayalet olabilir.

Billy olsun veya olmasın, dışarıdaki şey hâlâ orada. Cırcırböceklerinin sesleri arasında duymaya devam ediyorum. Ama o şey her neyse nasıl başa çıkacağımı görene kadar öğrenemeyeceğim.

Ekrana parmağımı sertçe vurarak uygulamayı açıyorum. Gözlerimi kaçırıp telefonum dışında her şeye odaklanıyorum. Telefonun kenarındaki parmak uçlarıma. Sağ üst köşedeki şarj seviyesine. Sonunda, geriye bakacak başka şey kalmayınca, yarı kapalı gözlerimi ekrana dikiyorum ve artık aşina olduğum arka bahçenin gece vakti görüntüsünü görüyorum. Ve...

Bir geyik.

Çadırdan yaklaşık bir metre uzakta.

Çimenlerde otluyor.

Kırılma noktasına kadar gerilen bütün vücudum aniden rahatlıyor. İster istemez iç geçiriyor, rahat bir nefes alıyorum. Hatta biraz gülüyorum bile çünkü yaşadığım şey tamamen saçmalık.

Çadırın dışındaki geyik birden koşarak uzaklaşıyor. Hâlâ avucumun içinde sıkıca tuttuğum telefondan bildirim sesi yükselmeden hemen önce, geyiğin ürkek toynak seslerini duyuyorum.

Bip!

Bu sefer hiç tereddüt etmiyorum. Gözlerim doğruca ekrana odaklanıyor ve takip kamerasının çektiği son fotoğrafa bakıyorum.

Geyik gitmiş ama yerini de başka bir şey almamış. Telefonumdaki fotoğraf boş çimenliği, arkasındaki ağaçları, şu an içinde oturduğum ve kadrajın sol tarafını dolduran çadırın yarısını gösteriyor.

İyi de kamerayı ne tetikledi?

Bip!

Ben hâlâ bir öncekine bakarken yeni fotoğraf geliyor. İki fotoğraf bire bir aynı olmasa çok sarsıcı bir görüntü değişimi olurdu. Hatta gerçekten aynı fotoğraf olup olmadığını anlamak için ikisi arasında gidip geliyorum.

Ama değiller.

Çünkü son fotoğrafta, öncekinde olmayan bir şey var.

Ormanda ufak bir gölge.

Yakınlarındaki diğer gölgelerden daha karanlık.

Şekli de farklı.

Eğilip gözlerimi kısarak bakıyorum ekrana.

Bip!

Görüntü tekrar değişiyor ve bu sefer sahiden sarsıcı. Çünkü boş çimenlik yerine, takip kamerası başka bir şey görüntülemiş.

Bir yüz.

Kameradan sadece birkaç santim uzakta.

Doğruca kameraya bakıyor.

Görüntü öyle bir sıçramama sebep oluyor ki, ağzımdan kötü sözler çıkarken bütün çadır sallanıyor. "Siktir, amma koyayım!"

Çadırın dışında tanıdık bir ses, "Vay canına, Bay Marsh, amma küfrettiniz," diyor.

Telefonuma bir kez daha bakıyorum ve rahatlayarak olduğum yere âdeta çöküyorum. Billy değil, başka bir on yaşındaki çocuk: Henry. Sakinleşmem kısa sürüyor çünkü çadırın ön tarafı aniden hızla açılıyor ve irkilerek tekrar, "Siktir!" dememe sebep oluyor.

"Yine küfür," diyor Henry, başını çadırın içine sokarken. Gözlüğünün camları içerinin turunculuğunu yansıtıyor. "Çadır aldığınızı gördüm."

"Evet," diyorum, yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimi sakinleştirmek için bir elimi göğsüme götürerek. "Dükkânda görünce dayanamadım."

Henry çadırın içine şöyle bir bakınıyor ve o kendine özgü sevimli ama uygunsuz tarzıyla, "Girmeme müsaade var mı?" diyor.

"Tabii." Yanıma gelebilsin diye kenara kayıyor, burbon şişesini de uyku tulumunun altına saklıyorum. "Rahatına bak."

Henry sürünerek içeri girip uzanıyor, ellerini de ensesine koyuyor. "Şu an kamp mı yapıyorum ben?"

"Sanırım," diyorum. "Hiç kamp yapmadm mı?"

"Hayır. Annem kamp yapan insanların başına kötü şeyler geldiğini söylüyor."

Bu Hemlock Circle'da kesinlikle doğru olsa da, bu durumun her yerde geçerli olmadığını biliyorum. Yine de Ashley'nin ne olursa olsun Henry'nin kamp yapmaktan uzak durmasına yönelik çabasını takdir ediyorum. Böylesi daha güvenli.

"Ben çocukken burada çok kamp yaptım," diyorum. Henry'nin yanına uzanıyor, boyumun ne kadar uzun olduğuna, hatta bir zamanlar benim de onun kadar ufak olduğuma şaşırıyorum.

"Bay Marsh, kendi arka bahçenizde kamp yapmanız biraz garip değil mi?"

"Bilemiyorum, Bay Wallace," diyorum, dirseğimle onu yandan dürterek. "Sence garip mi?"

"Bence gayet güzel."

Çadırın yan taraflarının birleştiği tepede toplanan gölgelere bakıyor, şimdi yaptığım bu alışverişin mantığını sorguluyorum. Çadırda olmanın bir şekilde Billy'nin kaçırıldığı geceye dair hatıraları uyandıracağını ummuştum. Ama burada ne kadar kalırsam, bunun gerçekleşeceğinden o kadar şüphe ediyorum. Zihnin ısrarla bastırdığı bir şeyi hatırlamak o kadar da kolay değil. Onlarca yıllık başarısız terapi seansları bana bunu öğretti.

"İstediğin zaman buraya gelebilirsin," diyorum Henry'ye, Russ'a çadırı satın alırken sunduğum bahaneyi gerçeğe dönüştürebileceğimi fark ederek. Bu durumda, tuhaf deneyim kaçınılmaz şekilde başarısız olduğunda, harcadığım para tamamen boşa gitmemiş olur. "Kitap okumak için sessiz bir yer olarak düşün. Veya annenden saklanmak için."

Sanki ondan bahsedildiğini anlamış gibi, çimenlerde ayak sesleri duyuyorum, sonra da Ashley'nin sesi geliyor: "Henry? Neredesin?"

"Buradayız," diye sesleniyor Henry.

On saniye sonra çadırın kapakları hışırdıyor ve yere çömelmiş hâldeki Ashley bize yüzünde sorgular bir ifadeyle bakıyor. "Ne oluyor burada?"

"Kamp yapıyoruz," diyor Henry.

Ashley bakışlarını bana çeviriyor. "Onu görebiliyorum."

"Henry, ben annenle konuşurken sen burada takıl biraz." Çadırdan sürünerek çıkmaya koyuluyorum, giderken de burbonu gizlice yanıma alıyorum. Şişeyi gören Ashley'nin gözleri irileşiyor.

"Uzun sürmeyecek," diye ekliyor.

Bahçeden mutfağa geçiyoruz. Veranda kapısı kapanır kapanmaz Ashley şöyle diyor: "Ne halt ediyorsun, Ethan? Henry'yi bizimle akşam yemeği yemek ister misin diye sorması için göndermiştim. Bunun yerine ikinizi bir çadırda takılırken buluyorum. Ne zaman çadır aldın ki ayrıca?"

"Bu sabah," diye yanıtlıyorum. "Hatırlamama yardımcı olur diye düşündüm."

"Neyi hatırlamana?"

"Billy'yi kimin öldürdüğünü."

Ashley mutfak masasının sandalyelerinden birini çekip yığılır gibi oturuyor. "Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşündün?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen hayır."

"Neden yapıyorsun o zaman?"

"Çünkü Billy yapmamı söyledi."

Ashley ağzı açık kalarak bana bakıyor, gözleri de endişeyle parlıyor. "Billy derken..."

"Ruhu," diyorum.

"Evet," diyor Ashley başını sallayarak. "Ben de bunu demenden korkmuştum. Peki neden Billy'nin ruhu..."

"Veya hayaleti," diye sözünü kesiyorum. "Sanırım."

"Tabii. Peki neden onun hayaleti, ki böyle bir şey yok bu arada... Neden böyle bir şey yapmanı söylesin? Bir dakika, daha iyi bir sorum var: *Nasıl* söyledi?"

Geçen gece Billy'nin bir şekilde çıkmaz sokakta olabileceğinden ilk bahsedişim de dahil olmak üzere ona her şeyi anlatıyorum. Mahalledeki garaj ışıklarının yanıp sönmesini, bahçemdeki beyzbol toplarını... Hatta, kulağa en iyi ihtimalle saçma ve en kötü ihtimalle de tam bir klinik vakaymışım gibi geleceğini bile bile, Billy'nin defterime yazdığı şeyi de anlatıyorum. Ama yine de, bir ihtimal, bunu yüksek sesle söylersem kulağa delice gelmesini azaltacağı umuduyla, devam etmeye mecbur hissediyorum. "Ya Billy bulunmak istiyorsa? Ya bunları gerçekten o yapıyorsa?"

"Ama neden şimdi?" diye soruyor Ashley. "Neden onca yıl sonra bulunmasını sağlasın ki? Neden daha önce değil de şimdi?"

Belli ki onu kaybediyorum. Daha hızlı konuşmaya başlıyorum.

"Çünkü burada olduğumu biliyor. O kaybolduğundan beri ilk kez tamamen Hemlock Circle'a döndüğümü. Bu yüzden de ona aslında ne olduğunu öğrenmemi istiyor."

Ashley bir an için sessiz kalıp her şeyi sindirmeye çalışıyor. Endişeli ifadesi değişip korkuya yakın bir şey dönüşüyor. Belirsiz olan ise *benim için* mi yoksa *benden* mi korktuğu.

"Gerçekten Billy'nin hayaletinin senden cinayetini çözmeni istediğini mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Böyle şeylerin sadece filmlerde olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyor. "Gerçek hayatta hayalet çocuklar insanlardan cinayetlerini çözmesini istemezler hani? Ama diyelim ki haklısın. Ki değilsin. Bu kesinlikle delilik. Ama şimdilik Billy'nin hayaletinin senin bahçene musallat olduğunu ve beyzbol topları attığını varsayalım. Bir hayalet, beyzbol topunu nereden bulacak ki?"

Harika bir soru. Hiç düşünmediğim ve mantıklı bir cevabım olmayan bir soru.

"Bilmiyorum," diyorum. "Ama olan şey bu işte. Ve bunu fark eden tek kişi de ben değilim. Geçen gece babanı duydun. Billy'yi gördüğünü söyledi."

"Sana ona kulak asmamanı söylemiştim. Babam genellikle hangi yılda olduğumuzu bile bilmiyor," diyor Ashley, sözcükleri âdeta boğazına takılarak. "Bugün bana annemin akşam yemeği için ne yaptığını sordu. Annem yıllar önce öldü, Ethan. Ve babam bunu bilmiyormuş gibiydi."

"Üzgünüm," diyorum.

"Emin ol bundan fazlası var." Ashley konuşurken öfkeli değil, suçlar gibi bir hâli de yok, sempati bile beklemiyor. Sadece bir ifadede bulunuyor; ıstırabın söylenmemiş derinliklerine işaret eden bir ifade. "Benim de tek istediğim, buraya gelme sebebim, eski bir arkadaşımı yemeğe davet edip her şeyi birkaç dakikalığına da olsa unutabilmeyi ummaktı."

"Ama bunun yerine hayaletlerden bahseden bir kaçıkla karşılaştın."

"Sen kaçık falan değilsin." Derin, bezginlik dolu bir nefes veriyor. "Açıkçası, kaçık olsaydın bunlarla uğraşmak daha kolay olurdu. Ama gerçekten inandığını anlayabiliyorum."

"İnanıyorum," diyorum, ürkütücü bir çabuklukla. Tanrı aşkına, Billy'nin hayaletinden bahsediyoruz resmen. Bu fikir başlı başına en azından biraz duraksamama neden olmalı. Ama olmuyor. Artık olmuyor. "Delice olsa bile inanıyorum. Çünkü başka kim yapmış olabilir ki? Tüm kapılar ve pencereler kapalıyken kim bu eve girebilir, defterime Billy'nin söylediği ve sadece ikimizin bildiği bir şeyi yazabilir?"

Ashley başını hüzünle iki yana sallayarak karşılık veriyor. "Bilmiyorum."

"Ayrıca kim bahçeme beyzbol topu atacak? O da sadece Billy'nin yaptığı bir şeydi."

"Zalimce bir oyun oynayan biri," diyor Ashley. "Veya belki de sensindir, Ethan. Bunu hiç düşündün mü? Belki sen yapıyorsun ve hatırlamıyorsun. Belki de başından beri hep sendin."

Ona bir bakış atıyorum; söylediklerinin ima ettiği şey karşısında şoke oluyorum. "*Başından beri* mi? Sence Billy'nin başına gelenlerle bir alakam mı var yani? Onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır." Masanın üzerinden elime uzanıyor. İki eliyle birden elimi tutup şöyle diyor: "Billy'ye zarar vermediğini biliyorum. Herkes biliyor. Ama aynı zamanda onun başına gelen şeyin, ailesinden sonra en çok seni mahvettiğini de biliyorum. Bu yüzden de olup biten şeylerin aslında olmuyor olabileceğini düşünüyorum."

Elimi hızla geri çekiyorum. "Uydurduğumu düşünüyorsun yani?"

"Hayır," diyor Ashley. "Bence farkında olmadan yapman mümkün. Uyurgezerlik gibi. O deftere *sen* yazmış olabilirsin. Topları da bahçene *sen* atmış olabilirsin. Sonra da unutmuşsundur."

"Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Çünkü gerçek olduğuna inanmak istiyorsun. İnsanların öldükten sonra geri gelip iletişim kurabileceğine inanmak istiyorsun. Tıpkı tüm bunların sadece Billy ile ilgili olduğuna inanmak istemen gibi ama ben daha fazlası olduğunu hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. "Tabii ki Billy ile ilgili."

"Yani eşinle hiçbir ilgisi yok mu?"

Vücudum uyuşuyor. Ashley elimi tekrar tutuyor ama hissetmiyorum bile.

"Claudia'ya ne olduğunu biliyorum, Ethan," diyorum. "Öldüğünü biliyorum."

28

İlk başta hiçbir şey söylemiyorum. Hiçbir kelime, insanın eşini kaybetmesinin nasıl bir his olduğunu özetleyemez. Özellikle de çok beklenmedik olduğunda; birlikte geçireceğiniz hâlâ onlarca yılınız olduğu yanılgısına kapıldığında. Evet, Claudia ve ben o öldüğünde zor bir dönemden geçiyor, çocuk istememe konusunda tartışıyor, on beş yıllık evliliğin ardından düşündüğümüz kişiler olup olmadığımızı sorguluyorduk.

Ama ben biliyordum.

Pek çok açıdan değişse de Claudia hâlâ üniversitedeki o partide tanıştığım kişiydi ve sorunlarımızı çözebileceğimizden zerre şüphe etmiyordum. Çocuk yapma konusunda ettiğimiz son kavganın ardından çekip gitmişti ve döneceğini düşünmüştüm. Çünkü birbirimize söylediğimiz son sözler öfkeli değildi. Boyun eğmiş, durulmuştuk.

"Üzgünüm."

"Biliyorum."

Ama Claudia eve dönmedi.

Ve bu sefer, Billy'nin kayboluşunun aksine, her şeyi hatırlıyorum.

Gece yarısına doğru telefon çalmıştı. Devriye polisi ciddi sesiyle, benim adıma kayıtlı bir arabada tepki vermeyen bir kadın bulduğunu söylemişti. İçimde çılgınca, beni yiyip bitiren bir kaygıyla hastaneye gidişim, masadaki ceset, kaldırılan çarşaf, ölü eşimin yüzü.

Araba, Claudia'nın düşünmek için gitmeyi sevdiği küçük gölün oraya park edilmişti. Ölümüne dair kötü bir olay yoktu. Cinayet falan değildi. Fark edilmemiş bir aort anevrizmasından ölmüştü.

Ben de bir başıma kaldım.

Bir sene önce.

Elimden geldiğince Chicago'da kaldım, Claudia ile paylaştığım evi ve onun defnedildiği yeri geride bırakmak istemiyordum. Ama bir noktada her şey çok fazla gelmeye başladı. Acı. Yas. Her zerrem parçalanıp dağılmak isterken kendimi bırakmamaya çalışmanın stresi. Bu yüzden de ailem taşındıklarını söyleyip eve dönmemi önerdiklerinde kabul ettim, Billy'ye dair kötü anıların beni beklediğini bilsem de.

Durumun ironisi de bu. Billy hayatımdaki en kötü kayıp değildi. Claudia'ydı. İş hangi hatıralarla yüzleşmenin daha zor olduğuna karar vermeye geldiğinde de Billy'yi seçmiştim.

Billy'nin hâlâ burada beklediğini bilseydim, eh, bu kararımı değiştirirdi.

Maalesef ki Ashley'nin kararını değiştirebilmem mümkün değil.

"Claudia ile ilgili olduğunu düşünüyorsun," diyorum, gözlerimden akmak üzere olan yaşları yumruğumla silerek. Tanrım, kendimi o kadar aptal hissediyorum ki. O kadar zayıf. Hem de Ashley'nin, Claudia'nın telefon hattını kapattırmadığımı bilmemesine rağmen. Sırf sesini duyup ölmemiş gibi davranmak için onu aradığımı. Sanki hâlâ okuyabilecekmiş gibi ona mesaj göndermeye devam ettiğimi.

"Ve Billy ile," diyor Ashley. "Yas tuhaf bir şey. İnsana düşünmemesi gereken şeyler düşündürebiliyor. Veya içten içe imkânsız olduğunu bildiği şeylere inandırabiliyor. Bana göre, Billy'nin geri dönmesini çok ama çok istiyorsun çünkü bunun anlamı..."

"Claudia'nın da geri dönebileceği."

Bu, aklıma gelmedi desem yalan olur. Billy ile yaşadığım bu deneyim, bilemiyorum işte, bir şekilde *işaretlenmiş olduğuma* dair

bir ihtimal olduğunu düşünmedim değil. O bana diğer taraftan mesaj gönderebiliyorsa, Claudia'nın da bunu yapabileceğini.

Ama şimdi bu düşünce, dün gece Fritz Van de Veer'in söylediklerıyle bir şekilde bulanıklaşmış durumda. Ya Ezra Hawthorne, diğer âlemler –bu dünya, ruhlar âlemi ve ikisinin arasındaki– konusunda haklıysa? Olur da Claudia ile iletişim kurabilirsem bu, onun da Billy gibi huzur bulamadığı anlamına mı gelir? Pek çok açıdan bu, onunla bir daha asla konuşamamamdan daha kötü bir fikir.

"Sevdiğin birinin ölümüyle başa çıkmanın zor olduğunu biliyorum," diyor Ashley. "Annem öldüğünde resmen yıkılmıştım. Ve onu her gün özlüyorum. Ama ayrıca gitmesine izin vermeyi de öğrendim."

"Ya ben öğrenemezsem?" diye soruyorum.

"En azından deneyebilirsin." Ashley ayağa kalkıyor ve bana o kadar sıcak şekilde, o kadar nazikçe sarılıyor ki bittiğinde kalbim kırılıyor. "Belki de esas mesele budur. Billy'nin kendi cinayetini çözmeni sağlamaya çalışmasmdansa, belki de bilinçaltın sana ikisine de veda etme zamanının geldiğini söylüyordur."

Sonrasında gidiyor, arka bahçeye dönüp Henry'yi çadırdan alıyor. Henry bana veranda penceresinden el sallıyor. Ben de aynı şekilde karşılık veriyor, bir yandan da Ashley'nin söylediklerini düşünüyorum. Belki haklıdır ve her şeyi ben yapıyorumdur. Bahçeye düzenli olarak beyzbol topları fırlatıp da bunu nasıl unuttuğumu bilmiyorum ama hafızamın beni ilk yüzüstü bırakışı da olmaz bu tabii.

Veda etmeye gelince, bunu denemek istiyorum. Kendimin değil, Claudia'nın iyiliği için. Beni böyle görse bundan nefret ederdi. Mutlu olmamı isterdi, biliyorum.

Yeni yatak odamdaki gardıroba gidip arka köşeye gizlenmiş kutuyu alıyorum. İçinde, Claudia'nın öldüğünde yanında olan el çantası var. Nazik bir acil servis hemşiresi vermişti, uyuşmuş ellerime tutturmuş ve "Bir noktada buna bakmak isteyebilirsiniz. Şimdi değil. Ama bir gün," demişti.

Görünen o ki o gün, bugünmüş.

Çantayı açıyor ve Claudia'nın güneş gözlüğünü, bir paket sakız, en sevdiği ruju buluyorum. Cüzdanını karıştırıyorum ve ehliyetindeki onun nefret ettiği ama benim gülümsemesini gösterdiği için çok sevdiğim fotoğrafını görünce kalbim sızlıyor.

Öldüğünde eşimin üzerinde yirmi altı dolar ve iki kredi kartı varmış; biri hiç dokunmadığı, diğeri de sürekli kullandığı ve kitap, taze çiçek, pahalı şarabın yanında yemeyi sevdiği pahalı peynirden aldığı.

Cüzdanı çantaya koyup esas aradığım şeyi çıkarıyorum.

Telefonu.

Şarjı uzun zaman önce bitmiş olsa da açılması için kendi şarj aletimi takıyorum. Sonra da mesajlara bakıp önce en yenilerini okuyorum.

Ormanda yürüyor ve seni düşünüyorum
uyuyamıyorum. tabii ki
seni özlüyorum, Claude

Kaydırmaya devam ediyor, eşimin okumayacağını bile bile ona gönderdiğim bir yıllık mesajlara bakıyorum. Bazıları –mesela, *yine* Jaws'*ı izledim. hâlâ çok iyi*– tatsız. Diğerleri ise açık yaralar gibi okunuyor.

Şu an seni o kadar özlüyorum ki nefes alamıyorum

Tarihlere ve saatlere bakıyor, hızlıca bir mesaj gönderme dürtüsüne karşı koyamadığım anlar arasmda bir örüntü arıyorum. Mesela bayramlar. Veya Claudia'nm doğum günü. Ya da uyumanın imkânsız olduğu geceler. Ama böyle bir örüntü yok. Onu sürekli özlüyordum. Hâlâ da özlüyorum.

O öldükten sonra yolladığım ilk mesaja geldiğimde okumayı bırakıyorum. Cenazesinden iki hafta sonra, saat 15.46'da.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum

Yazılı olanlardan sonra sesli mesajlar geliyor, sıklıkları daha az ama aynı şekilde rasgele. En sonuncusu birkaç gece önceden. "Selam, yine ben," şeklindeki üzgün başlangıçtan çaresizce dürüst sona kadar dinliyorum. "Billy bana musallat olmuş olabilir, Claude. Biliyorum, çok saçma. Ama tuhaf şeyler oluyor ve ben..."

Son sesli mesaj ise ilki; Claudia öldükten dakikalar sonra göndermiştim, ona ne olduğunu bilmiyordum. Dinlemeye başladığımda kendi sesim –öyle nahif, öyle umut dolu– kalbimin öyle bir ağrımasına sebep oluyor ki göğüskafesimin kırılıp parçalanmasından korkuyorum.

"Selam. Dinle, nerede olduğunu veya nereye gitmek istediğini bilmiyorum ama orası her neyse, dönüp eve gelmen gerektiğini düşünüyorum. Çünkü seni seviyorum, Claude. Seninle tanıştığım ilk andan beri seviyorum. Ve senin mutluluğun benim için her şeyden önemli. Ben çocukken olan korkunç bir şey yüzünden sahip olduğum tüm aptal takıntılardan daha fazla. Pek çok açıdan, Billy'nin başına gelenlerin bana korktuğum şeylerle yüzleşmekten kaçmak için bahane verdiğini düşünüyorum. Baba olma fikri de ödümü koparıyor. Ama sen benden daha cesursun. Hep öyleydin. Çocuk yapmak seni mutlu edecekse, o zaman bence yapmalıyız. Bir çocuğumuz olsun."

Şaşırtıcı şekilde, bu mesajın büyük kısmında ağlamadan devam edebilmişim. Son üç kelimeyi –*Bir çocuğumuz olsun*– duyana kadar kendimi kaybetmiyorum. Gözyaşlarım akmaya başladığında, o mesajdaki her şeyin gerçekleştiği bir hayatı hayal ediyorum. Claudia eve dönüyor. Sevişiyoruz. Hamile kalıyor. Planlar, hazırlıklar yapıyoruz. Evi bebek için güvenli hâle getiriyoruz ve çok fazla eşya alıyoruz. Sonra da büyüdükçe Henry Wallace gibi olacak bir erkek bebeği eve getiriyoruz. Zeki, nazik ve biraz da tuhaf. Tıpkı benim gibi ve tıpkı Claudia gibi biri.

Sonra fantezi sona eriyor ve yapayalnız olduğum, merhum eşimin telefonunu kavradığım gerçekliğe dönüyorum. Uygun bir şey bu çünkü geçen yılki hâlimin aynısı. Bu pozisyonda do-

nup kalmış bir gelecek düşünüyorum; yıllar geçip gidiyor ve ben tamamen aynı kalıyorum.

İşte o zaman, şu ânın veda etme vakti olduğunu fark ediyorum.

Telefonumu çıkarıp Claudia'nın numarasını arıyorum. Diğer elimdeki telefonu çalmaya başlıyor ve ekranda ismim beliriyor. Arama sesli mesaja düştüğünde kendimi konuşmaya zorluyorum.

"Selam, Claude." Hüzün, kalbimi pençe gibi sıkarken, ona bir daha asla böyle hitap edemeyebileceğimi fark ediyorum. "Benim, şey, sana birkaç şey söylemem gerekiyor."

Sonra da söylüyorum; Claudia'ya onu ne kadar çok sevdiğimi, benim için ne kadar değerli olduğunu, bazen bunu göstermesem de beni ne kadar mutlu ettiğini söylüyorum. Süre bitip de mesaj kesildiğinde konuşmaya devam ediyorum.

Dakikalar geçiyor.

Sonra bir saat.

Ardından bitiriyorum.

Son vedamı ediyorum.

Claudia'nın telefonu tekrar çantasına gidiyor, çanta da dolaba geri koyduğum kutuya. Sonra kendi telefonumu çıkarıp Claudia'yı rehberimden siliyorum. Bunu yapmak, ciğerlerimdeki tüm havayı alıp götürüyor.

İhanet gibi geliyor.

Aynı zamanda da kurtuluş gibi.

Saat gece yarısını epey geçse de yatak odasında uyumamaya karar veriyorum. Burası çok tenha, çok ıssız görünüyor gözüme; serbest bırakmanın hâlâ taze olan acısıyla fazla dolu. Bu yüzden çadıra, biçimsiz yastık ve eski püskü uyku tulumuna dönüyorum. Yatağımın yerini kesinlikle tutamasalar da, Billy'nin ormandaki sessiz bir gölge hâlinde yakınlarda olabileceğini bildiğimden burada daha rahatım. Claudia da burada, bir yerlerde olabilir. Gece göğündeki bir bulut. Sadece nereye bakmam gerektiğini bilirsem görebileceğim bir yıldız.

Gözlerimi kapatıyor ve ikisini birden hayal ediyorum; çok yakın ama bir o kadar da uzaktan, uykuya dalarken beni izliyorlar.

29

Gıırç.

Rüyanın sonu o kadar gürültülü ki, gerçekten olduğuna inanarak uyanıyorum. Sonuçta çadırdayım, duvarları iki yanımda zemine eğimli. Doğrulup oturuyor, başımı aşağı yukarı sallıyor, ucundan çimenlere kadar uzanan bir kesik göreceğimden emin olarak çadırın iki yanını kontrol ediyorum.

İki taraf da gayet düzgün. Şafak ışığıyla parlayan turuncu kumaştan iki dikdörtgen sadece.

Hemen yanımdaki telefonum tanıdık bir sesle çalıyor.

Bip!

Takip kamerası uygulamasını açtığımda, esintiye kapılıp bahçede uçuşan bir kâğıtla karşılaşıyorum. Kamera, uçuşunun tam ortasında yakalamış; kâğıt, çimenlerin bir-iki santim üstünde.

Tuhaf.

Kalemim ile defterimi arıyorum; ikisi de uyumadan önce yanımdaydı. Çadırdaki diğer her şeye bakmama rağmen bulamıyorum. Yastığın altına, uyku tulumunun içine bile bakıyorum. Kalem veya defter yerine tek bir kâğıt görünce, göğsümde bir endişe düğümü oluşuyor.

Uyku tulumunun ayakucuna yakın bir yerde, çadırın kapaklarının hemen yanında. Uzanıp aldığımda, bir defterden yırtılmış gibi kâğıdın bir kenarının yırtık pırtık olduğunu görüyorum. Çevirdiğimde gördüğüm üç kelime ise ani ve yoğun bir korkuya kapılmama neden oluyor.

HAKUNA MATATA DOSTUM

Çadırın hemen dışında koparılmış bir sayfa daha buluyorum. Bahçede daha fazlası var.

Düzinelerce.

Verandaya saçılmışlar.

Çimenleri kaplıyorlar.

Hepsinde de hem benimle dalga geçiyor hem de çaresizce yardım istiyormuş gibi gelen aynı ifade var.

HAKUNA MATATA DOSTUM

Bahçede tökezleyerek ilerleyip kâğıtları topluyor, göğsüme bastırıyorum. Bir tanesi nasıl olduysa ormanın sınırındaki bir ağacın aşağı uzanan dallarına takılmış. Onu alıp diğerleriyle birleştirdiğimde, defterin de ormanın zemininde durduğunu fark ediyorum. Birkaçı hariç tüm sayfaları koparılmış. Eğilip alırken midem çalkalanıyor.

Bunlar benim, gecenin bir yarısı yazdığım en derin, en karanlık düşüncelerimdi. Şimdi tahrif edilmiş, karalanıp bahçeye atılmış durumdalar. Bu Billy'nin işiyse, ondan bekleyebileceğimden çok daha acımasızca.

Ama Ashley'nin şüphelendiği gibi benim işimse de gerçekten kafayı üşütmüşüm demektir. Çünkü bunu yaptığımı kesinlikle hatırlamıyorum. *Neden* yapmış olabileceğime dair de en ufak bir sebep düşünemiyorum.

Ama ben değilsem, Billy de değilse, o zaman kim yaptı? Bunu öğrenmenin tek yolu, çocukken babam ile izlediğim Jets maçlarındaki spor sunucusunun dediği gibi, videoya almak. Takip kamerasıyla.

Çadıra dönüp telefonumu alıyorum. Uygulamada yeni fotoğraflar var; hepsi de defterimden koparılmış sayfaları toplarken beni gösteriyor. Onları geçip bu sabah gördüğüm fotoğrafa geliyorum: Çimenlerin üzerinde süzülen kâğıt. Ondan bir önceki, birkaç saat önce çekilmiş olan, ormanın sınırından bahçeye geçen bir rakunu gösteriyor. Öncekinde yine ben varım; dün gecenin geç saatlerinde çadıra girerken çekilmiş kış fotoğrafım.

Bu üç görüntü arasında... hiçbir şey yok.

Ya takip kamerası bozulup birkaç saat çalışmadı ya da birisi –Billy mi? Ben mi?– gizlice kameranın arkasına gidip kapattı ve sonra defteri çalıp parçaladı.

Düşündükçe Billy olduğundan daha da şüpheleniyorum çünkü son fotoğraftaki saat göstergesi çok önemli bir tarihi gösteriyor.

15 Temmuz.

Otuz yıl önce Billy'nin kaçırıldığı tarih.

Bu kadar abartılı yöntemlere başvurmasına şaşırmamak gerek. Acımasızlık etmiyordu. Sadece acele ediyordu. Tamamen günün önemini vurgulamak için. Her sayfadaki o üç kelime de... *Son* sözleri? Bunun, otuz yıl önce bu gece olan her şeyi bana hatırlatmak için olduğunu düşünüyorum.

Hatırlatılmasına ihtiyacım yok tabii.

Her şeyi hatırlıyorum.

Çok kritik bir detay dışında her şeyi.

Telefondaki zaman göstergesine bakmaya devam ederken bir anda anlıyorum: Arka bahçeye atılan ilk beyzbol topundan beri etrafında dolaştığım çözüm. Aslında onlarca yıldır tam buradaydı, geceleri düzenli olarak beni ziyaret ediyordu.

Rüya'yı öylece görüp durmak yeterli değil.

O gece neler olduğunu hatırlayacaksam, gerçekten ama gerçekten *bileceksem,* bundan daha fazlasma ihtiyacım var.

Rüya'yı görmek yerine yeniden yaşamam gerekiyor.

16 Temmuz 1994, Cuma
22.58

"Uno," diyor Ethan, üst üste üçüncü kez. Çok nadir bir durum. Genelde çok daha iyi bir stratejist olan Billy puanları kaparken tekrar tekrar kaybeden o olur. Bu gece ise Billy tembelce ve dikkati dağınık bir şekilde oynuyor. Ethan ikinci kez, elinde tek bir kart kalmasına rağmen onun "Uno" demeyi unuttuğunu fark ediyor ki bu daha önce hiç olmadı. Skorları yazarken ve Billy'ye karşı ilk defa kazandığını görürken Ethan zafer değil, hayal kırıklığı hissediyor. Billy her zamanki gibi oynasaydı kaybedeceğini biliyor.

"Rövanş?" diyor.

"Yok," diye yanıtlıyor Billy, Ethan'ı daha da hayal kırıklığına uğratarak. Cevabın evet olmasını ummuştu çünkü bir el daha Uno oynamak, o öğleden sonra olanlar hakkında konuşmayacakları anlamına geliyordu; şimdiye kadar bu konudan ustaca kaçınmışlardı.

Billy elinde uyku tulumu ve yastığıyla bahçeye girdiğinde, Ethan onun ilk bahsedeceği şeyin bu olacağını düşünmüştü. Hatta kendisini buna hazırlamış, zihninde özür cümlesini kurmuştu. Ama Billy çadıra girip uyku tulumunu sererken konuyu açmamıştı. Ethan da aynı şekilde, her ne kadar tuhaf olsa da açmamıştı.

Bu kaçınma, gecenin geri kalanında da devam etti. Ethan'ın annesinin yaptığı tatlıları yerlerken. Ormanın sınırında gezinip ateşböceği yakalamaya çalışırlarken. Uno oyunları boyunca; bu

süreçte Ethan durmaksızın Billy'ye kaçamak bakışlar atmış, kendisine karşı kızgın olup olmadığına dair işaretler aramıştı. Billy farklı görünmese de Ethan bir şeylerin değiştiğini biliyordu. Daha sessiz, daha yavaş, daha hareketsizdi. Sanki eski Billy Barringer o mozolede sıkışıp kalmış da yerine yeni bir model gelmişti. Billy'yi özel kılan garipliklerin hiçbirinin olmadığı bir model.

Ethan, Billy gelmeden önce çadırda tek başınayken dilediği şeyi hatırlatıyor kendisine. Arkadaşının farklı bir versiyonu. Ama şimdi karşısında daha durgun bir Billy varken Ethan fikrini değiştiriyor. Eski Billy'yi özlüyor ve o gün olanları konuşmak bunu gerçekleştirecekse, o zaman konuşmak istiyor.

Yine de bekliyor.

Babası gelip de çadırın yan tarafını çekiştirerek, "Çocuklar, yatma vakti," diyene kadar.

Sonra Billy ile ikisi eve girip dişlerini fırçalıyor, yüzlerini yıkıyorlar.

Sonra annesi, nefesi şarap kokarak, başını çadırdan içeri sokup bir ihtiyaçları var mı diye soruyor.

Ethan feneri kapatıp da Billy ile uyku tulumlarının içine gömülene kadar bekliyor. Temmuz gecesinde içerisi sessiz ve boğucu. Sonunda, sessizlik Ethan'ın bir saniye bile daha devam ederse çığlık atabileceğini düşüneceği kadar dayanılmaz olduğunda, fısıltıdan biraz yüksek bir sesle şöyle diyor: "Bugün başın belaya girdi mi?"

"Nasıl yani?" diye soruyor Billy, Ethan'ın ne demek istediğini gayet iyi bilse de.

Ethan doğrulup oturuyor. "Yakalandığın için. Ne oldu? Ne yaptılar?"

"Hiçbir şey." Billy bunu canı çok sıkılmış gibi söylüyor. Ethan'ın bu konuyu açtığına inanamıyormuş gibi.

"Şu takım elbiseli adam kızmadı mı?" diye soruyor Ethan. "Kızmış gibiydi."

"Kızmadı," diyor Billy, yine Ethan'ı daha fazlasını ister hâlde bırakarak.

"Ne dedi peki? Ne *oldu*?"

"Hiçbir şey," diyor Billy, vurgu için uzatarak. *Hiiiçbir şey.* "Orada olmamam gerektiğini söylediler, sonra da eve gönderdiler."

Ethan bu cevaptan tatmin olmasa da en azından rahatlaması gerektiğini biliyor. Hiçbir şey olmadıysa, suçluluk duymasına da gerek yok demektir. Zarar yoksa sorun da yok. Yine de Billy'nin hâli tavrı bir zarar varmış izlenimi uyandırıyor. Veya en azından onda bir şeylerin dramatik şekilde değiştiğini.

"Peki annen olanları bilmiyor mu?"

"Hayır."

"Polisi aramadılar yani?"

"Hayır."

Bunun üzerine Ethan'ın tek bir sorusu kalıyor; bugüne değil, önceki güne dair.

"Dün oraya gittiğini neden bana söylemedin?"

"Neden umurunda ki?" diye soruyor Billy, sonunda o da doğrulup oturuyor ve Ethan ile göz göze geliyorlar.

Ethan feneri açıyor; annesi ve babasının çadırdaki ışığı görebilecek olmaları umurunda değil. Zaten o kadar tuhaf davranıyorlardı ki muhtemelen görseler bile umursamazlar.

"Çünkü birbirimize böyle şeyleri söylememiz gerekiyor." Esas söylemek istediği, *Senin söylememen de benim duygularımı incitti,* ama gurur, gençlik ve en yakın arkadaşının karşısında bile savunmasız kalmayı reddetmek, onu böyle demekten alıkoyuyor. Bunun yerine, "Peki neden gittin?" diye soruyor.

"Bana inanmazsın," diyor Billy.

Ethan'ın yüreği burkuluyor. Çünkü Billy'nin ne kastettiğini biliyor. Onun dışında herkesin gerçek olmadığını anladığı şey.

"Orada hayalet olduğunu düşünüyorsun."

"Olduğunu biliyorum," diyor Billy.

"Hayaletler gerçek..." Ethan kendisini durduruyor, sinirleniyor. Belki de Billy'nin değişmesini isterken bunda ciddi olduğunu düşünüyor. Bütün gün boyunca aralarındaki bağın yavaş

yavaş çözüldüğünü hissetti. Kopma noktasına gelinceye kadar aşınan bir halat gibi.

"Beni neden orada bıraktın?" diye soruyor Billy, Ethan'ın beklediği soruyu fısıldayarak.

"Öyle yapmak istemedim."

"*Kaçtın.*"

Bunu söylerken Billy'nin göğsü titriyor. Ethan'ın bile duyabildiği bir acı hıçkırığı. Başka bir şey daha duyduğunu düşünüyor. Çadırın içinde değil, hemen dışında bir şey. Bahçede belli belirsiz bir hışırtı; hayvan olabilir ama Ethan hayvanların çadırdan, fenerin ışığından ve içeriden yükselen seslerden korkup kaçacağını düşünüyor.

"Hepimiz kaçtık," diyor Ethan sessizce, zayıf bir savunma yaparak.

"Bensiz!"

Ethan'ın omurgasına kızgınlık iğneleri batıyor. "Çünkü oraya daha önce de gitmişsin!" diye karşılık veriyor, şimdi bağırarak. "Bana söylemeden oraya gitmiş, yakalanmışsın ve şimdi de bunun için beni suçluyorsun. Zaten en başından oraya gitmememiz gerekirken. Sen de biliyordun bunu!"

"Sana dedim ya, orada haya..."

"Hayaletlerle mi konuşuyorlar? Hayalet diye bir şey yok. Onlar gerçek değil, Billy. Boktan bir saçmalık."

Ethan duruyor, ilk defa yüksek sesle kötü bir kelime söylediği için afallıyor.

"Hayır..." Billy'nin sesi kesiliyor, Ethan'ın zalimce bir zafer hissetmesine yol açıyor. Onun aksine Billy küfredemiyor.

"Neden normal olamıyorsun ki?" diye soruyor. "Neden böyle tuhaf olmak zorundasın? Neden daima tam bir ucube olman gerekiyor? Madem hayaletleri bu kadar seviyorsun, neden ölüp de onlardan biri olmuyorsun?"

Billy suratına bir tokat yemiş gibi görünüyor. Yüzünde şaşkın bir ifade var, ağzı açık kalmış hâlde, gözleri birden bomboş bakmaya başlıyor. Ethan o gözlerde yaşların biriktiğini gördüğünü

düşünüyor. Fener ışığında dikkat çeken minik bir parıltı, kendisini çok vahşi, zavallı ve küçük hissetmesine sebep oluyor.

"Özür dilerim," diyor. "Öyle demek istemedim, Billy. Gerçekten."

Ama artık çok geç. Sözler ağzından bir kere çıktı ve Ethan hep orada olacaklarını, zayıf bir hayalet gibi arkadaşlıklarına musallat olacağını biliyor. Bu geceden sonra bir arkadaşlıkları kalacaksa tabii. Billy onunla bir daha konuşmazsa onu suçlayamaz.

Ama Billy konuşuyor, kısmen mırıldanarak, "Sorun değil," diyor.

"Hayır," diyor Ethan. "Öyle dememeliydim."

"Biliyorum."

"Yani beni affediyor musun?"

Çadırın diğer tarafındaki Billy yüzüne sahte bir gülümseme yerleştiriyor. "*Hakuna matata,* dostum."

30

"Gerçekten bu çadırı bıçakla kesmemi istediğine emin misin?" diye soruyor Cassandra Palmer, elinde mutfakta bulabildiğim en keskin bıçakla arka bahçede dururken.

"Evet," diyorum.

Dedektif Palmer karşısındaki turuncu üçgene bakıyor. "Ama güzel bir çadır bu. Pahalı da duruyor. Yalan olmasın, parçalamak biraz tuhaf geldi."

"Seni suçlamam," diyorum. "Yemin ederim."

"Sadece sana başka birini bulma seçeneği sunuyorum."

"Bu iş için en iyi kişi sensin."

Açıkçası, Dedektif Palmer aklıma gelen tek kişi. Dün akşamki konuşmamızdan sonra Ashley'den isteyemeyeceğimi biliyordum. Kısa süreliğine Russ'ı düşündüm ama durumun tuhaflığı karşısında tereddüt edeceğini varsaydım. Ragesh de aynı şekilde. Hâliyle geriye sadece Dedektif Palmer kaldı. Onu aradığımda Mary Ellen Barringer ile görüşmek için gittiği devlet hastanesinden çıkıyordu. Bir sonuç alamamış. Bayan Barringer, Dedektif Palmer'ın deyimiyle, "kabuğu sıkıca kapanmış bir istiridye kadar sessizmiş".

Şimdi o buradayken, bana yardım edecek önyargısız biri olmasının değerini anlıyorum. Dedektif Palmer'ın varlığı, su yüzüne çıkacağını umduğum hatıraları muhtemelen gölgeleyecek aşinalığı ortadan kaldırıyor.

İstediğim sonuca ulaşmak için aldığım tek önlem bu değil. Aklıma gelir gelmez yapmak yerine, karanlığın çökmesini bek-

lemekte ısrarcıydım. Gün ışığının, deneyimi mahvetmesini istemedim. Çadırın içini de yıllar önceki geceye olabildiğince benzeyecek şekilde düzenledim. Yan yana duran iki uyku tulumu. Yastıkların arasına yerleştirilmiş fener. Kıyafetimi bile aynı yapmaya çalıştım: şort, tişört ve bir çift Nike spor ayakkabı.

Bu işe yaramazsa, uğraşmadığım için olmayacak.

Dedektif Palmer çadırın yanında yerini alırken, daha önce internetten bulup çıktısını aldığım orijinal çadırın fotoğrafını uzatıyorum ona. Şu meşhur fotoğraf. Yan tarafındaki karanlık yırtığı gösteren, ilçedeki tüm gazetelerde yayımlanan kare. Dedektif Palmer bakıp sorgular bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor.

"Gerçeğine benzesin," diyorum. "Olabildiğince fotoğraftakine benzeyecek şekilde kes."

"Ya yapmazsam?"

O zaman bu gecenin tamamı boşa gider. Dedektif Palmer'a böyle söylemiyorum. Zaten yeterince kararsız.

"Bir kez daha üstünden geçelim," diyorum. "Şeye kadar bekleyeceksin..."

"Sen çadıra girene kadar," diyor başını sallayarak. "Ve sana ne zaman yapacağımı da söyleyemem. Sadece..."

"Kes." Çadırın önünde eğilip girmeye hazırlanıyorum ki aklıma bir şey geliyor. "Ben uyuyana kadar beklesen daha iyi olabilir."

Dedektif Palmer kafası karışmış bir edayla bıçağı sallıyor. "Bu olurken uyumak mı istiyorsun?"

İnsomniam olsa da ironiyi fark etmiyor değilim. Ama en iyisi böyle olur gibi geliyor. Billy'nin kaçırıldığı geceye dair hatıraları çağırmak için olabildiğince benzer şekilde yeniden canlandırmalıyım. Daha sonra *O Rüya*'ya dönüşecek olay gerçekleşirken uyuduğum için de şimdi de uyumam gerekiyor.

"Uyuduğunu nereden bileceğim?"

İşte bu kısmı beni de aşıyor.

"Doğaçlama yapman gerekecek," diyorum. "Nefesimi dinle. İyi bir gösterge olur."

"Bunu muhtemelen sana söylememem gerekir ama çantamda biraz el konulmuş Ambien* var," diyor, çok ciddi bir ifadeyle. "Viskiyle bir tane atarsan ânında sızarsın. Bende işe yarıyor genellikle."

İlgimi çekse de –kendisinin kişisel hayatı giderek merakımı uyandırsa da– teklifi reddediyorum. Burada amacım çadır kesilip açıldığında uyanmak, komaya girmek değil.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

Dedektif bana şöyle bir bakıyor. "İnsan böyle bir şeye gerçekten hazır olabilir mi, Ethan?"

Cevap elbette hayır, özellikle de bu kadar belirsizlik varken. Çadırı kestiğinde bir şey hatırlayıp hatırlamayacağıma dair en ufak fikrim yok. Uyuyup uyuyamayacağımı bile bilmiyorum. Ama denemek zorundayım. Bu gece, Billy'nin kaçırılmasının otuzuncu yıldönümü, hafızamın elle tutulur bir şey üretmesi için en uygun zaman gibi geliyor.

"Neyse, giriyorum," diyorum, sonra da çadıra girip arkamdan fermuarını çekiyorum. Ardından solda, Billy kaçırıldığında bulunduğum taraftaki uyku tulumuna ilerliyorum. İçine girip çadırın kenarına hafifçe vuruyorum. Hazır olduğumda Dedektif Palmer'ın ona dediğim şeyi söylemesi için işaret bu.

İstemeye istemeye de olsa yapıyor. "*Hakuna matata*, dostum."

Uyku tulumuna iyice yerleşip feneri kapatıyor, çadırı karanlığa boğuyorum. Bir an için hareketsizce uzanıyor, karanlığın derinlerine dalıyorum. Belli bir ağırlığı var; yoğun, biraz bunaltıcı. Çadırın içindeki, kapalı çadır kapakları sebebiyle hemen ısınan hava için de aynı şey geçerli. Karanlık, sıcaklık ve temmuz ayında çadırın dışından gelen sesler sayesinde aşinalık baş gösteriyor. Bire bir aynısı olmasa da o gece gibi *hissediyorum.*

Şimdi uyku vakti.

Gözlerimi kapatıp zihnimi tüm düşüncelerden arındırmaya çalışıyorum. O gece duyumsadığımı hatırladığım şeylere odak-

---

* Bir tür uyku ilacı. –*çn*

lanıyorum. Ensemdeki ter. Çadıra en yakın olan, sesi fazladan yüksek gelen cırcırböceği. Koku; toprak, ağır hava ve uzun bir yaz gününün sonundaki iki erkek çocuğunun mide bulandırıcı tatlı karışımı.

Çok şaşırtıcı olsa da işe yarıyor sanki. Kendimi uykuya çekilirken buluyorum, etrafımdaki her şey teker teker uzaklaşıyor gibi. Önce çadırın duvarları, ardından beni çevreleyen uyku tulumu ve altımdaki zemin. Hiçliğe karışan son şey yastığım oluyor ve bu olurken de kendimi uzayda süzülüyormuşum gibi hissediyorum.

Sonra da duyuyorum.

Gıırç.

Gözlerim, hızla açıp kapattığımda orada olandan farklı bir karanlığa alışıyor. Daha hafif. Gri bir pus. Sanki siyah beyaz bir filme hapsolmuşum.

Ama bu film falan değil.

Rüya.

O Rüya.

Üstelik onu yeniden canlandırmıyorum.

İçindeyim.

Gözlerim karanlığa alıştıkça etrafım da giderek netleşiyor. Hâlâ çadırdayım ama şu an arka bahçemde duran çadır değil bu. Eski çadırım. On yaşımdayken polislerin alıp götürdüğü.

On yaşında bile hissediyorum kendimi şu an. Daha hafifim, daha gencim, daha tasasızım. Fazladan otuz yıllık ağırlığıyla birlikte tüm o stres, suçluluk ve üzüntü de gidiyor. Gerçekten kendimi tekrar on yaşmda gibi hissediyorum. Hemen sonra ne olacağını bilmesem, içimi büyük bir neşeyle dolduracak bu.

Ama biliyorum.

O gırçlama bunu garanti ediyor.

Sol tarafıma, yanımdaki Billy formunda bir çıkıntı olan uyku tulumuna bakıyorum. Onun hemen yanında, çadırın kenarı boyunca uzanan uzun bir yırtık var. Yaraya benziyor, öyle ki her an içinden kan sızmasını bekliyorum neredeyse.

Yeni kesilmiş çadır duvarı hafifçe dalgalanıyor ve karanlık boşluk genişliyor. Çok azıcık. Diğer tarafta kim olduğunu görmeyeceğimi bilsem bile oraya bakıyorum. Hiç göremedim.

Ama bu sefer farklı bir şey var.

Orada *biri* var.

Yüzünü görüyorum.

Tanıyorum.

Bir saniyenin çok küçük bir kısmı boyunca göz göze geliyoruz.

Hayır.

Bunu söyledim mi, yoksa sadece düşündüm mü bilmiyorum. İkisi aynı geliyor ama. Güçlü, ısrarlı bir ses içimde yankılanıyor.

Hayır.

O olamaz.

Şok içinde gözlerimi kırpıştırıyorum ve her şey gidiyor. Yerini şimdiki zaman alıyor. Yeni çadırdaki yeni kesiğin ötesinde Dedektif Palmer'ın röntgenci gibi bana baktığını görüyorum.

"İşe yaradı mı?" diye soruyor.

Cevap vermek yerine uyku tulumundan çıkıyorum, çadırın fermuarını açıp iterek kendimi bahçeye atıyorum. Ben ilerleyip evin yan tarafındaki garaj yoluna doğru yürürken Dedektif Palmer peşimden geliyor.

Garajın önünden geçerken güvenlik lambası açılıyor, beni aydınlığa boğuyor, gölgem bütün kaldırım boyunca uzuyor. Kenara geldiğimde küçülüyor, sonra çıkmaz sokaktaki diğer eve koştuğum sırada tekrar uzuyor.

Bahçeyi geçiyorum.

Veranda basamaklarını çıkıyorum.

Kapıya sertçe vuruyorum, ta ki hafifçe aralanana ve yüzünde gergin bir bakışla Russ Chen çıkana kadar. Açıkçası, otuz yıl önce çadırdaki kesiğin diğer tarafında gördüğüm kişinin yaşlı hâli gibi görünüyor. Bu çift görüş, biri hatırladığım diğeri de şu an gerçekleşen, haklı olduğumu anlamamı sağlıyor.

"Sendin," diyorum. "Sen yaptın."

16 Temmuz 1994, Cumartesi
00.32

Bir.

Beş.

On.

Russ Chen yere yığılıyor, göğsü sıkışıyor, kolları ağrıyor. Günlük bilmem kaçıncı şınav setinden sonra keyif almaya başladığı bir his bu. Özellikle de kafasını boşaltmasını seviyor. Şınav çektiğinde ortada hiç öfke kalmıyor. Aşağılık duygusu da yok. Sadece vücudunu dayanma noktasının ötesine zorlamanın acısı.

Ancak bundan sonra kötü düşünceler geri geliyor. Johnny'ye dair. Russ'ın tıpkı onun gibi olma şeklindeki muhtemelen nafile planına dair. Ethan'ın her seferinde onun yerine Billy'yi seçmesine dair –hem de Billy buna değmezken.

Günün erken saatlerinde Billy'yi takip ettiğine, sırf Ethan onu daha farklı bir şekilde görebilir ve üçünün en yakın arkadaş olabileceğine karar verebilir belki diye Billy'yi seviyormuş gibi yaptığına pişman oluyor şimdi.

Çünkü Ethan'ın arka bahçesinde kamp yapan yine Billy ile ikisi. Russ bunu biliyor çünkü bu yaz her cuma günü yapıyorlar bunu. Russ'a bir kere bile bahsetmediler bundan. Ethan ona bir kere bile onun da bahçesinde kamp yapmak isteyip istemediğini sormadı.

Odasında yerde uzanmaya devam ederken Russ, öfkeli düşüncelerin kafasının içine doluştuğunu fark ediyor. Öyle az da değiller. Dalga dalga vuruyorlar. Bir set daha şınav çekiyor (*Bir... Beş... On*) ama fayda etmiyor. Onu sakinleştirmek yerine, yükselen nabzı

daha sinirli ve sabırsız olmasına yol açıyor. Ethan ve Billy'nin hâlâ uyanık olup olmadıklarını merak ediyor. Şu an onun hakkında konuşup konuşmadıklarını. Onunla dalga geçip geçmediklerini.

Ne yaptığını tam da düşünmeyen Russ odasından çıkıyor. Koridorda yavaşça, karşılıklı odalarda ayrı ayrı uyuyan annesi ile babasını uyandırmamaya dikkat ederek ilerliyor. Birisi onların böyle uyuduğunu duysa çok utanır. Merdiveni yavaş yavaş inip arka bahçeye, çitin üzerine çıkan Ethan'ın çadırının tepesini görebileceği yere geliyor.

Bu o kadar büyük bir haksızlık ki, Ethan ile Billy bir daha asla onsuz kamp yapamasınlar diye oraya gidip o çadırı parçalamayı her şeyden çok istiyor.

Sonra da bunun çok da kötü bir fikir olmadığını fark ediyor.

Makarada yavaş yavaş dönerek açılan bir film gibi, zihninde bir plan oluşmaya başlıyor. Ethan'ın çadırını parçalarsa ve ailesini ona çadır almaya ikna ederse, o zaman yazın geri kalanı için Ethan'ı kamp yapmaya davet edebilir.

Russ bunu ne kadar düşünürse, planının o kadar hızlıca dağılıp gideceğini biliyor. Çoktan şüphe baş göstermeye başladı bile. Ailesini ona çadır almaya ikna edebilir mi gerçekten? Annesi dışarıda uyumasına izin verir mi?

Artık ona pek de oluru varmış gibi gelmiyor.

Yine de öyleymiş gibi davranmaya karar veriyor. İçeri girip mutfak çekmecesinden bir bıçak alıyor. En keskin olduğunu düşündüğünü kapıyor. Siyah saplı, ince ağızlı bir bıçak. Şimdi elindeyken onu hiçbir şey durduramaz. Az önceki şüpheleri uzak bir hatıraya dönüşüyor ve yerlerini, bıçağı kavrayan parmaklarının fazlasıyla gerçek hissiyatı alıyor.

Tekrar bahçeye çıkıp çitten geçiyor ve ay ışığında gümüşi görünen, sanki temmuz ayının ortasında değil de Noel zamanındaymış gibi gelen Marshların arazisine giriyor. Bu kış mevsimine has parıltıda çadır karanlık ve sessiz.

Russ yaklaşıyor, çadırın etrafında temkinlice daireler çiziyor, Ethan ile Billy'nin hâlâ uyanık olup olmadıklarına dair bir işaret

arıyor. Hiçbir şey duymayınca yavaş yavaş daha da yaklaşıyor; şimdi çadırın hemen diğer tarafında.

Bıçağın ucunu çadırın yan tarafına bastırdığı anda yine içinde şüphe uyanıyor. Kafasında bir ses –tabii ki annesinin sesi– zaten bildiği şeyleri fısıldıyor.

Bu çok yanlış.

Sen iyi bir çocuksun, Russell. Kötü olan, başarısız olan, ailemizi her açıdan yüzüstü bırakan abin gibi değilsin.

Bıçağın ucu çadırı hafif hafif kazırken Russ bu sesi susturmaya çalışıyor. Çadırın kumaşının çok zayıf olmasına şaşırıyor. Daha kalın, daha sert olmasını beklerdi. Ama bu, teyzesinin ona birkaç sene önce doğum gününde hediye ettiği uçurtma kadar ince. Annesinin, uçamayacak kadar ucuz olduğunu söyleyip çöpe attığı uçurtma.

O uçurtmanın, annesi öylece değersiz olduğuna karar verdiği için hiç kullanılmadığını düşünüyor ve annesinin de kendisi gibi hissedip hissetmediğini merak ediyor. Belki de Russ doğduğunda ona bakmış, abisiyle kıyaslamış ve yetersiz olduğuna karar vermiştir. Belki Russ da bunu bütün hayatı boyunca bildiğinden ona hatırlatıldığında tepki göstermiştir.

O kesinlikle yetersiz.

Hem de her açıdan.

Hayatının geri kalanı boyunca da öyle olacak.

Russ gözlerini kapatıyor ve annesinin sesini zihninden kovmaya çalışıyor. Bütün gücüyle itiyor. O sesi, her düşünceyi, her duyguyu, her hatırayı. Geriye sadece kendisi, elindeki bıçak ve bıçağın ucunda gerilen çadır kumaşı kalana kadar kovuyor her şeyi.

Sonra da bıçağı biraz ittiriyor ve kumaş kesiliyor.

31

Russ haklı olduğumu tek kelime etmeden onaylıyor.

Yüz ifadesinden açıkça belli; hatlarını yavaşça gevşeten bir suçluluk var. Konuşmaya çalıştığında öyle bir öfkeye kapılıyorum ki, kendimi kapıya hışımla vururken buluyorum. Bu hareket karşısında Russ geriye sendeliyor, ben de içeri dalıp üstüne çullanıyorum.

"Ethan, ne oluyor be?"

Onu tuttuğum gibi yere çarpıyor, benden on kilo kadar daha ağır olup tamamının da kas olmasını umursamıyorum. İtiyor, homurdanıyor, küfrediyor ve Russ'ı antre boyunca ittirmeyi başarıyorum; tamamen karşı koyamayacak kadar afallaması sayesinde.

Onu merdivenin yanındaki büfeye geri geri ittiğimde tepki veriyor ancak. Büfedeki çerçeveli aile fotoğrafları domino taşları gibi devriliyor. Kopan patırtı, Russ'm içinde bir şeyler uyandırıyor ve o da beni itmeye başlıyor.

Önce bir tane kuvvetli hamle.

Sonra bir tane daha.

Yüzüne bir yumruk savurarak karşı koymaya çalışıyorum. Russ bunu sol koluyla rahatça engelliyor ve sağ kolunun ön kısmını burnuma geçiriyor. Görüş alanım televizyonlardaki parazit gibi bulanıklaşırken boğuk bir homurtu çıkarıyorum.

Tüm o pusun içinde, Russ'ın tekrar üzerime saldırdığını fark ediyorum.

Dedektif Palmer'ın da kendisini ortamıza attığını.

Duvara çarpıp kayarak yere düşüyorum. Burnuma dokunduğumda kanadığını fark ediyorum. Russ yüzüme vurmuşsa da her yanım ağrıyor. Yine de hiçbiri, hissettiğim ihanet kadar canımı yakmıyor.

Otuz yıl boyunca Russ sadece masum rolü yapmakla kalmadı, bir de arkadaşımmış gibi davrandı. Beni öldüresiye dövebilir ama yine de her şeyin bir yalan olduğunu bilmek kadar canımı acıtamaz.

Bip!

Ses, cebimin derinliklerindeki telefonumdan yükseliyor. Yok sayıyorum; fazlasıyla başım dönüyor, öfkeliyim ve canım yanıyor.

Görüşüm, Dedektif Palmer'ın antrenin ortasmda durup kollarını da ringdeki hakemler gibi iki yana açtığını kısmen seçebileceğim kadar netleşiyor. "Herkes sakinleşsin, hemen!" diye bağırıyor. Sesinin yüksekliği, Russ'ın eşinin odalarından çıkıp merdivenlerin tepesinde belirmesine sebep oluyor. Hiç duraksamayan Dedektif Palmer rozetini gösterip, "Eyalet polisi. Lütfen olduğunuz yerde kalın," diyor.

"Russ?" diyor Jennifer, antreye bakmak için tırabzana eğilerek. "Neler oluyor?"

Dedektif Palmer bir bana, bir Russ'a bakıyor. "Ben de bunu çözmeye çalışıyorum."

"İyiyim ben, Jen," diyor Russ, gözlerini üzerimden ayırmadan. "Ethan'ın kafası karışmış sadece."

Koridorun ilerisinde, Russ'ın oğlu Benji annesine seslenmeye başlıyor. Dedektif Palmer da bunu duyunca Jennifer'a dönüyor. "Oğlunuza bakın, ben bir şey diyene kadar çıkmayın."

Jennifer hızla uzaklaşırken Dedektif tekrar bana ve Russ'a dönüyor. "İkinizden biri lütfen burada ne halt döndüğünü açıklayabilir mi?"

"Oydu!" Konuşmak canımı yakıyor. Dişlerimin hepsi ağrıyor. Dilimi üzerlerinde gezdirince bakır tadı alıyorum. Daha fazla kan. "O yaptı!"

"Şu çadır şeyi işe yaradı mı?" diye soruyor Dedektif Palmer.

Bu sefer sadece başımı sallayarak onaylıyorum. Daha az canım yanıyor.

"Hatırladın mı?"

Yine aynı şekilde karşılık veriyorum.

"Yani onu mu gördün?"

"Russ'tı," diyorum, çenemdeki ağrı yüzünden suratımı ekşiterek. "Eminim. Çadırı o kesti."

Antrenin diğer tarafındaki Russ onu ittirdiğim büfeye eğiliyor; şu an dengesini tam bulamıyor. Bunun en azından birazına benim sebep olduğumu umuyorum.

"Anlaman gerekiyor," diyor. "O zamanlar aklım başımda değildi."

"Yani itiraf mı ediyorsun?" diye soruyor Dedektif Palmer.

"Evet."

Bip!

Telefonum yine ötse de bağırırken pek fark etmiyorum. "Neden?"

"Çünkü sen hep Billy'leydin! Benimle hiçbir şey yapmak istemedin."

"O benim en yakın arkadaşımdı," diyorum.

"Evet, o kadarını gayet iyi belli ettin zaten."

Yine çalan telefonumun sesini –*Bip!*– Russ'ın konuşması bastırıyor: "O geceden beri neler çektiğime dair hiçbir fikrin yok."

"Senin mi? Sence ben nasıl hissediyorum?"

Öfke beni ayağa kaldırırken çektiğim onca şeyi düşünüyorum. Suçluluk. İnsomnia. *Rüya.*

"Senin de canını yaktığını biliyorum," diyor Russ. "Claudia öldüğünden beri zor zamanlar yaşadığını da biliyorum."

Yavaşça ilerlemeye başladığımda Dedektif Palmer yolumu kesiyor. Şaşırtıcı derecede güçlü tutuşuyla beni kavradığında, Russ'a öfkeli bakışlar atıyorum. "Sakın Claudia'dan bahsetme. Buna cüret edeyim deme! Senin hâlâ eşin var. Çocuğun var. Benimse yok. Ayrıca Billy'yi ben öldürmedim. Sen öldürdün."

Russ suçlama karşısında afallıyor. "Bir dakika. Böyle mi düşünüyorsun? Ben Billy'ye elimi bile sürmedim."

"Saçmalık," diyorum, sesim sanki on yaşıma dönmüşüm ve Billy'yi hayalet diye bir şeyin olmadığına inandırmaya çalışıyormuşum gibi çıkıyor. "Onu sen öldürdün!"

Dedektif Palmer beni susturmak için bir elini kaldırıyor. Russ'a dönüp şöyle diyor: "Yani çadırı kestin ve ... öylece yürüyüp gittin mi?"

"Evet," diyor Russ. "Tam olarak bunu yaptım."

"İnanmakta güçlük çekiyorum," diyor Dedektif Palmer.

Ben de ondan farksızım. "Billy'yi sen öldürmediysen, neden kimseye çadırı kestiğini söylemedin? Bunu yapmak için otuz yılın vardı ama hiçbir şey söylemedin."

"Çünkü haklısın," diyor Russ. "Billy'nin başına gelenler benim suçum. Senin o aptal çadırını kesmeseydim, bahçenize giren kişi her kimse yürüyüp gidebilirdi. Ama öyle yapmadı. Çadırdaki yırtığı gördü ve içerideki kişiye ulaşmanın kolay olduğunu fark etti."

"Bunu ispatlamak zor olacak," diyor Dedektif Palmer.

"Ama gerçek bu."

"Elinde hiç kanıt var mı? Çadırı kesmek için kullandığın bıçağa ne oldu?"

Russ'ın geniş omuzları yükselip alçalıyor. "Bilmiyorum."

"İşte şimdi ispatlamak *gerçekten* zor."

"Yemin ederim," diyor Russ. "Ethan'ın bahçesinden çıktıktan sonra bıçakla eve geldim. Mutfak tezgâhına bırakıp odama çıktım. Ertesi sabah orada yoktu."

"Bir daha da görmedin mi?" diye soruyor Dedektif.

"Hayır. Billy'nin kaçırıldığı haberinden sonra aradım. Şey istedim..."

"Saklamak mı?" diye araya giriyorum kendime hâkim olamayarak.

"Evet," diyor Russ ters bir tavırla. "Saklayacaktım. Çünkü ne yaptığım öğrenilirse başımın belaya gireceğinden korktum. Ama bulamadım. Hiçbir yerde yoktu."

"Bıçaklar kendi kendilerine saklanmazlar, Russ," diyor Dedektif Palmer. "Sen yapmadıysan kim yaptı?"

"Ben yaptım."

Ses yukarıdan geliyor ve üçümüzün de boyunlarımızı geriye yatırıp merdivenin tepesine, beyaz pijamalarını sıkıca saran ipek bir bornoz giymiş olan Misty Chen'e bakmamıza neden oluyor. Basamakları inmeye başladığında çok yaşlı ve bir o kadar da çelimsiz görünüyor. Sanki onu bu sabah gördüğümden beri yirmi yaş yaşlanmış.

"Bıçağı ben sakladım," diyor. "Çünkü kalbimin derinliklerinde, Russ'ın iyi bir çocuk olduğunu biliyorum."

16 Temmuz 1994, Cumartesi
00.46

Misty Chen, oğlunun eve döndüğünü duyuyor; tıpkı çıktığını da duyduğu gibi. Bu evde hiçbir şey onun gözünden kaçmaz. Artık kaçmaz. Johnny'nin gizlice çıkıp da geceleri kendini zehirlediği günler geride kaldı. Onun neler yaptığını fark ettiğinde iş işten geçmişti ve Johnny de artık yok.

Şimdi o evin gözü kulağı hâline geldi; her şeyi görüyor, her sesi duyuyor. Zaten bu yüzden Johnny öldükten kısa süre sonra kocasıyla paylaştığı yatağı bırakıp koridorun karşısındaki odaya geçti. Onun dönüp durmaları ve horlamaları, çektiği acıda artık dikkatini dağıtamazdı.

Sessizliğe ihtiyacı var.

Dikkat kesilmek için.

Evdeki biri yapmaması gereken bir şey yaptığında yaşanan küçük değişiklikleri dinlemek için. Russ da şu an tam olarak bunu yapıyor. Sinsi sinsi mutfağa gidip parmaklarının ucunda merdiveni çıkıyor.

Misty onun ayak seslerine dayanarak ne yaptığını biliyor. Gıcırtı, üçüncü basamağa ulaştığı anlamına geliyor. Çatırtı da altıncı basamakta olduğuna işaret ediyor. Hafif bir vınlama duyuyor; Russ sahanlıkta dönüyor. Ardından iki gıcırtı daha; ikincisi, ilkinden bir oktav daha yüksek. Son iki basamak.

Russ'ın odasının hemen önündeki parkenin gıcırtısını duyana kadar yatağından çıkmıyor. Oğlu kapısını kapatırken, Misty kendisininkini açıyor; Russ'ın neyin peşinde olduğunu öğren-

meye kararlı. Russ odasından ilk çıktığında çıkan ses Misty'yi derin uykusundan uyandırmıştı. Kafasının içinde o kadar gürültülüydü ki, sanki bir oğlan çocuğu biraz sıkıntılı bir parkede yürümemiş de top patlamıştı. Yatağında doğrulup oturmuş, Russ alt kata inip dışarı çıkarken, sonra tekrar içeri girip bir kez daha çıkarken her sese kulak kesilmişti.

Misty, çoğu annenin hemen harekete geçip takip edeceğini biliyor. Russ on yaşında. Gecenin bir yarısı evden çıkmak için hiçbir sebebi yok. Ama Misty, Johnny'yle dersini aldı. Ne kadar alenen burnunu sokarsa, oğlu o kadar sinsileşmişti; ta ki eylemleri annesi için tamamen görünmez hâle gelene kadar. Misty aynı hatayı Russ'ta da yapmayacak. Aslında her şeyi görmesine rağmen Russ'ın onun dikkat etmediğini düşünmesine izin vermek en iyisi.

Mesela, bugün arkadaşlarıyla ormana gittiğini ve bir şeye üzülmüş hâlde geri geldiğini biliyor. Bütün gece boyunca canı sıkkındı. Misty bunun şu Marshların oğluyla alakalı olduğuna emin.

Yavaşça merdivenden inerken, Russ'ın hareketlerine dair onu uyaran her şeyden nasıl kaçınacağını biliyor. Gıcırdayan parkeleri ve basamakları atlatıyor. Mutfakta her şey yerli yerinde. Tek bir istisna var: Tezgâhın üzerindeki uyumsuz bıçak.

Bu görüntü, düşüncelerinde panik zilleri çalmasına sebep oluyor. Russ neler çevirmiş olabilir böyle?

Misty bıçağı inceliyor ve üzerinde herhangi bir yemek izi veya –esas endişesi olan– kan görmeyince rahatlıyor. Russell'ın birini bıçaklayabileceği düşüncesini aklından geçirmek bile içini utançla dolduruyor. O iyi bir çocuk ama Misty, Russ'ın öfke sorunlarının gerçek bir problem olduğunu anlayacak kadar çok veli toplantısına gitti. Onu haftada bir terapiye götürmeye bile başladılar ama bu pek işe yarıyor gibi de değil. Elindeki bıçak da bunun kanıtı. Oğlunun bunu alma sebebi –ve bununla ne yapmak istediği– ise çok daha belirsiz. Russ'a bunu sormaktansa sonraki birkaç gün boyunca durumu gözlemlemeye karar veri-

yor. Belki de oğlu kafasından her ne geçtiyse unutur. Belki de zaten hiçbir şey yoktur.

Planından memnun olan Misty bıçağı yıkıyor, kâğıt havluyla kurulayıp yatağının altına saklıyor. Artık olacaklardan bihaber hâlde, huzurla uyuyabilir.

Birkaç saat sonra yan komşularının bahçelerinde kesilen çadır haberini ve Barringerların oğlunun kaybolduğunu öğreneceğini bilmeden.

Russ'ın bununla bir alakası olduğunu, en iyi bıçağını o çadırı kesmek için kullandığını, hatta belki de daha kötüsünü yaptığını hemen anlayacağını bilmeden.

Şüphelerinden kocası ve oğlu da dahil kimseye bahsetmeyeceğini, hayatında ilk kez bilgiyi değil cehaleti seçeceğini bilmeden.

Russ'm daha iyiye gitmesi için ne gerekiyorsa yapacağına yemin edeceğini; daha fazla terapi, daha fazla ilgi veya abisine hiç yapmadığı gibi üzerine çok gitmemeye karar vereceğini bilmeden.

Haber duyulunca polislerin gelip potansiyel silah için Hemlock Circle'daki tüm evleri arayacağını, kendisinin de bıçağı sakladığı yerden alıp bahçesinin derinliklerine gizleyeceğini bilmeden. Kimsenin asla bulamayacağı kadar derinlere. Öyle ki, kendisinin bile bir noktada unutacağı kadar.

Ama bıçağın üzerini toprakla kapladığı o gece Misty, Johnny'yi düşünecek; oğullarından birini zaten kaybetmişken diğerini kaybetmeyi reddedişini.

32

Russ'ın içinde bulunduğu polis aracının ışıkları, Hemlock Circle'ı çok renkli bir parıltıya boğuyor. Ben de ön bahçede durmuş, Chenlerin evinin ön cephesinin kırmızıya, maviye, sonra kör edici bir beyaza dönmesini ve ardından bu sürecin yinelenmesini izliyorum. Araba, direksiyonun başında üniformalı bir memurla kaldırımdan yavaşça uzaklaşırken ışıklar da azalıyor. Russ arka koltukta, gözlerini Ragesh'in ensesine dikmiş, yüzünde şaşkın bir ifade var.

Muhtemelen ben de bahçede öylece dururken aynı hâldeyim. Şoke olmuş, bitkin vaziyette, ellerimdeki ve tişörtümdeki kan lekeleri hâlâ kururken. Billy'ye gerçekten ne olduğunu öğrenirsem rahatlarım sanmıştım hep. Bilmemenin yükü kalkar sanmıştım. Kapanışla birlikte nihayet iyileşirim diye düşünmüştüm. Ama hissettiğim tek şey üzüntü. Bir arkadaştansa şimdi iki arkadaşımı kaybettim.

Russ'ın sadece çadırı kesip de gittiğine inanmıyorum. Başka birisinin bahçeye girip de Billy'yi kaçırmak için bulunmaz fırsatla karşılaşması olmayacak bir şey. Milyonda bir ihtimal belki.

Polis aracının ilerisinde Dedektif Palmer'ın arabası var; uzun olacağı kesin bir diğer geceye doğru yol gösteriyor. Bu iki aracın arkasmdaki arabada da Jennifer ve Misty var. Garaj yolundan ayrılırlarken ikisi de bana bakmıyor. Beni gören tek kişi, babası gibi arka koltuğa atılmış Benji. Russ'ın aksine o arkasına dönüyor, pencereden dışarı bakıyor ve araba Hemlock Circle'dan çıkmadan önce bir kere elini sallıyor.

Bu manzarayı izlerken Benji'nin hayatını mahvettiğimi düşünmeden edemiyorum. Babasının da benimkini mahvettiği düşünülünce bu ironik. Üstelik o bunu iki kere yaptı. İlki, çadıra gelip Billy'yi kaçırarak. İkincisi de otuz sene boyunca böyle bir şey yapmamış gibi davranarak.

Arabalar gidince dikkatimi Hemlock Circle'a çeviriyorum. Diğerleri de yaşanan olayı izlemek için dışarı çıktılar. Ragesh'in annesi ile babası Mitesh ve Deepika, garaj yollarının ucundalar. İki ev ilerideki Fritz ve Alice Van de Veer ön verandalarında. Hepsi de bana suçlayan gözlerle bakıyor.

Benim hatam.

Eşelemeyi bırakamadım ve şimdi Hemlock Circle'da hayat bir kez daha bozuldu.

Artık burada hoş karşılanmıyorum.

Pateller ve Van de Veerler içeri girince, ikisinin arasındaki evden biri çıkıyor.

Ashley.

Çıkmaz sokakta koşarken ön kapısını açık bırakıyor. Bana seslenirken sesli delirmiş gibi çıkıyor. "Ethan, Henry'yi gördün mü?"

"Hayır," diyorum, soruya hazırlıksız yakalanarak. Her şeyden önce, Ashley az önce Russ'ın evinde olanları fark etmedi mi? Ayrıca, Henry'nin neden benimle olduğunu düşünüyor ki? "Evde değil mi?"

"Öyle sanıyordum," diyor Ashley. "Odasında kitap falan okuyor sanıyordum. Ama bakmaya gittiğimde yoktu."

"Nerede olabileceğine dair bir fikrin yok mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Bütün eve baktım. Babam da görmemiş. Belki dışarı çıkıp polisler niye geldi diye bakıyordur dedim. Onu görmediğine emin misin?"

Eminim ama bu, dışarıda olmadığı anlamına gelmiyor tabii. Russ'ın polisler tarafından götürülmesini izlemeye o kadar odaklanmıştım ki başka bir şeye dikkat edemedim. Çıkmaz sokakta dolandıysa Henry'yi gözden kaçırma şansım yüksek.

"Buralarda bir yerlerde olmalı," diyorum ve aniden aklıma, Russ'la yüzleşirken telefonumun çaldığı geliyor. Üç bildirim gelmişti, hepsi de arka bahçede bir şeyler olduğuna dair beni uyarıyordu. Muhtemelen Henry'nin işiydi.

"Galiba nerede olduğunu biliyorum," diyorum, telefonumu çıkarıp takip kamerası uygulamasını açarken. Beklediğim gibi, üç yeni fotoğraf var. İlk çekilene bakıyorum: Henry çadıra doğru ilerliyor. Elinde bir *Goosebump* kitabı, endişeli bir suçluluk ifadesiyle kameraya bakarken yarı yolda. Arka bahçedeki bir çadırda, fener ışığında kitap okumak için evden sıvışmak kadar masum bir şey olsa da yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalandığını bilen bir çocuğun ifadesi. Oysa suçluluk duyması gereken tek konu annesini merakta bırakması.

Fotoğrafı ona göstermemle Ashley rahat bir nefes veriyor. "Tanrı'ya şükür," diyor. "Kusura bakma, kafayı yedim resmen."

"Tamamen anlaşılabilir bir durum," diyorum.

Arka bahçeye doğru ilerlemeye başlıyor, garaj yolunun oradan evin köşesini dönüyoruz. Garajı geçerken hareketimizin tetiklediği güvenlik lambası ürkütücü bir parıltıyla yanıyor. Bu uzun ve tuhaf haftanın Hemlock Circle'da tam da böyle yanan ışıklarla başladığını unutmuş değilim. Şimdi her şey nihayete kavuşunca bu çok belli belirsiz geliyor. *O Rüya* değilse de bir rüya gibi.

"Russların evindeki polisler," diyor Ashley sessizce. "Billy ile mi ilgiliydi?"

"Evet," diyorum, bu tek kelimenin hikâyenin tamamını anlatmanın yanından bile geçmediğini bilerek.

Arka bahçe, çadırın içindeki ışık dışında zifiri karanlık. LED fener, turuncu çadırm kamp ateşi gibi parlamasına yol açıyor. İçeride Henry'nin uyku tulumunun üzerine uzanmış hâlde, daha iyi görebilmek için kitabını fenere doğru tuttuğunu gözümde canlandırıyorum. Ancak Ashley çadıra yaklaşınca bu manzarada bir terslik olduğunu fark ediyorum.

"Ashley, bekle."

Ama çok geç. Çadırla arasında yarım metre bile yok; takip kamerasının önünden geçiyor. Karşımda akan hareketin durağan bir görüntüsünün gelmesiyle elimdeki telefon ötüyor.

Ashley çadırda.

Ön taraftaki kapakları açıyor.

İçeri bakarken, "Hadi, Henry. Gide..."

Zaten bildiğim şeyi fark ederek susuyor aniden. Henry çadırda olsaydı, dışarıdan gölgesini görürdük. Ama ne bir gölge ne de siluet var. Sırtı yukarı bakacak şekilde orada duran ince bir kitap dışında tamamen boş bir çadırın ışığı sadece.

"Burada değil," diyor Ashley, yenilenen paniğiyle. Ürkek bir kuş gibi başını çevirerek bahçeyi inceliyor. Hareketleri bile kuşa benziyor. Umutsuzca, çaresizce kollarını çırpıyor.

"Henry!" diye bağırıyor gecenin karanlığına.

"Panik yapmayalım," diyorum ama ben de içimde yükselen endişeyi hissediyorum. Tuhaf bir dejavu hissine kapılıyorum; otuz yıl öncesine dönmüşüm gibi. Sabah uyanıp da Billy'nin yanımda olmadığını gördüğümde hissettiğim korku yine göğsümde. Bununla birlikte kafa karışıklığı, belirsizlik ve bu konuda bir şey yapmazsam yakında kaynama noktasına ulaşacağını bildiğim o fokurdayan panik geliyor.

Ashley'nin yanına koşarken takip kamerasını tetikliyorum. Benim fotoğrafımı çekerken çıkan o çok hafif klik sesini duyuyorum. Hemen ardından telefonuma da bildirim geliyor.

Bip!

Bunun üzerine Russ'la yüzleştiğim sırada gelen diğer iki fotoğrafı hatırlıyorum. İlki Henry'yi çadıra girerken çektiğine göre, diğerlerinde de çadırdan çıkışı ve hangi tarafa gittiği görünüyor olabilir.

Telefonumu kaldırıp uygulamayı açıyor, son fotoğraflara bakıyorum. Aradığımı bulduğumda dizlerimin bağı çözülecek gibi oluyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Ashley. "Ne görüyorsun?"

Kameranın yakaladığı şeyi görebilmesi için telefonumu uzatıyorum. Ekranda kapüşonlu giymiş, karanlık bir insan formu

var; muhtemelen erkek, içeri girebilmek için çadırın yan tarafındaki kesiği aralıyor.

Ashley boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve diğer fotoğrafa bakmaktan korkuyorum. Ekranı kaydırırken işaretparmağım kontrol edilemez şekilde titriyor. Fotoğrafta Henry ile o karanlık figür, çadırın hemen dışmdalar. Adam, Henry'nin elini sıkıca tutmuş. Karşı koymaya çalışıyor gibi duran Henry'nin yüzünde çarpık bir ifade var. Telefonuma fotoğraf yollayacağını bildiği için kameraya bakmış hemen.

Onun açısından güzel bir plan. İki şey ters gitmeseydi işe yarardı da. Bunlardan ilki, çok geç olana kadar telefonuma bakmamam. İkincisi ise Henry'nin bu bakışının, adamın kamerayı fark etmesine sebep olması.

O da aynı şekilde kameraya bakıyor; başını hızlıca çevirdiğinden yüzü biraz bulanık.

"Aman Tanrım!" diye bağırıyor Ashley, fotoğrafı ona gösterdiğimde. "O da kim?"

Adamın yüzünü inceliyor, yüzlerce kez baktığım bir fotoğrafla arasındaki benzerlik karşısında şoke oluyorum. UKKB sayfasındaki yaşlandırma fotoğrafı tamamen doğru olmasa da aile benzerliği o kadar yakın ki, dakikalar önce tam da bu bahçede olan adamı kesinlikle tanıyorum.

Ama bu Billy'nin fotoğrafı değil.

Kardeşinin fotoğrafı.

33

Ekrana gözlerimi dikmiş bakmaya devam ediyorum, her şey yerine otururken asılı kalmış durumdayım. Ormana musallat olan elbette Billy'nin hayaleti değildi. Bahçeye beyzbol topları atan, defterime yazan onun hayaleti değildi. Vance Wallace'ın arka bahçesinde koşarken gördüğü de Billy değildi. Başından beri fark etmem gereken şey, Vance'in hiçbir zaman Billy demediği. "Barringer'ların oğlu" demişti.

Andy Barringer.

Kanlı canlı.

Henüz anlayamadığım sebeplerden ötürü ölmüş kardeşi gibi davranıyor.

Daha önemli birkaç konu olmasa, böyle kapsamlı şekilde kandırılmış olmamdan başka şey düşünemezdim.

Öncelikle, Andy *burada.*

Kayıp falan değil, Hemlock Circle'da.

Üstelik günlerdir burada. En azından Billy'nin kalıntılarının şelalede bulunduğu günden beri. Bunu biliyorum çünkü ertesi sabah tüm bu olayları başlatan ilk beyzbol topu bahçemdeydi.

Şimdi Henry'nin onunla olması beni aniden harekete geçiriyor. Ormana doğru ilerlemeye koyuluyorum. "Galiba nerede olduğunu biliyorum."

Ashley'ye daha fazlasını söyleyebilirim ama açıklanamayacak kadar karmaşık. Şu an sadece ne yaptığımı bildiğime güvenmesine ihtiyacım var. Öyle de yapıyor belli ki çünkü hemen arkam-

da, ağaçlara doğru koşturuyoruz. Ormana girer girmez karanlık bizi çevreliyor. Telefonumun fenerini açıp önümüze tutuyorum. Ashley de aynı şeyi yapıyor ve yoğun ışığın altında orman zemini bir bulanıklık hâlinde görünüyor.

"Şelalede, değil mi?" diye soruyor Ashley.

"Evet," diyorum çünkü Andy'nin gidebileceği başka bir yer gelmiyor aklıma. Bunca zamandır orada kaldığından şüpheleniyorum. Oraya gidişimi düşünüyorum. Açık ahır kapısı, topraktaki ayak izleri, hatta tonbalığı konservesi. Birisinin Hawthorne Enstitüsü arazisinde gizlice yaşadığına dair işaretler.

Bir de tabii Billy'nin orada bulunduğu gerçeği var. Otuz yıl boyunca bir başma yattığı yer. Her şeyin o lanetli yere yönlendirmesi mantıklı geliyor. O kadar mantıklı ki neredeyse kaçınılmaz.

Ormanda ilerlerken Ashley'yle konuşmuyoruz. Etraf çok gürültülü; buradaki böcekler ötmüyor, resmen çığlık atıyor. Adımlarımıza dikkat ederek ışıklarımızı önümüze tuttuğumuz, sadece elimizden geldiğince hızlı şekilde şelaleye ulaşmaya odaklandığımız sırada binlerce deniz kızı aynı anda çığlık atıyormuş gibi çılgın bir ses geliyor. Ortadan geçen yola geldiğimizde ikimiz de gelip geçen araba var mı diye bakmak için duraksamıyoruz. Harcayamayacağımız kadar değerli saniyeler. Tekrar dalmadan önce nefes almak için su üstüne çıkan yüzücüler gibi fırlıyoruz ormanın içinden.

Çok geçmeden ışıklar ilerimizdeki bir şeye vuruyor.

Geceleyin daha da ürkütücü görünen duvar.

Taşların arasmdaki açıklığı bulana kadar sağdan devam ediyoruz. Önce ben geçiyorum, arkamdan Ashley geliyor. Ensem yanarken o da benim kadar güçlükle nefes alıp veriyor.

Duvarın diğer tarafında, ormanın gece gürültüsüne uzaktan gelen su çağıltısı karışıyor ve attığımız her adımda yükseliyor. Diğer tüm sesleri bastırdığında da geldiğimizi anlıyorum.

Seyrelen ağaçları itip geçerek telefonumun ışığını çıkıntıya doğrultuyorum. Parlaklığın vurduğu iki kişi var.

İlki Andy Barringer.

Takip kamerasının çektiği fotoğraflardan anlaşılandan daha cüsseli. Sadece boyu daha uzun değil, daha iri. Spordan değil, ağır işçilikten gelişmiş sağlam bir yapı. Gözleri büyük, yuvarlak ve dikkatli. Baykuş gibi. Bu, onun başka bir dünyadanmış gibi görünmesine sebep oluyor. Neredeyse ürkütücü.

Andy kenara çekiliyor ve uçurumun kenarındaki Henry'yi gözler önüne seriyor; öyle küçük, öyle çaresiz ki. Elleri bileklerinden iple bağlanmış, zorla yürütülen biri gibi görünüyor.

Ashley onu görünce bağırıyor: "Henry!"

Çocuk kendine geliyor. "Anne?"

"Buradayım, bebeğim," diyor Ashley, ona doğru koşarken. Onu kenara çekip kulağına fısıldıyorum.

"Bekle. Onun ne planladığını bilmiyoruz."

Çıkıntının ucunda Andy bir koluyla Henry'yi omuzlarından kavrıyor; düşmesini önlemek için de olabilir, kaçmasın diye de. Karanlıkta anlamak zor. Bildiğim tek şey Andy'nin Henry'yle ilgilenmediği.

Onun esas istediği benim.

Henry sadece beni buraya getirmek için bir araçtı.

"Bırak onu, Andy," diyorum, sesimi sakin tutmaya çalışarak. Yine de her kelimemin altında panik var. Kurtulamadığım hafif bir titreme. "Buradayım. İstediğin de bu, değil mi? İkimizin, Billy'nin bulunduğu yerde olması?"

"Ölümünün otuzuncu yıldönümünde," diyor Andy. "Aslında plan bu değildi ama uygun görünüyor."

Çıkıntıya doğru bir adım atma riskini alıyorum. Andy tepki vermeyince bir adım daha atıyorum.

"Plan *ne* peki? Henry'ye zarar vermek olmadığını biliyorum. Onun bu konuyla hiçbir ilgisi yok."

"Seni bir şekilde buraya getirmem lazımdı, değil mi?" diyor Andy.

İçim Andy Barringer'a yönelik acıma hissiyle dolarken midem düğüm düğüm oluyor. Akla hayale sığmayacak acılar çekti o. Abisi ortadan kayboldu, babası öldü, annesi deliliğe sürük-

lendi. Tek bir insanın kaldıramayacağı kadar fazla. Ama yine de bunların hiçbiri şu an yaptığı şeyin bahanesi olamaz.

"Neler yaşadığını biliyorum," diyorum Andy'ye. "Billy'ye olanlar beni de öyle mahvetti ki açıklayamam bile."

"O zaman benim için ne kadar kötü olduğunu bir düşün bakalım." Hafif bir esinti çıkıyor ve Andy'nin saçından bir tutamı geriye yatırıyor. Sonunda, bana ve Billy'ye peşimize takılmak için sürekli yalvaran o yedi yaşındaki çocuğa benziyor. "Billy senin arkadaşmdı ama kardeşin değildi. Sevdiğin, saygı duyduğun, hayatının daimi parçası olan birinin aniden yok olması ne demek bilmiyorsun."

İşte bu konuda yanılıyor. Gayet iyi biliyorum. Adı Claudia'ydı.

"Ama birini özlemenin ne demek olduğunu biliyorum," diyorum. "Bazen hayata devam etmenin imkânsız gibi geldiği kadar özlemenin ama yine de bir şekilde devam etmenin ne demek olduğunu. Ayrıca bu acının bize yapmamamız gereken şeyler yaptırdığını da biliyorum."

Bir adım daha yaklaşıyorum, Andy görebilsin diye ellerimi kaldırıyorum. Beni durdurmaya kalkmayınca da ilerlemeye devam ediyorum.

Yavaşça.

Çok ama çok yavaşça.

Henry'nin hayatı buna bağlıymış gibi.

Ki öyle olabilir de.

Çıkıntıya ulaştığımda duraksıyor, Andy aceleyle bir şey yapmasın diye aramızda yeterince mesafe bırakıyorum. Henry'ye şimdi daha yakın olduğumdan, ne kadar cesur olduğunu görebiliyorum. Gözlüğü burnunda eğri dururken ve gözyaşlarını bastırırken, korkmuş ama sakin görünüyor. Neyse ki, bileklerindeki ipten kaynaklanan kızarıklık dışında, zarar görmemiş durumda.

"Her şey çok yoluna girecek, Henry," diyorum ona. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Henry başını onaylar anlamda sallıyor, bana gerçekten inandığını umabiliyorum ancak. Çünkü ben inanıyor muyum kendi-

me, emin değilim. Andy'nin onu çıkıntının ucuna çok yakın tutmasından endişeleniyorum. Aşağıdaki suya kaçamak bir bakış atıyorum; tabandaki su, ay ışığında köpürüyor.

"Hadi," diyorum Andy'ye. "Bırak onu."

"Lütfen," diyor arkamdaki Ashley. "O iyi bir çocuk, Andy."

"Ona zarar vermeyeceğim," diyor Andy. "Burada onun yaşındaki yeterince çocuk zarar gördü."

"Bunu Billy'nin öldüğü gece hakkında konuşmak istediğin için yaptığını varsayıyorum," diyorum. "O yüzden bırak Henry'yi de konuşalım."

Andy, Henry'nin omuzlarını daha da sıkıca tutuyor. "Veya o da buradayken konuşabiliriz."

"Peki," diyorum, başka bir seçeneğim olmadığından. "Billy'nin naaşını burada bulduklarını ne zaman öğrendin?"

"Bulunduktan kısa süre sonra. Eski sevgilim söyledi. Annemin hemşirelerinden biri."

Ragesh'in, polislerin şelalede bulunan kalıntıların Billy'ye ait olduğunu düşündüğünde hemen ailesine haber vermeye çalıştığından bahsetmesi geliyor aklıma. Hemşirenin Andy ile iletişime geçmeyi denediğini ama ulaşıp ulaşamadığını bilmediğini söylemişti. Belli ki ulaşmış.

"Haberi alır almaz mesaj bıraktı bana," diyor Andy. "Nerede olduğumu ya da ne yaptığımı bilmiyordu. Tam da Pensilvanya'da eyalet sınırındaydım. Bir çiftlikte çalışıyordum. Çıkıp buraya geldim. Bir de baktım ki sen de buradasın, çok şaşırdım. O zamandan beri de... gizleniyordum."

Eylemlerine dair uygun bir açıklama. Çünkü Andy bu haftanın büyük bir kısmını ormanda saklanarak, izleyerek geçirdi. Takip kamerasının yakaladığı gölge kişinin o olduğunu biliyorum; muhtemelen ağaçların sınırında çömelmişti. Anlamadığım şeyse bunların nedeni. Konuşmak isteseydi ortaya çıkabilirdi. Ama o, Hawthorne Enstitüsü ile arka bahçem arasında gizlenmeye devam etti; genelde de elinde bir beyzbol topuyla.

"Neden beyzbol topları?" diye soruyorum.

Andy gülümsüyor. "Üçüncüsü Billy'ye aitti. Bunca yıldır saklıyordum. Diğerlerini de arkadaşım Russell'ın dükkânından aldım. Kendisi verdi, beni tanımadı bile."

"Dikkatimi çekmek için onları bahçeye koyduysan işe yaradı."

"Bundan daha fazlasını istedim," diyor Andy. "Tıpkı şu an sadece konuşmaktan daha fazlasını yapman gerektiği gibi. *Hatırlaman* gerekiyor."

En azından bu konuda haklıymışım. Arkasında kim olduğu konusunda yanılmış olabilirim ama tüm o olanların amacı benim o geceyi hatırlamamı sağlamaktı. Nedenini de biliyorum. Bayan Barringer'ın peşinde Andy'yi de sürükleyerek bahçemize geldiği, hatırlamam için bana yalvardığı sabahı düşünüyorum. O küçücük yaşında bunun Andy'yi ne kadar etkilemiş olabileceğini hep merak ettim. Nasıl hafızasına kazmacağını. Beynini nasıl zehirleyeceğini.

"Bunun için Henry'ye ihtiyacımız yok," diyorum.

"Belli ki var. Billy'nin eskiden yaptığı gibi bahçene beyzbol topu fırlatmak ve annemin yedek anahtarıyla lanet evine girmek işe yaramadığı için daha etkili bir şey yapmam gerektiğini anladım."

Andy, Henry'yi kendine doğru çekiyor; eski dostlarmış gibi. Ama gözlerindeki parıltı hiç de dost canlısı değil.

"Hatırladım," diyorum. "Beni gözetlediğine göre bunu zaten bilmediğine şaşırdım."

Hemen sonra Andy, Henry'yi bırakıyor. Ani hareket karşısında Henry afallıyor. Şelaleye doğru sallanıyor, ardından doğrulup ayağını sürüyerek uçurumdan uzaklaşıyor. Andy hızlı davranıp Henry'yi yakasından tutuyor ve çocuğu yanına çekiyor.

"Anlat," diyor Andy.

"Anlatacağım." Başımla Henry'yi işaret ediyorum. "Onun güvende olduğunu görür görmez anlatacağım."

Andy tekrar kolunu Henry'nin omuzlarına atıyor, bu sefer daha da sıkıca tutuyor. "Hayır. Hemen."

"Russ Chen yaptı," diyorum hızlıca. "Çadırımı o kesti. Sonra da Billy'ye zarar verdi."

Hemen arkamdaki Ashley keskin bir nefes alıyor ağzından ve onun da bilmediğini fark ediyorum. Russ'ın evine gelen polisleri görünce eminim ki şüphelenmiştir ama sesli şekilde onaylanması bambaşka bir şey.

Gelgelelim, Billy'nin kardeşi hiç de şaşırmışa benzemiyor. Aksine, şüpheli görünüyor.

"Hayır, o yapmadı," diyor Andy. "Russ Chen çadırı kesmiş olabilir. Ama bence Billy'yi başka birisi öldürdü."

Ona doğru belli belirsiz bir adım atıyorum; meraktan ister istemez yaklaşıyorum. "Neden?"

"Çünkü ben orada, çadırın hemen dışındaydım." Andy bana sert bir bakış atıyor, ondan şüphelenmem için meydan okuyor sanki. "Ve abime ne dediğini duydum."

16 Temmuz 1994, Cumartesi
00.47

Andy kesintili, huzursuz, hiç uyumamış gibi hissettiren bir uykudan uyanıyor. Yatmadan önce olanlar zihninde dönüp duruyor; tıpkı ayak tabanlarına yapışmış çimenler kadar etkili bir hatırlatıcı.

Kendi bahçeleri ile Marshlarınki arasında uzanan çit boyunca yürüdüğü sırada, ayak parmaklarının arasındaki çimenler soğuktu.

Annesi onu yatırdıktan sonra izlemeye başlamıştı bu bahçeyi.

Annesi yatınca da gitmişti oraya.

Andy'nin yatma saati geçse de ayakta olmasına izin veriliyor çünkü annesi bütün yaz boyunca ne kadar dışlanmış hissettiğini biliyor. Hemlock Circle'da hiç yaşıtı çocuk olmadığından, okul olmayan o sonsuz günlerde Billy canı nereye isterse Ethan ile oraya giderken Andy kendi kendine oyun oynamak zorunda kalıyor.

Ama fazladan bir saat televizyon da Andy'ye yetmiyor. Abisi gibi o da bir şeylerle uğraşmak istiyor. Billy'nin onu hiç yanına almaması, hatta ne yaptığından bile bahsetmemesi Andy için büyük haksızlık. O da bir şeyler deneyimlemek istiyor, başkası adına olsa bile. Bu yüzden de kendisi kamp yapmaya gidemese bile, en azından Billy'yi izleyerek eğlenebilir.

Odasının konumu sayesinde –ikinci katın köşesinde, bir penceresi ormana bakarken diğeri yandan Marshların bahçesini görüyor– Ethan'ın turuncu çadırını ve içindeki fener yandığında tek bir alev gibi durmasını görebiliyor. İçerideki iki çocuğun belli belirsiz siluetlerini bile.

Onları izlerken Andy ne yaptıklarını, nelerden bahsettiklerini, yaşının daha büyük olmasının ve en yakın arkadaşa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etti. Çadır karanlığa büründükten çok sonra da bunları düşündü. Tekrar aydınlandığında ise –temmuz gecesinde beklenmedik bir üçgen ışık– merakı karşı koyamayacağı kadar arttı.

Bunun üzerine gizlice dışarı çıktı ve çitten diğer bahçeye geçti. Andy orada uzun süre kalmayı planlamıyordu. Babası dışarıda, annesi de uyuyor olsa da bu kadar geç saatte dışarıda yakalanırsa başının büyük derde gireceğini biliyordu. Sadece Billy'nin hayatına şöyle bir bakmak istemişti. Bir de Ethan'ınkine. Kendisinden büyük her çocuğun hayatı hem kocaman hem de sınırsız geliyordu ona.

Ama parmak ucunda çadıra yaklaşırken, Andy bu konuda yanılıyor olabileceğini düşünmeye başladı. Çünkü Billy ile Ethan tartışıyorlardı ve sesleri kısık ve korkmuş gibiydi. Özellikle de Andy'yi şoke eden şeyler söyleyen Ethan'ın sesi.

Boktan.

Tuhaf.

Ucube.

Şoke edici olan kelimeler değil. Yedi yaşında olsa da Andy bir sürü kötü söz duydu. Onu afallatan şey Ethan'ın bunları söyleme biçimiydi. Andy'nin daha önce Ethan ile hiç bağdaştırmadığı bir acımasızlık vardı. Ve duydukları hiç hoşuna gitmedi. Özellikle de son kısmı.

"Madem hayaletleri bu kadar seviyorsun, neden ölüp de onlardan biri olmuyorsun?"

Çadıra arkasını dönüp eve koşmaya başladığı sırada Andy, abisinin sesini duydu; son duyuşu olduğunu bilmeden.

"*Hakuna matata,* dostum," dedi Billy.

Sorun yok.

Ama Andy yatağında dönüp dururken endişelenmeden edemiyor. Büyük olmak böyle bir his mi? En yakın arkadaşlar birbirleriyle böyle mi konuşurlar? Her şeyden önemlisi, Ethan söylediklerinde ciddi miydi?

Uykuya daldığı sırada son soru zihninde bir süre kalıyor ve çok uzun süre de orada olmaya devam edecek. Sabah, annesi ile babası onu karşılarına oturtup da Billy'nin kaçırıldığını söylediklerinde orada olacak. Değişken isimleri, yüzleri ve rozetleri olan dedektifler ona o gece şüpheli bir şey, herhangi bir şey görüp görmediğini sorduklarında orada olacak.

Andy, Ethan'ın ne dediğini duyduğunu kimseye söylemeyecek çünkü herkes ona Billy'nin büyük ihtimalle önce çadırı kesen bir yabancı tarafından kaçırıldığını söyleyecek.

Ancak yıllar sonra Andy bu teoriden şüphe etmeye başlayacak ve bundan da yıllar sonra kendi teorisini geliştirecek. O zamana kadar babası ölmüş, annesi hastaneye yatırılmış ve abisinin ulaşabildiği son yaşı uzun süre önce geçmiş olan Andy Barringer'ın söyleyecek kimsesi kalmamış olacak.

34

Andy'nin sözleri çekiç gibi çarparken geriye doğru tökezliyorum. Russ'ın suratıma attığı yumruktan daha sert bir darbe. Sanki küçük bir mucizeye tanık olmuşum gibi kalakalıyorum. Konuştuğumda ise şok içindeki sesim kendi kulaklarıma yabancı geliyor.

"Ne dediğimi mi duydun?"

"Her kelimesini," diyor Andy. "Ve neredeyse bütün hayatımı söylediklerinde ciddi olup olmadığını merak ederek geçirdim. Bence ciddiydin. Bence o kadar ciddiydin ki, bunu yaptığını hatırlayamasan bile gerçeğe dönüştürmeye çalıştın."

Elimi uzatıp boşluğa tutunmaya çalışıyor, dengemi sağlayabilmem için somut bir şey bulmayı umuyorum. Çünkü şu an her şeyi anlıyorum. Andy hatırlamamı istiyor, evet. Ama peşinde olduğu başka bir şey var.

İtiraf etmemi istiyor.

"Billy'yi benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Bunu yapmış olabilecek tek kişi sensin," diyor Andy.

"Ben Billy'ye asla zarar vermezdim. Onu seviyordum."

"Ama seni *duydum*!" diye bağırıyor Andy, ağzından tükürükler saçarak. "O gece bahçenizdeydim. Çadırın hemen önündeydim. Söylediklerini duydum. Ona ucube olduğunu söyledin. Ölmesini söyledin. Bu hiç de sevgi gibi değildi, Ethan. Su katılmamış nefretti."

"Hayır, o..."

Hayal kırıklığıydı. Çocukluktu. Zalimlikti.

Bunları söylemek istiyorum. Ama bir anlamı yok. Çünkü o gece Billy'ye söylediğim şeyler korkunçtu. Daha da kötüsü, affedilmez şeylerdi. Bunları başka birinin duyduğunu bilmek suçluluk duygusunun göğsüme baskı yapmasına sebep oluyor; öyle ağır ki, şiddetinden göğüs kafesim çökecek sanki.

"Öyle söylememem gerekirdi. Biliyorum. Ve otuz yılımı bunu geri alabilmeyi dileyerek geçirdim." Andy'ye yaklaşıp elimi uzatıyorum; tutmasını, hatta bana inanmasını umuyorum. "Ama hiçbirinde ciddi değildim. Ve kesinlikle Billy'yi öldürmedim."

Andy bunu biraz düşünüyor; o büyük, ürkütücü gözlerinin ardındaki çarklar çalışıyor. Sonra başını aşağı yukarı sallayıp, "Belki bu sana doğruyu söyletir," diyor.

Bir kolunu Henry'nin beline sarıyor ve şaşırtıcı derecede hızlı bir hareketle onu kaldırıp çıkıntının ucundan sarkıtıyor.

"Hayır!" diye bağırıyor Ashley, onlara doğru yalpalarken. Dönüp onu omuzlarından tutuyor, çaresizce Andy'nin kollarından sarkan Henry'yi görmesin diye başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Henry'nin gözlüğü burnundan kayıp düşüyor ve aşağıdaki karanlıkta kayboluyor.

"Anne!" diye çığlık atıyor çocuk. "Yardım et!"

Andy'ye doğru iki adım daha atıp yalvarıyorum: "Bırak onu. *Lütfen*. İtiraf etmemi istiyorsan edeceğim."

"Ben yaptım!" diye bağırıyor Ashley, kelimeleri zifiri karanlık ormanda yankılanıyor.

Andy donakalıyor.

Henry de öyle.

Sadece ben hareket ediyorum ve yavaşça Ashley'ye dönüyorum. "Ashley, hayır. Henry'yi almak için yalan söylemene gerek yok."

"Yalan söylemiyorum, Ethan." Ashley gözlerimin içine bakıyor, içinde savaş veren bin bir farklı duyguyla yüzü sanki paramparça oluyor. "Doğru. Ben yaptım. Billy'yi ben öldürdüm."

16 Temmuz 1994, Cumartesi
00.48

Ağlaya ağlaya uyumamak için Billy'nin bütün gücünü kullanması gerekiyor. Bunu başarsa da içten içe ağlıyor. Kırık kalbinden akan gözyaşı şelalesi kaburgalarına damlıyor.

Tamamen Ethan'ın söyledikleri yüzünden.

En yakın arkadaşının hemen özür dilemiş olmasının bir önemi yok. Veya Billy'nin gelişigüzel bir şekilde, *"Hakuna matata,* dostum," diyerek kabul etmesinin. İkisi de bu gece bu çadırda korkunç bir şey söylendiğini ve hiçbir özrün de bunu tersine çeviremeyeceğini biliyor. Bu yine de Ethan ile ikisinin artık en yakm arkadaş olmadıkları anlamına gelmiyor. Ama bir şey geri döndürülemez şekilde değişti; öyle ki Billy, kendisini daha önce hiç hissetmediği kadar üzgün ve yalnız hissediyor.

Yine de uyuyabiliyor. En azından birazcık. Gece boyunca sık sık uyanıyor ve karşısında uyuyan Ethan'a bakıyor, onu sarsarak uyandırıp söylediklerinde ciddi olmadığına dair tekrar yemin ettirme dürtüsü Billy'yi yiyip bitiriyor. Tıpkı gözyaşları gibi Billy bu dürtüye de karşı koyuyor ve tekrar uykuya dalıyor. Birkaç dakika sonra da aynı arzuyla için için yanarak yine uyanıyor.

Uyandığı son seferde gözlerini açmadı. Yanındaki uyku tulumda Ethan kıpırdandı ve bunun üzerine Billy onun da uyanıp uyanmadığını merak etti. Ona seslenmeyi düşündü; ismini oluşturan o iki hece dudaklarında tam oluşuyordu ki bir şey duydu.

Çadırın hemen dışındaki çimenlerde bir hışırtı.

Ardından Billy'nin ne olduğunu anlayamadığı bir ses geldi.

Öyle tuhaf bir şeydi ki bu, Billy dehşet içinde donakaldı ve gözlerini sımsıkı yumdu.

Gıırç.

Yamndaki Ethan yine kıpırdanıyor. O da duydu mu? Billy, Ethan'm uyanıp uyanmadığını kontrol etmek istiyor ama gözlerini açamayacak kadar korkuyor.

Dakikalar sonra, Billy şimdi yüzüne vuran havayı hissetse de, gözleri hâlâ kapalı. Taze bir serinlik çadırın içindeki havasızlığı bölüyor. Bu his, korkusuna baskın gelerek sonunda gözlerini açacak kadar meraklanmasına yol açıyor.

İşte o zaman görüyor: Çadırın yan tarafında uzun bir kesik.

Billy oraya bakakalıyor; binlerce diğer duygunun yanı sıra kafa karışıklığı ve şaşkınlık yaşıyor. En öne çıkan duygusu ise huşu.

Zihninde, böyle bir şeye sebep olabilecek tek bir şey var.

Bir hayalet.

Önceden onun için bilinmez olan bir şey. O büyük kitabında bahsedilmeyen bir şey. Bu ormanda gizemli ve nadir bir ruhun gezinmesi Billy için şaşırtıcı değil. Tabii ki olur böyle bir şey. Bay Hawthorne'un ona ne dediğini hatırlıyor.

Nereye bakacağını bilirsen, her yerde hayaletler var.

Billy biliyor. Hemen buradalar.

Çadırdaki kesikten dışarı gözünü dikip bunu yapan ruha dair işaretler ararken, artık korkmadığını fark ediyor. Korkmasına gerek de olmadığını. Bu hayalet –artık her neyse– ona zarar vermek isteseydi, şimdiye kadar illaki bunu yapardı. Billy bu ziyaretin farklı bir amacı olduğunu düşünüyor ve daha fazlasını öğrenmek için merak duyuyor.

Uyku tulumundan çıkıyor ve hızlıca çadırdaki kesikten geçiyor. O yarıktan süzülerek ilerlemek özel bir his yaratıyor. Önemli bir his. Sanki yeniden doğuyor.

Billy ormana doğru birkaç adım attıktan sonra duraksıyor. En ufak bir üzüntü hissetmiyor. Ethan'm ona söylediklerinin çoğunu unuttu bile. Sadece birkaç anahtar kelimeyi hatırlıyor.

Tuhaf. Ucube.

Ethan'ı ona böyle şeyler söylediği için suçlamıyor. Nihayetinde doğrular. Billy gerçekten de tuhaf. Hatta ucube. İşte tam da bu yüzden hayaletin ona geldiğini düşünüyor. Billy ile yakınlık hissetti ve yalnız olmadığını belirtmek için onca yol geldi. Tıpkı onun gibi başkaları da olduğunu söylemek için.

Ve Billy onları tam olarak nerede araması gerektiğini biliyor.

Hawthorne Enstitüsü.

Canı ne zaman isterse tekrar gidebileceği bir yer orası.

İşte bu yüzden Billy ormana doğru ilerlemeye devam ediyor. Çadırdan çıkarken ayakkabılarını giymek aklına gelmedi. Şimdi de dönüp almak için çok geç. Ethan'ı uyandırabilir, sonra da Billy'nin neler olduğunu ve nereye gittiğini açıklaması gerekir. İyi bir fikir değil. Şelaleye ve Hawthorne Enstitüsü'ne yürümek öyle çok kısa sürmese de yalınayak bile yapılabilir.

Ormanın derinliklerine dalmadan önce Billy arkasına dönüp Ethan'm çadırına ve kendi evine bakma izni veriyor kendine. Hangisine ne zaman döneceğinden, hatta dönüp dönmeyeceğinden emin değil. Hayaletlerin onun için neler sakladığına dair en ufak fikri yok.

Billy sonunda evine ve en yakın arkadaşına arkasını döndüğünde hissettiği şey korku, üzüntü veya pişmanlık değil, merak oluyor. Ailesi ve arkadaşlarıyla geçirdiği her an için minnettar çünkü onlar onu buna hazırladı.

Billy ormanda ilerlemeye koyuluyor, diğer tarafta kendisini nelerin beklediğini öğrenmek için çok hevesli. Ormanı bölen yola ulaştığında o kadar hevesli ki, uzakta beliren far ışıklarını fark etmiyor.

Karanlıkta yalpalaya yalpalaya ilerleyen arabayı da.

Saat geç olduğu ve aslında araba kullanmaması gerektiğini bildiği için gergin olan, direksiyonun başındaki genci de. Ehliyeti olmadığı için araba kullanmaması gereken. Zihnini bulandıran o birkaç içkiyi içmiş olan.

Araba yaklaşırken Billy yola adımını atıyor, gözleri sadece hedefine odaklı ve oraya nasıl ulaşacağına. Bir de nihayet bir şeylerin onu kabul edeceğine.

35

"Kazaydı."

Ashley'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirip kayboluyor. Bunu söylemek istememiş gibi. Konuşan o değil de bir başkası onu zorlamış gibi. Belki bir vantrilok. Belki bir iblis. Ama artık konuştuğundan ve Andy sonunda Henry'yi çıkıntının sağlam zeminine bıraktığından, konuşmaya devam ediyor; ben her ne kadar tek kelimesini bile duymak istemesem de.

"Bana inanman gerekiyor," diyor, bana bakarak ama aslında hepimize hitap ederek. "Billy'ye asla bile isteye zarar vermezdim. Öylece oluverdi ve çok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm."

İtirafın telaşma kapılan sözcükler şimdi daha hızlı çıkıyor.

Arkadaşı Tara ile bir partiye gitmiş, ehliyeti olmamasına rağmen annesinin arabasını kullanmış.

Tara, Steve Ebberts diye bir çocukla takılmış ve Ashley sinirlenip oradan onsuz ayrılmış.

Çakırkeyfmiş ama sarhoş değilmiş çünkü sarhoş birisi, polislerden kaçınmak için sadece arka yolları kullanmayı akıl edemezmiş.

O yollardan biri de ormanın ortasından geçenmiş.

Ailesine yakalanma endişesiyle hız yapmış, yoldansa gösterge panelindeki saate odaklanmış.

Belki de gerçekten sarhoşmuş ve bu yüzden yolun ortasındaki geyiği görmeyip doğruca üzerine sürmüş.

Sonrasında frene abanıp hızlıca durmuş ve dikiz aynasından

bakınca arkasındaki yolun, arabanın stop lambasının ışığında kırmızı kırmızı parladığını görmüş.

Emniyet kemerini çözmüş. Yavaşça. Sonra arabadan çıkmış. Yavaşça. Etrafından dolanmış. Yavaşça. Sonra da çarptığının geyik falan olmadığını görmüş.

"Billy'ydi," diyor, sesi kısılıp bir hıçkırığa dönüşürken.

Ashley konuşmaya devam ettikçe hikâye daha da kötüleşiyor. Sözcüklerin her biri göğsüme çivi gibi saplanıyor. Kalbime çakılıyorlar sanki.

Billy'yi yolun kenarındaki bir çalılıkta gördüğünü, görür görmez de öldüğünü anladığını söylüyor. Çığlık attığını, sonra ağladığını, ardından sürünerek onun yanına gittiğini ve ona sarılıp çok üzgün olduğunu söylediğini anlatıyor.

"Bir saat kadar öylece kaldım orada," diyor Ashley, şimdi ağlıyor; gözyaşları hızla akıyor yanaklarından. "O bir saat boyunca da bir arabanın geçmesini, durup ne yaptığımı görmesini istedim. Diledim bunu. Bunun için *dua ettim.* Ama kimse gelmedi. Orada sadece ben ve Billy vardık."

Devam ediyor. Daha fazla beklemiş. Bagajından bir battaniye almış. Billy'yi sarmış bununla. Sonra daha da beklemiş. Hepsi de birbirinden kötü olan seçeneklerini düşünmüş.

"On beş yaşmdaydım, sarhoştum, ehliyetsiz araba kullanıyordum ve birini öldürmüştüm," diyor; sesindeki o acı tondan, bu günahların her biri için kendisinden nefret ettiği anlaşılıyor. "Hayatımın biteceğini biliyordum. Billy'ninki de zaten bitmişti. Onu kurtaramayacağımdan, en azından kendiminkini kurtarma şansım olduğunu biliyordum."

Ashley'nin hikâyesi, ayılıp Billy'yi şelaleye götürmesiyle bitiyor. Kolay değilmiş ama güçlüymüş ve Billy'nin vücudu çok hafifmiş. Şelaleye ulaştığında ormanda şafak sökmeye başlamış, battaniyeyi bir kayalığa bırakıp Billy'yi şu anda hepimizin bulunduğu noktadan suya atmış.

"Sonra eve gidip aileme arabayı aldığımı ve bir geyiğe çarptığımı söyledim," diyor Ashley. "Bana bağırdılar, ceza verdiler ama hiç

umurumda olmadı çünkü polislerin Billy'yi bulacaklarını, sonra da gelip beni tutuklayacaklarını biliyordum. Yaptığım şeyi ve ne kadar korkunç bir insan olduğumu herkesin öğrenmesi an meselesiydi. Ama Billy hiç bulunamadı, polisler de gelmedi. En kötü kısmı da buydu. O tatlı, masum çocuğu öldürmenin yanıma kâr kaldığını bilmek. Çünkü yakalanmak işin kolay tarafıydı. Suçluluğunla yaşamak zordu. Her türlü hapishaneden daha beter bu. Kaç kere neredeyse itiraf etmek üzere olduğumu tahmin edemezsiniz. O suçluluktan kurtulmayı öyle çok istedim ki. Ama sonra Henry geldi ve bununla yaşamak zorunda olduğumu anladım. Onun iyiliği için."

Andy şimdi Henry'yi tamamen bırakıyor, çocuk öylece unutuluyor. Henry annesine koşmak yerine olduğu yerde kalıp gözlerini ayakkabılarına dikiyor. Andy onun yanından ayrılıp Ashley'ye doğru ilerliyor; sanki ona vuracakmış gibi... veya daha kötüsü. Ashley kendisini hazırlıyor, gözlerini kapatıp vücudunu dikleştiriyor.

"Bana ne istersen yap," diyor. "Ama lütfen oğluma zarar verme. O benim yaptığım tek iyi şey."

Andy bir elini onun omzuna koyuyor. Bu dokunuş karşısında irkilen Ashley'nin nefesi kesiliyor.

"Teşekkür ederim," diyor Andy.

Sonra yere yığılıp ağlamaya başlıyor.

Yanına gidip kollarımı omuzlarına doluyorum ve onunla beraber ağlıyorum. İkimiz de hem kaybettiğimiz şey hem de çok ama çok uzun süredir taşıdığımız ağır yükten kurtulduğumuz için ağlıyoruz.

"Üzgünüm," diyor Ashley tekrar. "Size öyle çok acı çektirdim ki."

Andy'nin aksine, ona teşekkür etmek şöyle dursun Ashley'nin neredeyse farkında değilim. Çünkü onun yaptıkları yüzünden o kadar çok insan zarar gördü ki. Billy'den başlayıp kendi oğluna kadar Hemlock Circle'daki herkes.

Henry sonunda başını kaldırıyor ve Ashley'nin itirafının onun için, benim için olduğundan iki kat berbat olduğunu

ânında anlıyorum. Gözlerinde afallamış bir bakış var. Yumruk yemiş gibi. Yüz hatlarına kazınmış keder olmasa, şokta olduğunu düşünürdüm.

Bunu görünce ruhum sancıyor.

Hiçbir çocuğun şu an onun yaşadıklarına maruz kalmaması gerekir.

"Henry," diye fısıldıyor Ashley, kollarını uzatarak.

Henry bir karşılık vermiyor.

Ashley ona yaklaşıyor. "Bebeğim, lütfen."

Henry başını iki yana sallayıp geriye doğru bir adım atıyor ve dengesini kaybediyor.

Her şeyin yavaşladığı, sesinin yükseldiği, görüntünün birdenbire keskinleştiği bir an yaşıyorum. Takırdayan taşlar Henry'nin ayağının altından kayıyor. Dik durmaya çalışırken kolları sallanıyor. Yanımdaki Ashley'den bir ses çıkıyor. Kısmen hızlı bir soluk alış, kısmen çığlık. Zaten davul gibi atan kalbim göğsümü iyice dövmeye başlıyor. Hemen ardından, geri kalan her şey gibi donakalmış bedenim harekete geçiyor. Kaslarım geriliyor. Uzuvlarım kasılıyor. Kendimi koşarken buluyorum.

Çıkıntıya doğru.

Henry'ye doğru.

O geriye giderken ona uzanıyorum.

Ama çok geç.

İyice kayıp benden uzaklaşmadan, arka üstü uçuruma düşüp gözden kaybolmadan önce daha da debeleniyor.

Tüm duraksamaları, tekrar düşünmeleri, kendini koruma içgüdüsünü yoksayıp Henry'nin peşinden gidiyorum. Ayaklarım yerden kesilip öne atlarken Ashley'nin çığlıkları arkamda kalıyor ve aşağıdan belli belirsiz bir şapırtı geliyor ama her şey şelalenin çağıltısında boğuluyor.

Henry suya düşüyor.

Ardından, onun peşinden karanlığa daldığım sırada, her şey hiçliğe karışıyor.

36

Suya sertçe çarpıyorum.

Vücudumu sarsan bir darbe, ardından suyun altında baş döndürücü bir yuvarlanma. Görünmez bir el tarafından dibe çekiliyorum sanki.

Su, ölüm kadar karanlık. Her yanı çevreleyen siyahlık, saniyeler içinde yön duygumu kaybetmeme sebep oluyor. Debelenip hangi tarafa yüzmem gerektiğinden emin olamayarak ışık, hava, güvenlik arıyorum. Dibe ulaşana kadar –çamura ve alüvyona gerçeküstü sayılacak kadar nazikçe batıyorum– hangi yöne gitmem gerektiğini bilmiyorum.

Doğruca yukarı yüzüyorum.

Roket gibi fırlıyor, delirmiş gibi ayaklarımı çırpıyorum. Göğsüm efordan ve oksijensizlikten sıkışıyor. Yüzeye çıktığımda ağzımı olabildiğince açıp hem zar zor nefes alıyor hem de Henry'nin adını bağırıyorum. Gece havasında suda seken bir taş gibi yankılanıyor.

Henry. Henry. Henry.

Yankı yavaşça kaybolurken başka bir şey duyuyorum: hafif bir şıpırtıyla hızlıca kaybolan, suda boğulur gibi bir inilti.

Sesin geldiği tarafa doğru dalıyor, karanlık suda ânında tekrar kayboluyorum. Körlemesine derinlere uzanan ellerimin ötesinde hiçbir şey göremiyorum. Görebildiğim kadarı da bulanık, çamurlu. Karanlık su, parmaklarımın arasından ipek gibi kayıyor.

Bir dakika daha aynı yönde ilerliyor, delicesine dönüp ellerimi uzatıyorum.

Sonra bir dakika daha.

Göğsümdeki sıkışma tekrar başlıyor ve öyle ani, öyle şiddetli ki ciğerlerimin patlayacağını sanıp yüzeye çıkıyorum.

Yutar gibi hava soluduktan sonra tekrar dalıyorum.

O kadar hızlı hareket edip o kadar uzağa gidiyorum ki, birden bire hangi tarafın yukarısı, hangisinin aşağısı olduğunu ayırt edemiyorum. Yüzey olduğunu düşündüğüm doğrultuda yüzüyorum ama gölün çamurlu tabanına çarpınca şaşırıyorum. Geri dönüp yüzeye doğru ilerliyorum ancak yine kendimi çamura ve alüvyona çarparken buluyorum.

Tek düşünebildiğim, Henry'nin de aynı şeyi yaptığı. Yönünü kaybedip dehşete düştüğü, tıpkı benimki gibi göğsü sıkışırken sualtına hapsolduğu. Öyle can yakan bir basınç var ki ciğerlerim her an patlayabilir.

Bu hissin ne demek olduğunu biliyorum.

Havam bitiyor. Demek ki Henry'nin de öyle. Tabii çoktan bitmediyse. Elleri bağlı hâlde, ölümün eşiğinde, derinliklerde sürüklendiğini düşününce körlemesine ilerlemeye, karanlık suyu tekmelemeye koyuluyorum.

Aniden elimi bir şey tutuyor.

Tüy gibi hafif, neredeyse yatıştırıcı bir dokunuş. Beni ânında sakinleştiriyor ve kendimi ileri çekilirken buluyorum. Suda yönlendirilmeme izin veriyor, bunu yapanın Henry olduğunu düşünüyorum. Tam tersi olması gerekirken onun beni bulduğunu.

Ama diğer kolumu uzatıp elimi önümdeki bulanık suya götürdüğümde hiçbir şey hissetmiyorum. Gerçekten hiçbir şey yok.

Ama o nazik ve ısrarcı tutuş devam ediyor. Bir yabancının eli benimkini tutuyor.

Bir çocuğun eli olduğunu fark ediyorum.

Ve yabancı birinin değil.

Billy'nin.

O olduğunu biliyorum çünkü varlığı her yerde. Hayattayken olduğu gibi hissettiriyor. Sakin, mutlu ve nazik.

Bu Andy değil.

Halüsinasyon da değil.

Eski dostum Billy Barringer bu. Sonunda benimle buluşuyor.

Beni götürmeye devam etmesine izin veriyorum; ne tarafa olduğunu bilmiyorum ama doğru taraf olduğuna güveniyorum. Belki beni güvenliğe ulaştırmak için buradadır. Belki de öteki tarafa götürmek için.

Her ne olursa olsun kabulüm.

Billy beni çekmeye devam ediyor. Şimdi daha hızlı. Varacağımız yer hemen ileride. Sonra yüzeye çıkıyorum, gece havası tokat gibi çarpıyor yüzüme, ayıltıyor beni. Olduğum yerde ayaklarımı sallayıp beni buraya getiren görünmez ele tutunurken nefes alıyorum.

Ama el artık yok.

Elimi sudan çıkarıp öylece bakıyorum, soluk ışıkta parmaklarımı oynatıyorum.

Billy gitmiş.

Ama aniden Henry'nin orada olduğunu görüyorum; beni fark ediyor, suyun üstünde kalmak için çabalıyor. Onu kollarıma çekip bir zarar görmüş mü diye bakıyorum.

"Yaralandın mı?"

Konuşamayacak kadar şokta olan Henry sadece başını iki yana sallıyor.

"İyisin," diyorum. "İkimiz de iyiyiz."

Tekrar suya dalıp bu sefer bağlı kollarının arasında hareket ediyorum. Yüzeye çıktığımda Henry sırtımda, kolları güvenli şekilde boynuma sarılmış vaziyette. Güvenli ama tuhaf bir pozisyon aldığımızda kıyıya doğru yüzmeye başlıyor, ikimizi de kuru zemine ulaştırmadan durmuyorum.

Henry'nin bileklerini çözmeye koyulurken, şelalenin oradaki gölgeli kuytulara bakıp Billy'yi görmeyi umuyorum.

Elbette görmüyorum çünkü kurtarılırken de görememiştim. Sadece elini hissetmiş ve o olduğunu anlamıştım. Ancak şimdi, daha da kurtarılmak için beklerken şüphe duymaya başlıyorum.

Daha önce de Billy'nin hayaletini gördüğümü sanmıştım ama yanıldığım ortaya çıkmıştı. Şimdi de farklı olmayabilir. Ölümüm olduğunu düşündüğüm şeyle başa çıkma mekanizmamdı muhtemelen. Öyle şeyler oluyor, biliyorum. İnsanlar yaşayanların diyarına geri getirilmeden hemen önce, uzun zaman önce kaybettikleri akrabalarının onları öteki tarafta karşıladıklarını gördüklerini iddia ediyorlar.

Tam halüsinasyona doğru ilerlediğim sırada Henry, "Bay Marsh, o çocuk size de yardım etti mi?" diye soruyor.

Kalbim tekliyor. "Hangi çocuk?"

"Beni çekip sudan çıkaran çocuk."

Birbirine benzer ölüme yaklaşma halüsinasyonları deneyimlememiz mümkün olsa da bu aynı zamanda şüphe uyandırıcı. Özellikle de gölün o uçsuz bucaksız, karanlık sularında Henry'yi bulabilmemin hiçbir açıklaması yokken.

İşte bu yüzden, başka bir gücün işbaşında olduğuna inanmayı seçiyorum. Yardımsever bir el beni o derinliklerden çıkarıp Henry'nin yanına getirdi.

"Evet," diyorum. "Bana da o yardım etti. Ama o herhangi bir çocuk değil. Benim arkadaşım. İsmi de Billy."

31 Aralık 2025, Çarşamba
23.55

Ethan gece yarısını beklerken iri ve ıslak kar taneleri pencereye çarpıyor. Yarı uyur vaziyette uzanıyor kanepede, Times Meydanı'nda eğlenen kalabalığı pek izlediği yok. Önündeki sehpada yarısı bitmiş bir bira, yarısı içilmiş kök birası ve yarısı yenmiş pizza var.

Parti yapmayı da iyi biliyorum gerçekten, diye düşünüyor miskin bir gülümsemeyle.

Kendisini savunması gerekirse, yoğun bir gün geçirdi. Ethan'ın annesi ve babası Noel için Florida'dan geldiler ve sabah dönecekler. Gün içinde Vance Wallace'ı ziyaret etti, neyse ki adamın aklı gayet başındaydı; bu pek olmuyor. Sonra akşam da Ragesh ve kocası yemeğe geldiler, kar başlayınca da erken kalktılar.

Hava tahmini doğruysa, sabaha kadar neredeyse otuz santim kar tutacak. Ethan yarın Hemlock Circle'da garaj yollarını temizlemek için toplanan herkese ikram edebilmek için fazladan kahve yapmayı aklının bir köşesine yazıyor. Kar yağdığında çıkmaz sokakta daima parti havası olur. Billy'nin ölümüne dair gerçek açığa çıktığında mahalleye çöken ciddiyetten çok uzak bir hava.

Muhabirler arı gibi çıkmaz sokağa doluşurken, kısa süreliğine kaos yaşandı. Ethan'ın bahçesine gizlice giren o kadar insan oldu ki, sabahtan akşama fotoğraf gönderdiği için takip kamerasını kaldırmasını gerekti.

Olanlara dair sansasyonel bir şey olmadığı fark edildiğinde, neyse ki gösterilen ilgi uzun sürmedi. Ethan'ın artık gezinmeye

zahmet etmediği internetin nahoş köşelerinde birileri gerçeğin fazla sıradan, sıkıcı derecede insani olduğunu belirtip hayal kırıklığına uğradıklarını söylediler.

Hikâyede hiçbir kötü karakter yoktu.

Kahraman da.

Sadece kimisi diğerinden daha kusurlu insanların olduğu bir mahalle.

Medya da böylece fazla üzerinde durmadı. Hemlock Circle da öyle. Eskilerin ayrılıp yeni insanların taşınmasıyla on sekiz ayda mahallenin bu kadar değişmesi Ethan'a inanılmaz geliyor. İlk giden Vance Wallace'tı. Ethan'ın da yardımıyla evini satışa çıkardı ve getirisiyle bir huzurevine yerleşti. Hızla yükselen emlak piyasası sayesinde hayatının geri kalanı boyunca hâli vakti yerinde olacak.

Ardından Fritz ve Alice Van de Veer gittiler, peşlerinden de Chenler. Russ bunun sebebinin, ikinci çocukları doğunca daha fazla alana ihtiyaç duymaları olduğunu iddia etti. Kızları olmuştu. Adını Hannah koydular. İddiası doğru olabilir ama Ethan bu taşınmanın kendisiyle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyor. Ethan'ın hiçbir yere gitmeyeceği netleşince onun yerine Russ'ın gitmeye karar verdiğinden.

Ethan ve Russ artık arkadaş değiller. Düşman da. Artık tam anlamıyla bir iyileşme sağlanamayacak kadar çok şeyin yaşandığı ve söylendiği o tuhaf yerdeler. Yine de Ethan onun iyi olmasını istiyor ve Russ da aynı şekilde.

Andy Barringer'a gelirsek, Ethan onu şelaledeki o geceden sonra tam iki kez gördü. Biri, Billy'nin sonunda babasının yanına gömüldüğü gündü. Diğeri de altı ay sonra Mary Ellen Barringer'ın onlara katıldığı gün. Ashley'nin yalvarmaları ve Dedektif Palmer'ın ilk defa göz yumması sayesinde çocuk kaçırma suçundan kıl payı kurtulan Andy tekrar kayıplara karıştı.

Ama eski evi sonunda satıldı ve Hemlock Circle'daki el değiştiren dördüncü ev oldu. Yakında beşincisi de olacak çünkü akşam yemeğinde Ragesh, Ethan'a ailesinin ilkbaharda evlerini

satışa çıkaracağını söyledi. Onlar da taşındığında Ethan Marsh, Hemlock Circle'ın son asli sakini olacak; hiç ama hiç beklemediği bir gelişme.

Fakat bir yandan da yeni insanların taşındığını ve mahalleye can getirdiklerini görmek güzel. Hepsinin, yaşları altıdan on altıya uzanan çocukları var. Hatta yan evde Henry'nin yaşında bir çocuk var ve çok ilginçtir ki entelektüel açıdan en az onun kadar meraklı. Yazın büyük kısmını birlikte böcek toplayarak, bitkileri teşhis ederek ve akıllara durgunluk verecek sayıda *Goosebumps* kitabı okuyarak geçirdiler.

Ethan için Henry'nin geliştiğini görmek en iyi değişim oldu. Ethan'ın öğretmenlik yaptığı özel okula gidiyor. Orada arkadaşları da var ve Ethan'dan hoşlanıyor olma ihtimali yüksek kütüphaneci Bayan Quinn'e hayranlık duyuyor. Noel tatilinden önce kadm ona bir ara kahve içmek isteyip istemediğini sordu. Henry ona "kahve içme"nin aslmda randevuya çıkmanın şifreli ifadesi olduğunu söylemiş olsa da Ethan bunu kabul etti. Henry'nin bunu nereden bildiğinden emin değil, aynı şekilde öğrenmek isteyip istemediğinden de.

"O nasıl?" diye soruyor Ashley, her perşembe akşamı hiç şaşmadan Ethan'ı aradığında. Edna Mahan Kadın Cezaevi'nden yaptığı ödemeli aramalarda.

"Gayet iyi," diyor Ethan da her seferinde ve bunda hep ciddi oluyor.

Ashley'nin yaptığı şeyi kabullenmek Ethan için biraz vakit aldı. Bazı günler hâlâ zorluk çekiyor ve öyle kuvvetli bir öfke dalgasına kapılıyor ki nefesi kesiliyor. Ama Billy'yi öldürme konusunda onu affetmeyi şaşırtıcı şekilde kolay buldu. Sonuçta kazaydı, Ashley ona zarar vermek istememişti ve pişmanlığını da gayet net bir şekilde gösterdi. Ethan'ın hâlâ tam olarak aşamadığı kısım örtbas etmesi. Ashley otuz sene beklemek yerine zamanında itiraf etseydi, herkesi büyük acılardan kurtarmış olurdu.

Ama öyle bir şey yapsaydı Henry olmazdı. Ve Ethan, hayatını o çocuk olmadan hayal edemiyor.

Kanepede uzanmış saatin gece yarısma yaklaşmasını izleyen Ethan, şelaledeki o geceyi düşünüyor. Bu sık sık yaptığı bir şey. Henry ile ikisi su kenarındayken polislerin ve kurtarma görevlilerin gelmesi, aralarında Dedektif Cassandra Palmer ile Ragesh Patel'in de olması.

Ashley de orada; çoktan tutuklanmıştı ama Ragesh kelepçe takılmadan önce Henry'ye sarılma şansı tanımıştı ona. Bu sarılmaya tereddütlü bir tavırla karşılık veren Henry, sanki onun hâlâ annesi mi yoksa bir yabancı mı olduğundan emin değil gibiydi.

"Ben bir süre uzak bir yerde olacağım," demişti Ashley ona. "Sadece seni bu dünyadaki her şeyden çok sevdiğimi bilmeni istiyorum."

Sonra Ashley çaresizce, sıkı sıkı Ethan'ın kolunu kavramış ve kulağına fısıldamıştı.

"Henry'ye senin bakmanı istiyorum," demişti. "Çok şey istediğimin farkındayım. Ama babam kendi başma yapamaz. Henry'nin sana ihtiyacı var. *Benim* sana ihtiyacım var. Oğluma bakacağına söz ver."

Ethan söz vermişti.

Tuttu da.

Bunu mümkün olduğunca devam ettirmek istiyor.

Ashley suçunu kabul ettikten sonra, Billy Barringer'ı araçla öldürmekten on yıl, cesedini ortadan kaldırmaktan da on yıl olmak üzere iki ceza aldı. Suç işlendiğinde reşit olmadığı ve pişmanlık gösterdiği için hâkim, sekiz yıl sonra şartlı tahliye ihtimaliyle iki cezayı aynı anda çekmesine karar verdi.

"Çıktığımda Henry en iyi ihtimalle on sekiz yaşında olacak," demişti Ethan'a içeri girdikten birkaç ay sonra. "O zamana kadar bir ailesi olmasını hak ediyor."

"Sen onun ailesisin," demişti Ethan.

"Yasal bir aile. *Gerçek* bir aile. Şu an sahip olduğu tek şey hüküm giymiş, katil bir anne ve hayatı boyunca bunun yükünü taşıyacak." Ashley sonra duraksamıştı ve sessiz olsa da ağladığını anlamıştı Ethan. "Bu yüzden bence onu evlat edinmelisin."

Ethan karşı çıkmamıştı ve Ashley'nin resmi rızasıyla yasal olarak Henry'nin babası olmuştu. Gece yarısında üst kata çıkıp çocukluğunu geçirdiği odaya giderken Ethan bunun doğru karar olduğunu biliyor. O oda şimdi Henry'nin; onun ilgi alanlarını ve zevklerini yansıtıyor. Hayvanlar, gezegenler, dinozorlar. İçeri bakan Ethan, kendisine aitken odanın nasıl göründüğünü pek hatırlayamıyor.

Henry yatağında, başucu lambasının yumuşak ışığında kitap okuyor. Şaşırtıcı bir şey değil elbette. Çoğu zaman yatma saatinden sonra bile kitap okuyor.

Ethan bir süreliğine, şelalede yaşananların Henry'nin o özel ışığını söndüreceğinden korkmuştu. Bir daha asla zarar görmesin diye yüreğini katılaştıracağından. Ama şimdiye kadar böyle bir şey olmadı. Ethan da bu durumun böyle kalması için elinden geleni yapıyor.

Bir süre Henry'yi izledikten sonra, "Yeni yılın kutlu olsun, evlat," diyor.

Ethan uzun zaman önce ona Bay Wallace demeyi bıraktı, tıpkı Henry'nin de ona annesinin tutuklanmasından iki gün sonra Bay Marsh diye hitap etmeyi bıraktığı gibi. O zamandan beri ona Ethan diyor. Ama bu gece, başını kitabından kaldıran Henry, "Yeni yılın kutlu olsun, baba," diyor.

Ethan'ın kendine gelmesi biraz zaman alıyor. Birisinin ona bu kelimeyi söylemesini hiç beklememişti. Hiç istememişti de. Ama şimdi bunu duyunca, Henry'nin bir daha ona başka bir şey demesini istemiyor.

"Ne okuyorsun?" diye soruyor, duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak.

Henry gözlüğünü burnuna iyice itiyor. "Eski bir kitap. En üst rafta buldum."

Kitabı kaldırıp o tanıdık başlığı gösteriyor: *Hayaletler, Ruhlar ve Diğer Tekinsiz Varlıkların Devasa Kitabı.*

Ethan bunun üzerine hoş bir şaşkınlık yaşıyor. Kitabın hâlâ orada olduğunu unuttuysa da Henry'nin bulmasına seviniyor.

"Daha önce incelemiş miydin?"

"Hayır," diyor Henry. "Ama ilgimi çekti. *Goosebumps*'a benziyor."

Ethan yatağın kenarına oturuyor. "*Goosebumps*'ın bin katı. Eskiden bir arkadaşıma aitti. Çok özel birine."

Kitabın bir zamanlar Billy'ye ait olduğunu, şelaledeki o uğursuz geceyi konuşmamalarıyla aynı sebepten söylemiyor. Tüm olup bitenleri düşününce Ethan, Henry'nin buna nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyor. Henry'nin yine de bildiğinden şüpheleniyor çünkü yıpranmış kendi kitaplarına göstermediği bir hassasiyetle tutuyor bu kitabı.

"O zaman senin olmalı," diyor.

"Hayır," diye karşılık veriyor Ethan. "Ben yeterince okudum. Artık senin oldu. Ama uyuman gerekiyor şimdi. Geç oldu."

"Beş dakika daha?"

Ethan kabul etmeden önce gülümsüyor. O beş dakikanın en az yarım saat olacağını biliyor. "Tamam. Ama sadece beş dakika."

Henry, sanki hem Ethan hem de bir zamanlar ona sahip olan çocuk için ne kadar değerli olduğunu biliyormuş gibi dokunuyor kitaba. Sonra Ethan elini Henry'ninkinin üzerine koyuyor ve birlikte sayfayı çeviriyorlar.

TEŞEKKÜRLER

Dutton ve Penguin Random House'taki herkese teşekkürü borç bilirim ama özellikle de harika editörüm Maya Ziv ve Emily Canders, Lauren Morrow, Stephanie Cooper ve Carolina Payne'den oluşan tanıtım ve reklam ekibine. Ayrıca mükemmel kapak tasarımı için Christopher Lin'e ve inanılmaz tablolarından birini kapak görseli olarak kullanmamıza izin veren Alberto Ortega'ya teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!

Aynısı temsilcim Michelle Brower ve Trellis Literary Management'taki herkes için geçerli.

Aynı zamanda film ve televizyon tarafında işleri yürüten Hilary Zaitz Michael'a, Carolina Beltran'a ve WME'deki herkese teşekkür ederim.

Bu kitabı yazarken yaşadığım neşe, hayal kırıklığı ve kendimden şüphe ettiğim her anda elimden tutan Michael Livio'ya da fazlasıyla borçluyum. Arka bahçeyi hayvanlarla dolu tuttuğu ve kitaptaki pek çok eğlenceli sahneye ilham olan takip kamerasını yıllar önce satın aldığı için kendisi bonus teşekkürü hak ediyor.

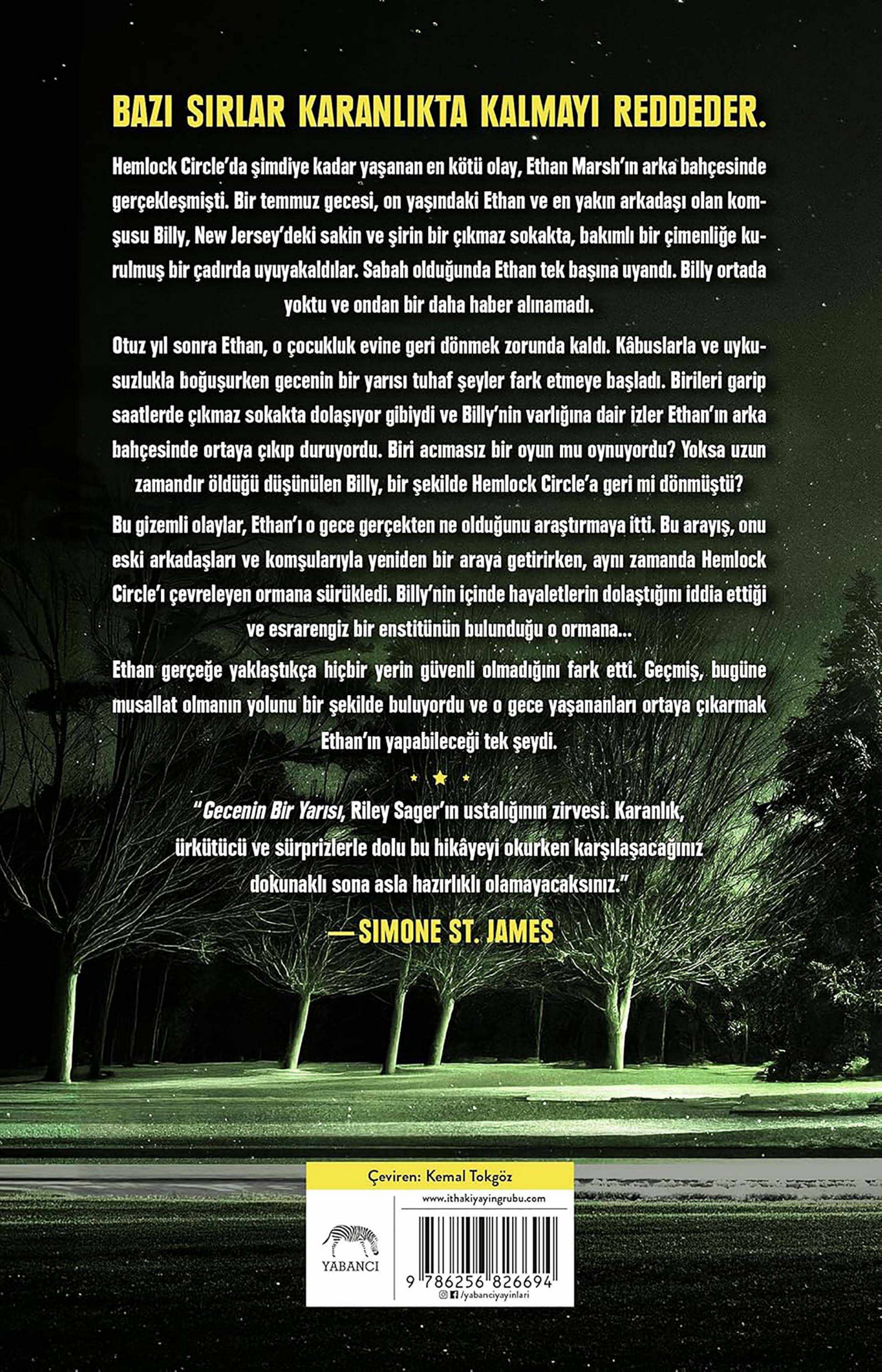

BAZI SIRLAR KARANLIKTA KALMAYI REDDEDER.

Hemlock Circle'da şimdiye kadar yaşanan en kötü olay, Ethan Marsh'ın arka bahçesinde gerçekleşmişti. Bir temmuz gecesi, on yaşındaki Ethan ve en yakın arkadaşı olan komşusu Billy, New Jersey'deki sakin ve şirin bir çıkmaz sokakta, bakımlı bir çimenliğe kurulmuş bir çadırda uyuyakaldılar. Sabah olduğunda Ethan tek başına uyandı. Billy ortada yoktu ve ondan bir daha haber alınamadı.

Otuz yıl sonra Ethan, o çocukluk evine geri dönmek zorunda kaldı. Kâbuslarla ve uykusuzlukla boğuşurken gecenin bir yarısı tuhaf şeyler fark etmeye başladı. Birileri garip saatlerde çıkmaz sokakta dolaşıyor gibiydi ve Billy'nin varlığına dair izler Ethan'ın arka bahçesinde ortaya çıkıp duruyordu. Biri acımasız bir oyun mu oynuyordu? Yoksa uzun zamandır öldüğü düşünülen Billy, bir şekilde Hemlock Circle'a geri mi dönmüştü?

Bu gizemli olaylar, Ethan'ı o gece gerçekten ne olduğunu araştırmaya itti. Bu arayış, onu eski arkadaşları ve komşularıyla yeniden bir araya getirirken, aynı zamanda Hemlock Circle'ı çevreleyen ormana sürükledi. Billy'nin içinde hayaletlerin dolaştığını iddia ettiği ve esrarengiz bir enstitünün bulunduğu o ormana...

Ethan gerçeğe yaklaştıkça hiçbir yerin güvenli olmadığını fark etti. Geçmiş, bugüne musallat olmanın yolunu bir şekilde buluyordu ve o gece yaşananları ortaya çıkarmak Ethan'ın yapabileceği tek şeydi.

★ ★ ★

"*Gecenin Bir Yarısı*, Riley Sager'ın ustalığının zirvesi. Karanlık, ürkütücü ve sürprizlerle dolu bu hikâyeyi okurken karşılaşacağınız dokunaklı sona asla hazırlıklı olamayacaksınız."

—SIMONE ST. JAMES

Çeviren: Kemal Tokgöz

www.ithakiyayingrubu.com

YABANCI

9 786256 826694

/yabanciyayinlari